

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

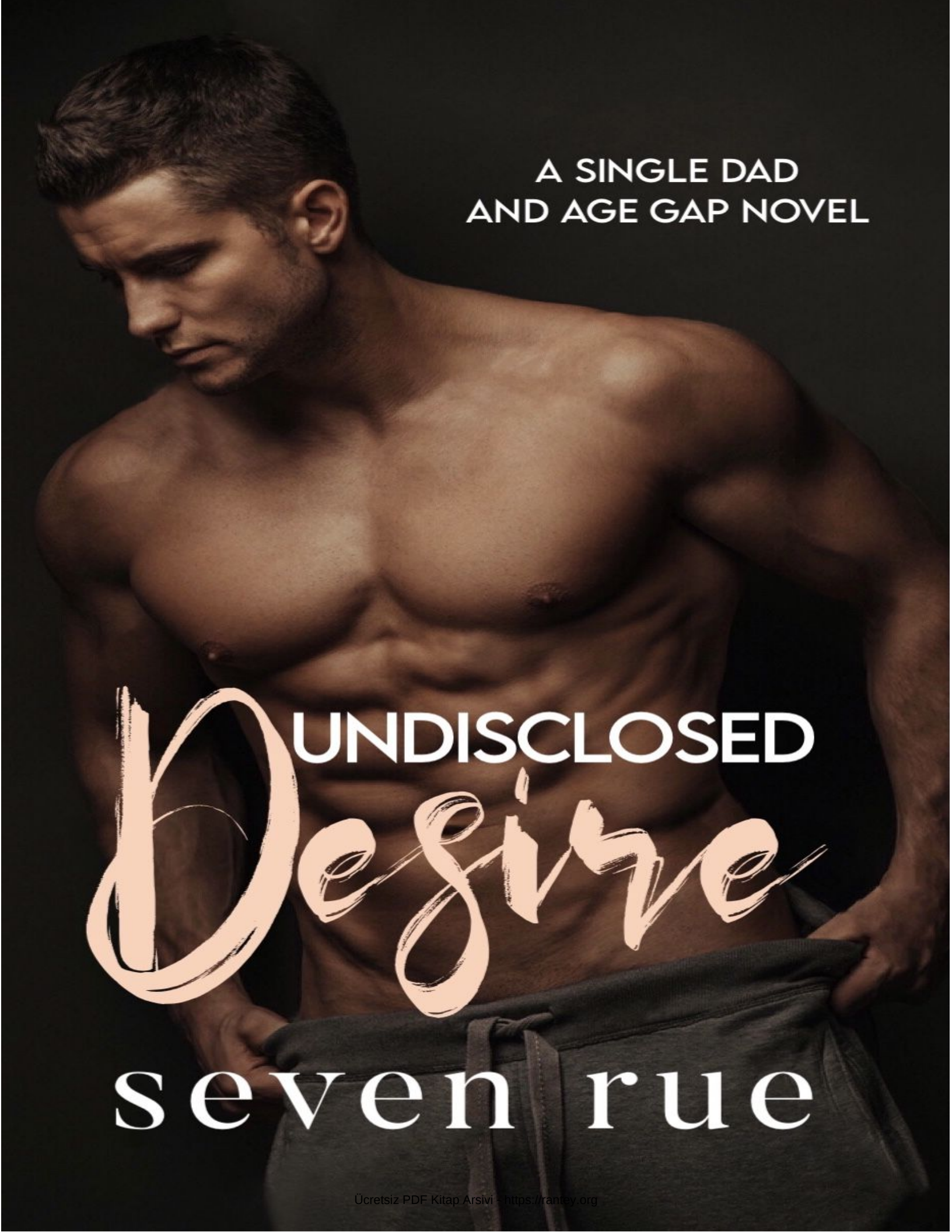
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man with short dark hair is shown from the waist up, shirtless, in a dark, moody environment. He is looking down and to his left, holding a dark, textured cloth or garment with both hands in front of his waist. The lighting highlights his well-defined muscles.

A SINGLE DAD
AND AGE GAP NOVEL

UNDISCLOSED
Desire

seven rue

Değine

BEKAR BİR BABA VE YAŞ FARKI ROMANI

OTHER BOOKS BY
Seven Rue
ALL BOOKS ARE AGE GAPS!

Ters Harem

[Yasak #1 Bebek](#)

[Kuş #2](#)

[Birdie](#) (Yasak ve Yavru Kuş [bir](#) arada)

[Echo](#)

Öğrenci-Öğretmen

[Ekim Başladığında #1](#)

[Serendipity #1.5](#)

Seriye Aşık Olmak

[Falling for Two #1](#) (Babamın en iyi arkadaşları)

Son Derece Tabu

[Genesis](#) (Yeğen-Amca)

The Way We Serisi

[Geçinme Şeklimiz #1](#)

Copyright © 2020 Seven Rue

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan ya da gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.
yazarın haklarının ihlali. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Editör: Jennifer Marie

Babama.

Seni seviyorum ve özledim.

Birinci Bölüm

Rooney

Ayrılıklar kalp kırıklığı, gözyaşı ve pek çok kavga demektir.

Neyse ki ilk ayrılığımı bu kelimelerle tanımlayamazdım. Benimkinin

sakin, ufuk açıcı ve rahatlatıcı olduğunu söyleyebilirim.

Neyse ki AJ ikimiz için de işleri kolaylaştırdı.

İki yıl önce üniversitedeki ilk günümde tanışmıştık ve ilk başta onun, en iyi arkadaşım Evie'nin bana ayıracak vakti olmadığına arkadaş diyebileceğim ve birlikte takılabileceğim bir erkek olacağını düşünmüştüm.

Ama AJ ile geçirdiğim zaman arttıkça daha da yakınlaştık ve fark ettim ki belki de o, ihtiyacım olduğunda bana iyi vakit geçirtebilecek türden bir arkadaştı.

İyi vakit geçirme kısmına hiç gelemedik.

Bunun yerine, çok fazla takıldık, hatta istediğimiz zaman öpüştük, ama bundan daha ileri gitmesine asla izin vermedim.

Bana yaklaşmasına izin verirken kalbimi kilitli tutmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığı ortaya çıktı, çünkü bana karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Bu konuda hiç konuşmadık.

Ne olduğumuz ve yakın gelecekte ne olmak istediğimiz hakkında.

AJ'nin güvenebileceğim ve sıkıldığımda birlikte vakit geçirebileceğim, sonra da yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunda eve gönderebileceğim biri olduğu benim için her zaman açıktı.

Öte yandan o, çıktığımızı ve benim sadece zoru oynadığımı düşünüyordu.

Ona nasıl görüldüğünden emin değilim ama ben buna çıkmak demedim.

Her nasılsa, işler onunla kampüste birbirimizi her gördüğümüzde öpüştüğümüz ya da el ele tutuşup partilerde birlikte dans ettiğimiz, ama birbirimize karşı ne hissettiğimizi asla söylemediğimiz bu garip ilişkiye kaymamla sonuçlandı.

Onu sevmiştim.

Gerçekten... ama *bu* şekilde değil.

AJ iyi bir adam, hatta belki fazla iyi.

Özellikle de benim gibi aşk hakkında bir bok bilmeyen bir kız için.

Yirmi yaşındayken hayatımla ilgili her şeyi çözmüş ve istikrarlı bir ilişki içinde olmamalıyım, değil mi?

Eğleniyor olmalıydım, ki eğlendim de, evlilik ve çocuklar hakkında düşünmemeliydim.

Neyse, AJ ile olan ilişkiye dönelim. Bu sabah

oturduk ve konuştuk.

Sonunda konuştuk.

İlk başta ikimiz de sessiz olsak da, kısa sürede hoş ve kolay i l e r l e y e n b i r sohbet başladı.

Bu işin nereye varacağı konusunda farklı fikirlere sahip olduğumuz açıktı, ama sonunda, aynı üniversiteye gittiğimiz ve her gün yollarımız kesişeceği için arkadaş kalmaya karar verdik.

Ortak arkadaşlarımızdan bahsetmiyorum bile.

Arkadaş kalmaya ve bir daha asla eskisi gibi olmamaya karar verdikten sonra, mutlu bir şekilde onun yaşadığı kardeşlik evinden çıkıp yurduma döndüm.

Oradan taşınmanın ortasıydım.

Ailesi kampüse yakın bir apartman kompleksine sahip olan Evie'nin oda arkadaşı taşındıktan sonra boş bir odası vardı.

Birini aramak yerine, hiç tereddüt etmeden bana odayı teklif etti.

En iyi arkadaşınla birlikte yaşamamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum, ancak yurdum delicesine küçük ve içinde kalmak zor olduğu için hayır diyemedim.

Hava karanlıktı ve güneş pencereden içeri hiç girmiyordu, bu da iç karartıcıydı.

Evie'nin apartman kompleksi Riverton, Wyoming'deki tarlaların üzerinde güzel bir manzaraya sahipti.

İkimiz de buralarda büyüdük ve liseden sonra gitmek istediğimiz yer in Central College olduğuna karar verdik.

Burası bizim evimiz ve ikimiz de şehri terk etmek istemedik.

Riverton'dan birkaç saat uzakta, kırsal bir bölgeye taşınmış olsalar da aileme yakın olmayı seviyordum.

Onları hala ayda en az iki kez görüyordum ama birbirimizin sinirlerini bozmamak için aramızda biraz mesafe olması güzeldi.

Yurda vardığımda telefonumu elime aldım ve mesajlarımı kontrol ettim ama Evie'nin cevapsız bıraktığım aramaları dışında bir şey göremedim.

Ekrana dokundum ve bavullarımı toplamaya devam etmek için telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

"Nasıl karşıladı?" Evie telefonu açtıktan sonra ilk iş olarak sordu.

"İyi, sanırım. Artık arkadaşız," dedim dudaklarımı büzerek.

"Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz." Gözlerini devirdiğini *duyabiliyordum*. "Ne zaman burada olacaksın? Bu akşam pizza yapmak için birkaç şey aldım. Ayrıca izleyeceğim birkaç filmi de listeme ekledim."

"Birkaç saate daha ihtiyacım var. Eşyalarımı toplamayı bitirdikten sonra yatakhane yi temizlemem gerekiyor," diye açıkladım.

"Bazı eşyalarını almamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, hepsini arabama sığdırabilirim. Bu arada, sitenin önüne park edebileceğimden emin misiniz?"

"Evet. Komşularımdan biri taşındı ve park yeri boş. Merak etme. Tanrım, buraya gelmekten korkuyormuşsun gibi hissediyorum."

Buna güldüm. "Birazcık. Ama sadece çok geç saatlere kadar uyanık kalacağımızı ve hiçbir şey yapamayacağımızı bildiğim için. Senin yüzünden notlarım düşecek."

"Hey, taşınmayı kabul ettin. Sahip olabileceğin en iyi oda arkadaşı olursam beni suçlama."

"Tamam, tamam. İşim bitince sana mesaj atarım."

Telefonu kapattık ve yatağımın üzerine koymadan önce AJ'den bir mesaj aldım.

Konuştuğumuza sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Evie ile iyi şanslar.

AJ ve Evie'nin aşk-nefret ilişkisi vardı.

Kardeş gibi davranıyorlardı ve çoğu zaman onlarla dışarı çıkmak tam bir baş belasıydı.

Onların üniversite hayatının nasıl işlediğini bildiğini söyleyebilirim, oysa ben çoktan mezun olmuş olmalıy diliyordum.

Ben de öyle. Anlayışınız için teşekkür ederim. Ve sanırım bir şekilde hayatta kalacağım.

AJ sayesinde, ilişkilerin bana göre olmadığını fark ettim.

İstemememin nedeni o muydu, yoksa ben mi bir tanesinin içinde olmayı beceremiyordum, emin değ ilim .

Her halükarda, bekar olmayı seviyordum.

Çok flört eden biri değildim ama bir erkek dikkatimi çekerse, kesinlikle orada öylece durup beni fark etmesini beklemezdim.

Yoluma çıkan her şeye açtım. Gerçek bir

ilişki dışında her şeye.

*

"Nihayet!" Evie'nin sesinin apartmanın en üst katından bağırdığını duydum.

Güzel, endüstriyel görünümlü bir binaydı ve içinin de bir o kadar güzel olduğunu biliyordum.

Evie burada zaten birkaç parti vermişti ve ben de ne zaman yurda dönemeyecek kadar yorgun olsam burada kalıyordum.

"Hemen geliyorum!" diye bağırdı.

Arabamdan inerken ona bir başparmak işareti yaptım ve o merdivenlerden inerken ben de tüm bavullarımı ve çantalarımı çıkardım.

Park yerine baktım ve biri Evie'ninki olmak üzere üç araba daha fark ettim.

Porsche'si şehrin bu kısmına uymuyordu, ancak Riverton'un diğer tarafında, ailesinin sadece şehir kulübüne değil, aynı zamanda eyalet çapında birkaç araba galerisine sahip olduğu bir sitede büyüdü.

Ailesi ne kadar zengin olsa da, o kadar kibirli değildi.

Kendine has anları vardı ama onu dört yaşından beri tanırım, benim yanımda hiç yaramazlık yapmazdı.

Onunla ilk kez anaokulunda tanıştığımı hatırlıyorum.

Beni ağlattı çünkü tişörtümdeki köpeğin çirkin olduğunu, asla kendi köpeğimi alamayacağımı ve kendi chihuahua'sının çok daha güzel olduğunu söyledi.

Garip bir şekilde, ortak bir noktamız olduğunu fark ettikten sonra birbirimize giden yolu bulduk.

İkimiz de resim yapmayı severdik.

Ve bunda da oldukça iyiydik.

Bu yüzden aynı dersleri aldık ve sanat hayatımızın büyük bir parçasıydı.

Eğer işler yolunda giderse, resimlerimizi satmak için kendi galerimizi açacaktık ama ikimiz de henüz buna hazır değildik.

Yine de mezun olmamız ve sanatımızla ilgili bir işi nasıl yürüteceğimize dair bir plan oluşturmamız gerekiyordu.

"Çok heyecanlıyım! Bu gece bir parti vereceğiz. Sadece ikimiz, bir sürü atıştırmalık ve şarapla."

Bana sıkıca sarıldı.

"Şarap mı? Bu gece içmek istediğine emin misin?"

Beni bıraktıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bugün cumartesi. Cumartesi günleri genelde partide oluruz," diye belirtti.

"Doğru. Ama dün gece parti yaptın ve nefesindeki votka kokusunu hâlâ alabiliyorum Evie."

Bana gözlerini devirdi ve bavullardan birine uzandı.

"Annem gibi davranmayı kes yoksa daha merdivenleri çıkamadan seni kapı dışarı ederim," diye uyardı, söylediklerinin tek kelimesini bile kastetmemişti.

"Buna cesaret edemezsin," diye mırıldandım. "Bana ihtiyacın var."

"Evet, muhtemelen. Sadece henüz bilmiyorum," dedi omuz silkerek.

Tüm eşyalarımınla birlikte üst kata vardığımızda, onun dairesine girdik ve her şeyi yeni odama yerleştirdik.

"Eşyalarını yarın kaldırabiliriz. Hadi yemek yiyelim, bu gece bir şey yapamayacak kadar yorgunum."

Evie'nin dairesi üst katın tamamını kaplıyordu, bu da bu sitede yaşayan diğer altı kişinin çok daha küçük daireleri olduğu düşünüldüğünde biraz fazlaydı.

Bir zamanlar burada yaşayan bir aile biliyordum.

Üç çocukları bir yatak odasını paylaşmak zorundaydı ve Evie burada parti yapıyor ve kimseyi düşünmeden en iyi hayatını yaşıyordu.

Ailesini suçladım.

Çok zengin ve kibirliydiler. Çok

kibirliydiler.

Ama ben onlarla uğraşmak zorunda

kalmadım. Ailem konusunda şanslıyım.

Annem ve babam yaptığım her şeyde beni desteklediler ama nefes almam ve dünyayı kendi başıma keşfetmem için bana yeterince alan tanıdılar.

Annem hâlâ her ay yiyecek ve diğer ihtiyaçlarım için bana para gönderiyor, babam da onları ne zaman ziyaret edeceğimi sorup kontrol etmeyi seviyordu.

Onları seviyordum ama üniversite harikaydı ve yaptığım her şeyi onlar izlemeden istediğim her şeyi yaparak eğlendim.

"Biraz müziğe ne dersin?" Evie bir elinde hoparlörü, diğerinde telefonunu tutarak sordu.

"Elbette."

Gece boyunca hiçbir şey yapmamayı umursamadım.

Dernek evlerinde ve barlarda geçirdiğimiz onca hafta sonundan sonra, ikimiz de biraz dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Wells

"Çok gürültülü!" Ira sızlandı.

Neredeyse bir saattir onu uyutmaya çalışıyorum ve yavaş yavaş aklımı kaybediyordum.

Sabırsız bir adam değildim ama üst kattaki velet müziğin sesini bir dakika daha yüksek tutarsa, kendim yukarı çıkıp ona müziği kapatmasını söyleyecektim.

Uykuya ihtiyacı olan tek kişi Ira değildi.

Onu hazırlamak, beslemek ve sonra işe gidebilmek için anneme götürmek için erken kalkmak zorunda kaldım.

Kahretsin.

Neden hem anneme hem de işime yeterince yakın olan tek uygun fiyatlı daire burasıydı?

Bu kompleksin sahipleri kibirli birer pislikti ve kızları da bu kasabanın prensesi gibi davranıyordu.

İş için olmasaydı, buraya asla taşınmazdım. Milyon yıl geçse bile.

Buraya gelmeden önce hayatım mükemmeldi ve üç yaşında bir çocukla yeni bir şehre alışmak kolay değildi.

Ve bu kız iyi bir komşu olmuyordu.

Bu binada neredeyse her akşam bu kadar gürültü yapmasını sorun eden başka biri v a r mıydı bilmiyorum ama bu saçmalığı sürdürmesine izin veremezdim.

"Baba!" Ira'nın çığlığı onu kucağıma almam ve doğruca dairemde çıkmam için gereken şeydi.

"Müziği kapatacağız," dedim ağır bir iç çekişle. Oğlumu seviyordum.

O b e n i m geçmiş hayatımdan kalan tek şeydi ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Onu güvende tutmak ve gelmiş geçmiş en iyi adam olarak yetiştirmek için. Onun yaşındayken benim bir kopyam gibiydi.

Aynı kirli sarı, dalgalı saçlar, koyu yeşil gözler ve aynı yüz yapısı. Ira benim dünyam ve onun için her şeyi yaparım.

"Bell?" Çatı katına açılan ön kapıda durduğumuzda Ira sordu. Orada olan şey için uygun olan tek isim buydu.

Bir üniversite öğrencisi neden bu kadar büyük bir daireye ihtiyaç duysun ki?

"Evet, zili çal dostum," dedim ve küçük parmağıyla zile basması için eğilmesine izin verdim.

Zilin keskin sesini duyunca sıırttı, sonra kollarını tekrar boynuma doladı.

"Bakalım duymuş mu?"

Öyle umuyordum.

Eğer yapmazsa, yapana kadar burada dururum.

Derin bir nefes aldım ve Ira'nın sırtını ovdum, sonra başını öptüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, kapı beklediğimden daha erken açıldı, ancak kapıyı açan çamaşır suyu sarısı barbie bebek yerine, en güzel ela gözlere sahip doğal bir esmer önümde duruyordu.

Arkadaki müzik hâlâ çalıyordu, kapı açık olduğu için artık daha yüksek sesle çalıyordu. Kız önce bana, sonra Ira'ya baktı ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Nasıl kızgın kalabilirdim ki?

"Evet, aslında. Evie buralarda mı?" diye

sordum. Onun adını söylemek ağzımda kötü bir

tat bırakmıştı.

Genel olarak öfkeli bir insan değildim, ama geceleri uyumamıza izin vermemekte iyiydi ve bu kompleksteki başka kimseyi de umursamıyordu.

Evie de bazen en az ailesi kadar cahil olabiliyordu.

"Duş alıyor. Her şey yolunda mı?" diye sordu, gözlerinden endişe okunuyordu.

Sosyal bir kelebek olan Ira, kızın uzun saçlarından bir tutam almak için uzandı.

Kız buna aldırış etmedi ve adamın saçlarına istediği kadar dokunmasına izin verdi.

"Ben alt katta oturuyorum. Müziğin sesi biraz fazla yüksek ve uykuya dalmakta ilk kez sorun yaşamıyor."

"Çok özür dilerim!" dedi, endişesi giderek artıyordu. "Kapatacağım. Bilseydim daha önce kapatırdım."

"Teşekkür ederim. Ona burada olduğumu da söyler misiniz? Komşu olmak istemem ama Ira üç yaşında ve uykuya ihtiyacı var. Tüm hafta boyunca çalıştığım için benim de öyle."

Ayrıca Ira'nın evde olduğu her gece ve hafta sonları elimde birayla dinlenmem gereken zamanlarda da çalışıyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bundan sonra çok gürültü yapmamaya dikkat edeceğim. Bir kez daha özür dilerim."

Bundan sonra mı?

"Sen mi taşındın?"

Evie'nin oda arkadaşının birkaç gün önce taşındığını gördüm, ilk başta her hafta verdiği partileri bırakacağını düşünmüştüm, ama sanırım

çoktan yeni bir arkadaş buldum.

Başını salladı ama cevap vermeden önce parmağını kaldırdı. "Gidip müziği kapatayım."

Ira'nın saçını bırakmasını sağladım ve hızlı bir kayboluşun ardından, arka planda çalan müzik olmadan tekrar geri döndü.

"Evie benim en iyi arkadaşım. Bazen biraz sinir bozucu olabildiğini biliyorum. Bir daha olmayacak, söz veriyorum. Rüya ülkesini ziyaret etmen gerekiyor, değil mi?" diye sordu Ira'nın göğsünü hafifçe dürterek.

Burnunu kıvırdı ve kıkırdadı. Lanet olsun.

Bu binada tam da ihtiyacım olan kişiydi.

Ona gülümsedim, sonra elimi uzattım ve diğer kolumu Ira'ya doladım. "Ben Wells, bu da Ira," dedim ona.

"Rooney," diye cevap verdi güzel bir gülümsemeyle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de. Kalıp konuşmak isterdim ama onu yatırmam lazım. Tekrar teşekkürler, Rooney."

"Her zaman! Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter." Özür dileyen bir bakışla bana baktı, sonra Ira'ya döndü ve tekrar gülümsedi. "İyi geceler, Ira. İyi uykular," dedi ona tatlı tatlı.

"İyi geceler!" Ira ona el sallayarak mutlu bir şekilde cevap verdi.

"İyi geceler," dedim ve bir aptal gibi uzun süre gözlerinin içine baktıktan sonra, nihayet yatağa gitmek için merdivenlerden aşağı indim.

Rooney, belki de bundan sonra hayat senin sayende daha kolay olacak.

İkinci Bölüm

Rooney

"Korkunç bir komşusun," dedim Evie'ye, saçları hâlâ nemliyken yatak odasından çıkarken.

Kaşlarını kaldırdı, kendimi açıklamamı bekliyordu.

"Wells, oğlu uyuyamadığı için müziğin sesini kısabilir miyiz diye sormak için yukarı geldi. Sizden müziğin sesini kısmanızı istemek için kaç kez yukarı çıktığını tahmin edebiliyorum," dedim iç çekerek.

Wells'i anlamama rağmen, Evie'nin duştan çıkmasını beklerken sesi kısmak aklıma gelmedi.

Aptal ben.

Evie gözlerini devirdi. "Her zaman şikayet ediyor. Bu benim sorunum mu? Kulaklık denen bir şey var."

"Evie, üç yaşında bir oğlu var. Ona da kulaklık takması gerekiyor mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Omuz silkti.

"Müziğin sesi o kadar yüksek bile değildi. Sadece sinir bozucu olmak için sebep arıyor."

Konu bu tür şeylere geldiğinde onunla normal bir konuşma yapmak imkansızdı.

O her zaman haklıydı ve kimin bu konuda bir sorunu varsa, onunla uğraşmak zorundaydı.

Boşvermek benim için en iyisiydi ama bundan sonra çok gürültü yapmamaya dikkat edecektim.

Zavallı Ira.

Saat sekizi çoktan geçmişti ve onun yaşındaki çocuklar bu kadar geç saate kadar ayakta olmamalıydı.

"Bugün Cumartesi. Akşam daha yeni başladı, Rooney. Ben giyinirken sen de atıştırmalıkları ve şarabı hazırla."

Evie tekrar odasında kayboldu ve ben de derin bir iç çektikten sonra mutfığa geri döndüm.

Onunla yaşamak bir kabus olacaktı ama yine de o üzücü yurttan yaşamaktan daha iyiydi.

Zaten çoğu gün dersimiz vardı ve artık bu dairedaki ses seviyesini komşuları rahatsız etmeyecek şekilde kontrol edebiliyordum.

Bir insanın nasıl bu kadar bencil ve etrafındaki insanları umursamaz olabildiğini anlamıyordum ama Evie zaten zor biriydi ve ona etrafındakileri rahatsız etmemesini söylemek bir işe yaramayacaktı.

Şarabı ve atıştırmalıkları oturma odasına getirdim ve onu beklemek için kanepeye oturdum ve o saçlarını kurutmak ve giyinmek için zaman ayırırken, kendi yaptığımız pizzalarımızı yerken aldığım mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

AJ'nin adı ekranda belirdi ve ne yazdığını okumak için mesaja dokundum.

Bu gece parti yok mu?

Dernek evinde parti verdiklerini biliyordum ama buraya taşınmasaydım ve yurdumu temizlemek zorunda kalmasaydım bile yine de gitmezdim.

Çok yorgunum. Pazartesi görüşürüz.

Hızlı cevabı basit bir başparmak yukarı emojisiydi ve bu sabah konuştuğumuz her şeyi bu kadar çabuk geride bıraktığımız için şanslıydım.

Şimdi yaşadıklarımızı düşündüğümde garip ve neredeyse utanç verici geliyordu. Çok öpüştük, el ele tutuştuk ve bir çift gibi davrandık.

Ama kıyafetlerimi çıkarmasına asla izin vermedim ve onun yatağında uyuduğum o tek gece hayatımın en garip gecesi idi.

Sarılmak istedi ama ereksiyonunu hissettiğimde onu ittim ve sarılmaktan hoşlanmadığımı söyledim.

Bu bir yalandı elbette ve o da biliyordu.

Ve aramızda ne varsa onunla devam etmemeliydim.

"Beş film seçtim. Önce hangisini izlemek istersin?" Evie yatak odasından çıkarken sordu.

"Sen seç," dedim ve şarap şişesine uzanıp önce kendi kadehimi, sonra da onunkini doldurdum.

Çok içen biri değildim ve partilerde alkolden uzak dururdum ama başımın ağrısını dindirmek ve rahatlamak için bir kadeh şarap o kadar da kötü değildi.

"Love Actually o zaman."

Film izlerken kendi küçük dünyasında kaybolmadan önce, artık ben de burada yaşadığım için birkaç konuda anlaşıp anlaşmayacağını görmek için bir kez daha denemek zorunda kaldım.

"Evie, burada her hafta parti vermeyeceğiz, değil mi?"

Kaydetmiş olduğu tüm filmleri içeren listeyi açarken kaşlarını çattı. "Neden olmasın? Sonunda birlikte yaşayacağız. Hep istediğimiz bu değil miydi?"

Omuz silktim. "Elbette, ama yine de ders çalışmamız gerekiyor ve parti vermeye devam edersek bunu yapamam."

"Bu Wells'le mi ilgili? Tanrım, Rooney... O bir yetişkin. Muhtemelen kırklı yaşlarında. Her küçük şeyden şikayet etmek *zorunda*. Bunun seni etkilemesine izin verme."

"Sadece onun yüzünden değil, Evie. Çalışmak için bazı hafta sonları partilerden uzak kalmaya ihtiyacım var. Ama aynı zamanda, bu işi yapan insanlara biraz daha saygı duymalısın.

burada yaşı."

Bana gözlerini devirdi ama nedense söylediğim şeyleri gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu.

"İyi. İki hafta sonu parti, iki hafta sonu tatil. Anlaştık

mı?" Bunu bir süre düşündüm, sonra başımı salladım.

"Anlaştık. Ama müziğin sesi çok yüksek olmamalı. Bugünkü gibi değil."

"Kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en kötü arkadaşsın. Neden anaokulunda takılmaya karar verdiğimizizi bana tekrar hatırlatır mısın?"

Güldüm. "Çünkü sen diğer tüm çocuklara kaba davrandın ve ben de senin arkadaşın olmaya gönüllü olacağa kadar nazıktım."

Bunun bir şaka olmasını diledim ve neyse ki bundan zarar görmedi.

*

Wells

"Baba?"

Ira'nın küçük sesi bakışlarımı bilgisayarımdan ona çevirmemi sağladı ve yumuşak bir iç çekişle ellerimi ona uzattım.

"Uyuyamıyor musun?" Bana ulaştığında onu kucağıma çekerek sordum.

Başını iki yana salladı ve iki yumruğuyla gözlerini ovuşturdu, sonra göğsüme yaslandı ve başparmağını ağzına sokarken diğer eli parmağının etrafında döndürmek için saçlarına gitti.

Bu onun kendini sakinleştirme yöntemiydi.

Sırtını okşadım ve başını öptüm.

Sadece iki saattir yatakta ama Evie gecenin ortasında müzik açmasa bile uyanması olağandı.

Ekrana tekrar baktım ve açık belgeleri kaydettim, ardından Ira'yı kucağıma alıp kalkmak için bilgisayarı uyuttum.

"Bu gece benim yatağımda uyumak

ister misin?" Bu ayda bir kez olurdu.

Benimle yatağımda uyumaya alışmasını istemiyordum ama arada bir, yanında ben varken iyi uyuyacağını bilmek beni rahatlatıyordu.

Başını salladı ve ben de onu yorganımın altına sokmak için doğruca yatak odama döndüm.

"Hemen geliyorum, tamam mı? Hulk'u getirmemi ister misin?"

Bir baş sallama daha.

Çocuğum var olan tüm süper kahramanları severdi ama Hulk kesinlikle onun favorisiydi.

Odasında birkaç poster, iki pijama takımı ve ondan fazla Hulk aksiyon figürü vardı.

Oyuncaklar söz konusu olduğunda onu şımartırdım ama bu sorun değildi çünkü ona aldığım her şeyle oynadığını biliyordum.

Neyse ki oğlum kendi yaşındaki diğer çocuklar gibi iPad ya da telefon bağımlısı değildi.

Elbette, bazı sabahlar giyinip işe gitmek için hazırlanırken televizyonda çizgi film izlemesine izin verdim, ama ekran süresi bundan ibaretti.

Zaten bunu hiç istememişti ve Hulk'una sahip olduğu sürece gezegendeki en mutlu ve en tatmin olmuş  ocukt .

Alnından öpmek için eğildim ve odasından peluşunu aldıktan sonra yorganın altına, yanına sıkıştırdım.

"Uyumaya çalış. Hemen döneceğim," diye onu temin ettim.

Odadan çıktım ve dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlanırken kapıyı açık ve ışığı açık bıraktım.

Ira olmasaydı, sabah güneş doğana kadar bilgisayarımın başında otururdum.

Aşırı çalışıyordum, işimde pek takdir edilmememe rağmen işime çok fazla çaba harcıyordum.

İnşaat mühendisi olarak çalıştığım şirketle aynı şirket, ancak buraya taşındığımdan beri bulunduğum şube beni hiç hoş karşılamadı.

Kendi ofisim olduğu ve diğerleriyle çok fazla etkileşime girmediğim için bunun bir önemi yoktu, ancak en azından normal konuşmalar yapmak ve en yeni projelerimi sunmam gerektiğinde kimsenin bana kaşlarını kaldırarak bakmaması güzel olurdu.

Bunları yapmak baş belasıydı ama bir şekilde başardım ve sonunda eve döndüğümde Ira'yla karşılaştım.

Annem yakınımda olduğu için yeterince şanslıydım ve benim olamadığım her gün onunla ilgilendi.

Babam gittiğinden beri Ira onun mutluluğu ve motivasyonuydu.

Ayrıca Ira büyükannesini seviyordu ve onun yanında güvende olduğunu biliyordum.

İşim bittiğinde yatak odama geri döndüm ve ışığı kapattım, sonra yatağa girdim ve Ira'nın üzerimde rahat etmesi için üzerime sürünmesine izin verdim.

Artık o kadar küçük değildi ama ben 1.80'in üzerindeydim ve o bebekken neredeyse her gece göğsümde uyurdu.

Onu çıkarmak ve ağlamamasını ummak acı vericiydi ama göğsümden başka bir yerde uyumazdı.

Bu kez, üç yaşındayken, vücudunun sadece yarısı üzerimdeydi ve bacakları yanımda şiltenin üzerine yayılmıştı.

Gece üşümemesi için üzerini tamamen örttüğümden emin oldum ve ikimiz de rahat ettiğimizde rahat bir iç geçirdim.

"İyi geceler, Ira. Baban seni seviyor."

"Tamam," diye cevap verdi.

Sevgi kavramı üç yaşındaki bir çocuğun bilmesi gereken bir şey değildi ve onun onayını en azından söylediklerimi duyduğuna dair bir onay olarak aldım.

Henüz üç yaşına yeni girmişti ama yaşına göre her gün kullandığı geniş bir kelime dağarcığı vardı.

Yorgun olduğunda değil, ama her iki taraf da her şeyi anlayamasa bile onunla dolu dolu konuşabiliyordum.

En azından konuştu.

Üçüncü Bölüm

Rooney

Ertesi sabah çok erken kalkmıştım.

Normalde bütün gün ders çalışmak için enerjik olabilmek adına uyumaya çalışırdım ama içimden bir ses kalkıp en yakın fırına gitmemi ve dün gecenin özrü olarak Wells ve Ira'dan taze pişmiş kruvasan almamı söyledi.

İçimde hâlâ kötü bir his vardı ve ona Evie gibi olmadığımı göstermek istiyordum.

Onu olduğundan daha da sinir bozucu göstermek istemem ama birimizin iyi komşu olması gerekiyordu, değil mi?

Ayrıca, dün gece Wells'i düşünmeden edemedim.

Ne kadar yorgun görünse de hâlâ delicesine yakışıklıydı ve bekâr bir baba olması onu daha da çekici kılıyordu.

Sadece görünüşü değil, karakteri de harikaydı.

Hızlı bir duş aldıktan, giyindikten ve birkaç unlu mamul almak için en yakın fırına gittikten sonra, sabah tam sekizde merdivenlerden onun dairesine çıktım.

İçeriden gelen ayak seslerini duyabiliyordum ve umarım onlara kahvaltı getirmek için çok geç kalmamışımdır.

İçlerinden biri hâlâ uyuyordur diye kapıyı çaldım ve birkaç saniye bekledikten sonra kapı açıldı.

Wells üzerinde tişörtü olmadan eşofmanlarıyla orada duruyordu ve ben de onun vücudunun üst kısmına bakmak zorunda kaldım çünkü hâlâ erkeklere bakmaktan hoşlanan yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiydim.

Dava et beni.

"Rooney," dedi, sabahın bu erken saatinde beni gördüğüne şaşırmıştı.

"Merhaba! Umarım henüz kahvaltı yapmamışsınızdır. Sana ve Ira'ya pastaneden bir şeyler getirdim. Dün gece için bir kez daha özür dilemek istedim," dedim ona özür dileyen bir gülümsemeyle.

Elimdeki kutuya baktı, sonra gülümsedi ve başını salladı. "Yapmamalıydın. Çok naziksin. Teşekkür ederim, Rooney."

İlk başta biraz tereddüt etse de kutuyu almasına izin verdim, ama küçük hediyemi atlattıktan sonra başını yana eğdi ve içini işaret etti.

"İçeri gelmek ister misiniz? Eminim sen de kahvaltı yapmamışsındır," diye teklif etti.

"Oh, aslında..."

Evet. İçeri girmelisin, Rooney. Sadece kahvaltı ve o iyi bir adam.

Bilinçaltım benim yerime karar veriyordu ve onun söylediğinin tersini yapmamın hiçbir yolu yoktu.

"Tabii, kulağa hoş geliyor."

Beni içeri almak için kenara çekildiğinde ona gülümsedim ve dairesini ilk kez gördüğümde, burada yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yaşadığı açıktı.

"Tüm oyuncaklar için özür dilerim. Ira hafta sonları erken kalkıp oyuncaklarını tek tek çıkarmayı seviyor."

"Merak etme, onun yaşında olsaydım ben de aynısını yapardım," dedim sırtarak.

"Mutfak koridorun sonunda sağda," dedi bana, başıyla o yönü işaret ederek.

Üst kattaki dairemiz gibi, açık tuğla duvarlar ve eski, gıcırtilı ahşap zeminler vardı, ancak üç yıl önce yapılan yenileme sayesinde mutfak ve banyolar moderndi.

Yine de Wells'in dairesi, etraftaki birkaç bitki ve duvarlara Ira tarafından çizilen resimler sayesinde çok daha canlı görünüyordu.

Ben beğendim.

Mutfağa vardığımızda Wells, "Ira, gel de Rooney'ye merhaba de," dedi.

Kat planları biraz kafa karıştırıcıydı, ancak mutfak oturma odasına açılıyordu, diğer tarafta ise yatak odaları ve banyo vardı.

Bu binayı kimin tasarladığından emin değilim, ancak daireler her zamanki gibi düzenlenmemişti.

Ira'nın sarı buklelerle kaplı bakışlarını bana çevirmesini izledim ve beni tanıdıktan sonra aksiyon figürleriyle oynadığı yerden kalkıp bize doğru yürüdü.

Wells'in bacaklarının yanında durdu, bir kolunu bacaklarından birine doladı ve başparmağını ağzına soktu.

Onun seviyesine inmek için çömeldim.

"Günaydın, Ira. Sana nefis bir şeyler getirdim," dedim gülümseyerek.

Gözleri büyüdü ama birkaç saniye sonra kaşlarını çatarak

bana baktı. Başparmağı hâlâ ağzındayken "Ne oldu?" diye

sordu.

"Üstünde serpmeye olan bir çörek. Sen hiç yedin mi?" diye sordum.

Başını salladı, ancak tatlılara takıntılı olması gereken üç yaşındaki bir çocuk için getirdiğim şeyden çok etkilenmiş görünmüyordu.

Ira başını çevirip babasına baktı ve bir şeyi sorguluyormuş gibi görünüyordu.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk için Ira kendini nasıl

ifade edeceğini çok iyi biliyordu. Wells, "Çörekten

biraz alabilirsin," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve tekrar ayağa kalktığımda burnumu kıvırdım.

"Şekeri sevmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ira şeker

hastası." Lanet olsun.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Özür dilerim... Bilseydim bir şeyler seçerdim-"

"Bilemezdin, Rooney. Her şey yolunda." Bana gülümsedi, sonra başıyla masayı işaret etti.

"Otur. Diğer her şeyi çıkaracağım."

"Hulk'umu görmek ister misin?" Ira başını arkaya yatırıp en büyük ve en yeşil gözleriyle bana bakarak sordu.

"Tabii ki! Çok fazla aksiyon figürünüz olduğunu görüyorum," dedim ona.

Wells'in söylediği gibi oturmak yerine Ira'nın beni oturma odasına çekmesine izin verdim.

"Hulk benim favorim," dedi ve onu alıp bana uzattı.

Yaşına göre konuşması açık ve anlaşılırdı ki bu şaşırtıcıydı. Hafif bir peltekliği vardı ama bu onu çok konuşmaktan alıkoymuyordu.

"Onu sen al," dedi ve Hulk'u onun küçük elinden aldım.

Sonra diğer figürlere uzandı ve Flash i l e Wonder Woman'ı aldı.

Bana döndükten sonra önce Hulk'a, sonra da kaşlarını çatarak elinde tuttuğu iki figüre baktı.

"Hayır, ben Hulk'u istiyorum," dedi.

Onunla yer değiştirdim ama oynayacak zaman yoktu.

Wells, "Ira, gel ellerini yıka," diye seslendi ve Ira hiç telaşlanmadan babasının yanına koştu.

Figürleri sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra onu takip ettim ve mutfığa ulaştığımda Wells artık kurulmuş olan masaya başıyla işaret etti.

"Oturun. Bu kruvasanlar inanılmaz görünüyor. O fırına hiç gitmemiştim," dedi Ira'nın ellerini yıkamasına yardım ederken.

"Bu harika! Öğle yemeği için sandviç de yapıyorlar. Artık yakınlarda yaşadığıma göre, kesinlikle her gün oraya gideceğim."

Onlar masaya otururken ben de kutuya baktım.

Wells'e, "Bütün bunları getirdiğim için kendimi kötü hissediyorum," dedim.

Ancak Ira'nın diyabetik olduğunu bilseydim bile, ona yemesine izin verilen ne alabileceğim konusunda hiçbir fikrim olmazdı.

"Yapma," dedi Wells. "Bunların hiçbirini yiyemeyecek değil. Yine de biraz artığımız olabilir."

Çörekleri üçe bölmelerini izledim ve sonuçta büyük bir çörek olmadığı için Ira'nın aldığı parça küçüktü.

Sonra Wells, Ira'nın tabağının yanındaki bardağa uzandı ve içine bir pipet koydu. "Hulk suyu mu?" Ira kırmızı bardağındaki koyu yeşil smoothie'ye bakarak sordu. "İşte bu, dostum. İç ki onun kadar güçlü olasın," diye yanıtladı Wells. Ve böylece Ira içmeye başladı.

"Havuç, avokado ve ıspanakla karıştırılmış brokoli," dedi merak dolu bakışlarımı fark ettiğinde.

"Zor mu? Yani ne yediğini takip etmek?"

"Artık öyle değil. Çok şey öğrendim ve neyse ki Ira diyetinde bir değişiklik olduğunu hiç fark etmedi."

"Diyabetik olduğunu ne zaman anladınız?" Ben sordum.

"Bir yıl önce. İnsülin pompasına alışmasını izlemek yemekten daha zordu."

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama hemen açıklamaya devam etti.

"Karnındaki bir sensör sayesinde vücuduna sürekli olarak küçük dozlarda insülin veren küçük bir cihaz. Ayrıca kan şekerini otomatik olarak kontrol ediyor, böylece kontrol etmek için her zaman parmağını dürtmek zorunda kalmıyoruz. Güzel bir cihaz ve hayatı biraz daha kolaylaştırıyor."

Başımı salladım ve kruvasanlardan birine uzanan Ira'ya gülümsedim.

Wells onu aldı ve tamamını yemez diye ikiye böldü, sonra üzerine Ira'ya yetecek kadar tereyağı sürdü.

"Bu cihazın herhangi bir dezavantajı var mı?" Ben sordum.

Wells çok dikkatli ve sakindi, bu da dün gece onu rahatsız ettiğim için Evie'den ve kendimden daha fazla nefret etmeme neden oldu.

"Ira için sorun, sürekli yanında taşımak zorunda olduğu cihazın kendisi. Şu anda pantolonunun paçasına takılı ama ne zaman dışarı çıksak isterse boynuna asabiliyor. Benim için maliyeti bu. Ama ona insülini kendim enjekte etmek yerine her gün bu cihazı taşımasını tercih ederim."

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım ve Ira'nın sütünü içmesine yardım etmesini izlerken, bir gün ikisi için güzel bir yemek hazırlamayı aklıma not ettim.

Ne zamandan beri bekâr bir baba olduğunu ya da Ira'nın ne zamandan beri onunla yaşadığını merak ettim ama bu beni ilgilendirmezdi ve fazla müdahaleci olmak istemedim.

En azından henüz değil.

Wells konuyu değiştirerek, "Sen üniversitedesin," dedi.

"Evet, üçüncü sınıftayım," dedim ona. "Evie ve ben sanat ve sanat tarihi bölümlerinde okuyoruz."

"Demek çiziyor ve boyuyorsun? Ira bu kadar ileri gitmemiş ve kruvasanına odaklanmamış olsaydı, senden onunla birlikte resim yapmanı isterdi. Her ay kaç tane boya kalem ve renkli kalem tükettiğimizi tahmin bile edemezsin," dedi Wells gülerek.

"Koridordaki resimleri gördüm. Onun yaşındaki bir çocuk için oldukça iyiler."

"Her şeyde çok iyi. Bazen yaptığı her şeyle beni bunaltıyor ve ben bir şeyi takdir etmeye başlayamadan o diğerine geçiyor.

ve beni etkiliyor."

Görünüşe göre Wells harika bir babaymış.

Ira sakın ve nazikti, ancak aklında çok şey o l d u ğ u ve bunları iyi bir şekilde kullandığı açıktı.

"Ne iş yapıyorsun?" Kahve fincanını elime alıp birkaç yudum içerek sordum.

"Ben bir inşaat mühendisiyim. Şehrin çevresinden, binalarından ve sokaklarından sorumluyum."

"Bunu hep yapmak istemiş miydin?"

Wells ilginç bir adamdı ve henüz çok fazla konuşmamış olsak da onu tanımak hoşuma gitmişti.

Ne de olsa komşuyduk ve yeni arkadaşlar edinmeyi severdim.

"Bir şehirde neyin olup neyin olmayacağına karar verecek kişilerden biri olmak istediğim genç yaşlarımdan beri belliydi. Siyaset hiçbir zaman bana göre değildi, bu yüzden bir şehri yöneten biri olmaya en yakın şey, onu değiştiren ve geliştiren kişi olmaktı."

"Bildiğim bir proje var mı?" diye sordum.

Sohbet koyulaşırken ikimiz de kruvasanlarımıza önce tereyağı sonra bal sürüyorduk.

"Buraya ilk taşındığımda, iki göletin yanındaki parkı değiştirmek için yeşil ışık aldım. Büyük bir proje değildi ama daha fazla mahremiyet için birkaç ağaç ve çit ekledim, çakıl yolları kaldırımla değiştirdim ve büyük bir oyun alanı ile köpek parkı ekledim."

"Ah, evet! Üzerinde çalışmaya başladıkları zamanı hatırlıyorum. Harika görünüyordu. Eğer bir köpeğim olursa, kendime her gün o köpek parkına gideceğimi söyledim," dedim gülerek.

"Hiç oldu mu?"

"Bir köpek mi? Hayır, ne yazık ki. Ama henüz bir köpek sahibi olmaya da hazır değilim. Belki bir gün kendi dairem olduğunda."

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "İra orayı çok seviyor. Onu elimden geldiğince sık götürmeye çalışıyorum ama çoğu zaman büyükannesi götürüyor."

Harika gidiyordu.

Bizim konuşma oldu gidiyor İyi, ve Buna rağmen Biz vardı Neredeyse yabancıyken, dairesinde ve en önemlisi İra'nın yanında bana güvendi.

"Büyükanнем geliyor mu?" İra umut dolu gözlerle Wells'e bakarak sordu.

"Bugün değil, dostum. Bugün ve yarın birlikte biraz zaman geçireceğiz."

"Şimdi çörek alabilir miyim?"

İra konuyu değiştirmekte gecikmedi.

Kruvasanının yarısını yemişti ama süt ve smoothie de bitmişti.

"Evet, yapabilirsin."

Wells tabağına üçte birini koydu ve tatlı bir *teşekkürün* ardından kremasını kemirmeye başlamasını izledik.

"Çok sevimli. Tıpkı sana benziyor," dedim ve Wells'e de iltifat ettiğimi hemen fark ettim.

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirirken yumuşak bir kıkırdama onu terk etti. "Onun benim yaşındaki kadınlar tarafından benden daha çok sevildiğini söylesem bana inanır mısın?"

"Evet. Yüzde yüz. Küçük bir beyaz atlı prens gibi görünüyor."

"Biriyle çıkacak yaşa gelene kadar bekleyemeyeceğim. Umarım kendisine bakan her kızla yatıp kalkan o ergen oğlanlardan birine dönüşmez."

Dudaklarımı büzdüm ve kahve fincanımı tekrar elime aldım. "O çocuklardan biri olman mümkün mü?" Meydan okudum.

Kollarını ıplak gsnn üzerinde kavuşturarak güldü.

Masada otururken yere bakmadıım için kendimi tebrik ediyorum.

Yakışıklı yüzü dikkatimi yontulmuş gsnden uzaklaştırmaya yetti.

"Lisedeyken bazı anlarım oldu ama ondan sonra gerçek bir

centilmendim." Yavaşça başımı salladım, kısık gözlerle yüzünü dikkatle

inceledim.

Ancak yıllar önce ne kadar büyük bir oyuncu olursa olsun, şu anda kesinlikle öyle değildi.

Kaç yaşında olduğundan emin değildim ama yürümeye başlayan bir ocuk ve tam zamanlı bir işle, çıkmak için fazla zaman kalmadığından emi n d i m .

Dördüncü Bölüm

Wells

Ellerini yıkamak için oturduğu sandalyeden inmesine yardım ettikten sonra Ira'ya "Numarayı kontrol edeyim, sonra gidip oynayabilirsin," dedim.

nnde diz ktm ve pompaya ulaşmak için küçük kazaını yukarı ittim.

"Tamam, her şey hazır. Mutfaı temizledikten sonra parka gitmek için hazırlanacaız," dedim ve alnından öptükten sonra oturma odasına koşmasına izin verdim.

Ayaa kalktıımda Rooney çoktan tabaklarımızı dizmiş ve lavaboya taşımaya başlamıştı.

"Yapmak zorunda değilsin. Ben hallederim," dedim ama beni dinlemedi.

"En azından bunu yapabilirim. Ayrıca, ders çalışmak için yukarı çıkmaya korkuyorum," diye cevap verdi kıkırdayarak.

"O zaman bizimle parka gelmelisin. Dışarısı çok güzel."

Bizimle gelmesini istemek için henüz çok erkendi.

Ama sonra tekrar... daha yeni birlikte kahvaltı yaptık.

"Ne kadar istesem de yapamam. Hâlâ yazmam gereken birkaç ödev var ama önümüzdeki haftadan sonra biraz daha fazla zamanım olacak."

"Birlikte geçirecek zaman bulacağız," diye ekledim ona gülümseyerek.

Aramızda birkaç yıl olmasına rağmen, birlikte zaman geçirme teklifim karşısında şaşırılmış görünmüyordu.

Onu sevdim ve Ira da sevdi.

Bizimle konuşmaya çalışan ilk kişi oydu ve bu lanet şehirde bir arkadaşaya ihtiyacım vardı.

Kolaylıkla onun babası olsam bile.

"Kaç yaşındasın, Rooney?"

O kalan meyveleri, bal ve reçel kavanozlarını kaldırırken ben de lavabonun yanında durup bulaşıkları yıkamaya başladım.

"Yirmi. Gerçi birkaç ay sonra doğum günüm var."

Bir yetişkin olarak yapabileceği her şeyi fark ettiğinde gülümsemesi büyüdü.

Yine de, daha önce birkaç kuralı çiğnediği kesin.

"Peki ya sen?"

Dudaklarımı

büzdüm. Yalan

söyleyebilirdim.

Ona gerçekte olduğumdan on, hatta on beş yaş daha genç olduğumu söyleyin.

Kirli sarı saçlarım ve sakalım yaşıma göstermiyordu ama arkadaşım olmasını istiyorsam dürüst olmalıydım.

"Kırk iki."

"Öyle görünmüyorsun," dedi nazik bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler. Hayatımın çoğunlukla stresli geçtiğine inanmak zor, değil mi?" Kıkırdadım.

"Neden stresli?"

Acelesi varmış gibi görünmüyordu ve onunla bir süre daha birlikte olmak benim için sorun değildi.

"Çünkü iş her zaman çok fazla olmuştur. Ira'dan önce bile sevdiğim şeyleri yapmak için fazla zamanım yoktu. Üniversiteden hemen sonra işe öncelik verdim ki bu bir hataydı. İş arkadaşlarımdan benden yapmamı istediği her küçük şeye, işim olmasa bile evet dememeliydim."

"Neden yaptın o zaman?"

Güzel soru.

Omuz silktim, dudaklarımı büzdüm ve elimdeki tabağı inceledim.

"Sanırım başkalarını etkilemek istedim."

"Peki her zaman evet deme konusunda işler biraz değişti mi?"

"Evet, ama bu değişir değişmez Ira hayatıma girdi. Ama o her şeyi çok daha iyi hale getirdi," dedim gülümseyerek.

"Bu harika! Onu doğru yetiştirdiğinizi söyleyebilirim." Bir süre sessiz kaldı ve sonra ne söyleyeceğini yoğun bir şekilde düşündükten sonra nihayet tekrar konuştu. "Annesinin nerede olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Sormasına aldırmadım ama bu konuda konuşmayı sevmiyordum.

"Bu başka bir zaman için bir hikaye. Biraz uzun bir hikaye."

Neyse ki ona anlatmadığım için alınmadı.

"Endişelenme. Niyetim..." dedi ve cümlesini tamamlamadı.

"Sorun değil Rooney. Sorulması gereken haklı bir soru ama bir süredir bu konu hakkında konuşmadım."

"Anlıyorum," dedi bana, tekrar gülümseyerek. "Her ne kadar istemesem de, gerçekten yukarı çıkmam gerekiyor."

Başımı salladım ve son tabağı bulaşık makinesine yerleştirdim, sonra ellerimi kuruladım ve oturma odasına baktım.

"İra, gel de Rooney'e veda et," diye seslendim.

Bize doğru yürüdüğünde, onun hizasında olmak için önüne çömeldi ve ellerini iki yanına koydu.

"Yakında görüşürüz, tamam mı? Eminim başka bir gün aksiyon figürleriyle oynamak için bolca vaktimiz olacak," diyerek ona söz verdi.

"Tamam," diye cevap verdi. "Lezzetli yemekler için teşekkür ederim," diye ekledi ve beni de Rooney kadar şaşırttı.

İra tatlı bir çocuktı, ama bazen nezaketiyle beni bile büyülüyordu. Bunu gerçekten benden mi öğrendi?

"Çok rica ederim! Bana oyuncaklarını gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve hey, baban bana resim yapmayı sevdiğini söyledi. Belki bir dahaki sefere birkaç fırça ve boya getirebilirim, böylece birlikte resim yapabiliriz. Eğlenceli olur mu?"

İra'nın gözleri büyüdü. "Evet!" diye seslendi.

Tüm bu etkileşimi daha da tatlı hale getirmek için İra kollarını Rooney'e doladı ve hızlı ama sıkı bir kucaklaşmanın ardından oturma odasına geri koştu.

"Sanırım o benim yeni favori insanım," dedi Rooney ayağa kalkarken, elini kalbinin üzerinde tutarak ve hayranlığını göstermek için alt dudaklarını dışarı iterek.

Kıkırdadım ve kabul ettim. "İnanılmaz biri. Peki... Yakında görüşür müyüz?" Onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken sordum.

"Kesinlikle. Eminim buralarda yollarımız kesişecektir ve bir şeye ihtiyacınız olursa kapımı çalmanız yeterli."

"Aynı şekilde. Kahvaltı için teşekkürler."

"Benim için zevkti. Parkta iyi günler dilerim. Sonra görüşürüz, Wells."

Cümlelerin sonunda sesi yumuşadı ve birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra el sallamak için elini kaldırdı ve bir aptal gibi vedalaşmak için bile sarılmadan gitmesine izin verdim.

Ne? A. Dick.

Rooney

"Kahvaltıyı onunla mı yaptın?" Evie kaşlarını çatıya kaldırarak sordu.

"Gittim ve çok güzeldi. Hatta o kadar güzeldi ki keşke ders çalışmak yerine Ira ve onunla parka gitmeye evet deseydim diye düşündüm."

Günün ilk yarısını atlatmak için kendime bir fincan kahve doldururken Evie spor kıyafetleri içinde kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece duruyordu.

"Kaç yaşında, kırk beş mi?"

"Kırk iki," diye düzelttim. "Hem ne fark eder ki? O iyi bir adam ve Ira da tatlı bir çocuk. Hayatımda olup bitenlerden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Bir şeyler mi oluyor?" Evie'nin kaşları daha da yukarı kalktı.

"Hayır, ama sorun da bu zaten. Şu anda benim yaşımdaki erkeklerle takılmak istemiyorum. AJ ile aramızdaki o şey, üniversiteli erkeklerin hepsinin aynı olduğunu anlamamı sağladı. Elbette AJ ile sohbet edebiliyordum ama bu sabah Wells ile yaptığım gibi değil. Zeki biri ve biraz içe dönük olmasına rağmen harika biri."

"Kırk iki yaşında," diye belirtti Evie.

Muhtemelen söylediklerimi dinlemedi bile.

"Umurumda değil," diye karşılık verdim, sonra kahve fincanımı aldım ve onun yanından geçip yatak odama doğru yürüdüm.

"Onunla çıkacağım falan yok. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve beni mutlu eden şey buysa, kimse beni durduramaz."

Evie beni yatak odama kadar takip etti ve ben dizüstü bilgisayarımı çıkarırken yatağıma oturdu.

"Yani şimdi yaşlı bir adam ve yeni yürümeye başlayan bir çocukla arkadaşsın. Bilmemi istediğin bir şey var mı? Artık yeterli değil miyim?"

Bunu çok ciddiye almıyordu ve incinmiş ve kafası karışmış gibi davranmaya çalışması oldukça komikti.

"Sen çok fazlasın E. Bu yüzden beni sakinleştirebilecek birine ihtiyacım var. Wells bu konuda çok iyi. Onunla ve Ira'yla masaya oturduğumda ödevler ve ev ödevleriyle ilgili tüm endişelerimin gittiğini fark ettim ama dairemize adımımı atar atmaz endişelerim geri geldi."

"Bence rastgele, azgın bir üniversiteli tarafından becerilmeye ihtiyacın var. Belki de eksikliğini hissettiğin şey budur."

"Aslında hiç sahip olmadığım bir şeyden yoksun kalamam,

Evie." Yoksa olabilir miydin?

Her iki durumda da, ihtiyacım olan şey seks değildi.

Ya da istedim.

En azından henüz değil.

"Sen ne dersen de. Ben koşuya çıkıyorum. Ben yokken sıkıntıdan ölme," dedi ve çoktan odamdan çıkmıştı.

"Yapmamaya çalışacağım."

*

Altı saat çalıştıktan ve ilk ödevimi yazdıktan sonra nihayet bir şeyler yeme vaktim gelmişti.

Çoğu zaman kalkıp yemek yiyemeyecek kadar odaklanmış oluyordum ama bu sefer midem guruldamadan duramıyordu.

Mutfakta, fırına hızlıca atabileceğim bir şey olup olmadığını kontrol etmek için dondurucuyu açtım ve şansıma, içinde Evie'nin sarhoş olmadığı sürece yemeyeceğini bildiğim donmuş bir pizza vardı.

Ancak partiler ayda sadece iki kez yapılacağı için pizzayı kendim yemeyi tercih ettim.

Fırının önceden ısınmasını beklerken, telefonumdaki mesajları kontrol ettim.

Ders çalışırken rahatsız edilmemek için gece vardiyasını açtım, bu yüzden AJ'nin saatler önce bana gönderdiği tüm mesajları kaçırdım.

Bunları okuduktan sonra iç geçirdim ve cevap yazmak y e r i n e onu aramaya karar verdim.

Onu aradıktan beş saniye sonra telefonu açtı. "Çalışıyor musun?" diye sordu beni selamlamadan.

"Evet ve bu gece geç saatlere kadar devam etmek niyetindeyim," diyerek bana mesaj yoluyla sorduğu soruyu yanıtladım.

"Berbat. Peki ya Evie?"

Kendisi için değil, daha çok Evie'nin vahşiliğinden hoşlanan tüm kardeşleri için soruyordu.

Gerçek adı Aiden James olan AJ, Evie gibi kızlardan hoşlanmıyordu.

Görünüşünden bahsetmiyorum, çünkü Evie kesinlikle kampüsteki en güzel kızlardan biriydi.

AJ uyumlu ve sakindi, tuhaf bir espri anlayışı vardı ama iyi anlaşt ı ğ ı m b i r i y d i . Yine de tüm futbol takımıyla yatmayan bir kıza ihtiyacı vardı.

"Şu anda dışarıda ama evde parti vereceğinizi haber veririm. Eminim o da orada olacaktır."

"Pekala."

Kısa bir duraksamadan sonra iç geçirdi. "İyi misin, Rooney? İçimde hâlâ konuşmamız gereken birkaç şey olduğuna dair bir his var."

Kaşlarını çattım. "Hiç sanmıyorum. Bunu konuştuk ve bir daha bu konuda konuşmamaya karar verdik. Kapanmasını istediğimiz yaraları deşmeyelim."

"Haklısın, özür dilerim. Sanırım biraz daha farklı sonuçlanacağını ummuştum," dedi sesinde duyulabilen bir gülümsemeyle.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım. "Görüşürüz AJ. İyi hafta sonları." "Sana da. Bye."

Göğsümden rahatlamış bir nefes çıktı.

AJ gerçekten iyi bir adamdı ama o bile beni kendisine aşık edemedi.

Duygularımı açmakta ya da birini içime almakta sorun yaşayanın ben olduğumu biliyordum, bu yüzden kendimi asla bir ilişkide hayal bile etmedim.

ilişki.

Belki de hiç birinde bulunmadığım ya da her şeye degeceğini bildiğim bir adam bulamadığım içindi, ama hala zamanım vardı.

Yirmi yaşındayken aşkı bulmama gerek yoktu.

Beşinci Bölüm

Wells

Parkta geçirdiğimiz uzun bir günün ardından eve girerken ona "Bekle bir saniye Ira," dedim.

Önünde diz çöküp gömleğini kaldırdım ve insülin pompasının üzerindeki numarayı kontrol ettim.

Öğleden sonra atıştırmasını çoktan yaptı, ancak oyun parkında aktif bir günün ardından bile insülin seviyesinin tekrar yükseltilmesi gerekiyordu.

"Akşama kadar yemek yapmayacağım. **B i r** elma ya da şeftali daha ister misin?" Gömleğini tekrar düzelterek ve ayakkabılarını çıkararak sordum.

"Şeftali, lütfen! Fıstık ezmeli!"

Biraz rastgele, ama bundan da biraz alabilir.

"Pekâlâ. Peki sen ne düşünüyorsun? Rooney'i akşam yemeğine davet etmeli miyiz?"

Çok hızlı hareket etmiyordum.

O benim komşumdu ve yıllardır gerçek ve normal bir şekilde sohbet ettiğim tek kişi olduğu için ona minnettarlığımı gösterdiğimden emin olmak istedim.

O yeni bir arkadaş, ama çok ısrarcı ve müdahaleci olamazdım.

"Tamam!" Ira küçük başparmağını kaldırarak cevap verdi. "Artık

oynayabilir miyim?"

Alnından öpmek için eğildim, sonra başımla koridoru işaret ettim.

"Git oyuncaklarını al ve ofisime getir. Babanızın biraz çalışması gerekiyor."

Oturma odasına koşmasını izledim ve o tüm oyuncaklarını ofisime taşıırken ben de atıştırmalığını hazırladım ve biberonuna su doldurdum.

"Hepsi tamam!" diye seslendi, ben de tabağı ve suyu ona götürdüm ve bu gibi durumlar için ofisime koyduğum küçük masanın üzerine yerleştirdim.

Ira sandalyesine oturdu ve şeftaliyi dilimlerin yanındaki fıstık ezmesine batırarak yemeye başladı.

"İyi mi?" Ben sordum.

Bu hiç istemediğı bir şeydi ama hoşuna gitmiş görünüyordu. "Bu

iyi," diye yanıtladı.

Mükemmel.

Sandalyeme oturdum ve izin günümde bile bana bok göndermeyi seven iş arkadaşlarımdan herhangi bir e-posta alıp almadığımı kontrol etmek için bilgisayarımı açtım, ancak isteklerini şimdi halledersem, hafta içi daha erken çıkabilir ve Ira ile daha fazla zaman geçirebilirdim.

Ben de hep bunu hedefledim.

Garip bir şekilde, düşündüğüm kadar çok e-posta yoktu, bu yüzden hızlı bir şekilde onlarla çalıştım ve Ira atıştırmalıklarını yedikten sonra oyuncaklarıyla oynarken yeni proje üzerinde bir saat daha geçirdim.

Dışarıda hava kararıyordu ve Ira eliyle karnını kapatarak yanıma geldiğinde çalışmayı bırakıp mutfağı gitme zamanımın geldiğini anladım.

"Yine acıktın mı?"

Sandalyemden kalktıktan sonra onu kucağıma aldım ve buzdolabında ne kaldığına bakmak için mutfağa doğru yürüdüm.

"Bu akşam taco yapmama ne dersin? Sence Rooney bundan hoşlanır mı?"

Ira başını salladı ve buzdolabındaki tavuk göğsünü işaret etti. "İçinde tavuk olan mı?"

"Tavuk, avokado, domates. İçine ne koymak istersen. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet!"

"Harika. Bakalım bizimle yemeğe gelmek isteyecek mi?"

Dışarı çıktık ve kapısına ulaşmak için merdivenlerden yukarı yürüdük ve Ira zili çaldıktan sonra kapının açılması için birkaç saniye bekledik.

Görmek istediğim kişi o değildi ama Rooney'e ulaşmak istiyorsam onunla konuşmalıydım.

"Selam Evie," diye selamladım.

Çoğu zaman onun yüzünden ne kadar sinirli olsam da, bir pislik değildim.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Daracık elbisesine ve yüksek topuklu

ayakkabılarına bakarak sordum. "Evet. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kaşları kalkıktı ve o kadar makyajla, kolunu bacağıma dolayarak arkama geçerken Ira'yı biraz korkutuyordu.

"Rooney evde mi?"

Evie içini çekti ve daireye geri dönmek için döndü.

Ira'ya baktım ve buklelerini taradım, sonra o geri dönerken tekrar yukarı baktım.

"Birazdan sizinle olacak."

Evie çantasını kaptığı gibi yanımızdan geçti ve hızlı bir *vedayla* merdivenlerden inerek dışarı çıktı.

Mükemmel.

Bu gece yüksek sesli müzik ya da dans eden insanlar yok.

"Merhaba!" Ira, Rooney'nin koridordan geldiğini görünce ciyaklayarak el salladı ve ben de giydiği rahat görünümlü şezlong kıyafetine baktıktan sonra ona gülümsedim.

"Merhaba, Ira. Parkta iyi bir gün geçirdin mi?" diye sordu ve uzanıp yanağını hafifçe okşadı.

"Eğlenceliydi! Benny ile oynadım," diye açıkladı.

"Bu harika! Keşke arkadaşlarımla oynayacak zamanım olsaydı," dedi iç çekerek, sonra gülümseyerek bana baktı. "Merhaba."

"Hey, Rooney. Ira ve ben seni akşam yemeğine davet etmek istedik. Taco yapıyoruz. Katılmak ister misin?"

"Lütfen?" Ira söyledi.

"Sana hayır diyemem." Kıkırdadı ve Ira'ya baktı. "Kulağa harika geliyor! Yine de üzerime daha uygun bir şeyler giymem gerekecek," diye ekledi.

"Hiç zahmet etmeyin. Nasıl olsa yemekten önce pijamalarımızı giyeriz. Harika görünüyorsun," dedim ona, vücuduna bir kez daha bakarak.

Sweatshirt'ü ve dağınık topuzuyla bile güzel

görünüyordu. Onu her zaman başka bir kıza tercih

ederdim.

"Tamam, ama eşyalarımı yerleştirmem için bana bir dakika verin, hemen geliyorum."

Ona başımla selam verdim ve Ira'yı kucağıma alıp merdivenleri işaret ettim.

"Birazdan görüşürüz o zaman."

Gülümsedi ve daireye geri dönmeden önce Ira'ya el salladı, ben de akşam yemeği için hazırlanmaya başlamak üzere merdivenlerden aşağı indim.

İçimde harika bir akşam olacağına dair bir his vardı ve hayatımda ilk kez Ira'yı yatağa yatırmak ve gece boyunca içinde uyumasını ummak için heyecanlıydım.

Rooney

Bir kez daha onun evinde yemek yiyeceğim için gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Kahvaltının tadını çıkardım ve ders çalışmak, ev ödevleri ve yazı yazmakla geçen uzun bir günün ardından Wells ve Ira ile güzel bir akşam yemeği ihtiyacım olan şeydi.

Eşyalarımı yerleştirdim ve Evie'nin hiç açmadığı ve Wells ile benim için güzel bir tatlı olacağını düşündüğü şarap şişesini almak için mutfığa yöneldim.

Tam olarak ne planladığından emin değilim ama onunla akşam yemeğinden daha fazlasını geçirmeye hayır demezdim.

Hayır, istediğim şey seks değildi ama bu sabahki konuşmamız hoşuma gitmişti ve konuşmayı sürdürebilen biri işime yarayabilirdi.

Zaten yapacak daha iyi bir şeyim olmazdı.

Dairesine vardığımda kapının açık olduğunu fark ettim ve kapıyı ittikten sonra içeri baktım.

"Alabilir miyim?" Seslendim.

"Oh, evet, içeri gelin! Mutfaktayız!" Wells'in dediğini duydum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve koridordan geçip Wells'in buzdolabının yanında, Ira'nın da masadaki sandalyede durduğu mutfığa doğru yürüdüm.

"Merhaba," diye selamladım, ikisine de gülümseyerek.

"Merhaba!" Ira el salladıktan sonra yarım bir avokadoyu havaya kaldırdı. "Guacamole yapıyorum!" dedi ve bir çocuk çatalıyla avokadoyu bir kasede ezmeye devam etti.

"Hey. Et yiyorsun, değil mi?" Wells sordu.

Başımı salladım, sonra da şarap şişesini ona uzattım.

"Sana bir şey getirdim. Belki bu gece biraz daha geç yiyebiliriz?"

Flört etmek.

Hayır.

Hayır, flört etmiyordum, değil mi?

Wells'in bana sırtması ise bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Memnun ama şaşırmış görünüyordu.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Şişeyi alıp tezgâhın üzerine koydu, sonra başıyla masayı işaret etti. "Ira'nın sebzeleri kesmesine yardım etmek ister misin? Biraz tavuk pişiriyorum."

"Evet, tabii ki."

"Bak!" Ira kaseyi işaret ederken tatlı sesi neşe doluydu. "Bu Hulk rengi!"

Yanına oturdum ve dolmalık biberi kesmeye başlamak için çocuklar için güvenli bıçağa uzandım.

Wells kesinlikle nasıl sağlıklı yemek yapılacağını biliyordu ve beni davet etmesi iyi bir şeydi, yoksa fırına başka bir pizza koyardım.

"En sevdiğin renk yeşil mi?" Ira'ya sordum ve tahmin ettiğim gibi başını salladı.

"Maviyi seviyorum çünkü babamın en sevdiği renk," diye açıkladı.

"Anlıyorum. İki de güzel renkler. En sevdiğin yemek ne?" Wells dinlerken sohbeti devam ettirmek için sordum.

"Her şey," diye yanıtladı Ira.

"Bu gerçekten iyi bir cevap. Ben de her şeyi seviyorum." "Şanslıyım," diye mırıldandığını duydum Wells'in.

Kıkırdadım ve ona bakmak için döndüm. "Bu şekilde pişirmek daha kolay, değil mi?"

"Oh, çok daha kolay. Baharatlı yiyecekleri bile seviyor. Çok fazla yemesine izin vermiyorum çünkü mide ağrılarına neden olabiliyor ama yemeklerinin yanında birkaç damla acı sosa hoşlanıyor."

Bu şaşırtıcıydı.

On altı yaşına kadar baharatlı şeyleri sevmezdim ve bu çocuk çoktan acı soslu yemekler yemeye başlamıştı.

"Bu harika," diye kıkırdadım.

Wells tavuğu pişirirken biz de sebzeleri hazırlamaya devam ettik ve işimiz bittiğinde masaya gelip Ira'nın yanına oturdu.

"Kendi taco'nu yapmak ister misin, dostum?" diye

sordu. "Evet, lütfen!"

Yumuşak taco kabuklarından birini alıp tabağına yerleştirmesini, ardından yaptığı guacamole'u üzerine koymasını, ardından biraz sebze koymasını ve en sonunda da yuvarlamaya çalışmasını izledik.

"Sen yap, baba."

Wells yardım etti ve işi bitip Ira yemeye hazır olduğunda kendi tacolarımızı hazırladık.

"Bu arada beni tekrar davet ettiğiniz için teşekkür ederim. İkinizle vakit geçirmekten gerçekten hoşlanmaya başladım. Üst katta olup bitenlerden uzaklaşmak için güzel bir fırsat."

"Evie ve onun saçmalıklarını mı kastediyorsun? Hâlâ neden onun yanına taşındığından emin değilim. Daha önce nerede yaşıyordun?" diye sordu.

"Kampüste. Bir yurdum vardı ama gerçek bir daireye sahip olmaktan çok daha kötüydü. Ayrıca, benim sayemde gelecekte fazla gürültü olmayacak. Buna güvenebilirsiniz."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sen cennetliksin. Ne zaman istersen gelebilirsin. Zaten her gece buradayız ve bir ara Ira'yla resim yapacağına söz vermiştin. Çocuklar verdikleri sözleri asla unutmazlar. Eğer yakında fırçaların ve boyalarınla gelmezsen bunu sana karşı kullanacak," dedi kendini beğenmiş bir sırıtişla.

"Ben her zaman sözümü tutarım," dedim ona gülümseyerek.

"Güzel. Çünkü sanırım ben de senin daha sık yanımda olmanı istiyorum." Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Kahretsin.

Ben de benimle bu şekilde ilgilenmediğini sanıyordum.

Ona olan ilgimi inkâr edecek değildim ama gerçekten çıkacak bir erkek aramıyordum.

Hele Wells kadar nazik ve çekici biri hiç değildi.

Aramızdaki yaş farkını da düşünmek zorundaydım.

Benim iki katım yaşında bir adamla, üstelik baba olan bir adamla vakit geçirmek beni heyecanlandırmıştı ama tam her şey yolunda diye düşünürken Evie'nin yaş farkıyla ilgili tepkisini hatırladım.

O kadar çok insanın bu konu hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı ki ve ben bunu kötü bir şey olarak görmesem de, onun pek çok alanda benden çok daha fazla deneyimi vardı.

En büyüğü seks kısmıydı.

Zaten çok ileri gitmiştim.

Sadece yemek yiyorduk.

Bunun bir randevu olduğundan hiç söz edilmedi ve ben de fazla düşünmek istemedim çünkü bu beni hayal kırıklığına uğrattır ya da her şeyi mahvederdi.

Sadece nazik davranıyordu ve ben henüz yirmi yaşındaydım ve ailem ve profesörlerim dışında gerçek yetişkinlerle hiç konuşmamıştım, yetişkin sohbetlerine hiç katılmamıştım.

"Yani... annenin yakınlarda yaşadığını

söylemiştin?" "Evet. Sadece birkaç sokak

ötede," diye yanıtladı Wells. "Kendi başına

mı yaşıyor?"

"Ara sıra. Birkaç ay önce barda bir adamla tanıştı. İyi bir adam ve Ira da ondan hoşlanıyor. Babam birkaç yıl önce Vegas'a taşındı. Kumar oynamayı çok seviyor ve giderek artan bağımlılığı annemin boşanmasına neden oldu. Onu çok sık görmüyoruz ama telefonla görüşüyoruz. Peki ya senin ailen?"

Dudaklarımı büzdüm ve asıl hikayeyi anlatmalı mıyım yoksa sadece garip kısımları atlamanın bir yolunu mu bulmalıyım diye düşündüm.

Ama bana karşı dürüst olduğu için ben de bu yoldan gitmeye karar verdim.

"Annem de babam da at ve boğa binerek büyümüşler, ben üniversiteye gittikten hemen sonra kırsal kesime geri taşınmışlar. Bir çiftlik satın aldılar ve boğa biniciliği konusunda hâlâ çok tutkulu oldukları için bunu bir iş haline getirmeye karar verdiler."

"Bana harika geldi! Neden bu tereddütlü ses tonunu kullanıyorsun?"

Kesinlikle iyi bir dinleyiciydi.

"Çünkü geleneksel boğa binişi yapmıyorlar. Biniş aynı ama diğer boğa binicilerinin giydiği normal kıyafetleri giymek yerine, asıl yarışmalar başlamadan önce kalabalığa, özellikle de çocuklara biraz eğlence sunmak için palyaço gibi giyiniyorlar."

Üniversiteli bir kızın gururla sergileyeceği bir şey değildi.

Tuhaftı ama yine de annemi ve babamı seviyordum.

Wells kıkırdadı. "Ailenle tanışmam gerek."

"Biraz fazla hızlı gidiyorsun kovboy," dedim gülerek.

Sırıttı ve bana göz kırptı, sonra hepimiz doyana ve tatmin olana kadar sohbetimiz devam etti.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bu gece onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

Altıncı Bölüm

Wells

Gülüğü tüm odayı aydınlattı ve nasıl olup da hiçbir erkeğin bunu fark etmediğini merak ettim.

Bekardı, o kadarını biliyordum.

Ama hiç bir erkek onu kendi kızı yapmaya çalıştı mı?

Rooney dürüst ve derin sohbetler yapmayı seven ilginç bir kızdı.

Ira ile çok iyi anlaşıyordu, bu da beni endişelendirmeye başlamıştı çünkü Ira'nın ona bağlanmaya başladığını biliyordum.

İyi bir insanla karşılaştığında onu tanırdı ve Rooney kesinlikle onlardan biriydi.

Ama bundan daha kötüsü, onun ne kadar tatlı ve şefkatli bir kadın olduğunu görerek, ondan biraz fazla hoşlanmaya başlamış olmamdı.

Biriyle çıkmak için fazla zamanım olmadı ve Ira ile annesinin başına gelenlerden sonra aşkımı vermek istediğim tek kişi oydu.

"Artık benimle oynayabilir misin?" Ira, ellerini yıkamak için lavaboya doğru ittiği sandalyeden inmesine yardım ettikten sonra Rooney'ye sordu.

"Bu harika bir fikir dostum. Ona odanı göster. **B e n** de burayı temizlemeye başlayayım," dedim Rooney'ye bakarak.

"Yardım etmemi istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Ben idare ederim. O yatağa girdiğinde bana eşlik edebilirsin," dedim.

Kesinlikle flört ettiğim söylenebilirdi ama bunu bilerek yapmamıştım.

Hem de hiç.

"Tamam." Elini üst koluma koydu, sonra Ira'nın elini çekerek onu odasına doğru götürmesine izin verdi.

"Daha fazla Hulk'um var!" diye mutlu bir şekilde duyurdu.

"Oh, kesinlikle öyle! Yatağındaki büyük olanı seviyorum," dediğini

duydum Rooney'nin. Bu gibi nedenlerden dolayı duvarların ses

geçirmez olmamasına aldırıyordum.

Oğlumun yeni komşumuzla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmak bütün gecemi m a h v e t t i .

Birlikte çok sevimliydiler ve Ira'nın artık en sevdiği şeyleri paylaşabileceği bir kişi daha olduğu için mutluydum.

Bulaşıkları yıkadım ve artanları ertesi gün yemek üzere buzdolabına yerleştirdim ve masa temizlendikten sonra Ira'nın yatak odasına gittiğimde ikisini de ellerinde aksiyon figürleriyle yerde otururken buldum.

"Gel sen de oyna baba!" Ira ısrar etti.

"Yatma vaktinin geldiğini söyleyebilirim, dostum. Yatma vaktin çoktan geçti."

Bir an kaşlarını çatı, sonra oyuncaklarına baktı ve bu konuda ne düşünmesi gerektiğini anlamaya çalıştı.

"Eğer baban için sorun olmazsa, yarın fırçalarımı ve boyalarımı yanımda getirebilirim, böylece birlikte çizip boyayabiliriz. Ne dersin?" Rooney parmaklarıyla hafifçe yanağını okşayarak ona sordu.

Ira'nın gözleri parladı ve bana baktı.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Şimdi gidip dişlerini fırçalayalım ve yüzünü yıkayalım." Elimi uzattım ve o da hemen kalkıp elimi tuttu.

"Rooney'e iyi geceler de," dedim ona. "İyi geceler!" Ira, Rooney'e el sallayarak "İyi geceler!" dedi.

"İyi uykular, küçük adam. Yarın görüşürüz," diye cevap verdi gülümseyerek.

"Kendini evinde hisset. Ben hemen geliyorum," dedim ve başımla oturma odasını işaret ettim.

Ira'nın dişlerini fırçalamasına yardım etmek için banyoya gittim ve işimiz bittikten sonra onu yatak odasına götürüp yatırdım.

"Bu gece sen ve Hulk'la kim yatacak?" Doldurulmuş hayvanlarından birkaçını daha toplayarak sordum.

"Teddy," dedi Ira bana, çocukken birlikte uyuduğum oyuncak ayıma uzanarak.

Doldurulmuş hayvanların bu kadar uzun

yaşaması garip. "Başka kimse var mı?"

"Woody," diye cevap verdi, küçük masasını işaret ederek.

Ayağa kalktım ve onu kucağıma alarak yorganın altında Ira'nın yanına yerleştirdim. "Burası kalabalıklaşıyor," dedim ona gülümseyerek.

"Baba?"

"Evet, dostum?"

"Ben de Benny ile yatıya kalabilir

miyim?" Dudaklarımı büzdüm.

Çocuklar zekiydi ve Rooney'nin bir süre daha kalacağını biliyordu. Ama

bilmediği şey onun gece kalmayacağıydı.

"Bir dahaki sefere onu parkta gördüğümüzde annesine soracağım, tamam mı? Yatıya kalmak kulağa eğlenceli bir fikir gibi geliyor."

Sanırım küçük arkadaşlarını davet etmeye başlamamın zamanı gelmişti, böylece sürekli b a b a s ı y l a oynamak zorunda kalmayacaktı.

Sıkıcı olmaya başlamış olmalı.

"İyi geceler, Ira. Sabah görüşürüz" dedim ve alnından öpmek için eğilmeden önce insülin seviyesini kontrol etmek için pijamasını yukarı kaldırdım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kalkıp odadan çıktım, kapıyı aralık bıraktım.

Mutfağa gidip getirdiği şarap şişesini alırken Rooney'ye baktım ve onun büyük kitap raflarının yanında durup sahip olduğum kitaplara hayranlıkla bakmasını izledim.

"Kitap okur musun?" Kanepeye doğru yürürken sordum.

Arkasını döndü ve gülümsedi. "Ara sıra. Odamda birkaç kitap var ama senin kadar çok değil. Oldukça geniş bir koleksiyonun var."

"Evet, çocukken okumayı çok severdim, hala da fırsat buldukça okurum. Umarım yakında Ira'yı da okumaya alıştırebilirim."

"Eminim bayılacaktır. Onda size çok fazla benzerlik görüyorum."

Bana doğru yürüdü ve ben ikimize de birer kadeh şarap koyarken kanepeye oturdu.

"İçmemelisin," diye işaret ettim ama yine de şarabı doldurmaya devam ettim.

"Biliyor musun, her zaman yirmi birinci yaş gününde ilk alkollü içkisini içen kız olacağımı düşünmüştüm, ama Evie gibi bir arkadaşla bundan kaçınmak imkansız," diye açıkladı kıkırdarak.

"Kendinden geçene kadar içmediğin sürece, arada bir bir kadeh şarap iyidir," dedim, çocuklarının arkadaşlarının önünde havalı görünmek isteyen babalardan biri gibi konuşarak.

"Anladım," dedi sırtarak. "Ira her zaman bu kadar kolay mı yatar?"

"Evet, ama gecenin bir yarısı uyanıp sık sık yatağıma girmeyi seviyor."

Kadehlerden birini ona uzattım ve o kadehi aldıktan sonra ben de kadehimi kaldırarak bu gece için gerekli olduğunu düşündüğüm kadeh kaldırmayı yaptım.

"Sana. Bu apartman kompleksine biraz sessizlik getirdiğin ve hepimizi uyuttuğun için."

"Benim için zevkti. Yemek için teşekkür ederim. Harikaydı."

Bardaklarımız şingırdadı ve ben arkama yaslanıp kolumu kanepenin arkasına uzatmadan önce ikimiz de birer yudum aldık.

"Bütün akşam boyunca bunu merak ettim ama soruya cevap vermek zorunda değilsin. Ama neden bir erkek arkadaşın yok?"

Dümdüz.

Ve eğer cevap verirse, en azından gelecekte onun yanında nasıl davranmam gerektiğini bilirdim.

Flört etmeme pek tepki vermedi ama çok da şaşırmış görünmüyordu.

"Birini istediğimden emin değilim. Yani, birlikte olduğum bir adam var... bir şeyler. Ama ilişkiler için yaratıldığımı sanmıyorum. En azından şimdi."

Gözleri elindeki bardaktan benimkine kaydı.

"Sanırım her şeyin doğal akışına bırakıyorum. Aşk aramıyorum. Bunun zaten insanların çok fazla incinmeden yapabileceği bir şey olduğundan emin değilim, ama aşka izin vermeyeceğimi de söylemiyorum."

Sözleri anlamlıydı.

Öyle ki yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Bu konuda sana katılıyorum. Oldukça derin bir düşünürsün, ha? Bu konular hakkında doğru kelimeleri kullanarak bu kadar kolay konuşabilmene şaşırdım."

Ona iltifat etmeyi bırakmalıydım ama en azından artık flört etmiyordum.

Doğrusu ben de ihtiyacım olan şeyin bir ilişki olduğunu

düşünmüyordum. Şu anda değil.

"Sanırım konuşmadan önce bazı şeyleri düşünüyorum. Profesörlerimden biri bir keresinde bende doksan sekiz yaşındaki büyükannesini gördüğünü söylemişti. Konuşma ve kendimi ifade etme şeklimden dolayı. Bunu bir iltifat olarak kabul etmeli miyim emin değilim," dedi gülerek.

"Bunun kesinlikle iyi bir özellik olduğunu söyleyebilirim. Üniversitedeyken bütün kızların erkeklerin dikkatini çekmek için çok uğraştığını hatırlıyorum. İşe yaramadığını söylemiyorum, ama çoğu zaman sadece konuşmalarını kesmeleri için yaklaşmalarına izin verirdim."

"Anlaşılabılır." Sırıttı ve şarabından bir yudum daha aldı.

"O zamanlar farklıydı," dedim omuz silkerek. "İnternette randevulaşma ve diğer şeylerin nasıl işlediğini hayal bile edemiyorum. Her zaman iyi görünmek, her zaman güzel fotoğraflar çekip sosyal medya platformlarında paylaşmak zorunda olmak çok fazla baskı yaratıyor gibi görünüyor ve gözlerini ekranlardan ayırmayan o çocuklara katlanamıyorum."

Büzülmüş dudakları ve gözlerindeki eğlenceli parıltı bana bu sohbetten keyif aldığını söylüyordu.

"Kesinlikle benden birkaç kuşak daha yaşlısın," dedi. "Bu hiç de kötü bir şey değil. Bence Ira'yı yetiştirme tarzınız ve sürekli telefon ya da televizyon istememesi harika."

"Ve bir süre daha bu şekilde devam etmeye çalışacağım. Oyuncaklarını çok seviyor ve onun çocukluğunu mahvetmek istemiyorum. Tüm o elektronik aletler olmadan da hayatın ne kadar harika olabileceğini görmesini istiyorum. Elbette bir gün bundan kaçınmak imkansız olacak ama şimdilik onun yaşındayken benim oynadığım şeylerle oynamanın ne kadar eğlenceli olabileceğini görmesini istiyorum."

Rooney

"Bence bu harika," dedim ona gülümseyerek. "Mutlu olduğunu söyleyebilirim. Önemli olan da bu."

Bacaklarımı yukarı çektim ve onun yanındaki kanepede daha rahat ettim.

Yakın zamanda ayrılmayı planlamıyordum.

"Onu tek başıma büyütmenin zor olacağını düşünmüştüm ama sevildiğini biliyor" dedi bana.

Bu bana hemen Ira'nın annesini düşündürdü.

Bu kadar meraklı olmamam gerektiğini biliyordum ama birbirimize karşı dürüst ve açık olduğumuz için kendimi sormaktan alıkoyamadım.

"Annesini hiç görüyor mu?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi, ancak olumlu ifadesinin aksine başını salladı.

"Ira annesiyle hiç tanışmadı. Bu biraz karmaşık bir hikâye." Durakladı ve bardağına baktı, sonra konuşmaya devam etmeden önce birkaç yudum aldı.

"Annesi Leah ile birkaç yıl önce çıktık ama ciddi bir ilişkiye dönüşmedi. Harika bir kadındı, sevgi dolu ve tatlıydı ama başka bir adamla tanıştıktan sonra görüşmeyi kestik. Birbiriyle vakit geçirmekten hoşlanan iki i n s a n d a n daha fazlasına dönüşeceğimizi düşünmediğim için bu konu üzerinde fazla durmadım ama görüşmeyi bırakmamızın üzerinden bir yıldan biraz fazla bir süre geçtikten sonra, yeni adamı Ira'yı kucağında taşıyarak kapımın önünde durdu."

Bu hikâyenin nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nedense Ira'nın onun gerçek oğlu olmadığı düşüncesi aklımdan geçti.

"Bana hamile olduğunu hiç söylemedi ama o gün altı aylık bir bebekle orada durup bana bebeğin kendisinden olmadığını s ö y l e d i ğ i n d e , o anda sorumluluk almam gerektiğini biliyordum. Leah, Ira'yı doğururken vefat etti ve asla anne olamadı."

Sözleri göğsümün derinliklerine gömülen keskin bir bıçak gibiydi.

"Çok üzgünüm. Ne kadar çok düşünce ve duygu yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedim sessizce.

"Kabullenmesi zor bir durumdu ama Ira'yı bana getirdiği için çok mutluydum. Hayatımda tam da ihtiyacım olan kişiydi ve onu benim olarak kabul ettiğime dair belgeleri imzaladığımdan beri dünyam hiç eskisi gibi olmadı."

Wells'in gözleri yaşardı ve bunu fark ettiğinde u s u l c a gülerek başını salladı. "Özür dilerim. Ailem dışında bu konu hakkında hiç konuşmadım."

Koluna dokunmak için uzandım, başparmağımı koluna sürterek ona sevgimi gösterdim.

"Olma. Güçlüsün ve Ira'nın senin dünyan olduğunu görebiliyorum. Bana hikayeni anlattığın için teşekkür ederim," dedim.

"Bazen onun hala bizimle olmasını diliyorum. Ira için. Annesini hiç sormadı ama bunun nedeni onunla annesi hakkında hiç konuşmamış olmam. Bir annesi olduğunu bildiğinden bile emin değilim."

Bu çok üzücüydü ama onun hatası değildi.

Artık yanında olmayan bir ebeveyn hakkında konuşmak zordu ve eğer Wells için başa çıkmak zorsa, Ira için bunu anlamak kesinlikle zor olacaktı.

"Belki biraz daha büyüdüğünde ona kızından bahsedebilirsin. Ben ebeveyn değilim ve bilmediğim bir şeye müdahale etmek istemiyorum ama harika şeyler yapacağınızı biliyorum."

Elim hâlâ kolundaydı ama boynunun yan tarafını kavrayacak şekilde yukarı kaldırdım ve başparmağımı kirli çene çizgisinde gezdirdim.

"Senden hoşlanmamayı gerçekten zorlaştırıyorsun," dedi sessizce ve dudaklarında küçük bir sırıtışla.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım ve aramıza biraz mesafe koymak için elimi çektim ama o hemen uzanıp elimi tuttu ve kucağına çekti.

"İyi olacağım, yemin ederim. Bir arkadaşına ihtiyacım var ve sen de tam bana göre görünüyorsun."

Arkadaşım.

Tanrım, Rooney. Kendi lanet aklını manipüle etmeye çalışma.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Senin arkadaşın olabilirim."

Belki de bu gibi durumlarda sevecen ve dokunaklı olmak benim tarzımdı, ama dokunuşum ikimizde de bir şey uyandırmak için olmasa bile, içten içe ona dokunmaktan hoşlandığımı çok iyi biliyordum.

Bunu inkar etmiyorum.

Elimi sıktı ve sonra parmaklarını elime dolayarak kucağında tutmaya devam etti.

"Yarın gelecek misin? Seni Ira'ya bakıcılık yapman için kullanmak istemiyorum ama hafta başlamadan önce birkaç saat projem üzerinde çalışabilmem için bana çok yardımcı olursun."

"Burada olacağım. Eğlenceli olacak. Ayrıca, ders çalışmaya biraz ara verebilirim." "Hafta sonları da erken mi kalkıyorsun?" diye sordu.

"Çoğu zaman. Bu sabah yedide kalktım. Yarın da aynısını yapacağım ve eğer isterseniz öğle yemeğinden sonra size gelebilirim."

Başını salladı ve gülümsedi. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Heyecanım daha da arttı.

Wells, birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim inanılmaz hoş bir adamdı, tabii Ira'yla da.

Yedinci Bölüm

Wells

"Bir bardak daha istemediğine emin misin?" Kendime bir bardak doldurarak sordum.

"Oh, hayır, ben iyiyim. Kanepede uyuyakalmadan bir tane daha içebileceğimi sanmıyorum."

Benim için fark etmez.

"Zaten geç oluyor. Yukarı çıkıp yatmalıyım," dedi sesi kısık ve hırıltılıydı.

Yorulmuştu ve onu daha fazla tutmak istemedim.

"Pekâlâ. Seni kapıya kadar geçireyim."

Bardağımı yere bırakıp koltuktan kalktım ve tutması için elimi uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi elini benim elime koyarak kendini yukarı çekerken.

Ön kapıya ulaşmak için mutfağı geçip koridorda yürüdük ve oraya vardığımızda kapıyı açıp kenara çekildim.

Merdivendeki ışık yandı ve birbirimizi görmemizi kolaylaştırdı.

"Bu gece harika vakit geçirdim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Rooney.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Ben de harika vakit geçirdim. Yarın öğleden sonra görüşürüz o zaman?" Kapı çerçevesine yaslanıp kollarımı kavuşturarak sordum.

Henüz gitmesine izin vermeye hazır değildim ama bu arkadaşlık aramızda tuhaf şeyler olmadan yürüyecekse, bir kez yeterli olduğunda gitmesine izin vermeliydim.

Ve şu anda, zaten hafta sonunun yarısını birlikte geçirmiştik, bu da arkadaş olmak için fazlasıyla yeterliydi.

"Evet, yarın öğleden sonra burada olacağım. Sabırsızlanıyorum."

Parmaklarını karnının önünde oynattı ve bir an için gözlerinde bir belirsizlik belirdi.

İleriye doğru bir adım atmak istediğini anlayabiliyordum ve burada benden büyük olduğu için önce iyi geceler dileme işini ben üstlendim.

Kollarımı tekrar göğsümün üzerinde gevşettim ve elimi beline koymak için uzandım, sonra yanağını öpmek için öne doğru eğildim ve onu hızlı ama sıkı bir kucaklamaya çektim.

Kollarını bana doladı ve aramızdaki mesafeyi açmak için tekrar geri adım atmadan önce elleri omuzlarıma gitti.

"İyi geceler, Rooney."

"İyi geceler," diye fısıldadı, sonra hızla dönerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Derin bir nefes aldım ve kapısı kapanana kadar bekledim, sonra içeri girdim ve kapıyı kendim kilitledim.

Taze bir nefes.

Ben Rooney'i böyle tanımlardım.

Tüm düşüncelerimi toparladıktan sonra, şarabı ve iki kadehi kaldırmak için oturma odasına geri döndüm, ardından hala uyuyup uyumadığını kontrol etmek için Ira'nın odasına yöneldim.

Kapalı gözlerini ve ayırık dudaklarını görünce gülümsedim ve yumuşak nefes alışının sesi şirinliği daha da artırdı.

Her ne kadar geceleri kendi yatağında uyumayı öğrenmesini istesem de, onu kucağıma alıp yatak odama g ö t ü r m e k ve sarılmak istediğim anlar oldu.

Çoğu zaman kendimi çocukmuşum ve o da beni koruyormuş gibi hissederdim. Bir bakıma öyleydi, çünkü o olmasaydı nerede olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Muhtemelen kaybolmuştum, hayatımın ne olacağına dair hiçbir fikrim olmadan bütün gün çalışıyordum. Ira benim amacımdı, şimdilik ve sonsuza dek.

*

"Bu Rooney!" Kapı zili çaldığında Ira seslendi.

Rooney'nin gelmesi için çok erkendi.

Daha sabah sekiz bile olmamıştı ve kahvaltıya bile

başlamamıştık. "Rooney olduğunu sanmıyorum, dostum. Gidip

kontrol edelim."

Elimi tuttu ve beni bir çizgi romana bakarken oturduğumuz kanepeden çekti.

Kapıya vardığımızda, gözetleme deliğinden bakması için onu kaldırdım.

"Büyükannem!"

Kaşlarımı çattım, sonra kapıyı açmak için biraz geri

çekildim. "Erken kalkmışsın," dedim anneme.

"Uyanık olduğunuzu biliyordum, ben de sizi ziyarete geleyim dedim. Oh, şu haline bak! Sizi son gördüğümünden beri çok büyümüşsünüz!" dedi ve ellerini Ira'y a uzattı.

Anneme sarılmasına izin verdim ve tekrar içeri girdim. "Henüz kahvaltı yapmadık. Katılmak ister misin?"

"Tabii ki! Rob daha geç kalkacak ve kahvaltı etmeyi bir süre önce bıraktı. Bunun onun sağlığına nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

Ira göğsünü işaret ederek, "Ben sağlıklıyım," diye seslendi.

"Öyle olduğunu biliyorum, tatlım." Ben kahve yapmaya başlarken o da kanepeye koşup çizgi romana bakmaya devam edebilsin diye onu bıraktı.

"Nasılsın?" Annem masaya oturarak sordu.

"Güzel. İş yerinde stresli bir hafta geçirdik ama hafta sonu bize iyi geldi."

"Anlıyorum. Ziyaretçin mi vardı?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakmak için döndüm ve bakışlarını takip ettiğimde tezgahın üzerindeki şarap şişesine bakıp iç çektim.

"Evet, yaptım. Dün gece."

"Hâlâ burada mı?"

"Anne," diye mırıldandım, tekrar ona bakmak için döndüm. "Dün gece hiçbir kadın yatıya kalmadı. O bizim yeni komşumuz. Tatlı kız ama aramızda hiçbir şey olmadı."

"Çok yazık. Sonunda bir kadın bulduğunu umuyordum."

Gözlerimi devirdim ve ocağa döndüm. "Anne, lütfen bu konu hakkında konuşmayalım."

"Neden olmasın? Biriyle çıkmayalı yıllar oldu ve şu anda ihtiyacın olan şeyin daha fazlasını istemeden sadece birini ağırlamak olduğunu sanmıyorum."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. O bir arkadaş ve Ira da ondan hoşlanıyor. Ayrıca, o daha yirmi yaşında. Aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olabileceğini sanmıyorum."

"Bunu yaşla ilgili hale getirme, Wells."

Bu konuda onunla kavga etmeye

başlayamazdım. Mutlu olmak için bir ilişkiye

ihtiyacım yoktu. Ben mutluydum.

Neyse ki Ira imdadıma yetişti ve konuyu Rooney'den çizgi romanlara çevirdi.

"Bunu bana okuyabilir misin büyükanne?" diye sordu elinde çizgi romanla ona doğru yürürken.

"Elbette, tatlım. Gel buraya."

Ona kitaptan birkaç sayfa okuduğu sırada masayı hazırladım ve kahvaltı için ihtiyacımız olan her şeyi getirdim.

Ayrıca Ira'nın Hulk suyundan biraz daha yaptım ve bir bardağa doldurduktan sonra nihayet kahvaltıya başlamak için oturdum.

"İç bakalım dostum," dedim, fincanını ona doğru ittim ve en sevdiği pipeti içine soktum.

"Teşekkür ederim!" dedi, benim söylememe gerek kalmadan kibar davranması her seferinde kalbimi eritiyordu.

Gerçek bir beyefendi yetiştiriyordum, o kadarını biliyordum.

"İstersen yarın sabah gelip Ira'yı alabilirim çünkü yoga derslerim önümüzdeki birkaç hafta için iptal edildi."

"Evet, bu harika olur. Şu andan itibaren işe her zamankinden daha erken gitmeye çalışıyorum ki beşten önce çıkabileyim. Ira zaten çoğu sabah altıda kalkıyor ve onun uyumama izin vermemesi yerine ben kalkıp erken gitmeyi tercih ederim."

Annem başını salladı ve kendine bir kase müsli hazırladı. "Yani yarın kahvaltıyı büyükannenin evinde yapabilirsin. Kulağa nasıl geliyor, Ira?"

"Kulağa hoş geliyor!" Ira başparmağını kaldırarak cevap verdi ve Hulk suyunu içmeye devam etti.

Güzel.

İşe erken gitmek, birkaç saat boyunca iş arkadaşlarımın beni rahatsız etmemesi ve öğleden sonra Ira ile daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyordu.

Rooney

Evie kaşlarını çatarak, "Sakın bana aşağıya, onun yanına gideceğini söyleme," dedi.

"Kalkmışsın bile. Bu yeni bir şey."

Gözlerini devirdi ve dolaptan bir fincan alıp içine benim yaptığım kahveyi döktü.

"Dün geceki parti berbattı. İyi ki gelmemişsin. AJ birinci sınıflardan biriyle öpüştü. Bakması eğlenceli değildi."

Neden umurumda olsun ki?

Konuşmamızdan sonra umduğum gibi hayatına devam etmiş gibi görünüyordu.

"Ira'ya bu öğleden sonra Wells bazı işlerini hallederken onunla resim yapacağıma söz verdim. Bu gece geç saatlerde evde olacağım, böylece birlikte akşam yemeği yiyebiliriz," diye önerdim.

"Yani şimdi ona bakıcılık mı yapıyorsun?" diye sordu. "En azından sana para ödüyor mu?"

"Evie, seni ne kadar sevsem de, lütfen hayatımda yaptığım her küçük şeyle uğraşmasan olmaz mı? Wells iyi bir adam, Ira da tatlı bir çocuk. Ders çalışmaktan seni alıkoyuyorlar, bu arada bugün bunu yapmalısın. Sanat tarihi ödevimiz kolay değil ve Çarşamba gününe kadar bitmiş olması gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum. Bugün üzerinde çalışmaya başlayacağım, merak etme. Belki de senin yaptığın her şeeye takılıyordumdur çünkü ben de kendimden büyük bir erkek arkadaşım olsun isterdim. Çocuk hariç."

Kaşlarını kaldırdım ve kıkırdadım. "Eski arkadaş mı yoksa sevgili mi? Seni tanıyorum. Adamı dener, hakkında bir fikir edinir, sonra da seks yaptığın diğer tüm erkeklerle yaptığın gibi onu da bir kenara atarsın."

"Hayır, ben ciddiym. Babasıyla sorunları olan tek kişi sen değilsin, biliyor musun? Benimki beni gerçekten sevmiyor," dedi omuz silkerek.

"Baba sorunlarım yok. Ama Wells'in arkadaşlığından çok keyif alıyorum. Onunla konuşmak kolay ve yapmak istemediğim şeyleri yapmam için bana baskı yapmıyor."

Evie dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı.

"Eğer onu gerçekten uzak tutmak istiyorsan, seninle birlikte aşağıya gelebilir ve şımarıklık yaptığı için ondan bizzat özür dileyebilirim."

"Özür dileyebilirsin ama kalmayacaksın. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve ikinizin iyi geçinmesi gerektiğini düşünüyorum. O çok çalışkan bir adam ve nasıl çalıştığını sadece hayal edebiliyorum.

Sen burada yüksek sesle müzik çalarken uykuya dalmakta zorlanması onun için çok zordu."

"Pek âlâ! Özür dileyeyeğim. Ama ne kadar iyi grndğim fark ettiği için bana bir hamle yaparsa, kendimi tutmayacağım."

Evie'nin ilgisini çekmeye çalışacağından şpheliydim ama aralarının iyi olması bir başlangıçtı.

Wells'in iyi bir nedeni olmasına rağmen, en aptalca nedenlerle birbirlerinden hoşlanmayan insanları sevmezdim.

"şimdi gelip özür dilemek ister misin?" diye sordum. "Tabii, neden olmasın."

şaşırarak, çizmek ve boyamak için ihtiyacımız olan malzemeleri aldım, sonra Wells'in kapısını almak için aşağı i n d i k .

Evie'nin önümde durmasına izin verdim ve kapı açıldığında Wells'e gülümsedim ve onu dinlemesi için Evie'ye doğru başımı salladım.

"Merhaba komşu. Anladığım kadarıyla en iyi arkadaşım sizinle ve oğlunuzla vakit geçirmekten gerçekten keyif almaya başlamış, bu yüzden ona bir iyilik yapmak için, çoğu akşam gürültü yaptığım için özür dilemek için buradayım. Sizi ve oğlunuzu uyutmadığım için özür dilerim ama bundan sonra size söz veriyorum, sevgili en iyi arkadaşım tam anlamıyla bir ruh hali katili olduğu için bundan sonraki partilerde sesi açmayacağım."

Wells bir an ne cevap vereceğinden emin olamadı ama Evie'nin söylediği her şeyi anladıktan sonra ona gülümsedi ve başını salladı.

"zrn kabul edildi. Çok nazıksın Evie."

"Harika! şimdi ikinizin flört etmesine izin vereceğim. İyi günler!" diye seslendi merdivenlere doğru yürümeye başlarken.

Wells'ten kısık bir kıkırdama yükseldi ve ben de aptal gibi sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hey," diye selam verdi, içeri girebilmem için kenara çekildi.

"Merhaba," dedim, dairesine girdim ve dönüp ona baktım. "Bu kadar kolay özür dileyeceğini düşünmemiştim."

"Dürüstçe mi? Ben de öyle. Ama bunu yaptığına sevindim. Oldukça iyi bir koleksiyonu var," dedi ve bir kahve fincanının içinden çıkan fırçaları göstererek başını salladı.

"Oh, şey... biz sanat öğrencileri bunlardan çok fazla kullanıyoruz. Üniversiteye başladığımda ailem bana ömür boyu yetecek kadar aldı," dedim gülerek.

"Bunun kötü bir şey olduğunu söyleyemem."

"Kesinlikle değil. Sabahın nasıldı?" diye sordum.

"Sakin. Annem geldi ve Ira'yı küçük bir yürüyüşe çıkardı, ben de daireyi temizleyip birkaç çamaşır yıkadım. O oturma odasında. Sizin için küçük bir boyama istasyonu kurdum. Çok heyecanlı ve sabahtan beri sizi sorup duruyor."

O küçük çocuk yavaş yavaş kalbimi eritiyordu.

Oturma odasına vardık ve Ira beni görür görmez ayağa fırladı ve ne getirdiğime bakmak için yanıma koştu.

"Boya!" diye bağırarak tüplerden birine uzandı.

Wells elini belime koyarak, "Bir sürü de var," diye ekledi. "Ben sizi yalnız bırakayım. Ya Rooney?"

"Evet?"

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Sana söz veriyorum bu haftalık bir şeye dönüşmeyecek. Üniversite için yapacak yeterince işin olduğunu biliyorum."

"Endişelenme, Wells. Aslında derslerimden biri için küçük bir şey boyamam gerekiyor, bu yüzden bunu yapmak için harika bir fırsat. Ve eminim Ira ihtiyacım olan renkleri ve fırçaları seçmeme yardımcı olabilir, hm?"

Ira başını sallayarak, "Renkler konusunda iyiyimdir," dedi.

"Gördün mü? Küçük yardımcımı buldum. Sen git yapman gerekeni yap, biz de burada boyayla biraz eğlenelim."

Wells bana gülümsedi ve Ira'nın saçlarını hızlıca taradıktan sonra bana doğru eğildi.

"Sana bir borcum var," diye fısıldadı ve gözlerimin içine uzun, derin bir bakış attıktan sonra gitti.

Ira'ya ve eğlenceli öğleden sonramıza konsantre olmak için zihnimi normale döndürmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Hulk'u çizebilir misin, böylece ben de boyayabilirim?" Ira umut

dolu gözlerle sordu. "Kesinlikle deneyebilirim!"

Yere serilmiş lekeli masa örtüsünün üzerine oturduk ve boyamaya başlamak için her şeyi hazırladım.

Bu güzel bir öğleden sonra olacaktı ve ne kadar denesem de, Wells'in ofisine gitmek için ayrılmadan önce bana bakışını atlatamadım.

Aman Tanrım.

Sekizinci Bölüm

Rooney

"Bak, baba!"

Ira, kendi yaşındaki herhangi bir çocuğun yapabileceğinden daha iyi renklendirdiği Hulk resmini kaldırdı.

İnce motor becerileri ve tüm öğleden sonra boyunca ne kadar sakin ve odaklanmış olduğu beni büyüledi.

"Vay canına! Bu harika, dostum! Bunu odana asacağız, ne dersin?"

Ira başını salladı ve başka bir resim boyamaya geri döndü, ben de Wells'e bakmak için doğruldum.

"İşin bitti mi?" Ona gülümseyerek sordum.

"Evet, sanırım bugünlük bu kadar yeter. Siz ikiniz eğlenceli vakit geçirdiniz, değil mi?" Bakışlarını kuruması için yere serdiğimiz tüm resimlere çevirdi.

"Çizmek istediği çok şey vardı ve bence hepsi mükemmel oldu," dedim.

"Harika görünüyorlar. Hangisi senin sınıfın için?"

Küçük, dikdörtgen tuvale uzandım ve ona doğru tuttum. "Ödevim bir hikâye anlatan bir sahne resmetmekti ve bu kasabadaki parkın birkaç yıl önce neden yenilendiğini artık bildiğimden, ilham kaynağım olarak onu almaya karar verdim."

Resme baktı, sonra inşa ettiği parkı canlandırmak için üzerine boyadığım tüm küçük ayrıntıları fark edince gülümsedi.

"Bu inanılmaz. Ve bunu dört saatte mi yaptın?"

Gülümsedim ve omuz silktim. "Çok fazla iş değildi. Not almak için teslim ettiğimde, senin almanı istiyorum."

Wells bana gülümsedi. "Bu çok hoş. Teşekkür ederim, Rooney."

"Babacığım?"

"Evet, dostum?"

"Yemek yiyebilir

miyiz?"

"Birazdan yemek yapmaya başlayacağım. Kalmak ister misin?" diye sordu Ira'nın sorusunu yanıtladıktan sonra.

"Çok isterdim ama Evie'ye birlikte yemek yiyeceğimize söz verdim. Ama kesinlikle başka bir zaman," dedim ona.

Çok istesem de günün her saatini onlarla geçiremezdim. "Zaten ders çalışmaya geri dönmem gerekiyor," diye ekledim.

"Pekâlâ. Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm ve cevabımı bir süre düşündüm, sonra başımı salladım ve Evie ile akşam yemeğine ç ı k m a d a n önce biraz ders çalışmamın en iyisi olacağını tahmin ettim.

"Evet, bugün seninle gerçekten harika vakit geçirdim Ira. Tüm sanat eserlerine bayıldım," dedim ona.

Bana gülümsedi ve hızla on altıncı tablosuna geri döndü.

"Eğer senin için de uygunsa, bu boyaları ve fırçaları alabilir. Yukarıda yeterince var," dedim Wells'e.

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Rooney'e hoşça kal de, Ira."

Ayağa kalktığımda Ira bana el salladı, tek kelime edemeyecek kadar resmine odaklanmıştı. "Hoşça kal Ira," dedim gülümseyerek ve Wells'i koridorda takip ettim. Kapıda durduğumuzda "Haftaya akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu.

"Hafta sonu kesinlikle zamanım var. Bana haber ver yeter," dedim.

"Pekâlâ. O zaman görüşürüz."

Gülümsedim ve başımı salladım, sonra eğilip kapıyı açmadan ve dışarı çıkmadan önce ona hızlıca sarıldım.

"İyi geceler," dedim gülümseyerek.

"Sana da. İyi geceler."

Gözleri eskisi kadar yoğundu ve üzerimde böyle bir etkisi olmamasını diledim.

"İyi geceler," diye fısıldadım, sonunda bacaklarımı merdivenlerden yukarı hareket ettirecek gücü buldum.

Onlarla vakit geçirmeyi ne kadar sevsem de, birkaç gün ayrı kalmanın daha net düşünmemi **s a ğ l a y a c a ğ ı n ı** biliyordum.

Hafta sonunun çoğunu Wells ve Ira ile geçirdim ve üniversiteden **u z a k l a ş m a k ı ç i n** güzel bir fırsattı ama yakında onların yanında olmayı özleyeceğimi biliyordum.

İçimde var olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi aydınlattılar ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da bunun özel bir şey olduğunu biliyordum.

"Oyun randevun nasıldı?" Daireye girdiğimde Evie sordu. Hafifçe güldüm.

Hemen hemen bir oyun randevusuydu.

"Eğlenceliydi. Bugün hiç ders çalıştın mı?"

Bana gözlerini devirdi ve içini çekti. "Evet, *anne*. Acıktım. Dışarıdan yemek ister misin? Buzdolabında hiçbir şeyimiz yok."

"Ne istersen sipariş et. Ben hızlıca bir duş

alacağım." "Tamam. Bu arada, Jonathan'ı davet

ettim." "Jonathan kim?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Dün gece tanıştığım bir son sınıf öğrencisi. Onu daha önce kampüste hiç görmedim ama çok seksi," diye açıkladı.

Doğru.

"Tek gecelik bir ilişki için mi geliyor? Yoksa gerçekten seninle takılmak için mi?"

"Göreceğiz bakalım. Dün gece pek konuşmadık ama numaramı aldı ve bütün gün mesajlaştık. Bir arkadaşını da getirebilir."

Buna gerek yok.

"Kendimi odama kilitleyip biraz daha ders çalışacağım, sonra da yatacağım. Jonathan'a arkadaşını getirmemesini söyle. Sadece hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Evie yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla, "İkisini de alabilirim," dedi.

Yapabileceğini biliyordum ve o daha fazla bir şey söyleyemeden doğruca banyoya gittim.

Bazı nedenlerden dolayı, üniversiteli erkekler artık bana çekici gelmiyordu. Gençtiler ve çok heyecanlıydılar.

Çok kafa
karıştırıcı.

Ya da kafam
karıştı.

Her neyseler, zaten kimseyle çıkma arayışında değildim, ama Wells'i yakında tekrar göreceğim için şimdiden heyecanlıyım.

*

Hafta hızlı geçiyordu, ki bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Tüm ödevlerimi bitirmiş, Pazar günü yaptığım resimden iyi bir not almış ve biri sürpriz olan iki sınavı da başarıyla geçmiştim.

Çok çalışmak karşılığını veriyordu ama üniversite dinlenmek için fazla zaman bırakmıyordu.

Cuma geceleri kampüsteki kafede kimse tarafından rahatsız edilmeden oturmak harikaydı çünkü herkes ya bir barda takılıyor ya da bir kardeşlik partisinde sarhoş oluyordu.

Burası sessizdi ve gece geç saatlere kadar açıktı.

Eve dönebilirdim ama tarih kitaplarından birine daldım ve zamanı unuttum.

Fincanımda kalan kahve soğumuştı ama bir tane daha
almayacaktım. Geç oluyordu ve hala akşam yemeği yemem
gerekiyordu.

Tüm eşyalarımı sırt çantama yerleştirdim ve fincanı tezgâha götürmek için
uzandım ki biri masaya doğru adım atarak yoluma çıktı.

"Şimdiden gidiyor musun?"

Kafamı kaldırdığımda yolumu kesen kişi AJ'di.

"Hey. Evet, henüz yemek yemedim. Eve gitmem lazım," diye açıkladım.

Nazik gülümsemesi ve başını eğmesi ona biraz fazla uzun süre bakmama
neden oldu ama yakışıklı yüzünü atlattıktan sonra boğazımı temizledim ve
hareket etmesi için bir adım öne çıktım.

Evie'nin y e r i n d e o l s a y d ı m , sırf görünüşü yüzünden AJ'ye karşı
hissettiklerim konusunda kesinlikle kendime yalan söylemeye devam ederdim.

Uzun boylu ve kaslıydı; parlak, ela gözleri koyu zeytin rengi teniyle tezat
oluşturuyordu.

Ne yazık ki, görünüş benim için pek bir şey ifade etmedi.

Elbette, erkek arkadaşım olsaydı bakması güzel olurdu ve kızlar kesinlikle
kıskanırdı, ama zaten bunu kim hedefliyordu ki?

"Ben de henüz yemek yemedim. Eve giderken bir şeyler yemek ister misin?"
diye sordu.

Bir süre yüzünü inceledim, sonra başımı salladım. "Aslında dün market
alışverişine gittim ve pişirmek istediğim birkaç şey aldım. Ama... sen de
katılabilirsin."

Neden?

Tanrım, Rooney, eski sevgilini -her ne i d i y s e - dairene davet edersen kendine hiç yardımcı olmamış olursun.

"Çok isterim. Dur, şunu yerine koyayım."

Elimden bardağı aldı ve tezgâha götürdü, sonra geri geldi ve sırt çantama uzandı.

"Onu taşımak zorunda değilsin AJ," dedim iç çekerek.

"İstiyorum. Şimdi sızlanmayı bırak da dairene gidelim."

Bizi apartman kompleksine götürecek ana caddeye ulaşmak için kampüs boyunca yürümeye başladık.

Konuşmak istemiyordum ama arkadaş olduğumuz için onu görmezden gelemezdim ve eve vardığımızda Evie'nin devralmasına izin veremezdim.

"Dersler nasıl gidiyor?" Ben sordum.

"Oldukça iyiyim. Sezonun ilk maçına hazırlanmamız gerektiği için önümüzdeki hafta biraz dinlenebilirim."

AJ bir futbol oyuncusuydu, ancak arkadaşlarının çoğu bununla övünmeyi sevse de, AJ çoğu zaman takımda olmaktan gerçekten zevk almıyor gibiydi.

Başkalarını mı yoksa ailesini mi etkilemeye çalıştığından emin değilim, çünkü onlar atletik çocuklara sahip olmaya oldukça odaklanmışlardı.

AJ'nin kardeşi hâlâ lisedeydi ve tarihteki en iyi genç sporculardan biri olarak anılıyordu.

Ablası da birkaç yıl önce Olimpiyatlarda yarışmış ve jimnastikçi olarak her ne yaptıysa gümüş madalya kazanmış.

Spor hakkında hiçbir fikrim olmadığı açıktı ve bana da pek çekici gelmiyorlardı.

Elimde bir fırça tutmaktan ve kıyafetlerime boya bulaştırmaktan mutluydum.

"Geçen hafta seni kampüste pek göremedik ve bilgi yarışması gecesinde de seni özledik," dedi bana gözlerinde endişeyle bakarak.

"Meşguldüm, hepsi bu. Belki gelecek hafta biraz daha zamanım olur."

"Zamanın var. Bence haftanızı yanlış planladınız."

Burnumu kıvırdım ve başımı salladım. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece bir hafta içinde bir şekilde halletmem gereken ödevler, dersler, ödevler, çamaşır, yemek, temizlik ve uyku var. Sandığın kadar kolay değil, kardeşlik çocuğu. Herkes etrafında senin için haftayı planlayan insanlar olacak kadar şanslı değil."

"Hey, o birinci sınıf öğrencileri bizim kişisel asistanımız olmak için para ödüyorsa bu benim suçum değil," dedi gülerek.

"Bunun zaten yasadışı olduğuna eminim," diye sırtarak cevap verdim.

"Hayır, yasadışı değil. Sadece diğer erkeklerin onlara nasıl davrandığına bakınca biraz aşağılayıcı. Marie'nin gitmesine izin vermeyi düşünüyordum zaten. Çok tatlı bir kız ama daha çok davet edildiği partiler için bu işin içinde, çünkü partilerin çoğunu diğer kızlarla birlikte planlıyor."

Bir kez başımı salladım, ancak o adamlara görünmek için zaten pek de sahip olmadıkları boş zamanlarından neden vazgeçtiklerini de anlamıyordum.

"Er ya da geç yüzüstü düşecekler ve o zaman sadece zamanlarını boşa harcayan adamlar olmadan daha iyi durumda olduklarını anlayacaklar."

"Woah! Benimle vaktini boşa harcadığını mı söylüyorsun?" diye sordu, sözlerimden ne kadar incindiğini göstermek için bir eliyle göğsünü kapattı.

Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Ben senin kişisel asistanın değildim, Aiden."

"Hayır, sen bundan çok daha fazlasıydın. Neden yürümediğini bana tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu.

"Çünkü erkekler söz konusu olduğunda ne istediğimi bilmiyorum ve çünkü kararlı bir ilişki yaşamaya hazır değilim. Aynı senin gibi."

"Hazır olmadığımı söylediğimi hatırlamıyorum."

"Ama değilsin. Yoksa bu konuyu çok daha önce konuşmuş olurduk."

Apartmanın önüne geldiğimizde ona döndüm ve elimi göğsüne koydum. "Biz arkadaşız. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

Sözlerime karşı kendini savunmak için iki elini de kaldırdı. "Arkadaşlar," dedi sırtarak.

Üst kata çıkmak için içeri girdik ve Wells'in kapısının önünden geçerken, ben AJ ile yanından geçerken dışarı çıkmak zorunda kaldı.

"Merhaba Rooney," diye selamladı, sesi pek eğlenmişe benzemiyordu ama AJ'den de pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Merhaba. Wells, bu AJ."

"Memnun oldum," dedi Wells ve başıyla hızlıca selam

verdi. "Ben de öyle."

Wells bana baktı, sonra dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı. "Ben de tam yukarı gelip Ira ve benimle tatlı yemek isteyip istemediğini soracaktım. Ama görüyorum ki planlarınız var."

Ugh!

Aiden'ı yemeğe davet ettikten sonra onu kovamazdım.

"Sadece akşam yemeği yiyeceğiz. Akşamın çoğunu kafede ders çalışarak geçirdim."

"Sorun değil. Başka bir zaman. İyi geceler," dedi ve Aiden'a kısa bir bakış attıktan sonra gözlerinde hafif bir hayal kırıklığıyla bana döndü.

"Sen de," dedim sessizce, AJ ile yeniden çıktığımı düşünmemesini umarak.

Wells kapısını kapattıktan sonra içimi çektim ve kendi daireme çıkmak için merdivenlerden yukarı yürüdüm.

"Tatlı, ha? Senin için biraz yaşlı değil mi?"

"Kırk iki yaşında. Yaşlı değil ve benim arkadaşım. Oğlu çok sevimli."

"Yani bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?"

Ona gözlerimi devirdim ve Wells'in yaptığı tatlıyı yemek üzere aşağıya inebilmek için onu ortadan kaldırabilmeyi diledim.

Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar acıyordu ve ona ve tatlı Ira'ya hayır demek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

Amacım akşam yemeğini yedikten sonra aşağı inmek ve ikisinin de hâlâ uyanık olmasını ummaktı.

Mutfağa girdiğimizde Evie geniş bir sırtışla, "Merhaba yakışıklı," dedi.

"Selam, Evie."

"İkinizin arasında yine bir şeyler mi var?" diye sordu.

"Bizimle yemek yiyor, sonra da gidecek."

"Friendzone nasıl gidiyor AJ?" Evie'nin kahkahası tüm odayı

doldurdu. "Dürüst olmak gerekirse? Oldukça rahat."

Güzel.

Çünkü sonsuza dek orada kalacak.

Dokuzuncu Bölüm

Wells

Uzun zamandan beri ilk kez Ira ve ben kanepeye sarılmış ninja kaplumbağaları izliyor ve hiçbir şey hakkında endişelenmeden rahatlıyorduk.

Saat geç değildi ama ihtiyacım olan şey Ira'yla vakit geçirmek olduğu için onun normalden birkaç saat geç uyumasına ald ı r m a d ı m .

Rooney'i AJ ile b i r l i k t e görmek bana ilk olarak gurur duymadığım, ikinci olarak da ne zaman aklıma gelse beni hala rahatsız eden bir şey yaptı.

Artık onunla çıkmadığını ve zaten onunla takılmasında b i r sorun olmadığını söyledi.

Yine de onu onunla görmek beni rahatsız etti.

Geçen hafta onun hakkında pek bir şey söylememişti ama kimseyle çıkmak istemediği belliydi.

Lanet bir yetişkindim.

Böyle şeyler için endişelenmemeliyim.

Ira'nın saçlarını okşadım ve kaplumbağalar kötü adamlara karşı savaşıırken gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Dürüst olmak gerekirse, hikayeye pek dikkat etmiyordum ama Ira filmi izlerken çok e ğ l e n i y o r d u .

"Biraz daha su ister misin, dostum?" Uyuyana kadar onu s u s u z bırakmamaya çalışarak sordum.

Başını salladı ve biberonuna uzanmak için dik oturdu ve o birkaç yudum alırken ben de insülin pompasını kontrol ettim.

Sayı ne çok düşük ne de çok yüksekti, ama yine de pompayı değiştirmemiz gerekti, çünkü bu pompayı neredeyse bir haftadır kullanıyordu.

Daha küçükken pompasını her gün değiştiriyordum, ancak yeni versiyon sayesinde pompayı neredeyse altı gün boyunca içeride tutmamıza izin verdi.

Hayatı biraz daha kolaylaştırdı ve kendi başına değiştirecek kadar büyüdüğünde, bunu kendi başına yapmaktan rahatsız olmayacağını biliyordum.

Değiştirmeme yardım etmeyi zaten seviyordu ve insülinin vücuduna enjekte edileceği iğne artık onu incitmiyordu.

Buna abuk alıştı ama üç yaşındaki bir ocuk için çoğu ergenden daha sertti.

Ya da bazı yetişkinler.

"Kazanıyorlar mı?" diye sordu ekrandaki kavga daha da şiddetlenirken.

Neyse ki filmde hiç kan görünmüyordu ve sonuçta her yaştan insan için yapılmıştı.

Hatta birkaç kez güldüm.

"Tabii ki öyleler. Onlar Ninja Kaplumbağalar! Biliyorsun, baban senin yaşındayken çizgi film versiyonunu izledi."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Evet, mavi olan her zaman favorim olmuştur. Onun adı Leonardo," diye açıkladım.

"Mavi en sevdiğin renk olduğu için mi?" Ira bana bakarak sordu.

"Evet," dedim kıkırdayarak. "Senin favorin hangisi?"

"Mavi olan," diye yanıtladı.

"Harika bir seçim."

Bazı özellikleri Leah'ya oldukça benzese de Ira tıpkı benim gibiydi.

Tekrar sarılmak için yanıma yaslandı, ancak ön kapımızın çalındığını duyduğumuzda o kadar rahat kalamadı.

"Rooney!" diye seslendi ve bu sefer haklı olabileceğini düşündüm.

Filmi durdurdum ve koltuktan kalktım, sonra elimi tutmasına izin verdim ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm.

Belki Rooney değildir diye gözetleme deliğinden baktım, ama gözlerinde endişe ve biraz da hüznle orada duruyordu.

Kapıyı açtım ve bizi görür görmez gülümsedi.

"Merhaba, ikiniz de," diye selamladı, bakışlarını benimkilere çevirmeden önce parmaklarını Ira'nın buklelerinde gezdirdi.

"Umarım çok geç değildir," diye sordu, sesi umut doluydu. "Film izliyoruz!" Ira mutlu bir şekilde söyledi.

"Oh, gerçekten mi? Eğlenceli bir akşam geçiriyor gibisiniz."

"Öyleyiz. İçeri gelin," dedim ve onu içeri almak için kenara çekildim. "Biraz tatlımız bile kaldı. Bize daha erken katılabileceğini umuyordum. Bir ziyaretçiniz olacağını bilmiyordum."

Bu da iyiydi ve kıskanmamı gerektirecek bir şey değildi.

"Ben çıkmak üzereyken AJ kafedeydi, ben de onu akşam yemeğine davet ettim. Bir süre önce eve gitti. Garip olduysa özür dilerim. Bilseydim onu davet etmezdim."

"Özür dileme, Rooney. İtiraf etmeliyim ki vermem gereken tepkiyi vermedim. Ama şimdi burada olduğun için mutluyum."

Ira kanepeye oturup play tuşuna basmak için oturma odasına koştu ve ben de içinde çikolatalı mus olan kaseyi çıkarmak için buzdolabını açtım.

"Çok lezzetli görünüyor," dedi, gözleri kocaman açılmış ve dudakları gülümsüyordu.

"İra ve ben yaptık. Üzerinde biraz portakal kabuğu rendesi olan bitter çikolata. Deneyin."

Kaşığı elimden kaptı ve köpüğü denedi, sonra gözleri zevkle açıldı.

"Bu harika! Bana tarifini vermelisin!"

"Bunu yapamam. Bu İra'nın ve benim sırrımız," dedim ona sırtarak.

"Sanırım sen tatlı yaptığında daha sık gelmem gerekecek," dedi omuz silkerek.

Bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünerek gülümsedim.

Kanepeye doğru yürürken İra'yı kucağıma aldım ve Rooney'nin yanımıza oturabilmesi için onu kucağıma oturttum.

Kanepem iki kişi ve yürümeye başlayan bir çocuk için yeterince büyük değildi.

"Mavi olan benim favorim," dedi İra gururla Rooney'e. "Babamınki de öyle!"

"Adı neydi?" diye sordu.

Muhtemelen biliyordu, ama İra'ya soru soruyordu ve bunun şimdiye kadarki en şirin şey olduğunu düşündüm.

"Leonardo!"

"Ah, doğru ya! Leonardo harika," dedi gülümseyerek ve televizyona bakarak.

Film bir anda o kadar da ilginç olmaktan çıktı ve gözlerimi Rooney'den alamadım.

Birinin sadece birkaç gün içinde bazı şeyler hakkındaki düşüncelerinizi değiştirebilmesi çok garip.

Ya da saatlerce, eğer kesin olmak gerekirse.

Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama onunla zaman geçirmenin ilişkiler hakkındaki düşüncelerimi değıştireceğini ve tekrar biriyle çıkmak isteyip istemediğini şimdiden hissetmeye başlamıştım.

Ne kadar kötü olabilir ki?

Rooney tatlı bir kız, ama arkadaşlıktan başka bir şey istemediğini açıkça belirtti.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı, ama neden ona bakmaktan vazgeçemediğimi sorgulamak yerine tatlı tatlı gülümsedi, sonra da mousse yemeye ve filmi izlemeye devam etti.

Rahatsız edilmemiş.

Belki de izlenmekten

hoşlanıyordu. Ürkütücü bir

şekilde değil tabii ki.

Sonunda bakışlarımı ondan ayırmak için zihinsel olarak başımın arkasına bir tokat attım.

Film neredeyse bitmek üzereydi ve Ira'nın bir eliyle saçlarını karıştırıp diğer başparmağını ağzına götürerek bana yaslanışından yakında uykuya dalacağını anlamıştım.

"Hâlâ pompanı değıştirmemiz gerekiyor dostum," diye

fısıldadım. "Şimdi mi yapalım?" diye sordu, sesi uykuluydu.

"Elbette."

Jenerik akarken, onu kucağıma alarak ayağa kalktım, sonra Rooney'ye baktım.

"Bir süre burada bekleyebilir misin? Hemen döneceğim."

Başını salladı, sonra elini uzatıp Ira'nın kolunu okşadı. "İyi uykular, Ira. Büyük hayaller kur," dedi ona.

Her zamanki cevabı "İyi geceler!" oldu ve dişlerini fırçalamak ve pompayı değiştirmek için banyoya gitmeden önce aralarındaki sevimli etkileşime gülümsedim.

"Gömleğini kaldırmak ister misin?"

Onu kapalı klozet kapağına oturttum ve hiç tereddüt etmeden gömleğini çıkardı.

"Sağlıklı mıyım?" diye sordu.

"Tabii ki sağlıklısın dostum. Her sabah Hulk suyunu içiyorsun ve her öğünde bol bol meyve ve sebze yiyorsun."

"Ve iyi olduğumda tatlı alırım." "Sen her zaman iyisin, Ira."

Bazen bir kez olsun bir şeyler için yaygara koparıp ağlamasının nasıl bir şey olacağını merak ediyordum ama Ira bunu hiç yapmadı.

İlk başta bu durum tedirgin ediciydi çünkü onun yaşındaki her çocuğun sevmediği şeyler vardı.

Ama sonra kendime bu düşünceleri dışa vurmamam ve onun sonsuza kadar bu şekilde kalmasına izin vermem gerektiğini söyledim.

İşler hâlâ değişebilir.

"İğneyi çıkar m a k ister misin?" Etrafındaki bandı dikkatlice çekerek sordum, böylece çıkarması daha kolay olacaktı.

Başını salladı, ardından iğnenin bulunduğu plastik kısma u z a n a r a k nazikçe derisinin altından çıkardı.

Doktor, onu çok fazla rahatsız etmemesi için pompayı oraya bağlamayı önerdi.

Eski iğneyi çıkardıktan sonra çöpe attım ve her zaman iğneyi batırdığımız yeri temizlemek için bir dezenfektan mendil çıkardım ve derisi temizlendikten sonra Ira iki parmağıyla deriyi sıkıştırdı.

İğneyi yerleştirmek hâlâ benim yapmam gereken bir şeydi ama hazır olduğunda kendi başına yapmasına izin verecektim.

"Bir, iki, üç," diye saydım ve yeni iğne ya da kanül çoktan derisine yerleştirilmişti.

Yeni pompasını hazır hale getirmek kolay bir süreçti ve insülin enjekte eden tüpün pompaya bağlı olduğundan emin olduktan sonra Ira gömleğini aşağı itti ve onu yatağa taşımam için kollarını bana doladı.

"Bu gece yatakta seninle kim uyuyacak?" Onu yatırdıktan sonra

sordum. Onunla kimin yatacağına karar vermesi biraz zaman aldı.

"Şimdi, iyi geceler, t a m a m mı? Büyükannen yarın sabah erkenden gelip seni alacak. Heyecanlı mısın?"

Başını salladı, bana kelimelerle cevap veremeyecek kadar yorgundu.

Alnından öpmek için eğildim. "Seni seviyorum dostum," diye

fısıldadım. Bir kez daha başımı salladım ve yatak odasından çıkmak

için yataktan kalktım.

Mutfağa gittiğimde Rooney'nin geçen hafta getirdiği şarap şişesini ve iki kadehi aldım, sonra da hâlâ koltukta oturan Rooney'nin yanına gittim.

Bacaklarını altına çekmişti ve eliyle başını tutarak kanepenin arkasına yanlamasına yaslanmıştı.

Beni gördükçe gülümsemesi arttı ve yanına oturduğumda iki kadehi de elimden aldı ve şarapla doldurabilmem için bana yakın tuttu.

"Daha önce bir babanın oğluyla senin gibi konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum. O şanslı bir çocuk," dedi, sesi yumuşaktı.

Buna ne diyebilirdim ki?

Onu yetiştirirken iyi bir iş çıkardığımı biliyordum ama kibirli biri gibi görünmek istemiyordum.

Ama ebeveynlik tarzımla gurur duymak gerçekten ne kadar kötü

olabilirdi ki? "Tüm sevgim onda ve bunu bilmesini istiyorum."

Şişeyi yere bıraktım ve elinden bir bardak aldım, sonra ona gülümsedim ve benimkini onunkine dokundurdum.

"Uğradığına sevindim," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Beni hâlâ içeri aldığına sevindim. Bilseydim AJ'i davet etmezdim."

Başımı salladım. "Benim yüzümden arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmak zorunda değilsin. O öyle biri, değil mi?" Emin olmak için sordum.

"Öyle." Gülümsemesi nazikti ve şaraptan bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çatarak kucığına baktı.

"Sorun nedir?"

Gözlerimin önünden geçen hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Çok etkileyici biriydi ve insanları okumakta iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Bir zamanlar bu kadar emin olduğunuz bir konuda fikrinizi değiştirmenin mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bakışlarını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu, gözlerine endişe yerleşmişti.

"Eğer böyle bir şey olursa, bence kalbiniz size aklınızın bir konuda yanıldığını söylüyor demektir."

Bir an beni inceledi ve bakışları tekrar yere düşmeden önce gözlerinin yüzümde gezinmesine izin verdi.

"Peki sizce incinmekten korktuğunuz için kalbinizin hissetmek istediği şeyi saklamaya çalışmak mümkün mü?"

"Hayır."

Cevabım çabuk geldi ama dürüst bir cevaptı.

"Bu bir işkence. Her şeyi içine hapsedersen ve kalbinin hissetmek istediklerini hissetmesine asla izin vermezsen, kendine başka herhangi bir insanın verebileceğinden daha fazla zarar verirsin. Oğluma duyduğum aşk dışında aşk hakkında pek bir şey bilmiyorum ama benden istediğin şeyin kimsenin yapmaması gereken bir şey olduğunu biliyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirdiğini gördüm ve bana baktığında ben de ona gülümsedim.

"Sana verebileceğim en iyi tavsiye bu. İşe yaramazsa bunu bana karşı kullanma," dedim kıkırdarak.

Yumuşak bir şekilde güldü ve başını salladı. "Sanırım bu şimdiye kadar aldığım en iyi tavsiye. Teşekkür ederim, Wells."

Elini omzuma götürdü ve daha önce yaptığı gibi boynumun tam kıvrımına yerleştirdi.

Hiçbir şeyi yanlış yorumlamak istemiyordum ama aramızda bir şeyler olduğu açıktı.

Aramızdaki yaş farkına rağmen zihinsel olarak aynı

seviyedeydik. Zeki ve güzeldi.

Aynı fikirdeydik, ki o benden çok daha farklı büyüdüğü için bugünlerde bu çok nadirdi.

"İşler nasıl?" diye sorarak konuyu değiştirdi ve ona bakmayı bırakmamı sağladı.

"İyileşiyorum. Ira ile daha fazla vakit geçirebilmek için işe her zamankinden daha erken başlamaya karar verdim. Yeni bir projeye başladım ve şansına, ilk kez iş arkadaşlarım tarafından rahatsız edilmiyorum."

"Ne tür bir proje?" diye sordu.

Parmakları boynumun kenarı boyunca ilerledi, sakalımın üzerinden geçti ve sonra başımın arkasındaki buklelerimin arasına saklandı.

Bunu yapmaya devam ederse, bu gece gitmesine izin verebileceğimden emin değildim.

Ayrıca bunu bilerek yapmıyormuş gibi görünüyordu, ama daha çok doğaldı çünkü dokunmak onun şefkat gösterme yoluydu.

Bunu

sevdim.

Hem de

çok.

"Kasabanın dışında, arkasındaki toprak yolun kasabaya çıktığı bir lokanta var. O caddeyi kapatmanın ve oradaki yaban hayatına müdahale etmeden sokak lambaları koyabileceğim yeni bir cadde inşa etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Her halükarda tehlikeli bir yol, zira çok sayıda geyik arabalar tarafından öldürüldü. Ama bir şeyler bulmaya çalışıyorum ve planıma onay verdiğinden emin olmak için kasabanın belediye başkanıyla bir toplantı yapacağım."

"Sizin işiniz var olduğunu hiç düşünmediğim bir iş. Hoşuma gitti. Farklı," dedi gülümseyerek.

"Evet, dürüst olmak gerekirse bu yapmayı hayal ettiğim bir şey değildi. Ama yaptığım şey olduğu için mutluyum. Bazen biraz zor olabiliyor ama bunu başka hiçbir şeye değişmezdim."

Şarabımdan bir yudum daha aldım, sonra bardağı sehpanın üzerine koydum ve bir elimi onun kalçasına koydum, böylece ikimizin de dokunabileceği bir şey vardı.

"Üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Henüz emin değilim ama işler yolunda giderse Evie ve ben bir gün resim yapıp eserlerimizi satacağımız kendi galerimizi açmayı çok isteriz. Sanatçı olmak kesinlikle hayalim ama resimlerinizi gerçekten satın almak isteyen insanlar bulmak zor. Dışarıda o kadar çok harika sanatçı var ki."

"Geçen hafta yaptığın o küçük park resminden ne kadar iyi olduğunu gördüm. Gerçekçi. Ayrıntılı. Her yerinde çizgiler ve boya sıçramaları olan tüm o soyut resimlerden çok daha iyi. Onlarda bu kadar özel olan ne anlamıyorum."

Güldü ve başını salladı. "Her zaman soyut resimler hakkında konuşuyoruz ve sizi temin ederim ki sınıfın yarısından fazlası da bunu anlamıyor. Elbette, o eserlerin her birinde bir şeyler yorumlayabilirsiniz, ama sonuçta sanatçının bile ne yaptığına dair bir fikri yoktur."

"Bu konuda benimle aynı fikirde olmana sevindim. Bu konuda bir tartışma başlatacağımızdan korkuyordum."

Rooney burnunu kıvırdı ve başını salladı. "Soyut benim dünyam değil. Bir resim üzerinde saatler geçirmeyi ve en küçük ayrıntıyı bile mükemmelleştirmeyi seviyorum. Beni mutlu eden de bu. Bu kadar eşsiz bir şey yarattığımı bilmek..."

Elini başımın arkasına atarken kalçasını sıktım ve başparmağımla üzerinden geçtim.

"Bu konuda tutkulusunuz. En önemli şey bu."

Ve eğer yakında birbirimize dokunmayı bırakmazsak, ona ne kadar tutkulu olabileceğimi gösterecektim.

Sikeyim.

Onuncu Bölüm

Rooney

Gece geç saatlere kadar konuştuk ve zaten birbirimize daha da yakınlaştığımız için kendimi başımı kuşağına koymuş, eliyle saçlarını okşarken, o da bana şefkatli gözlerle bakarken buldum.

Ona bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu ama yine de gece kalmamı isterse hayır diyeceğimi biliyordum.

Henüz hazır değildim ve aklımdan geçen tüm o düşünceler beni rahatsız ediyordu.

Birkaç dakikadır konuşmuyorduk, sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyor ve aramızda neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyorduk ve aklımdaki en büyük soru işlerin çok hızlı ilerleyip ilerlemediğiydi.

Özellikle de erkeklerle ya da duygularla ilgili hiçbir şeye odaklanmayacağıma dair kendime söz verdiğim için.

Ama söz konusu Wells olunca nasıl yapmayayım?

Yavaş yavaş kalbime giriyordu ve er ya da geç pişman olmayacağımı umuyordum.

Onun yüzünden değil, tam da ona daha önce sorduğum şey yüzünden.

Eğer kalbim bir şey istiyorsa, neden o şeyi ondan uzak tutayım ki?

Neden acı ekmememe izin

vereyim ki? Ama ya

yanılıyorsam?

"Yorgun musun?" diye sordu, parmakları saçlarımın

etrafında kıvrılırken. "Biraz," diye cevap verdim.

"Belki de yatma vaktimiz gelmiştir."

Dudaklarımı büzdüm. "Beni kovuyor musun?"

"Burada kalmak istemiyorsan hayır," dedi.

İşte oradaydı.

Syleneceğini bildiğim cümle.

Cevabım zaten kilitlenmiş ve hazır olsa bile bunu düşündüm.

Ama cevap vermeden önce doğruldum ve dönüp ona baktım. "Kalmamı istiyor musun?" diye sordum.

Belki onun bu konudaki fikrini duymak reddetme kararımı değiştirebilirdi.

Bir süre beni inceledi, sonra bir eliyle yanağımı kavradı ve gülümsedi. "Nerede durduğumuzu anlamakta zorlanan sensin, Rooney. Bana kalsa seni bu gece yanımda tutardım. Ama bu senin kararın."

Lanet olsun.

Bakişlarımı indirdim ve elimle gömleğini tutmak için uzandım ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerinin içine baktım.

"Başka bir zaman. Sanırım önce düşüncelerimi toparlamam gerekiyor."

Dürüst davranıyordum ve daha fazla aılabilmek için buna ihtiyaım vardı.

Duygularımı göstermek ve konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve Wells, AJ ile aramızda olanları ona anlattıktan sonra bunu biliyordu.

Bu yüzden ona cevap verdiğimde incinmedi.

Dürüst olduğumu bildiği için kabul etti. "Başka

zaman," diye tekrarladı nazik bir gülümsemeyle.

Ben başımı sallayıp koltuktan kalkarken o da aynısını yaptı ve parmaklarımız i içe geçerek koridordan n kapıya doğru yürüdük.

"Bu gece harikaydı. Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi, elimi hâlâ elinin içinde tutuyordu.

Ona gülümsedim. "Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama yarın sabah Ira ile birlikte kahvaltı yapmaya ne dersin?"

Kulağa hoş bir fikir gibi

geliyordu. "Çok isterim."

"Mükemmel. Sabah görüşürüz," dedi, sesi kısık ve hırıltılıydı.

Kapı açıldıktan sonra eğildi ve yanağıma, ağzımın köşesine yakın bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler Rooney," diye fısıldadı, tüylerim diken diken oldu. "İyi

geceler, Wells," diye fısıldadım.

Yanaklarım ısınıyordu ve onu geçmeme izin vermek için tekrar geri çekildiğinde, en basit şeyleri yaparak üzerimde nasıl bir etki yarattığını görmesine izin vermemek için başımı eğdim.

Kalbim hızla atıyordu ama her zaman olduğu gibi beynim içimde oluşan olası duyguları bastırmaya çalışıyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladığımda bana "Kendine bu kadar yüklenme," dedi.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

*

Ertesi sabah Evie mutfığa girdiğinde, "Erken kalkmışsın," dedim.

"Günü ailemle golf kulübünde geçireceğim. Mali durum hakkında konuşmak istiyorlar," diye gözlerini devirerek cevap verdi.

"Kulağa önemli geliyor."

"Bunun yanına başka bir apartman kompleksi inşa etmek istiyorlar. Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim ama babam daha fazla sanat malzemesi almam için bana bir çek daha yazabilir."

Son iki kelimeyi söylerken sırtması bana muhtemelen bu parayı kıyafetlere ve alkole harcayacağını söyledi.

"Neden ayaktasın? Komşuyla başka bir randevu mu?"

"Ah, evet. Ira ile kahvaltıya gidiyoruz." "Yani... ondan

hoşlanıyor musun?"

"Sanırım öyle."

Bana kaşlarını kaldırdı. "*Sanırım öyle?* Rooney, yirmi yaşında bir gencin kendisinden hoşlanmayan yaşlı bir adam ve oğluyla takılacağını sanmıyorum. Belli ki ondan hoşlanıyorsun."

"Tamam, tamam. Ondan hoşlanıyorum. Belki de onu sadece bir haftadır tanıdığım için biraz fazla."

"O zaman neden bu kadar kararsız davranıyorsun?"

Birkaç şey. Ama en çok bağlanma korkusu. Beni

neyin engellediğini bilmiyordum.

Elbette kendimce sebeplerim vardı ama hâlâ bulmam ve yerine koymam gereken küçük parçalar vardı.

Duyguları yakalamanın ve aşık olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını anlamama yardımcı olacak her şeyi tek bir parça haline getirmeme engel olan şeyler.

"Kendim," diye cevap verdim omuz silkerek.

"Bir gün anlayacaksın. Ama onunla aranızdaki bu Şey ciddiye, ne istediğinden emin olmadan seni becermesine izin verme."

Evie'nin tavsiyeleri genelde dinlediğim Ő e y l e r değildi ama bu sefer... haklı olabilirdi.

"Akşama görüşürüz," diye seslendi, çoktan mutfaktan çıkmıştı.

"Hoşça kal," diye cevap verdim ve o gittikten sonra derin bir i geçirdim ve kendimi daha rahat olmaya ikna ettim.

Wells ve Ira ile kahvaltı yapmak eğlenceli olacaktı ve tüm endiŐelerime rağmen onu tekrar göreceğim için heyecanlıydım.

pcğ hâlâ yanağımda duruyordu ve parmaklarının saçlarımda gezindiğini, başımı okŐadığını hissedebiliyordum.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, kendimi aptal gibi gülümserken yakaladım.

Wells

Geç saatlere kadar ayakta kalmasına izin vermek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Ira hâlâ uyuyordu ve uykuya ihtiyaı varken onu uyandırmaktan nefret ediyordum. Ama hâlâ vaktimiz vardı ve Rooney de henüz gelmemiŐti.

Ira'nın başını öpmek için eğildim ve bir süre daha uyumasına izin verdikten sonra mutfağā gitmek için odasından ıktım.

Ama tam sola dnecekken n kapı çaldı.

Bu o.

Kapıyı açtım ve Rooney'yi sonbahar için mkemmел olan tatlı bir kıyafetle orada dururken buldum.

Örme koyu yeşil kazağı siyah tulumunun içine sokulmuŐtu ve saçları omuzlarından aşağıya, neredeyse kalçalarına kadar uzanıyordu.

"Selam güzelim," dedim ona gülümseyerek.

"Merhaba. Kahvaltıya hazır mısınız?" diye sordu tatlı tatlı.

Elimi tutması için ona uzattım ve kendi elini benimkine koyana kadar bekledim, sonra onu daha yakına çektim ve diğer elimi beline koydum.

"Öğle yemeğine ertelemek zorunda kalabiliriz. Ira hâlâ uyuyor ve onu uyandırmak istemem."

"Oh, sorun değil. Sanırım dün gece geç oldu," dedi.

"Evet, biraz. Kahve ister misin? Uyanmasının çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Başını salladı ve o tatlı gülümsemesini korudu ve kapıyı kapattıktan sonra onunla birlikte mutfığa doğru yürüdüm.

"Otursana. Öğle yemeğine kadar aç kalmaman için yiyebileceğin meyvelerim var" dedim ve masanın üzerindeki meyve sepetini işaret ettim.

"Oh, hayır, sorun değil. Kahve iyi."

Tezgâha dönüp kahveyi hazırlamaya başladım ve iki fincan doldurduktan sonra onun yanındaki masaya oturup bir fincan uzattım.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan kahvemden bir yudum alarak sordum.

"Uyudum. Bir süre uyuyamadım ama seni aklımdan çıkardıktan sonra her şey yoluna girdi."

Sözlerine sııttım.

"Ben de öyle. Dün gece güzeldi."

Rooney kahvesinden bir yudum almadan önce alt dudağını ısırdı, sonra fincanını yere bıraktı ve iç çekti. "Belki de kalmalıydım," diye fısıldadı.

"Hayır, yapmamalıydın. Yatağında olmanı ne kadar istesem de, bence bu her neyse kendi istediği şekilde büyümesine izin vermeliyiz. Doğal olarak, biz bir şeyleri zorlamadan."

"Tamam," diye kabul etti.

Gerçekten istediğimiz buysa bu işi başarabiliriz.

Ve ben kendi kalbimi kendim çözüyor olsam bile, kalbini açmaya ve beni içeri almaya çalıştığını gözlerinde görebiliyordum.

Birbirimizin gözlerinin içine derin derin bakarak, tek kelime etmeden ve sadece birbirimizin varlığını kabul ederek kahvelerimizi içmeye devam ettik.

Çok geçmeden Ira'nın bana seslendiğini duydum ve hemen kalkıp yanına gittim. "Hemen döneceğim."

Yatak odasına gittiğimde çoktan yatağında oturmuş, pelüş hayvanları etrafını sarmıştı.

"Hey, dostum. İyi bir gece geçirdin mi?" Yatağının yanına çömelip sordum.

Başını salladı, iki yumruğuyla gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "Rooney geldi. Gidip yüzünü yıkayalım ve seni giydirelim, olur mu?" "Onunla yatıya mı kaldın?" diye sordu.

Bu çocuk beni ona yatıya kalmalardan bahsettiğime pişman edecekti.

Neyse ki, yetişkinlerin pijama partilerinde ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hayır, sen uyuduktan sonra gitti," diye açıkladım, yataktan kalkmasına yardım ettim ve onunla birlikte banyoya doğru yürüdüm.

"Ve şimdi geri mi döndü?"

"Aynen öyle. Çok uyuduğun için kahvaltıyı kaçırdık ama öğle yemeğini birlikte yiyeceğiz, tamam mı?"

Başını salladı ve lavaboya ulaşmasına yardımcı olan küçük tabureye çıktı ve kollarını yukarı çektiğinde ellerini akıntının altına tuttu ve sonra yüzüne su sıçrattı.

"Bugün ne giymek istiyorsun?" Yüzünü ve ellerini kurulamasına izin vererek sordum.

"Ayı kazağı." "Harika

seçim."

Odasına geri döndük ve şifonyerinden kapüşonunda ayı kulakları olan kazağını ve düz bir kot pantolonunu çıkardıktan sonra giyinmesine yardım ettim.

"Her şey hazır mı?" Kazağının kabarık kumaşını çekiştirerek ve gün boyunca rahat edeceğinden emin olmak için pompayı pantolonuna takarak sordum.

"Rooney'i görmek istiyorum!" diye sevinçle ilan etti, zıplayıp duruyordu.

"Mutfakta. Git merhaba de," dedim ona.

Onu takip ettim ve ona ulaştığında sevinçle kendini ona attı.

Adamın kolları kadının boynuna dolandı ve kadın onu kucağına çekerek sıkıca sarıldı.

"Merhaba, küçük adam. Kıyafetini beğendim," dedi ona.

"Bu bir ayı! Gördün mü?" Arkasına yaslandı ve kapüşonu yukarı çekti, sonra bir ayıyı taklit etmek için hırıltılı bir ses çıkardı.

"Bu inanılmaz! Keşke benim de bunlardan bir tane olsaydı. İyi uyudun mu? Normalden daha uzun uyudun, ha?"

Ira başını salladı ve ben de onları gülümseyerek gelmiş geçmiş en sevimli sohbeti **y a p a r k e n** izledim.

Çok tatlıydılar.

"Öğle yemeğini birlikte yiyeceğiz," diye belirtti

Ira. "Bu doğru ve çok heyecanlıyım."

"Ne yemek istersin, Ira?" Rooney'nin kucağından inerken onu izleyerek sordum.

"Uh..." Bir süre düşünmesine izin verdim, sonra küçük parmağını kaldırarak bir fikri olduğunu bize bildirdi.

"Makarna!"

"Bana uyar. İtalyan yemeği ister misin?" Rooney'e sordum.

"İtalyanca'ya bayılırım," diye cevap verdi, hâlâ

gülümseyerek.

Tanrım, ona bakmaya devam edersem, onunla ilgili her şey hakkındaki fikrimi değiştirebilirim.

"Şimdi çıkıp restorana gitmeden önce parkta biraz oynayabiliriz. Saat on birden önce açacaklarını sanmıyorum."

Eşyalarımızı aldık ve apartmanın dışına çıktık.

"Salıncakları sever misin?" Merdivenlerden el ele inerlerken Ira Rooney'ye sordu.

"Tabii ki seviyorum. Parkta en sevdiğim şey bu," dedi ona.

"Yüksekte sallanabilir misin? Babam beni hep gökyüzüne değene

kadar iter!" Onun bu sözüne kıkırdadım.

"O kadar yüksek mi? Vay be! Belki babam beni de o kadar yükseğe itebilir. Ne dersin?" Rooney bana sırtarak cevap verdi.

Ne yapmamı isterse yapardım.

On Birinci Bölüm

Rooney

Oyun parkında oynadık, lezzetli bir öğle yemeği yedik ve sonra yağmur yağmaya başladığı için eve döndük.

Ira zaten yorgundu ve Wells ona kitapları ve oyuncaklarıyla biraz sessiz zaman geçirmesini önerdi.

"Yerde uyuyakalırsa hiç şaşırmam," dedi Wells, kanepesinde yanıma otururken.

Oyuncak hayvanlarıyla birlikte bir kitabı karıştıran, onlara bir şeyler fısıldayan ve resimleri işaret eden Ira'ya baktım.

"Çok fazla enerjisi var," diye itiraf ettim.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun etrafta bu kadar koşuşturduğunu hiç görmemiştim ve oyun alanında çok eğlenmesine rağmen, Wells ona eve döneceğimizi söylediğinde şikayet etmedi.

"İstiyor. Onunla bir kulübe katılacak yaşa geldiğinde ne tür bir spor yapmak istediği hakkında konuşuyordum. Bana koşuyla ilgili her şeyi sevdiğini söyledi. Sanırım en çok hangi sporu sevdiğini görmek için birkaç antrenman gününe katılmasına izin vermem gerekecek."

"Gençken hiç spor yaptın mı?" Ben sordum.

Dirseğimi kanepenin arkasına dayayarak başımı elime yasladım.

"Rekabetçi bir şekilde yüzdüm ve birkaç yıl futbol oynadım. Pek iyi bir takım oyuncusu olmadığımı fark ettim ve tek başıma koşulara çıkmaya başladım."

"Hala koşuya çıkıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ira'dan beri pek zamanım olmadı. Fırsat buldukça evde egzersiz yapıyorum ama onun dışında,

Beni formda tutan şey günde birkaç kez Ira ve yiyecek taşımak" diye açıkladı sırtarak.

Hafifçe güldüm ve gözlerimin göğsünde gezinmesine izin verdim, sonra onları gömleğiyle kaplı karnına doğru ilerlettim.

"Harika görünüyorsun. İlk defa tişört giymeden seninle kahvaltı etmek hoşuma gitti," diye itiraf edince sırtışı daha da büyüdü.

"Düşündüm. Gözlerini benden alamadın."

Gözlerimi devirip göğsüne hafifçe vurdum ve ne olduğunu anlamadan bir eli kalçamda, diğeri omuzlarımda beni kendine çekti.

Elimi bu kez nazikçe göğsüne koyarak, yüzlerimiz her zamankinden daha yakinken beni yanında tutmasına izin verdim.

Gözlerimiz buluştu ama ne kadar yoğun olsa da ikimiz de başka bir hamle yapmadık. Sanki bir konuda kararsız kalmış gibiydik.

Öyle olduğumu biliyordum ama onu şu anda öpersem işler umduğum gibi gitmeyebilirdi.

Ama şu anda ona yakın olmak bile benim için yeterliydi.

Ayrıca, Ira tam oradaydı, muhtemelen kitabının kenarından b a k a n gözleriyle sinsice bizi izliyordu.

Wells beni kendisine çektiği anda sessizleşmişti.

"Sanırım izleniyoruz," diye fısıldadı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve Ira hakkındaki teorimi doğruluyordu.

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Belki de a r a m ı z a biraz mesafe koymalıyız," diye önerdim.

Kalçamdaki eli sıkılaştı, bunu sert bir *hayır* olarak algıladım.

Bakışlarını Ira'ya çevirdi, ben de aynısını yaptım ama onu babasınıninkine çok benzeyen kocaman yeşil gözlerle bize bakarken buldum.

Onu görünce ikimiz de kahkahalarımızı tutamadık ve onu yakaladığımızı fark ettiğinde yanakları kıpkırmızı oldu ve gözleri tekrar kitabın arkasında kayboldu.

"Beni daha önce hiç bir kadınla görmemişti. Bu onun için yeni bir şey," diye açıkladı Wells.

Gülümsedim, ona baktım ve sağ elimi ensesine koyarak buklelerini parmaklarımın etrafında döndürdüm.

"Bunu kabul etmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Gözleri benimkilerden dudaklarıma kaydı, sonra

tekrar yukarı baktı.

"Hayır. Senden hoşlanıyor. Bence gelmeyi bırakırsan üzülür," dedi sesinde dürüstlikle.

"Peki ya sen? Bir daha kapına gelmesem üzülür müydün?" Sordum, sesim yumuşaktı.

Bir süre yüzümü inceledi ve sessizliği beni tedirgin etmeye başlamıştı.

Ama kelimelerle cevap vermek yerine, elini kaldırdı ve yanağımı hafifçe kavradı, sonra eğildi ve dudaklarını çene çizgime yerleştirmek için başımı yana yatırdı.

Bu tatlı jesti algılamak için gözlerimi kapattım ve tekrar arkasına yaslandığında gözleri hemen benimkileri buldu.

"Üzülmekten fazlasını yapardım,

Rooney." Dudaklarımı ince bir

çizgi halinde bastırdım.

Ne kadar istesem de onunla göz teması kuramadım, bu yüzden elinin hâlâ kalçama dokunduğu kucağıma bakarak gözlerinden kaçındım.

Elimi uzattım ve parmaklarım birbirine kenetlenene kadar nazikçe onunkilerin arasından geçmesine izin verdim ve sonunda konuşabilmeden önce elini nazikçe sıktım.

"Senden uzak kalabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve saçımın birkaç telini geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırırken gözleri yüzümde gezinmeye devam etti.

Bu gibi durumlarda kelimeler kolay söylenmezdi ama bu iyi bir şeydi.

"Güzel," diye basit bir yanıt verdi ve tekrar eğildiğinde dudaklarını yanağıma yerleştirirken başparmağı yanağımda gezindi.

Bu gerçekten ne kadar kötüydü?

Elbette, yaş farkı bizim -hayır, *başkalarının*- üstesinden gelmemiz gereken bir şeydi, ama bunun dışında Wells ve ben doğru yönde ilerliyormuşuz gibi görünüyordu.

Yine de aramızda ne olmasını istediğime dair hiçbir fikrim yoktu, sadece doğru hissettirdiğini ve bunun yakın zamanda bitmesini istemediğimi biliyordum.

Aklım karışmıştı ama sorun değildi. En

azından şimdilik.

Dudakları boynuma doğru indi, tenimi hafifçe ısırdı ve emdi.

Gözlerimi kapattım ve onu orada bana yakın tutmak için saçlarını sıkıca kavradım ve sonsuzluk gibi gelse de dudakları yine gitmişti ve sanki planlanmış gibi telefonum çalmaya başladı.

Sehpanın üzerindeki telefonuma uzanmadan önce Wells'e özür dileyen bir bakış attım ve kimin aradığını görmek için ekrana baktığımda bir iç geçirdim.

"Ben Evie."

"Toparlan. Ira için bir şeyler hazırlayacağım," dedi Wells ve koltuktan kalkmadan önce elimi bir kez daha sıktı.

Evie mükemmel ve yoğun bir anı nasıl mahvedeceğini biliyordu.

Açmak için ekranı kaydırdım ama ilk konuşan ben değildim.

"Kulübe gelmelisin. Ailem ülkenin dört bir yanından arkadaşlarını davet etti ve kulüpte bir partinin ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi sesi heyecan doluydu.

Artık ayakta duramayacak hale gelene kadar bedava içki demekti.

"Bu gece pek parti havamda değilim Evie," dedim ona, birkaç çilek doğramakta olan Wells'e bakarak.

"Oh, hadi ama, ezik. Buraya son gelişinden bu yana epey zaman geçti ve bu geceyle ilgili en iyi kısmı sana henüz söylemediğimi şimdi fark ediyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ve konuşmaya devam etmesini bekledim.

Tahminim erkek striptizcilerdi ama bunu yüksek sesle

söyleyemezdim. Ira beni yakından izlerken olmazdı.

Tanrım, çok sevimli.

"Sana Kristofflardan nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Sanatı seven şu çılgın zengin çift? Bu gece burada olacaklar ve bence bu, bir gün kendi galerimizi açma hayalimize yatırım yapmalarını sağlamak için harika bir fırsat. Bunu kaçıramazsın, Rooney."

O haklıydı.

Böyle bir fırsatı kaçıramazdım.

Ira'nın bardağını Hulk suyuyla dolduran Wells'e baktım ve onunla daha fazla zaman geçirmek istesem de Kristoff'larla tanışmaya hayır diyemezdim.

"Tamam, orada olacağım. Elbise gerekli mi?" diye sordum.

"Ve yüksek topuklar. Ve güzel bir makyaj. Sonra görüşürüz."

Evie telefonu kapattı ve ben de oturma odasına geri d ö n m e k t e olan Wells'e gülümsedim.

"Kalamaz mısın?" diye sordu.

"Evie'nin ailesi şehir kulübünde küçük bir parti veriyor. Daha önce Evie'nin ve benim bazı sanat eserlerimle ilgilenen bir çifti davet ettiler, ama bu iki yıl önceydi. Potansiyel yatırımcılar olabilirler ve bu benim de hayalimse Evie'nin onlarla tek başına konuşmasına izin veremem."

Gitmem gerektiği için çok üzgün görünmüyordu.

"Kulağa harika geliyor! İkiniz için üniversiteden sonra çalışabileceğiniz bir yere yatırım yaptınız mı?" diye sordu.

İlgileniyordu, bu da ayrıldığım için kendimi kötü hissetmemi çok daha rahatlattı.

"Evet. İki yıl önce konuştuğumuzda, başarılı bir şekilde mezun olursak bir şeyler kurmamıza yardımcı olacaklarını söylemişlerdi. İyi insanlar, Rusya'dan sadece beş yıl önce göç etmişler ama gerçekten çok tatlılar. Yukarı çıkıp hazırlanmalıyım."

Başıyla hızlıca selam verdi ve bana gülümsedi. "Seni kapıya kadar geçireyim. Ira, Rooney gidiyor."

"Neden?"

"Çünkü önemli bir partiye katılması gerekiyor," diye açıkladı

Wells. Parti haklıydı ama ben pek parti yapmazdım.

"Yakında görüşürüz, Ira. Bugün seninle çok eğlendim," dedim çömelip gözlerine b a k a r a k .

"Ben de," diye cevap verdi ve vedalaşmak için kollarını boynuma doladı.

Tekrar ayağa kalktığımda, Wells elini belime koyarak beni ön kapıya kadar geçirdi ve hedefimize ulaştığımızda ona dönüp gülümsedim.

"Bugün mükemmeldi."

"Daha fazla katılamazdım," diye cevap verdi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Yakında görüşürüz. Ira ve ben yarın günü annem ve onun erkek arkadaşıyla geçireceğiz."

Başımı salladım. "Görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa ben üst kattayım," dedim, bir şeye ihtiyacı olacağını umarak.

Ellerini belime koyarak beni kendine çekti ve ben de kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

Öpücüklerini hala boynumda hissedebiliyordum ve bu tür bir şefkati alan tek kişi ben değildim, bir adım geri çekilmeden önce yanağını öpmek için başımı çevirdim.

"Bu gece iyi eğlenceler," dedi

sessizce. "Teşekkür ederim."

Elleri belimi sıkıp beni bıraktığında kapıyı açıp çıktım, bir daha arkama bakmadım yoksa onu çok özlemeye başlayacaktım.

Potansiyel y a t ı r ı m c ı l a r l a konuşurken aklımın Wells'le ilgili hayallere dalmasını istemedim.

Yine de, nazik dokunuşları ve öpücüklerinden sonra bu gece kesinlikle onu hayal edecektim.

*

"Sonunda!"

Evie topuklarını mermer zemine vurarak ve çok fazla ses çıkararak bana doğru yürüdü.

Elbisesi beyaz ve ışıltılıydı, neredeyse bir gelinlik gibi görünüyordu.

"En son ne zaman şık giyindin?" diye sordu sırtarak, açık mavi elbiseme ve siyah topuklu ayakkabılarıma bakarken.

"Uzun zaman oldu. Ama bu bana pantolonları, geniş gömlekleri ve kazakları ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı," dedim gülerek.

"Harika görünüyorsun. Haydi, ailem bekliyor."

Kulübün batı kanadında bulunan balo salonuna ulaşmak için geniş koridorda yürüdük ve içeri girdiğimizde hemen geri dönmek istedim.

Çok fazla insan, çok fazla güzellik.

Hiç benim dünyam değil, ama bir sanatçı olarak geleceğimi güvence altına almak istiyorsam, bunu yapabilmemin bir yolu buydu.

Derin bir nefes aldım ve Evie'nin beni Kristoff'larla birlikte büyük bir masada oturan ailesine götürmesine izin verdim.

Gülümsedim ve Evie'nin annesi beni kucaklayarak karşılamak için ayağa kalktı.

"Rooney, seni tekrar görmek çok güzel. Daireye yerleştin mi?" diye sordu.

"Merhaba Fleur. Tamamen yerleştim. Daire harika," dedim ona, bunun onu mutlu edeceğini biliyordum.

Sahip oldukları her bir binayı çok severdi ve onlara iltifat etmek bana sadece daha fazla brownie puanı kazandırırdı.

"Rooney," dedi Evie'nin babası, sıkmam için elini uzatarak. Ona

gülümsedim. "Merhaba Dan. Seni tekrar görmek güzel," dedim

ona.

"Aynı şekilde. Morgana ve Michail'i hatırlıyor musun?"

"Elbette. Sizi tekrar görmek çok güzel," dedim çifte tatlı tatlı gülümseyerek.

"Biz de senin gelmeni bekliyorduk. Bugün ders çalıştınız mı?" Michail kalın bir Rus aksanıyla sordu.

Hoşuma gitti ama zaten bir insanın sahip olabileceği her türlü aksana bayılırım.

"Bugün çalışmaya biraz ara verdim ama yarın devam edeceğim," dedim.

Nedense kendimi onlara kanıtlamak zorunda hissediyordum.

Sonunda Evie ve beni destekleyip desteklemeyeceklerine karar vereceklerdi.

"Keşke Evie de bu kız kadar ders çalışsa. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı Rooney," dedi Fleur.

Evie'yle gurur duymuyor değillerdi ve Evie de annesinin sözlerinden incinmiş gibi görünmüyordu ama annem ve babamdan çok daha katıydılar ve sık sık Evie için üzülüyordum.

"Evie'nin okulu iyi gidiyor. Oturun kızlar. Bu gece konuşacak çok şeyimiz var," dedi Dan.

Kendimi olacıklara hazırlamıştım ama Morgana ve Michail'in aklında ne tür planlar olduğunu öğrenmek beni heyecanlandırdı.

Her ne teklif ederlerse etsinler, Evie ve benim için iyi bir fırsat olacağını biliyordum ve onların mutlu yüzlerine bakarak işlerin olumlu bir yöne gideceğini anladım.

On İkinci Bölüm

Rooney

Masadan uzaklaşırken Evie, "Beklediğimden çok daha iyi geçti," diye fısıldadı.

Başımı salladım, Michail'in bize teklif ettiği şeyin

şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Hayatımı

değiştirecek bir şeydi.

Hayat bizi henüz o kadar ileriye götürmedi ama mezun olduğumuzda hayatımız büyük ölçüde düzene girmiş olacaktı.

"Sadece bizim ve sanatımız için koca bir bina satın almak istediğine inanamıyorum. Evie, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" Daha çok kendi kafamda oturtmaya çalışmak için sordum.

"Tabii ki bunun ne anlama geldiğini biliyorum, aptal. Onlar zengin, etrafa saçacak kadar paraları var ve biz de onlar sayesinde hayallerimizi yaşayabilen şanslı kişileriz."

Evet, resimlerimizi yapıp satabileceğimiz bir galeriye sahip olma hayallerimiz vardı ve Michail'in bize söz verdiği kadar geniş bir alanla müzayedelere de ev sahipliği yapabilecektik.

"İyi ki geldin. Tek başıma sıcıp batırabilirdim," dedi bara vardığımızda.

Barmene, "İki kadeh şampanya lütfen," dedi ama ben hemen başımı salladım.

"Bu gece içemem. Bir kola alacağım," dedim gülümseyerek.

"Tanrım, çok sıkıcısın! Kutlama yapıyor olmalıydık! Bana şimdiden gitmek istediğini söyleme." Evie kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Hayır, henüz gitmiyorum, sadece içmek istemiyorum," dedim ona.

İçkilerimizi aldıktan sonra büyük balkona doğru yürüdük ve temiz hava almak için dışarı çıktık.

Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

Aileme söylemeliydim.

Bizim için çok

heyecanlanacaklardı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü kulağa kibirli geliyor ama zengin ebeveynlere sahip olmak işe yarıyor. Kızlarına olan sevgilerini göstermekte eksik kalsalar da, benim geleceğime yardımcı oldukları için kesinlikle puan kazanıyorlar."

Ailesinden ya da arkadaşlarından ne kadar yardım alırsak alalım, yeni galerimize yerleştikten sonra bunu sürdürmek için çok çalışmamız gerekeceğini biliyordum.

Varlıklı bir aileden gelmiyordum ve hayallerim için çok çalışmak benim için önemliydi.

Ancak Michail ve Morgana'nın teklifini kabul etmekte biraz zorlansam da, bize bu fırsatı verdikleri için onlara çok minnettarım.

"Annenle baban bu gece biraz daha rahat görünüyordu. Evlilikleri iyiye mi gidiyor?"

"İlişkilerindeki eksiklikler hakkında konuşmak için bir terapistle gidiyorlar ama ben de bazı değişiklikler gördüm. Sanırım işler kontrolden çıkmadan önce bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmeleri iyi bir şey."

Başımı salladım, bunu düzeltmenin bir yolunu buldukları için mutluydum.

Kolamdan bir yudum aldım ve dışarıdaki alana baktım, üniversiteden tanıdığım birkaç yüz gördüm.

Çoğunlukla burada büyüyen ve zengin ailelerinden uzaklaşmak zorunda kalmamak için Central College'a gitmeyi seçen son sınıf öğrencileri.

Anlaşılabilir.

Sonra göz ucuyla AJ'nin bize doğru yürüdüğünü gördüm ve tam önümüzde durduğunda ona bakmak için döndüm.

"Seni burada görmek ne güzel," dedim ve karşılığında ondan bir kıkırdama aldım.

"Sen de. Bu gece seni göreceğimi sanmıyordum. Çok güzel görünüyorsun," dedi, gözleri elbisemde gezinip ayakkabılarımda durdu.

"Teşekkür ederim, Aiden," diye cevap verdim. "Sen de harika görünüyorsun." Ama erkekler için takım elbise içinde iyi görünmek zor değildi. *Wells'in takım elbise ve kravatla nasıl görüldüğünü merak ediyorum.* "Teşekkürler. Bu gece şampanya yok mu?"

Alkolsüz içeceğimi fark ederek bardağıma başıyla işaret etti. "Bu gece değil. Buraya arabayla geldim," diye belirttim.

Evie, "Doğu kanadındaki misafir odalarından birinde kalıp uyuyabilirsin," diye önerdi.

Kendisi de buraya arabayla geldiği için muhtemelen böyle yapacaktı.

"Oh, hayır, sorun değil. Bu gece kendi yatağımda uyumak istiyorum."

"Beni kampüse geri götürür müsün? Ailem çoktan gitti ve onlara Uber çağıracağımı söyledim. Gerçi seninle araba kullanmak daha eğlenceli."

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Elbette. Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Daha çok erken. Dans pistine çıkıp hareketlerimizi göstermeye ne dersiniz?" dedi geniş bir sırıtışla.

Canım dans etmek istemiyordu ama sıkıcı biri gibi de görünmek istemiyordum. Ayrıca, üniversite partilerinde dans pistini en son terk eden hep ben olurdum. "Tamam ama Evie DJ'e daha iyi müzik çalmasını söylerse olur."

"Çoktan hallettim!"

Güldüm ve içkimi bitirdim, sonra boş bir masaya koydum ve AJ'nin beni

odanın ortasındaki dans pistine çekmesine izin verdim.

Müzik türü değişir değişmez hareket etmeye başladık ve tabii ki tüm gözler üçümüzün üzerindeydi.

İyi bir dansçı değildim ama iyi görünmesi kimin umurundaydı ki?

Eğlenmeye başlamıştım ve bu gece bana gümüş tepside sunulan geleceğimi kutlamam gerekiyordu.

Bir gün Michail ve Morgana'ya geri dönecektim, sadece ne kadar harika olduklarını bildiklerinden emin olmak için.

Duyabildiğim tek şey müzikti, ancak daha fazla şarkı çaldıkça, dans pistinde daha fazla insan katıldı.

Bir noktada, sırtım göğsüne yaslanmış ve elleri belimdeyken AJ'nin beni kendisine çekmesine izin verdim.

Onları orada tuttuğu sürece, onunla bu kadar yakın dans etmeyi umursamadım.

Bunu daha önce de yaptık, ama ne zaman bir kardeşlik partisinde dans etsek, yanında bir kız olduğunu göstermek zorundaydı.

Dudakları boynumda geziniyordu ve o zamanlar bu hoşuma bile gidiyordu ama bugün yapsa onu hemen iterdim.

Şansıma, bana dokunan tek şey elleri ve vücudunun üst kısmıydı.

Aramızda ne olursa olsun, AJ bir beyefendiydi, sınırları zorlamazdı.

Her ne kadar eğleniyor olsam da yorulmaya başlamıştım ve saate bakmama gerek kalmadan geç olduğunu anladım.

Dans etmeyi bıraktım ve yorgun bir gülümsemeyle AJ'ye

baktım. "İçecek bir şeye ihtiyacım var," dedim ona.

"Ben de."

Elimi tuttu ve beni bara doğru çekerek benim için bir bardak buzlu su, kendisi için de alkollü bir içecek sipariş etti.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu, ben suyu içerken beni izliyordu. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim. Bu sabah erkenden kalktım. Bu arada, neden buradasın?"

"Babam iş ortaklarıyla bir araya geldi ve benim de gelmemi istedi. Geleceğimde spor yapamayacağım için beni milyon dolarlık bir iş sahibi olma dünyasıyla tanıştırmaya başladı."

Dudaklarımı büzdüm, merhamet hissettim ve kendi geleceğine karar vermesinin mümkün olmamasından nefret ettim.

"Peki nasıl gitti?"

Omuz silkti, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi. "Tam olarak ne hakkında konuştuklarını bildiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu saçmalık sıkıcı ama sanırım babamı bir şekilde memnun etmem gerekecek ve bu da bir yol."

"Hey, en azından burada diğer zengin insanlarla takılabiliyorsun. Central'daki çoğu öğrencinin hayali bu değil mi?" Şakayla karışık sordum.

"Beni o adamlarla kıyaslayamazsın. Ayrıca, sen de buradasın."

"Evie yüzünden," diye cevap verdim.

Gözleri benimkilere yapışmıştı ve birkaç saniye sonra nihayet tekrar konuştu.

"Daha mutlu görünüyorsun," dedi, sesi alçaktı.

"Daha mutlu mu? Daha önce bu kadar mutlu olmadığımı nereden çıkardın?"

Omuz silkti. "Ne değişti bilmiyorum ama gözlerinde görebiliyorum. Birlikte takıldığımızda hiç böyle parlamamışlardı."

Sözleri ne kadar tatlı olsa da, ona Wells'ten ve onun için geliştirmeye başladığım şeyden bahsetmek istemedim.

Kahretsin, tam olarak ne olduğunu bile
bilmiyordum "Sanırım bu sadece benim
yorgunluğum, AJ."

Bardağımı boşaltıp barın üzerine koydum ve ona gülümsedim. "Eve gitmeye
hazır mısın?"

Tereddütle başını salladı, sonra içkisini bitirdi ve bardağı benim boş bardağımın
yanına koydu.

"Hadi gidelim."

Evie'yi kaybetmiştik ama dans pistinde karşılaştığı rastgele bir adamla güvende
olduğundan emindim.

Arabama vardığımızda Aiden gerçek bir centilmen gibi kapımı açtı ama beni
etkilemeye çalışmadığını biliyordum.

O böyle biriydi.

"Teşekkür ederim," dedim ona gülümseyerek ve arabaya bindim.

Kapım kapandıktan sonra, ben motoru çalıştırıp onun binmesini beklerken o ön
tarafa doğru yürüdü.

Kampüse giderken yol sessizdi ve dürüst olmak gerekirse bu durumdan memnundum.

Aklımdan Wells'le ilgili düşünceler geçiyordu ve saate baktığımda artık
kalkmayacağını biliyordum.

Saat neredeyse gece ikiydi ve benim de uyumam gerekiyordu.

Dernek binasının önüne park ettim ve kravatını gevşeten AJ'ye baktım. "Eve
bıraktığın için teşekkürler."

"Elbette. Bu gece çok eğlendim," dedim ona.

"Öyle mi? Biraz mesafeli görünüyordun. En azından aklınla. Konuşmak istediğin bir
şey mi var, Rooney?"

"Hayır. Ben iyiyim AJ. Sadece... düşünecek çok şeyim var. İyi geceler dilerim. Sonra görüşürüz."

Bir süre beni inceledi, sonra arabadan inmeden önce eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. Nazik bir gülümsemeyle "İyi geceler," dedi ve kapıyı kapatıp gitti.

Rahat bir nefes aldım.

Wells beni ne kadar mutlu etse de, birlikte geçirdiğimiz sadece birkaç günden sonra bile, bu konuda çok açık olmak istemedim.

Çok erken konuşursam, onunla işler yolunda gitmezse hayal kırıklığına uğrayacağımdan korkuyordum.

"Ama işlerin yoluna girmesi için duyguların hakkında konuşmalısın," diye fısıldadım kendi kendime.

Şimdi olmaz.

Hala zamanım var, değil mi?

Eve gittim ve arabamı Evie'nin boş park yerinin yanına park ettim ve arabadan inip arabayı kilitledikten sonra yukarı çıkmak için binaya girdim.

Yatağıma
özledim.

Wells'i özledim.

Tanrım, onu çok özledim!

İşte bu yüzden kapısının önünde durdum, tam bir aptal gibi orada dikildim ve aniden kapıyı açıp beni içeri almasını diledim.

Kulübe gitmek yerine kalsaydım ne olurdu diye merak ettim.

Boynumu öpüyor ve elimi sıkıca tutarak bana ne kadar tatlı ve nazik olabileceğini gösteriyordu.

Ona doyamıyordum ama kapısını alıp onu ve Ira'yı uyandırmadan önce birkaç adım geri atıp st kata çıkmam gerekti.

O kadar bencil olamam.

Duygularımı hala sağlam tutmam gerekiyorsa olmaz.

En st kata ulaştığımda ve sensörler **s a y e s i n d e** ışıklar otomatik olarak açıldığında, kapının önünde yerde duran not beni şaşırttı.

zerinde adım yazıyordu ve aklım hemen Wells'e gitti.

El yazısıyla yazılmış bir notun son derece romantik olmasının yanı sıra, notun daha eğlenceli görünmesi için Ira'nın beyaz kağdın her yerini karalamasına izin vermesini çok tatlı buldum.

Gülümseyerek açtım ve üzerinde özenle yazılmış basit sözcükler karşısında şaşkına döndüm.

O elbisenin içinde çok güzel grniyordun. - Wells

Yanaklarım kızardı ama üzerimde ne olduğunu nereden biliyordu?

Beni görmesinin tek olası yolu arabama binerken camdan dışarı bakmasıydı, ama bana nasıl bakarsa baksın, beni en çok gülümseten şey bu not oldu.

Dşnceliydi.

Bir süre nota baktıktan sonra kapının kilidini açıp içeri girdim, ardından elbisemi çıkarıp pijamalarımı giymek için hızla yatak odama yöneldim.

Mümkün olduğunca sık bakabilmek için o notu yatağımın yakınında tutardım ve tamamen yerleşip uyumaya hazır olduğumda, tüm ışıkları kapatır ve komodininin üzerine koyup gözlerimi kapatmadan önce bir süre nota bakardım.

Onu özlüyordum ve bu üç kelimeyi ne kadar tekrar edersem edeyim, kalbimin istediğim şekilde açılmasını sağlayamıyordum.

Belki de ihtiyacım olan şey zamandı ve Wells ve Ira için, kalbimin ne istediğine dair net bir vizyona sahip olana kadar duygularımı anlamak için saatler harcayacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Wells

Aklıma takılmıştı ve onu aklımdan çıkaramıyordum.

Geçmişte birinden hoşlanmaya başladığımda bazı aptalca şeyler yaptığımı itiraf etmek zorunda kaldım ve bu Rooney ile de değişmedi.

Dün gece, şehir kulübündeki akşam yemeği için giyinmeye gittikten sonra, koridordaki ayak seslerini dikkatle dinledim, sadece lanet olası gözetleme deliğinden onu görebilmek için.

Onu merdivenlerden inerken gördüğümde inanılmaz

görünüyordu. Bir prenses gibi.

Ama bunu söylediğimi duy sa başını salları ve bana bir prenses olmadığını söylerdi.

Bana göre öyle görünüyordu ama gözlerindeki ifadede o ayakkabıların içinde pek de rahat olmadığı anlaşılıyordu.

Her halükarda, ona ne kadar güzel göründüğünü bildirmek için bir not yazmalıydım, bu yüzden Ira yatağı girdiğinde ve notu renkli kalemle süslemesine izin verdikten sonra, notu kapısının önüne koymak için yukarı çıktım.

Ertesi gündü ve her ne kadar onu görmek için tekrar oraya gitmek istesem de, diğer yoldan yürüyerek Ira'yı anneme götürmek zorundaydım.

Bizi öğle yemeğine davet etti ve akşam yemeğı için de bizi orada tutacağını biliyordum.

Belki de Rooney ile aramıza biraz mesafe koymak o kadar da kötü bir şey değildi.

Onu zorlamak istemedim ve dün boynunu öpmem hoşuna gitmiş olsa bile, gerçekten ne istediğini bilmesi için geride durmalıyım.

Ira'nın emniyet kemerini taktım ve güvende olduğundan emin olduktan sonra ona aksiyon figürlerini geri verdim.

"Büyükannene gitmeye hazır

mısın?" "Evet!" diye cevap

verdi mutlu bir şekilde.

Rooney'nin yatak odasının penceresine baktım, gece yarısından önce eve gelmediği için muhtemelen hâlâ uyuyor olduğunu biliyordum.

Evet, dün gece bu kadarını biliyordum.

"Çok eğleneceğiz ve bir sürü nefis yemek yiyeceğiz," dedim ona arabaya kendim binip emniyet kemerimi takarak sürmeye başlarken.

"Nefis yemekleri severim,"

dedi Ira. "Sevdiğini biliyorum.

Ben de severim."

Evine giden yol kısaydı ama eve dönme vakti geldiğinde Ira'nın çoktan yorulmuş olacağını ve yürümek istemeyeceğini biliyordum.

Büyükannesinin güzel bir bahçesi ve sadece Ira için aldığı bir salıncak seti olduğu için büyükannesinde bunu bol bol yapardı.

Eve vardık ve annem bizi karşılamak için ön kapıdan çıkarken ben de arabadan indim.

"İkinizin burada olmasına çok sevindim," dedi ve daha önemli bir konuya geçmeden önce bana hızlıca sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

Alınmadım.

"Merhaba büyükanne!" Ira kapıyı açarken el sallayarak seslendi ve onu araba koltuğuna sabitleyen kayışların açılması zor olsa bile, bir şekilde her zaman ben arabadan inme şansı bulmadan önce onları açmayı başardı.

Neyse ki araba kullanırken bunu hiç yapmadı.

"Merhaba, hayatım. Acıkmadın mı daha?"

Saat daha sabahın on biriydi ama öğle yemeğini şimdiden yemeyi umursamıyordum. Ira'yı kaldırırken ona "Kahvaltıda pek bir şey yemedik," dedim.

Taşınmak umurunda değildi ama şu anda hiç de öyle hissetmiyordu.

Çocuk kollarında kıpırdandı ve kadın onu ayaklarının üzerine bırakarak hızla ön kapıya doğru koştu.

"Tamam, birazdan öğle yemeği yeriz o zaman," dedi bana

gülümseyerek. "Flörtünü getirmemişsin," diye dikkat çekti.

Sonunda onunla tanışabilmesi için görüştüğüm kızı da getirmemi söylemişti ama Rooney'den bütün bir günü annemde geçirmesini istemek kulağa pek eğlenceli gelmiyordu.

Annem ona milyonlarca soru soracaktı ve ben Rooney'i korkutmak istemiyordum.

"Hayır, yapmadım. Başka zaman," dedim ona.

"Eğer onu benden saklamaya çalışıyorsan, hayatımın sonuna kadar sana kızgın olacağım," diye mırıldandı.

"Çok uzun sürmez o zaman," diye cevap verdim sırtarak.

Annem göğsüme vurdu ve gözlerini devirerek bana bir küfür mırıldandı.

Sadece şaka yaptığımı biliyordu ve ona attığım hiçbir şeyi ciddiye almadığı için şanslıydım.

Tek çocuğu olduğum için beni oğlundan çok bir arkadaşı gibi görmeye çalıştı.

Bunda başarılı oldu, ancak bana annelik yönünü göstermekten kendini alamadığı anlar da oldu.

Ira'yı eve kadar takip ettik ve onun mutfağa koşmasına izin verdim, oradan nefis bir koku geliyordu.

"Ira nasıl?"

"O iyi. Birkaç hafta içinde pompa ile işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için bir doktor randevumuz var."

"Bana mutlu ve sağlıklı görünüyor," dedi annem bana gülümseyerek. "Senin gelmiş geçmiş en iyi baba olacağını hep biliyordum. Ne yazık ki seni yirmi dört-yedi yaşındayken izleyebilecek bir kadın yok," dedi dudaklarını büzerek.

Ona gözlerimi devirdim. "İyi bir baba olduğumu kimseye kanıtlamama gerek yok."

"Hayır, yok. Ama seni sen olduğun için takdir eden birinin sana yakın olması güzel olurdu. Şu komşunu sevdiğini söyleyebilirim, yoksa gözlerinde o mutlu parıltı olmazdı. Adı neydi?" diye sordu.

Bu konuşmadan kaçamazdım, o yüzden ben de katılabilirdim.

"Rooney," dedim ona,

Ellerini yıkayabilmesi için Ira'yı kaldırıp lavabonun yanındaki tezgâha oturttum.

"Yirmi yaşında mı demiştiniz? Üniversitede mi

okuyor?" "Evet, sanat okuyor. Gerçekten yetenekli."

"Rooney ile resim yaptım!" Ira yüzünde bir gülümsemeyle
seslendi. "Yaptın mı? Rooney'den hoşlanıyor musun?" Annem
sordu.

Onunla daha önce hiç tanışmamış olmasına rağmen burada bir noktaya değinmeye
çalışıyordu.

Ira başını sallayıp beni göstererek, "Rooney'den hoşlanıyorum," dedi. "Babam
da ondan hoşlanıyor."

"Öyle mi şimdi?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Babam
Rooney'i öptü."

Sanırım ben ona yaklaşırken o da bizi gözetlemeye devam etti. "Onu yanağından
öptüm dostum. Bu farklı bir şey."

Neden üç yaşındaki çocuğumun önünde bunu haklı çıkarmaya çalışıyordum ki?

"Yanak, dudak, ne fark eder?" Annem sordu. "Onunla yakında tanışmak
istiyorum. Bir dahaki sefere seni davet ettiğimde, onu da yanında getirmeni
istiyorum."

Onunla tartışmaya başlamak beni bir yere götürmüyordu, bu yüzden konuyu
değiştirmesini ummak için ona hızlıca başımı salladım.

Şansıma, erkek arkadaşı elinde bir gazete ve üzerinde terli bir eşofmanla eve
girdi.

Onu sportif bir adam olarak görmüyordum ama George yaşına göre bile oldukça
formdaydı.

"Ziyaretçiler," dedi mutfağa doğru yürürken. "Seni
gördüğüme sevindim George," dedim elini sıkarak.

Huysuz ve yorgun yüzü sadece dış görünüşüydü. George iyi bir adamdı,
sevecen ve sevgi doluydu.

"Seni görmek de güzel, Wells."

"Ben de buradayım!" Ira
seslendi.

"Hey, koca oğlan. Bugün bizimle öğle yemeği yiyecek misin?"

"Ve akşam yemeği. Bugün günü bizimle geçirecekler," diye açıkladı annem.

"Bu harika! Hemen bir duş alıp geliyorum."

O yukarı çıkmak için ayrıldığında, Ira'nın tezgahıtan inmesine yardım ederken anneme baktım.

"Neden hâlâ taşınmadı?" diye sordum. "Çünkü

o kendi alanını seviyor, ben de kendi alanımı."

Anlaşılabilir, ama birini sevseydim bunu yapmak istemezdim.

Rooney ile aramızdaki işler yolunda gitseydi, kesinlikle yanıma taşınmasını isterdim.

Belki benim olmasını istedikten sonra değil ama hemen sonra.

Ira apartmanda başka birinin daha olmasını çok isterdi ama onun komşumuz olması şimdilik elimizden gelen en yakın şeydi.

Rooney

"Bunlar potansiyel galerilerimiz. Michail e-postada en beğendiğimizi seçebileceğimizi, sonra ona geri dönebileceğimizi ve binanın sahibiyle temasa geçeceğinden emin olacağını yazdı."

Evie'nin yüzüme yakın tuttuğu telefonundaki fotoğraflara baktım, ama gözlerim henüz uyarıda bulunmadan kabaca açtığı ışığa alışamamıştı.

Eve ilk gelen ben olduğum halde nasıl oldu da o çoktan kalktı ve ben sorun yaşadım?

Doğrudum ve telefonuna uzandım, sonra yatak başlığına yaslandım ve iki binaya bir kez daha bakmadan önce gözlerimi ovuşturdum.

İkisini de tanıdım ve binalardan birinin bir zamanlar kulüp olduğunu biliyordum. Tam olarak bir striptiz kulübü.

Diğeri, içinde geçici mağazalar veya çiftçi pazarları kurulan eski bir endüstriyel binaydı ve içinin inanılmaz görüldüğünü biliyordum.

"Bunu daha çok sevdim. Ayrıca eve de daha yakın," dedim ona, tuğla kaplı maun kırmızısı binayı göstererek.

"Düşündüm. Etrafta hâlâ direklerin olması umuduyla eski striptiz kulübünü tercih ederdim ama burası bir galeri için daha uygun."

Kaşlarımı kaldırdım ve güldüm. "Direk dansı yapmayı bilmiyorsun," diye belirttim.

"Öğrenebilirim," diye cevap verdi omuz silkerek. "Peki, bu mu?"

Başımı salladım, hâlâ şaka mı yaptığımızdan ya da gerçekten rüya görüp görmediğimden emin değildim.

"Ona bir bina aldırarak için biraz erken değil mi? Önümüzde neredeyse iki yıllık bir üniversite dönemi var."

"Bina müsaitse neden bekleyelim? Oraya resimlerimizi koymaya başlayabilir, gerekenleri yenileyebilir ve gerçek bir sanat galerisine dönüştürmeden önce orada partiler verebiliriz. Fazla düşünmeyi bırak ve o zengin Rus çiftin bizim için lanet olası bir binaya yatırım yapmasına izin ver, Rooney. Geleceğimiz güvence altında. Endişelenmeyi bırak."

Bu iki şeyle ilgili birkaç sorun yaşadım.

Birincisi, resimlerimin her biri üzerinde ne kadar çok çalışsam da, bütün bir binanın hediye edilmesi için yeterince çalışmış gibi hissetmiyordum ve ikincisi... Endişeliydim çünkü alıcı bulacağımızdan emin olmamızın hiçbir yolu yoktu.

Sanatımı satmak, istikrarlı bir gelire sahip olmak için yapmam gereken şeydi.

"Sen ve AJ dün gece eğlendiniz, ha?" Evie konuyu değiştirerek sordu.

"Uh, evet. Güzeldi. Nereye gittiniz?"

"Jonathan'ı hatırlıyor musun? Beni alıp kardeşlik evine götürmesini istemiştim. Bir parti veriyorlardı ve kulüpten daha eğlenceli olacağını düşündüm."

"Anlıyorum. Kahvaltı ettin mi?"

"Kahvaltı mı? Abla, saat neredeyse bir oldu. Çin yemeği sipariş edeceğim.

Sen de ister misin?" Kahretsin, o kadar çok mu uyudum?

Öğle yemeğimi bitirir bitirmez çalışmaya başlamam

gerekecekti. "Evet, tabii. Sen ne yiyorsan ben de ondan

alayım."

"Mükemmel." O yataktan kalkıp odamdan çıkarken ben hâlâ tamamen uyanmaya ve nihayet güne başlamaya çalışıyordum.

Aklıma hemen Wells ve dün gece yazdığı not geldi. Komodinin

üzerindeki nota uzandım ve o kelimeleri tekrar okurken gülümsedim.

Belki bir gün o elbiseyi onun için tekrar giyebilirim ya da sadece onun için yeni **b i r t a n e** alabilirim.

Beni o elbiseyle çok fazla insan gördü zaten ve Wells'le bir sonraki randevumda onu giyersem özel olmaz.

Çünkü yaptığımız şey tam olarak buydu, değil mi?

Randevu.

Birbirimizi daha iyi tanımak ve yakınlaşırken iyi vakit geçirmek.

Keşke düşüncelerimi karanlıkta tutmak yerine ona açılıp doğrudan sorabilseydim.

Bölüm On Dört

Rooney

Wells ve Ira'yı son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti ve bugün Cuma olduğu için evde olup olmadıklarına bakmak üzere aşağıya inmeyi düşündüm.

Hafta boyunca bu sefer çoğunlukla internet üzerinden aldığım derslerle ve resim yapmakla meşguldüm, bu yüzden evden dışarı çıkmak için fazla zamanım olmadı.

Üniversiteye odaklanmakla pek ilgilenmediği için market alışverişini Evie'nin yapmasına izin verdim.

Ayrıca, Michail ve Morgana'nın bize söz verdiği binayı gerçekten almamızı sağladı ve Evie tüm hafta boyunca onlarla ileri geri e-posta gönderdi.

Yakında tüm tuvallerimizi ve malzemelerimizi oraya taşıyabileceğimizi hâlâ aklım almıyordu, yine de muhtemelen henüz resim yapmak için oraya gitmeyecektim.

Evie çoktan partiler planlamıştı ve kimsenin sanatımı yok etmesini istemiyordum.

Tüm eşyalarımı sırt çantama yerleştirdikten sonra saçlarımı taramak ve çok evsiz görünmediğimden emin olmak için banyoya girdim ve şezlong kıyafetlerimi ayarladıktan sonra aşağıya inmek için kapıya yöneldim.

Umarım evdedirler.

Kapılarına vardığımda zili çaldım ve beklemeye başladım, kalbim aniden hızlanmış ve beni germişti.

Sadece bir hafta oldu ama bana yakın olan Wells'i özledim.

Kapı açıldı ve karşımda şaşkın, yarı çıplak bir Wells durdu. "Rooney, hey," dedi bana gülümseyerek.

Gözlerimin göğsünde ve kaslı karnında gezinmesine engel olamıyordum.

Son birkaç gündür antrenman yapıyor olmalı.

"Merhaba," diye cevap verdim, yanaklarımın aniden ısındığını ve nefesimin kesildiğini hissettim. "Ben, uh... boş musun? Şu anda mı?"

Gerginliğimi fark edince gülümsemesi sıırıtmaya dönüştü, sonra kenara çekilip başını salladı. "İçeri gel. Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve içeri girmek için yanından geçtim. "Hayır, aslında çok aç değilim."

Wells kapıyı kapattı ve dönüp bana baktı, sonra bir elini belime koyarak beni mutfağın önünden geçirip oturma odasına götürdü.

"Neden? Öğle yemeğini geç mi yedin?"

"Sayılır. Ders çalışmak için beşten beri ayaktayım. Evie birkaç saatliğine eve geldi ve atıştırmalık bir şeyler getirdi, ben de gün boyu onları yedim."

Bana kanepeye oturmamı işaret etti ve o cevap vermeden önce kaşlarımı çatarak tekrar konuştum. "İra çoktan uyudu mu?" diye sordum.

"Uh, hayır. İra hafta sonunu büyükannesiyle geçiriyor. Aslında sana önümüzdeki iki gün benimle vakit geçirmek isteyip istemediğini soracaktım."

Ona gülümsedim. "Ben de bu hafta sonu tam olarak bunu yapmayı umuyordum. Çok isterim," dedim ona.

Ağzının kenarları yukarı kalktı ve eli omzumdan başımın arkasına doğru hareket ederek saçlarımı hafifçe okşadı.

"Mükemmel. Birkaç fikrim var. Bu gece geleceğini bilseydim, yiyecek bir şeyler hazırlardım. Ben de o kadar aç değilim ama istersen gecenin ilerleyen saatlerinde bize hafif bir şeyler hazırlayabilirim," diye önerdi.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ona, hâlâ gülümseyordum çünkü o etraftayken neşemi kaybetmem mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu ve arkasını dönüp mutfığa doğru yürüdü.

"Lütfen. Sizde ne varsa o olsun."

İki bardak çıkardı ve buzdolabından bir şişe şampanya aldı, sonra bana doğru yürüdü ve kanepeye oturdu.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu, şampanyayı iki bardağa da doldururken.

"Meşguldüm. Üniversite için yapmam gereken çok şey vardı ama bitirmem gereken her şeyi bitirdim ve şimdi tüm hafta sonu boşum."

"Akıllıca. Keşke üniversitedeyken ben de böyle yapsaydım. Hafta sonları çalışmaktan başka çarem kalmayana kadar her şeyi erteledim," diye açıkladı kıkırdayarak.

"Ama yine de partilere katılıyordun," diye tahmin ettim.

Güldü ve başını salladı. "Tabii ki. Hiçbirini kaçıramazdım. Mezun olmayı nasıl başardığımı hâlâ bilmiyorum ama iyi ki başarmışım."

Şişeyi sehpanın üzerine koydu ve bardaklardan birini bana uzatmak için aldı.

Hâlâ gömleksizdi ve bu beni hiç rahatsız etmiyordu ama gözlerimin sürekli göğsüne kaymamasını diliyordum.

"Bu gece burada olduğun için mutluyum," dedi bardağını benimkine

dokundurarak. "Ben de."

İkimiz de birkaç yudum aldık ve şampanyanın tatlı tadı dilime vurduğunda, vücudumdan aşağı ürperti yayıldı.

İyi anlamda tabii ki.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu gözlerimdeki bariz mutluluğu görünce.

"Çok lezzetli. Nereden aldın bunu?"

Şişeye baktı ve vereceği cevabı düşünerek dudaklarını büzdü. "İş arkadaşlarım kırkinci yaş günüm için böyle şeylerle dolu bir sepet hazırladılar. O şişe iki yıldır bendeydi ama hiç açma fırsatım olmadı," diye açıkladı.

Ona gülümsedim. "Onur duydum."

"Olmalısın," diye sırttı, bir yudum daha aldı ve bardağı sehpanın üzerine koydu. "Doğum günlerinden bahsetmişken... Ira'nın dördüncü yaş günü birkaç hafta içinde geliyor. Bir süredir yatıya kalmak istiyordu ve ben de o gece birkaç arkadaşını davet etmesine izin vermeyi düşünüyordum. Sen de davetlisin tabii ki," dedi.

"Gelmeyi çok isterim! Ona bir hediye almalıyım ve ona bir pasta yapabilirim!"

"Bunu yapmak zorunda değilsin Rooney. İçinde şeker olmayan bir kek bulmak yeterince zor ve Ira'nın gerçekten çok yiyebileceği bir tarif hakkında stres yapmanı istemiyorum."

Dudaklarımı büzdüm ve başımı öne eğdim. "Hey, bana biraz güven. O gün yeterince stres yaşayacaksın, o yüzden izin ver bu yükü üzerinden alayım. Bir yolunu b u l a c a ğ ı m . "

Gülümsemesi bazen gözleriyle buluşmuyordu ve onu gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Elbette Ira için pasta yapmak istemem değildi.

Sol elimi uzatıp boynunun yan tarafını kavradım ve başparmağımla kirli sakalını hafifçe okşadım. Ona ciddi bir ses tonuyla "Bırak da pastayla ben ilgileneyim," dedim.

Bir süre bana baktı, sonra emin olmayan gülümsemesi sırtıtmaya dönüştü. "Pekâlâ, tamam," dedi kıkırdayarak. "Bana hırlamana gerek yok."

Eli bacağıma sıktı ve sonra beni yanına çekti.

Ira'nın doğum gününün yaklaştığını öğrendiğime göre, ona ne alacağıma dair bir fikrim vardı.

"İşler nasıl?" Doğrudan gözlerinin içine bakarak sordum ve ellerinin bacağı boyunca ilerleyerek kucağına çekmesine izin verdim.

Beni yakınımda istediğini bilmek ve nazik ama kararlı dokunuşunu sevdim.

"Erken başlama ve akşamları birkaç saat erken çıkma planımı uyguladım ve oldukça işe yaradı. Ira ile daha fazla zaman geçirebildim ki bu harika bir şey. Projeyi bitirene kadar bunu birkaç hafta daha sürdürebilirim."

Başımı salladım ve ona gülümsedim, sonra tekrar konuşmadan önce bir süre yüzünü inceledim. "Ira'yı bütün bir hafta sonu boyunca annenle bırakmak senin için zor mu?"

"Veda etmek kolay değil, ama onunla çok eğleneceğini biliyorum ve biraz kendi başıma vakit geçirmek benim için sorun değil. Ya da senin gibi güzel bir kızla," dedi, dili alt dudağını yalayarak.

İltifatı sert ve tam göğsüme isabet etti ve beni birkaç saniye suskun bıraktı.

Boğazımı temizledim ve elimi saçlarına götürdüm, hafifçe kavradım ve bundan hoşlanacağını bildiğim için usulca çektim.

"Bu hafta sonu için birkaç şey planladığını söylemiştin. Ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Önce şehre inip birlikte öğle yemeği yiyebileceğimiz güzel bir yer bulabiliriz diye düşündüm, sonra da ne yapacağımızı sana bırakmayı düşünüyordum. Sanattan hoşlanman dışında senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden belki müze gitmek için güzel bir yer olabilir."

Ona şehirdeki müzelere hayatım boyunca çok fazla gittiğimi söylemek istemedim ama iki ayda bir farklı sergileri oluyordu ve ben uzun zamandır hiçbirine gitmemiştim.

"Bana uyar. Belki sana okulda öğrendiklerimden biraz öğretebilirim," dedim sırtarak.

"Mükemmel. Böylece Noel'de ya da doğum gününde ne almaktan mutlu olacağını tam olarak bileceğim."

Güldüm ve başımı salladım. "Bayramlarda ve doğum günlerinde beni mutlu etmek istiyorsan, tek yapman gereken bana yemek vermek."

"Peki ya sanat malzemeleri?"

"Gerçekten kullanabileceğim ya da yiyebileceğim bir şey olduğu sürece hediyeleri kabul edeceğim."

"Güzel." Bardağına uzandı ve birkaç yudum aldı, sonra diğer eliyle kalçamı tekrar sıktı ve mutfağa doğru başıyla işaret etti. "Gidip buzdolabında ne var bir bakayım. Madem yemekten bahsettin, acıkmaya başladım. Herhangi bir tercihin yok, değil mi?"

"Hayır, her şeyi yerim."

Bacağımyı kucağından çekerek kalkmasına izin verdim.

Mutfağa doğru yürürken onu izledim ve hareket eden sırt kaslarının her birini tek tek inceledim.

Buzdolabında bir şeyler aradı ve bir süre sessiz kaldıktan sonra birkaç sebze çıkardı ve bana bakmak için geri döndü.

"Taze sebzeli makarnaya ne dersiniz?"

"Bana uyar. Yardım etmemi ister misin?" Koltuktan kalkıp kadehlerimizi ve şampanyayı aldım, sonra ona doğru yürüdüm ve hepsini tezgâhın üzerine koydum.

"Eğer istersen. Gidip bir gömlek giyeyim. Vücudumla dikkatin dağılırken bir bıçakla kendini kesmeni istemem," dedi şakayla.

Yanaklarım tekrar kızardı ve utancımı gizlemek için gözlerimi kaçırdım.

Baktığımı fark etti ama en azından gördüğümde hoşlandığımı biliyordu.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde geri döndü, vücudunun üst kısmı şimdi ona çok yakışan uzun kollu, gri bir gömlekle kaplıydı.

"Dışarıda, balkonda yemeye ne dersin? Orada küçük bir masam ve bir de şezlongum var. Ben oraya hiç çıkmam," diye açıkladı.

"Mükemmel," diye cevap verdim, ona gülümsedim ve sebzeleri lavaboda yıkayarak kesmeye hazır hale getirdim.

"Sevmediğin bir şey var mı?" diye sordu makarnayı çıkarıp bir tencereye su doldururken.

"Genel olarak

mı?" Başını

salladı.

"Bu güzel bir soru. Aslında sevmediğim pek bir şey yok. Hoşlanmadığım şeylerden kaçınıyorum ve onları görmezden geliyorum, bu yüzden sanırım belirli bir şey söyleyemem," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bununla başa çıkmanın bir yolu da bu," dedi Wells kıkırdarak. "Soruyu farklı ve daha kesin bir şekilde soracağım. Erkeklerde nelerden hoşlanmazsınız?"

Ah, bu nasıl cevap vereceğimi bildiğim bir soruydu.

"Kibir büyük bir iticiliktir. Ve üstün olduğunu düşünen ve öyle davranan erkekler."

"Anlaşma bozucu bir durumsa bu tür davranışların değiştirilebileceğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve kesmekte olduğum dolmalık biberden başımı kaldırdım. "Hayır, gerçekten fikir değiştirmedikleri sürece. Kibirli erkeklerin zayıflık göstermekten hoşlanmadıklarını görüyorum ve onlara kibirli olduklarını söylediğinizde, sadece dürüst olduklarını söyleyerek karşılık veriyorlar. Dürüstlük farklı şekillerde ifade edilebilir. Kendi fikirlerinden başka hiçbir fikrin önemli olmadığını düşünen bir çok bilmiş gibi davranmadan. Ama eğer böyle bir adamla karşılaşırsam

Bana bu kibri bir kenara itmenin mümkün olduğunu gösteren biriyle karşılaştığımda, artık bunu kimseye karşı kullanmayacağım."

Gözlerini bir süre benimkilerden ayırmadı, sonra gülümsedi ve başını salladı. "Kimseyi kırmadan bir şeyleri nasıl söyleyeceğini gerçekten biliyorsun."

"Çünkü sen kibirli değilsin. Öyle olsaydınız, cümlemin ortasında beni durdurur ve ya aşırı tepki verdiğimi ya da kaba davrandığımı söylerdiniz."

"Muhtemelen haklısın." Bakışlarını tekrar kesmekte olduğu domateslere çevirdi. "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Gülümsedim. "Peki ya sen? Kadınların nesinden

hoşlanmıyorsun?" Burada çok dikkatli olmalıydı.

Kolayca alındığım için değil ama bu çağda saygılı olmak ve kelimeleri doğru seçmek zordu.

Ben de aynısını yapmak zorundaydım.

Uzun uzun düşündü ama cevabı hazır olduğunda gözlerini tekrar bana çevirdi. "Başkalarının ilişkilerine saygı duysalar bazı kadın tiplerini biraz daha takdir ederdim. Elbette, erkekler de bu konuda kadınlar kadar kötü olabilir, ama mutlu bir evliliği ya da ilişkisi olan erkeklerin üzerine atlayan ama onları taciz etmekten vazgeçmeyen o kadar çok kadın gördüm ki. Bunun zor bir konu olduğunu biliyorum, sadece bazı kadınların hayır cevabını kabul edemediğini ve her şeyi hemen bir meydan okuma olarak gördüğünü düşünüyorum. Güçlü bir karaktere sahip olduklarını göstermek için kimseye kanıtlamak zorunda oldukları bir şey yok. Kadınlar yaşadıkları her şey için harikadır, ancak güzel ama yoğun özellikleri bazen başka, daha olumlu şekillerde de gösterilebilir."

Bunu bir cevap olarak kabul ettim.

Ve dürüst olmak gerekirse, ona katılmak zorundaydım.

Sadece kadınlar değil, bazı erkekler de aynı durumdaydı.

"İyi cevap," dedim ona dudaklarımı büzerek.

Sebzeleri kesmeye ve makarnayı pişirmeye devam ettik ve hepsi bittikten sonra tabaklarımızı masaya oturduğumuz balkona taşıdım.

Ay ve yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu, bu da onu beklediğimden daha romantik yapıyordu.

"Afiyet olsun," dedi Wells, ikimize de birer kadeh daha şampanya doldurarak. "Bu gece beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Şu ana kadar harika vakit geçirdim." "Ben de öyle. Bakalım bu gece bizi nereye götürecekt."

Başımı salladım, bu gecenin nasıl biteceğinden emin değildim.

Geceyi burada geçirmeyi reddetmezdim ama ikimiz de yatıya kalmamaya karar verirsek de üzülmezdim.

On Beşinci Bölüm

Wells

Bu gece harika gidiyordu ve onun bana yakın olduğu her saniyeyi seviyordum.

Tabakları kaldırıp kendimize bir kadeh daha şampanya koyduktan sonra daha rahat etmek için şezlonga oturduk.

Bizi biraz sıcak tutmak için kanepedeki battaniyeyi bacaklarımızın üzerine çektim ama şampanya ve onun varlığı bunu benim için çoktan yaptı.

"Ira'nın şimdiye kadar söylediği en komik şey neydi?" Rooney yanıma yaslanıp içkisinden bir yudum alırken ben de kolumu onun omuzlarına doladım.

Bir süre bunu düşündüm, sonra Ira'nın bir kızla yaptığı konuşmayı hatırlayınca sııttım.

"Bir gün çocuk parkındaydık ve ben bankta genç bir kızın yanında oturuyordum. On altı yaşlarında olmalıydı, Ira'nın yaşında bir çocuğa bakıyordu. Muhtemelen ona bebek bakıcılığı yapıyordu. Ira yeni küçük arkadaşıyla bana doğru koştuğunda, kızı selamladı ve sonra başını yana eğerek ona dikkatle baktı. Kıza doğrudan suçiceği geçirip geçirmediğini sordu ve ben de Ira'nın fark ettiği şeyi fark etmediğim için daha yakından bakmak için ona doğru baktım. Ama kıza baktığımda kıpkırmızı olmuştu ve Ira'ya bunların sivilce olduğunu söylemişti. Kendimi kötü hissettim çünkü gençlerin sivilce sahibi olmasının ya da bunu gizlemeye çalışmasının ne kadar zor olduğunu biliyorum ve Ira'nın onu bu şekilde zor durumda bıraktığı için özür diledim ve onu ve izlediği çocuğu dondurma yemeye davet ettim. Sanırım bu her şeyi daha iyi yaptı."

"Oh, hayır!" Rooney ağladı. "Zavallı kız. Ama bu biraz komik. Çocuklar konuşurken hiç filtreleri yok, değil mi?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Henüz hiç küfür öğrenmemiş olmasına sevindim."

"Gelecek yıl anaokuluna başlayacak mı?" diye sordu.

"Evet. Bütün gün oynayabileceğini bildiği için bu konuda çok soru soruyor. Zaten bunun dışında bir şey yapmıyor," dedim kıkırdarak.

"Eminim bir sürü arkadaş edinecektir. O çok sevimli ve tatlı."

Bunu biliyordum ama annemden başka birinin bunu söylediğini duymak her zaman güzeldi.

Ona bakmak için başımı çevirdim ve şakağını öptükten sonra derin bir nefes alıp iç çektim. "Bazen on sekiz yaşına geldiğinde nasıl biri olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Onu harika bir adam olarak yetiştirmek için elimden geleni yapıyorum ama aynı zamanda büyümesini de hiç istemiyorum."

Rooney'nin eli göğsüme doğru ilerledi ve başını çevirip bana bakarken eli orada kaldı.

"Ebeveyn olmanın en özel yanı çocuklarınızın büyümesini izlemek değil mi?" diye sordu.

"Elbette öyle ama Ira ile yaşadığım anları gelecekte tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum."

Gözlerimiz buluştu ve neyse ki bunu bir gün gelecekteki çocuklarımın annesi olacağına dair bir ipucu olarak algılamadı.

Kulağa çok kötü gelmiyordu, ama daha yeni çıkıyorduk ve birlikte çocuk sahibi olmaktan bahsetmek kimsenin ilk, gerçek randevusunda konuşması gerektiğini düşündüğüm bir konu değildi.

"Sen harika bir babasın, Wells. Ira'nın mutlu olduğunu bildiğin sürece, bence endişelenmen gereken hiçbir şey yok."

Ona gülümsedim ve hızlıca başımı salladım.

"Haklısın. Onun da senden hoşlanmasına sevindim. Yeni insanlarla hiçbir zaman sorun yaşamadı ama bunun farklı bir şey olduğunu biliyor."

"Öyle mi?"

"Evet, Rooney." Elimi belinden yanağına doğru götürdüm, başparmağımı elmacık kemiğinde gezdirdim ve dudaklarımı yalayıp onunkine baktım.

Artık konuşmak istemiyordum.

Aramızda her ne oluyorsa olsun, ondan etkilendiğimi ve mesafemi daha fazla koruyamayacağımı bilmesine ihtiyacım vardı.

Eğildim ve benden uzaklaşmadığından emin oldum ve gömleğimi avucunun içine aldığını hissettiğimde, beni de öpmek istediğini anladım.

Bırakın sevişmeyi, birini öpmeyeli bile çok uzun zaman olmuştu ama kontrolü tamamen ele alamadım ve bana bunun ne kadar ileri gidebileceğini göstermesine izin vermek zorunda kaldım.

İstediği her şeye açtım ama şimdilik daha ileri gitmeden önce onun güzel ağzını keşfetmek istiyordum.

Dudaklarımız birbirine değdi ve aklımdan geçen ilk düşünce şu oldu,
Bunlar şimdiye kadar tattığım en tatlı dudaklar.

Onu kendime çekerken dudaklarımı nazikçe dudaklarına değdirdim ve başını yana yatırıp daha fazla eğilerek öpüşmeyi derinleştirdim.

Öpücüğün kontrolünü bana bıraktı ama elleri henüz hazır olmadığı bir şey yapmayacağımdan emin oldu.

Bu onun ilk öpücüğü değildi, ne yaptığını kesinlikle biliyordu ama vücudunda bir tür gerginlik hissedebiliyordum.

Belki de gergindi.

Eminim öyleydi.

İçime biraz daha girdiğinde, dilinin izin istemek için alt dudağıma süründüğünü hissettim ve dudaklarımı daha fazla ayırdığımda, dilini benimkiyle yumuşak bir şekilde keşfetmeye başladım.

Tutkulu ve yoğundu, birbirimizin bunu yavaştan almasına izin veriyorduk.

Yumruğu çözölüp gömleğimi bıraktığında, elini gömleğimin eteklerine doğru götürdü ve parmaklarını gömleğimin altından geçirerek kaslarıma dokundu.

Sanırım düşündüğüm kadar kendini tutmuyormuş.

"Sanırım bunun kapalı olması daha çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı öpüşürken ve kumaşı çekiştirirken kıkırdadım.

Ve bu şezlong yerine yatağında çok daha rahat edeceğimi düşündüm.

"Seni yatak odama götürmek istiyorum," dedim ona, umarım bir sürüngen gibi konuşmamışımdır.

"Tamam," diye fısıldadı, hâlâ öpüşmeyi kesmemişti.

Onu belinden tutup kaldırdım ve ayağa kalkarken bacaklarını ve kollarını etrafıma sarması için onu da kendimle birlikte çektim.

Düşmediğinden emin olmak için bana sarıldı ve onu dairenin içinden geçirip yatak odama taşırken omzuna ve boynuna öpücükler kondurdum.

Onu yatağa bıraktıktan sonra gömleğimi çıkardım ve yatağın yanındaki şifonyerin üzerine koydum, sonra beni üzerine çekmek için tekrar bana uzanmadan önce bir süre beni izlemesine izin verdim.

"Çok ileri gidersem bana haber vereceksin, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı, bana tatlı tatlı gülümsedi ve beni kendine çekip tekrar öpmeden önce ellerini saçlarımda gezdirdi.

Bu kez dilimi ağzına ilk sokan ben oldum, tatlılığının tadına baktım ve dilinin benimkine değdiğini hissettim.

Kendimi dirseğimin üzerinde yukarı iterken diğer elimle onun yanında hareket ediyordum.

Bacakları tekrar etrafıma sarılmıştı, beni yakın tutuyor ve kasıklarımı ona doğru itmemi sağlıyordu.

Aletim şimdiden sertleşmeye başlamıştı ama yıllardır bir kıza bu kadar yakın olmamışken nasıl olmasındı ki?

Güzel bir histi ve o altıma uyum sağlamak için kalçalarını hareket ettirirken ben de ona daha fazla bastırdım.

Sertliğimin ortasına baskı yaptığını hissetmiş olmalı ki yumuşak bir inilti çıkardı, ama kalçalarını bana daha sert bastırırken bundan hoşlanmış görünüyordu.

Bakire miydi?

Eğer öyleyse, ilk randevumuzda takıldıktan sonra ilk seferini mahvetmek istemedim.

Özel bir şeyi hak ediyordu ve açıkçası tam olarak ne hissettiğimi bilmeden seksten zevk alabileceğimi düşünmüyordum.

Rooney'den çok hoşlanıyordum ve hislerimin karşılıklı olduğunu biliyordum ama sadece birkaç kez takıldıktan sonra bu bir şey ifade etmiyordu.

Sikeyim.

Bu konuda çok fazla düşünüyordum ve bir şeyleri anlamaya çalışmaya devam edersem muhtemelen aramızdaki bu şeyi mahvedecektim.

Sadece olmasına izin ver, dostum. Olması gerekiyorsa, olur.

Öpüşmemiz tam bir öpüşme seansına dönüştü ve ben her saniyesinden zevk aldım.

Öpüşmemiz derinleşip tutkulu bir hal alırken elleri saçlarımdaydı, sıkıca çekip yumruk yapıyordu.

Ondan gelen yumuşak sesler her seferinde aletimi titretti ve çok iyi hissettirdiği için çok fazla acımasını önlemek için ona doğru bastırdım ve gerginliği hafifletmek için kalçalarını yavaş daireler çizerek hareket ettirdim.

Boğazımdan bir hırıltı çıktı ve artık zevkini gösteren tek kişi o değildi.

Elimi belinden kıının yan tarafına doğru hareket ettirdim ve kalçalarını kalçalarımın hareketine uyacak şekilde kaldırdığında, kıını kavradım ve onu daha fazla hissetmek için hafifçe sıktım.

Vücudu inanılmazdı.

Hafif kıvrımlı kalçalar, ince bir bel ve sonuçta mkemmek bir şekil. Ama o zaman, nasıl görünürse görünsün ondan

hoşlanırdım.

Güzel bir ruhu vardı ve Ira'nın ondan hoşlanması da güzelliğine güzellik katıyordu.

Bu bir süre devam etti, ama elimi tekrar beline götürdüğümde öpücüğü kesti ve bana baktı, dudakları şişerken ve yanakları kızarıırken nefesini tutmaya çalışıyordu.

İlk başta bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm ama bana gözlerinde arzu ve bilinsizlikle bakmaya devam edince, buna bir son vermemin zamanının geldiğini anladım.

Saının bir tutamını geriye doğru tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra son bir kez eğilip dudaklarını öptüm ve gözlerinin içine baktım.

"Bir film ve biraz daha şampanyaya ne dersin?" Sesim kısık ve boğuk bir şekilde sordum.

Bir süre beni inceledi, sonra başını salladı ve gülümsedi.

"Tamam." Bu gece için yeterliydi.

Belli ki bundan daha ileri gitmek konusunda rahat değildi ve onu utandırmamak için zorlamayacaktım.

Yataktan kalkıp tekrar gömleğime uzandım ve onu başımın üzerine çekerken gözlerini üzerimde hissettim.

"Yoksa kapalı mı tutmalıyım?" Şakayla karışık sordum.

Hafifçe güldü ve başını salladı. "Hayır, şimdi bırakabilirsin."

Gözleri kasıklarına kayarken alt dudağını ısırdı ve gördüğü şeyin biraz şok edici olabileceğini biliyordum.

En azından öyle görünüyordu.

Şaftıma uzandım ve giydiğim eşofmanın üzerinden kavradım ve saniyeler sonra artık o kadar da göze çarpmıyordu.

Yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtışla ona "Bu bir iltifat," dedim.

Yanakları daha parlak bir kırmızıya döndü ve elini uzatırken kıkırdadım. "Hadi gel. Kanepede rahat edelim."

Elini benimkine koydu ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde oturma odasına doğru yürüdük.

"Otur. İçkilerimizi getireyim."

Dediğimi yaptı. "Ben de bir bardak su alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki. Al bakalım. Ne izleyeceğimize karar ver." Kumandayı ona verdim, sonra bardaklarımızı ve neredeyse boşalmış olan şampanya şişesini almak için dışarı çıktım ve hepsini sehpanın üzerine koyduktan sonra bir bardak su almak için mutfığa geri döndüm.

Huzurlu görünüyordu ama yüzünde hâlâ beni biraz rahatsız eden bir belirsizlik vardı.

Belki de aynı şeyi hissettiğim ama fark etmediğim içindir.

Ben kanepeye doğru yürürken Rooney bana gülümsedi ve televizyonu işaret etti. "Buna ne dersin?"

Ekranı baktım ve en sevdiğim filmlerden birinin adını gördüğümde başımı salladım. "Bir süredir izlememiştin. Kulağa hoş geliyor," dedim ve yanına oturdum.

Suyu sehpanın üzerine koymadan önce birkaç yudum içti ve sonra başını omzuma koyup kolunu karnıma dolayarak bana sarıldı.

Onu yakın tutmak için kolumu tekrar etrafına doladım ve play tuşuna bastığımda ikimiz de sessiz kaldık ve konuşmak zorunda kalmadan birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık.

Aramızda hiçbir gariplik yoktu, bunun için minnettardım yoksa bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve öpüşmemizden sonra bile burada kalacak kadar rahat olduğu için mutluydum.

Filmin ortasında yüzüne baktım ve saçlarını geriye doğru taradığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Başını kucağıma doğru eğmiş ve olabilecek en tatlı şekilde kanepeye kıvrılmıştı.

Geç olmuştu ve yatağa gitmek aslında iyi bir fikir gibi geliyordu.

"Rooney," diye fısıldadım.

Kaşlarını birleştirdi ve uyanık olduğunu belli etmek için yumuşak bir ses çıkardı.

"Burada benimle uyumak ister misin?" diye sordum.

Başımı sallamam kumandaya uzanıp televizyonu kapatmam için yeterli oldu, sonra onu dikkatlice kucağıma alıp yatak odama taşıdım.

Yatağına girip güzelce örtündükten sonra alnından öptüm ve "Hemen geliyorum" diye fısıldadım.

"Tamam," diye fısıldadı ve bir öpücük daha aldıktan sonra yatmaya hazırlanmak için banyoya yöneldim.

Randevuyu yatağında ona sarılarak bitirmek tam da ihtiyacım olan şeydi ve dişlerimi fırçalayıp tişörtümü ve eşofman altımı çıkardıktan sonra onunla yatağa girdim ve ışıkları kapattım.

Bana yaklaştı ve kolunu sıkıca belime doladı, ben de kollarımı ona doladım ve başını öptüm.

"Seninle harika bir akşam geçirdim Rooney," dedim ona

usulca. "Ben de öyle. İyi geceler, Wells," diye cevap vererek

beni gülümsetti. "İyi geceler, güzelim."

On Altıncı Bölüm

Rooney

Çok uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım.

Wells'in kollarında yatmak ve her hareket ettiğimde beni kendine çekmesi ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi.

Sadece sakin ve rahat olmamı sağlamakla kalmadı, aynı zamanda korunduğumu da hissettim. AJ'nin kollarında hiç hissetmediğim bir şey.

Uyandığımda Wells'in erkeksi kokusu burnuma doldu ve gözlerimi kapalı tutarak, yataktan kalkıp güne başlamadan önce onun varlığının tadını çıkardım.

Hâlâ uyuduğunu düşündüğüm için bu biraz zaman alabilirdi.

Gözlerimi bir süre daha kapalı tuttum ama güneş pencereden yüzüme doğru parlamaya başladı.

Gözlerimi yavaşça açtım ve ışığa alıştım, sonra tıpkı hayal ettiğim gibi gözleri hâlâ kapalı olan Wells'e baktım.

Nefes alıp vermesi yavaştı ve göğsü hafifçe inip kalkarken rahatlamış yüzünü izledim.

Bir insan çabalamadan nasıl bu kadar güzel görünebilir?

Çenesindeki kirli sakal gittikçe kalınlaşıyordu ama tıraş olduğunda da aynı yakışıklılıkta görünse de ben bu halini seviyordum.

Görünüşünde hoşuma gitmeyen tek bir şey bile yoktu, tabii ki böyle görünmeseydi ondan hoşlanmamazlık etmezdim.

Nazik ve kibar bir ruhu vardı ve ne kadar şefkatli olsa da kimsenin ondan hoşlanmayacağını sanmıyorum.

Burada onun yanında yattığım için şanslıydım.

Dün geceki randevumuz inanılmazdı ve hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum ve dilinin benimkine karşı nasıl tutkuyla hareket ettiğini görebiliyordum.

Birini en son böyle öptüğümde, AJ ve ben o kadar yakınken hissettiğimiz ya da hissetmediğimiz her şeyin Wells'le hissettiğim şey olmadığını henüz anlamamıştık.

Kalbim onu düşündükçe çarpıyordu ve ona bu kadar yakınken bile daha da yakınlaşmak istiyordum.

Bu... farklıydı.

Farklı *hissettim*.

Yine de duygularım hakkında konuşmamın mümkün olmadığını biliyordum.

Wells elini belime götürdü ve diğer eliyle bacağımı yukarıya, kalçalarının üzerine çekti.

"Günaydın," diye fısıldadı kalın, hırıltılı bir sesle, alnımı öpmek için başını çevirirken gözlerini kapalı tutuyordu.

"Günaydın," dedim ve elimi göğsünden boynunun yan tarafına doğru götürdüm.

"Hâlâ buradasın," dedi dudaklarında küçük bir sırıtış belirerek.

"Neden olmayayım ki?" Yumuşak bir şekilde gülerek sordum. "Dün geceki o güzel randevumuzdan sonra gerçekten ortadan kaybolacağımı mı düşündün?"

Sırıltısı bir gülümsemeye dönüşürken başını gözlerimin içine bakmak için hareket ettirdi. "Yapmayacağını umuyordum. Bir başkasının kafasından neler geçtiğini asla bilemezsin."

Tabii bu konuda konuşmazlarsa.

"Randevumuz bugün de devam ediyor ve senin yanından ayrılmak istemiyorum. Henüz değil." İşte.

Bu bir süre için yeterli olmalı, değil mi? "Çok tatlısın."

Eli çenemi kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve başımı geriye yatırarak dudaklarıma daha iyi erişebildi.

Öpücüğü nazik ve hızlıydı ama şimdilik yeterliydi.

"Kahvaltıda ne istersiniz? Artık Ira burada olmadığına göre, bazı şeyleri yiyemediği için kendimi kötü hissetmeden bize ne isterseniz hazırlayabilirim."

"Şaşırt beni," dedim dudaklarımı çenesine bastırarak ve sonra dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım.

"Pekâlâ. Kasabaya gitmek bugün için hâlâ geçerli mi?" diye sordu bana bakıp saçlarını geriye doğru tararken.

"Tabii ki. Heyecanlıyım," dedim heyecanım arttıkça.

"Sen üst katta güne hazırlanırken ben de aynısını yapıp kahvaltıya başlamaya ne dersin?" diye önerdi.

Ne giyeceğime karar vermem gerektiği için bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek başımı salladım.

En iyi kıyafeti bir araya getirmek istediğim için değil, daha çok gerçek kıyafetlerim olmadığı için.

Kıyafetlerin uyup uymayacağını hiç düşünmeden bir araya getirdim, ama güzel bir randevu için düzgün görünmek istedim.

Evie kesinlikle bana yardım edebilir.

"Tamam. Kalkmak ister misin?"

"İstemiyor musun?" diye sordu sırtarak. "Bundan oldukça keyif alıyorsun, ha? Bu gece tekrar yatağında olmana aldırılmazdım ama burada biraz daha kalırsak tekrar uykuya dalabilirim."

Bunu istemedim, çünkü ben de aynısını yapacağımı biliyordum. "Hemen dönerim," dedim ve yataktan kalkıp üst kata çıkmak için eşyalarımı almadan önce dudaklarını bir kez daha öptüm.

Ondan alçak sesle bir kıkırdama geldi. "Sonra görüşürüz," dedi seksi bir hırıltıyla ve ona tatlı ama utangaç bir gülümseme verdikten sonra üst kata çıkmak için dairelerinden çıktım.

Daireme girdiğimde derin bir nefes aldım ve tıpkı son zamanlarda yaptığı gibi, Evie çoktan uyanmış olarak beni şaşırttı.

Yüzündeki geniş sırıtış, aklında Wells ve benim geceyi birlikte geçirmemizle ilgili binlerce düşünce olduğunu gösteriyordu ama onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydım.

"Öpüştük, hepsi bu," dedim ona, dün gece giydiğim kıyafetleri yatağın üzerine bırakmak için yatak odama girerken.

" *Hepsi bu mu?* Kızım, yüzün bambaşka bir hikaye anlatıyor."

Evie kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını kaldırmış bir halde kapı aralığında duruyordu. "Ne oldu?"

"Öpüştük, Evie. Öpüştük. Ağır bir şekilde. Ve bundan

gerçekten hoşlandım." Bunu ondan saklama şansım yoktu.

"Kahretsin, adam kırk iki yaşında. Belki de bir ara daha yaşlı erkekleri denemeliyim. Bana AJ ile öpüştüğünüzü söylediğinde kıpkırmızı olmamıştın. Hem de çok."

"Belki de dün geceki kadar hoşuma gitmediği içindir," diye mırıldandım.

"Hı-hı," diye seslendi, sırtışını yerinde tutarak. "O zaman neden bu kadar erken geldin?"

"Ben duş alıp tekrar aşağı ineceğim. Kahvaltı edip şehre ineceğiz," dedim gülümseyerek.

"Onunla gerçekten çıkıyorsun. Ve ben her zaman ilk çıkmaya başlayan kişinin ben olacağımı düşünmüştümdür."

Güldüm ve başımı salladım. "Bunun olacağını hiç sanmıyorum, Evie. Bekâr olmayı seviyorsun ve zaten gelecekte çocuk ya da evlilik istemiyorsun."

Omuz silkti. "Doğru. Ama sanırım senin ciddi biriyle çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Ben de öyle.

En azından üniversitedeyken.

"Benim için bir kıyafet seçmek ister misin?"

Bu bir soru bile değildi. Çoktan şifonyerime doğru yürüdü ve güzel göründüğünü düşündüğü her şeyi seçmeye başladı.

Onu kendi haline bırakıp hızlı bir duş almaya gittim ve çıktığımda seçtiği kıyafetlerin yatağın üzerine serilmiş olduğunu gördüm.

Etek ve uzun kollu balıkçı yaka gömlek gibi görünüyordu.

Bununla çalışabilirim, yine de bir çift siyah pantolon tercih ederdim.

Ama her zaman bunları giydiğim için biraz değişiklik yapmanın zararı olmayacağını düşündüm.

"Dün geceki parti nasıldı?" Ben onun önünde giyinirken o odama geri dönerken ona sordum.

Kız kardeş gibiydik ve birbirimizi çıplak görmek hiç önemli değildi.

Okuldaki soyunma odasında diğer kızlardan saklanmaya çalışmadan üstünü değiştiren sadece Evie ve ben olduğumuz için bazı kızların bunu tuhaf bulduğu ortaya çıktı.

Belki şimdi değişmiştir.

"Çılgınca. Cayla'nın bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum, bu yüzden izlemesi eğlenceliydi. Bunun dışında her zamanki saçmalıklar vardı. Çok fazla alkol vardı ve müziğin sesi çok yüksekti."

"Erken mi çıktın ki şimdiden ayaktasın?" Eteğimin önünü ilikleyerek sordum.

Bir süre önce aldığım ama hiç giymediğim güzel, yanık turuncu ve kadifemsi bir etekti.

Sonbahar için mükemmel ve üstteki gri balıkçı yaka ile uyumlu.

"Sayılır. AJ ve Jonathan sürdü Ben geri Çünkü onlar vardı için bir yerde olmak."

Başımı salladım, arkamı döndüm ve nasıl göründüğümü görmek için

aynaya baktım. "Beğendin mi?" diye sordu, gözlerinin vücudumda

gezinmesine izin vererek.

Başımı salladım ve ayarlamak için eteği biraz

elime aldım. "Bence güzel görünüyor. Hangi

ayakkabıları giymeliyim?"

Evie dudaklarını büzdü ve odamdan çıkmadan önce bir süre düşündü.

Çanta yerine sık sık kullandığım sırt çantamı aldıktan sonra onu takip ettim ve Evie'yi ayakkabılarımızı koyduğumuz ön kapıya kadar izledim.

"Bunlara ne dersin?" diye sordu, bir çift açık gri spor ayakkabı tutarak.

"Bunları bir süredir giymedim ama tabii."

Onları giydim ve Evie'ye dönüp ona sıkıca sarılmadan önce son bir kez kendimi kontrol ettim.

"Teşekkür ederim. Yakında görüşürüz. Muhtemelen yarın," dedim ona

gülümseyerek. "İyi eğlenceler! Ve hap almadığını unutma!"

Gözlerimi devirdim ama yorumuna gülmek zorunda kaldım.

Wells'in dairesine vardığımda kapıyı çaldım ve hâlâ duşta olup olmadığını görmek için kendimi içeri attım.

"Benim!" İçeri girmemden hoşlanmaz diye kapının yanında bekleyerek seslendim.

"Mutfaktayım!" diye geri seslendi.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra koridordan mutfığa doğru yürüdüm ve onu tamamen siyah pantolon ve koyu renkli gri bir sweatshirt giymiş olarak gördüm.

Giydiği şey basit olsa bile iyi görünüyordu.

Saçları nemliydi ama uçları kıvrılmaya başlamıştı ve bu da onu daha da yakışıklı gösteriyordu.

Kahretsin. Yine bakıyordum.

"Muhteşem görünüyorsun," diyerek beni düşüncelerimden kopardı ve o büyüleyici gülümsemesiyle bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Sen de harika görünüyorsun," diye cevap verdim.

Başıyla masayı işaret etti ve masaya baktığımda üzerine tarçın serpilmiş Fransız tostunu ve taze meyveleri fark ettim.

"Bunu sen mi yaptın?" Hayretle sordum. "Çok lezzetli görünüyor!"

"Benim uzmanlık alanım. Ama benden istediğiniz her şeyi pişirebilirim."

Hafifçe güldüm ve o çırpılmış yumurtaları karıştırırken kollarımı beline dolamak için ona yaklaştım.

"Harikasın. Bana kahvaltı hazırladığın için çok teşekkür ederim."

"Kimseye söyleme ama bunu seni etkilemek için yapıyorum," diye fısıldadı ve bana göz kırptı.

"Bitter çikolatalı mousse yaptığında beni zaten etkilemiştin. Ama beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Gülümsedi ve eğilip yanağımdan öptü, sonra başını sallayarak masaya döndü. "Otur. Hemen geliyorum."

Bana söylediğini yapmadan önce dudaklarını öpmekten kendimi alamadım, ama dudaklarını hızlıca öpmek yerine öpücüğü derinleştirdi ve uzun, tutkulu bir öpücüğe dönüştürdü.

Ne yaptığını kesinlikle biliyordu, buna şüphe yok.

Ama yavaş yavaş onu etkilemek ya da şaşırtmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Ya da ona bu işe emek veren tek kişinin kendisi olmadığını göstermek için.

Ama onun kadar iyi bir aşçı değildim ve duygularımı ifade etmekte de pek iyi değildim.

Yine de, sadece kendim olmanın ve ona biraz şefkat göstermenin yeterli olacağını umuyordum.

Aksi takdirde, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edeceğimden emindim.

Masaya oturdum ve kısa bir süre içinde hazırladığı lezzetli yemeklere baktım ya da belki de ne kadar zamandır yukarıda hazırlandığını ve Evie ile konuştuğumu fark etmemiştim.

Çırpılmış yumurtaların olduğu tabağı masaya koyduğunda telefonu çaldı.

"Muhtemelen Ira'dır. İyi olduğunu ve büyükannemlerde eğlendiğini bana bildirmeyi seviyor," diye açıkladı masaya oturup toparlanırken.

"Merhaba baba!" Hoparlörden Ira'nın tatlı sesi geldi ve Wells telefonu masanın üzerine bırakıp kahve fincanına yaslandı.

Karşısında oturuyordum ama kısa süre sonra facetime'da olduğunu

anladım. "Hey, dostum! Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Evet! Büyükannem ve ben dün resim yaptık," dedi Ira ve Wells'in ekrana bakmasını izledim.

"Oh, vay canına! Beni ve seni mi

çizdin?" "Ve Rooney. Bak!"

Bu beni şaşırttı ve göğsüm hemen ısındı. Tanrım, o küçük

çocuk çoktan kalbimde bir yer edinmişti.

Wells endişeli bir kaş çatmayla bana baktı ama Ira'nın beni aile portresine dahil etmesine a l d ı r m a d ı ğ ı m ı fark edince gülümsedi.

"Anlıyorum. Bu çok güzel, dostum! Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu ve tabağını işaret ederek yemeye başlamamı söyledi.

"Bilmiyorum. Büyükanнем seni istiyor," dedi Ira, sonra küçük ayak seslerinin yere vurduğunu duydum.

"Al, büyükanne," dedi ve Wells'in ifadesi birden değişti.

"Dün gece yaptığı resmi sana gösterdi mi?" diye sordu bir kadın sesi ve Wells gözle görülür bir şekilde irkildi.

Annesinin benimle çıktığını bilmesinden rahatsız mıydı? Muhtemelen.

O etraftayken ailemin de telefonda konuşmasını istemezdim, çünkü ağızlarından tuhaf ve utanç verici şeyler çıkabilirdi.

"Evet, öyle. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet. Ira'nın yağmur botlarını getirebilir misin? Onu hayvanat bahçesine götürmeyi düşünüyordum ve beyaz spor ayakkabılarının kirlenmesini ve çamurlanmasını istemiyorum."

"Evet, tabii ki. Kahvaltı yapıyorum ama hemen sonra orada olacağım."

"Tamam. Kız arkadaşını da yanında getir. Onu benden saklamaya çalışma," dedi sert bir ses tonuyla.

Wells özür dileyen bir sırtışla bana baktı, ben de ona gülümseyerek üzülmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyledim.

"Sonra görüşürüz anne. Bye."

Telefonu kapattılar ve Wells telefonunu kenara koydu.

"Annen iyi birine benziyor," dedim ona, nihayet kahvaltıya başlarken.

"Bazen biraz açık sözlü olabiliyor. Kasabaya gitmeden önce onun evine gitmemizin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, benim için sorun değil. Annenle tanışmayı çok isterim," dedim.

"Senden hoşlanacağına şüphe yok. Eve ilk kez bir kız getirdiğim zamanki gibi olacak."

Bunun üzerine gülümsedim, uzun zamandır annesiyle tanıştırdığı ilk kız olduğum için kendimi iyi hissediyordum.

On Yedinci Bölüm

Wells

Kahvaltı, Rooney ile biraz daha yalnız zaman geçirmeyi umduğum kadar uzun sürmedi, ancak Ira'nın hayvanat bahçesine gitmek için yağmur botlarına ihtiyacı olduğundan, çok fazla beklemesini istemedim.

Kahvaltıyı bitirdik ve Rooney temizlenmeme yardım etti, ki bence çok tatlıydı ve Ira'nın botlarını aldıktan sonra arabama doğru yola çıktık.

Ona kapıyı açtım ve içeri girmeden önce yumuşak bir gülümsemeyle bana sessizce teşekkür etti.

Elimdeki botlara uzanarak, "Dur, şunları alayım," dedi.

"Teşekkürler. Ira'ya hediye almayı kolaylaştırmak için sana bir ipucu daha vereyim," dedim ve süper kahraman kaplı yağmur botlarını gösterdim.

Yumuşak bir şekilde güldü ve başını salladı. "Aslında aklımda çoktan onun seveceğini düşündüğüm bir şey var."

"Gerçekten mi? Bana söylemek ister misin?"

"Hayır. Bu bir sürpriz olacak ve senin ona söylemen riskini almak istemiyorum," dedi sırtarak.

"Asla yapmam," dedim, sanki az önce duygularımı incitmiş gibi elimle göğsümü kapatarak.

Kıkırdadı ve başını salladı, sonra beni nazikçe kendisinden uzaklaştırdı. "İçeri gir. Ira botlarını bekliyor."

Kapıyı kapattım ve arabanın etrafında dolaşarak kendim içeri girdim ve ikimiz de emniyet kemerlerimizi taktıktan sonra otoparktan çıkıp caddeye çıktım.

"Hayvanat bahçesi. Onu oraya götürmeyeli uzun zaman oldu. Bazen Ira ile birlikte ne yapabileceğimize dair hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum. Onu götürebileceğim o kadar çok yer var ki, ama her nasılsa sonunda hep park oluyor."

"Eminim bu konuda şikayetçi değildir. Ayrıca, büyükanneler her zaman daha eğlencelidir," dedi Rooney.

"Bu konuda haklısın. Ama ailen palyaço kostümleri içinde boğalara binerken onlarla geçirdiğin günlerin tadını çıkarmadın mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

Güldü. "Hey, bu konuyu bir daha açmayacağını umuyordum."

"Bence yaptıkları şey harika. Biraz tehlikeli ama eğlenceli. Bugün annemle tanıştıktan sonra kesinlikle yakında senin ailenle de tanışmak istiyorum."

Gözlerini üzerimde hissettim ve bakışlarını karşılamak için başımı çevirdiğimde gülümsüyordu.

"Ailemle tanışmak ister misin?"

Omuz silktim. "Sanırım zaten o yöne doğru gidiyoruz, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Alt dudağını çiğnedi ve ben tekrar önümdeki caddeye bakmak için döndüm.

"Kolaylıkla baban olabilecek bir adamla görüşmen hakkında ne düşünecekler?"

Bir süre sessiz kaldı ve kırmızı ışıkta durduğumda ona tekrar bakmak için döndüğümde kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Emin değilim. Çoğu konuda açıklar ama babam senden sadece bir yaş büyük olduğu için bu onlar için bir şok olabilir."

Bunun ailesini nasıl rahatsız edebileceğini anlayabiliyordum ama Rooney'nin bununla bir sorunu olmadığı sürece endişelenmem gereken bir şey yoktu.

Elimi kalçasına koymak için uzandım ve onu rahatlatmak için hafifçe sıktım. "Onlarla hemen şimdi buluşmak zorunda değiliz. Ne zaman hazır olursan," dedim.

Bana hızlıca başını salladı ve gülümsedi. "Tamam."

Birkaç dakika sonra annemin evine vardık ve arabadan inmeden önce dönüp bir kez daha Rooney'e baktım.

"Bir sürü soru soracak ve George muhtemelen tüm bu süre boyunca size kaşlarını çatacak, ama bu sadece onun yüz ifadesi. Yargılamıyor, sadece gözlemliyor."

Güldü ve kapıyı açtı bile. "Her şey yoluna girecek, Wells. Onlarla tanışacağım için heyecanlıyım."

Annemle tanıştıktan ve onun ne kadar gergin olabileceğini fark ettikten sonra beni terk etmeyeceğinden emin olmalıydım, bu yüzden eğildim ve dudaklarını öpmeden önce çenesini sıkıca kavradım.

O da beni öptü, dudaklarıma gülümsedi ve elini göğsüme koyabilmek için kapının tekrar kapanmasına izin verdi.

Annemin evine götürdüğüm başka bir kız olsaydı, daha gergin olur muydum diye merak ettim.

Rooney'i buraya getirmek doğru geldi ve annemin onu seveceğini biliyordum.

Ayrıca, Ira da yanımda onunla o resmi çizdikten sonra onu tekrar görmekten mutlu olurdu.

Öpüşmeyi kestim ve gözlerinin içindeki parıltının daha da arttığını görmek için gözlerine baktım.

"Kaçıp saklanmak için son şansın," diye

fısıldadım. "Rüyada görürsün," diye

sırıtarak cevap verdi.

Arabadan inip benim de aynısını yapmamı beklemesini izledim ve kendimde o gücü bulduğumda ona doğru yürüdüm.

Kapıya ulaştık ve kapıyı itmeden önce kapıyı çaldım. "Benim!" Eve giren birinin onları ürkütmeyeceğinden emin olmak için seslendim.

Ira'nın ayak sesleri bir mil öteden duyulabiliyordu ve köşeyi döndüğünde ıslıl ıslıl gülümsedi ve kollarını iki yana açarak bana doğru koştu.

"Baba!"

"Selam dostum," dedim, onu kaldırdım ve yanağından öptüm. "Sabahın nasıl geçti?"

"Güzel. Hayvanat bahçesine gidiyoruz!" diye duyurdu.

"Bu çok eğlenceli! İyi ki yağmur çizmelerini getirmişim de bugün üstünü kirletebiliyorsun, ha?"

Rooney'ye baktı ve onun da burada olduğunu ancak şimdi fark etti.

"Merhaba Rooney!" dedi biraz fazla yüksek sesle ve kulağıma çok yakın bir şekilde, tam yanımda durmasına rağmen ona el sallayarak.

"Merhaba, küçük adam. Tişörtünü beğendim," dedi Ira'nın karnını hafifçe dürterek.

"Bu Flash. Çok hızlı!" diye haber verdi ve ben de onların bu küçük etkileşimine gülümsedim.

Ama sonra, birlikte yaptıkları her şey kalbimi eritti, bu bir, iyiye işaretti ve iki, Rooney'nin eve anneme götürmek için doğru kız olduğunu gösteriyordu.

"Süper hızlı, ha?" Rooney ekledi, sonra gözleri Ira'dan bize doğru yürüyen anneme kayd.

"Ah, sen Rooney olmalısın. Bunu ikiniz için de zorlaştırmamak için elimden geleni yapacağım ama seninle tanışmak büyük bir zevk tatlım. Ben Elsa," dedi ve Rooney ne kadar tatlı bir kızs, bir adım daha yaklaşarak anneme sarıldı ve onu selamladı.

"Seninle tanıştığım, çok memnun oldum Elsa."

"Ira'nın çizdiği resimden güzel olduğunuzu anlayabiliyorum, ama siz çok güzelsiniz!"

İlk defa annemle aynı fikirdeydim.

"Bir fincan kahve içmek ister misiniz? Aceleniz yok, değil mi?"

Kasabaya gitmeden önce burada biraz daha zaman geçirmek isteyip istemediğine karar vermesi için Rooney'e baktım ve yüzündeki gülümseme bir süre daha kalmaya razı olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Elbette," dedim, Ira'nın geri çekilmesine izin verdim, böylece biz gelmeden önce ne yapıyorsa ona geri dönebilsin.

"Oturun. Ben hemen döneceğim," dedi annem kanepeye ulaştığımızda.

Rooney'nin yanına oturdum ve benim için sorun olmadığından emin olmak için ona gülümsedim, çünkü arabada bazı farklı hisler verdiğimi hissettim.

"Baba, bak!"

Ira iki elinde birer resimle koşarak yanımıza geldi. Birini

Rooney'e, diğerini bana verdi.

"Burası hayvanat bahçesi ve hayvanlar da süper kahramanlar."

Bazıları süper kahramanlar hakkında biraz fazla konuştuğunu söyleyebilir, ancak bu figürlere olan hayranlığını ve takıntısını seviyordum, neden onları sevmesine engel olayım ki?

Rooney, "Bütün hayvanların pelerinleri var," diyerek Ira'nın

sırıttmasına neden oldu. "Bunlar harika, dostum. Çizim konusunda

bir profesyonelsin," dedim ona. "Rooney gibi mi?"

"Daha da iyi!" diye cevap verdi, bir çocuğu nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu. "Bir gün bana bu hayvanları nasıl çizeceğimi öğretmelisin. Buna ne dersin?"

Ira başını salladı ve kocaman gözlerle bize baktı. "Siz de hayvanat bahçesine geliyor musunuz?"

Rooney'e sorgulayan bir bakışla baktım, bana gülümsedi ve omuz silkerek günü ailemle geçirmekten rahatsız olmayacağını söyledi.

"Elbette, kulağa eğlenceli geliyor," dedim ona, elimi vahşi saçlarının arasında gezdirirken. İstedğim şeyi asla yapmayacağı için saçlarını evcilleştirmeye gerek yoktu.

"Yaşasın! Büyükanne, baba ve Rooney bizimle hayvanat bahçesine geliyorlar!" diye seslendi ve sonra mutfığa geri koştu.

Kıkırdadım ve arkama yaslandım, sonra bir elimi Rooney'nin sırtına koydum ve ensesini avuçlamak için yukarı kaldırdım.

"Planlar değişti," dedim ona.

Başını çevirip bana baktı, gülümsüyordu ve heyecanlı görünüyordu. "Benim için sorun değil. Harika olacak," dedi.

Annem elinde bir tepsi ve üzerinde fincanlarla oturma odasına geri dönerken elimi Rooney'nin saçlarına gömülü tuttum.

"Bizimle mi geliyorsun?" diye sordu.

"Evet. Günü şehirde geçirmeyi düşünüyorduk ama hayvanat bahçesi de kulağa eğlenceli geliyor," dedim.

Annem başını salladı ve diğer koltuğa oturdu, o bize kahvelerimizi verirken George odaya girdi.

"Oh, George, bu Rooney," dedi annem.

Ona baktı ve başını salladı, sonra annemin yanına oturdu ve Rooney'ye hızlı bir gülümseme verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde," diye karşılık verdi ona gülümseyerek.

Sonunda elimi saçlarından çektim ve kahvemden bir yudum almak için tekrar dik oturdum.

"Rooney, sanat okuyor musun?"

"Evet, biliyorum. Tam olarak sanat tarihi. Resim yapmayı her zaman sevmişimdir" diye açıkladı.

"Ira bana ikinizin birlikte bir gün geçirip resim yaptığınızdan bahsetti. Çok nazıksınız. Siz onların komşususunuz, doğru mu?"

Biraz sinir bozucu ve gergin olabileceğini söylerken kastettiğim buydu.

Cevabını zaten bildiği şeyler soruyordu çünkü ya ben ona söylemiştim ya da Ira ispiyonlamıştı ama Rooney için sorun olmadığı sürece konuşmalarına izin verecektim.

"Evet, birkaç hafta önce en yakın arkadaşımın yanına taşındım ve Wells ve Ira ile bu şekilde tanıştım."

"Kaç yaşı nda s ın , Rooney?" George konuyu bir anda değiştirerek sordu.

"Yirmi yaşı ndayım," diye cevap verdi, sakın ve arkadaş canlısı kalarak.

"Peki daha önce hiç senin iki katın yaşı nda biriyle çıktın mı?" diye

sordu. Bu beni nasıl ondan daha fazla rahatsız ediyordu?

"George, böyle sorular sorma," diye tısladı annem, Rooney'ye özür dileyen bir gülümseme vererek.

"Ona cevap vermek zorunda değilsin. Yaş sadece bir sayı ve mutlu olduğunu söyleyebilirim."

"Sorun değil. Wells'in daha yaşı lı olması umurumda değil. Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedi ve bana nazik bir gülümsemeyle baktı.

Ben de gülümseyip kalçasını sıktım ve George'un başka bir aptalca soru sorma ihtimaline karşı konuyu bir kez daha değiştirmek için anneme döndüm.

Harika bir adamdı ama bazen biraz şüpheci olabiliyordu.

"İra ne yedi?"

Ona insülin seviyesini yükseltecek şeyler vermemeye dikkat ettiğini biliyordum ama her ihtimale karşı emin olmak istedim.

"Dün gece içinde biraz tavuk göğsü ve sebze olan kuskus salatası yedik. Bu sabah da tereyağı lı ve biraz ballı bir dilim ekmek yedi. Ayrıca ona yeş il bir meyve suyu hazırladım" dedi.

"Hulk suyu, büyükanne!" İra onu düzeltti ve hepimizi kıkırdattı.

"Kuskusu beğ endin mi İra? Uzun zamandır yememiştin sanırım," dedim ve bacakları mı nın arasında durması için onu kendime çektim.

"Çok hoşuma gitti," dedi ellerini yanaklarıma bastırarak.

"Komik görünüyorsun baba," dedi gülerek ve yanaklarıma daha sıkı bastırarak.

"Öyle mi? Bakalım sen de böyle komik görünecek misin?"

Bir elimle çenesini kavradım ve baş ve işaret parmaklarımla yanaklarını hafifçe sıktım. "Daha da komik görünüyorsun," dedim ona sırtarak.

Tekrar güldü ve elimi itti, sonra sürünerek kucağıma geldi ve üzerine oturdu.

Rooney tatlı bir gülümsemeye bizi izliyordu ve annemle çoktan tanışmış olmasına henüz alışmamış olsam da burada olmasını takdir ettiğimi belirtmek için ona hızlıca bir bakış attım.

Bu hiç de kötü bir şey değildi, sadece bu anın geleceğini hiç düşünmemiştim. "Artık hayvanat bahçesine gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, önce botlarını giymelisin," dedim, başını öptüm ve sonra kanepenin yanındaki yağmur botlarına uzandım.

"Ben yaparım."

Tekrar kucağımdan indi ve onları giymek için yere oturdu ve o bunu yaparken Rooney ve ben kahvelerimizi bitirdik.

"Bizimle geliyor musun, George?" diye sordum ama başını salladı.

"Öğle yemeği için kardeşimle buluşacağım. Size hayvanat bahçesinde iyi günler dilerim."

O tepsiyi mutfağa götürürken biz de Ira'nın ceketini kaptığım ön kapıya doğru yürüdük.

"O zaman benim arabamla gidebiliriz," dedim anneme ve o da ayakkabılarını giyerken başını salladı.

"Hayvanları göreceğin için heyecanlı mısın?" Rooney Ira'ya gülümseyerek sordu. Ira gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"En sevdiğin hangisi?"

Karar vermesi biraz zaman aldı ama sonra "Aslan!" diye cevap verdi. "İyi seçim! Çok güzel hayvanlar, değil mi?"

"Ve güçlü!" Ira ekledi.

"Bu doğru. Bugün birkaç aslan göreceğimize eminim," dedi Rooney, bana bakarak.

Ona gülümsedim ve elimi sırtının alt kısmına koyarak evden çıkmasına eşlik ettim ve arabaya gitmek için merdivenlerden inerken şakağını öptüm.

"Bu gece seni tekrar kendime almak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım ve başının yan tarafına bir öpücük daha kondurdum.

Yanakları pembenin yumuşak bir tonuna döndü.

Çok fazla çaba göstermeden, bana her türlü şeyi hissettiriyordu.

Hay sikeyim.

On Sekizinci Bölüm

Rooney

Hayvanat bahçesine gitmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Yıllardır buraya gelmemiştim ve hayvanları severim, bu yüzden bu bir bonus oldu.

Biletlerimizi alıp kapıdan geçtikten sonra Ira çok heyecanlı ve ürkekti ve Elsa kaybolmadığından emin olmak için onu kovalamaya başlamak zorunda kaldı.

"Bir kez olsun peşinden koşmak zorunda kalmamak güzel," dedi Wells yüzüne yapışmış bir sırıtişla.

Hafifçe güldüm ve başımı kaldırıp ona baktım. "Zavallı

büyükannem," dedim. "Hey, buraya gelmek onun fikriydi."

Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle kenetledi, ben de Ira ve Elsa'yı ilk hayvanlara giden yol boyunca takip ederken ona yaslandım.

"Bak, baba! Timonlar!" Ira sevimli küçük yaratıkları göstererek seslendi.

"Birileri Aslan Kral'ı izlemiş," diye işaret ettim ve Wells kıkırdadı.

Oğluna "Bunlar Meerkat dostum" dedi ve Ira'nın cama yaklaşp daha iyi görebilmek için alnını cama dayamasını izledik.

"Ayağa kalktıklarında komik görünüyorlar," dedi bize.

"Öyle, değil mi? Ayrıca çok yaramazlar."

Ira bize döndü ve kaşlarını çattı, sonra kendini göstererek "Benim gibi değil. Ben çok iyiyim."

Kendisini tanıdığım için gülümsedim ve Wells gururla başını salladı.

"Kesinlikle öylesin," diye onayladı.

Çocuğunuzla gurur duymanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama harika bir his olduğunu biliyordum.

Wells harika bir babaydı ve Ira'yı tek başına büyötmüş olması inanılmazdı.

Bekar anneler ve babalar pek çok şeyle uğraşıyor, ancak her türlü engelin üstesinden güç ve büyüklükle geliyorlar.

Yürümeye devam ettik ve ara sıra Ira'nın durmak istediği herhangi bir kafeste durduk, ama o ne kadar büyülenmişse biz yetişkinler de o kadar büyülenmiştik.

"Hiç file bindin mi?" Wells sordu ve elimi nazikçe sıktı.

"Evet, aslında. Ben küçükken. Farklı bir hayvanat bahçesindeydi ama harika olduğunu hatırlıyorum. Ya sen?"

Başını salladı. "Evet, ben de. Acaba Ira gezintiye çıkmak ister mi? Yükseklikten pek hoşlanmaz ama sanırım hemen arkasında olduğumu bilirse sorun olmaz."

"Eminim bir filin üzerinde oturacak olması, aklını yükseklikten uzaklaştırmaya yetecektir."

"Doğru. Hey, dostum!" diye seslendi ve Ira olduğu yerde durup dönerek babasına baktı.

Wells elimi bıraktı ve onu kucağına aldı, sonra yürümeyi bıraktık ve üzerinde filler olan bir reklam panosunu işaret etti.

"Ne düşünüyorsun? Bir file binelim mi?" diye sordu ve Ira'nın gözleri hemen açıldı.

"Bir filin üzerinde mi?" diye sordu, hayranlığı giderek

artıyordu. "Evet, buna ne dersin?"

Ira başını salladı ve reklam panosundaki filleri işaret etti. "Artık gidebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Wells gülümseyerek ve yanağından öperek. "Belki büyükannemi de bizimle gelmesi için ikna edebiliriz."

Elsa elini ve parmağını oğluna doğru sallayarak, "Asla olmaz," dedi. "Siz üçünüz gidip bunu yapın, ben de birkaç fotoğraf çekeyim," diye önerdi.

"Sen de geliyor musun, Rooney?" diye sordu

bana. "Çok isterim!"

Fillerin, bol ağaçlı ve çamurlu bir zemine sahip Hint ormanlarını taklit eden bir alanda dolaştığı yere gittik.

"Woah!"

Ira bu hayvanların ne kadar büyük olduğunu fark etti ve onlara bakmaktan kendini alamadı.

"Güzel, değil mi? Eminim yukarı çıktığımızda ona dokunabilirsin," dedi Wells ona.

"Gel, sırt çantanı alayım tatlım," dedi Elsa, elini uzatarak ve ben de minnettar bir gülümsemeyle ona verdim.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim Elsa,"

dedim. "Elbette," diye karşılık verdi bana

gülümseyerek.

Bir sıranın oluştuğu merdivenlerden yukarı çıktık ve binme sırası bize gelene kadar bekledik.

"Hazır mısın?" Wells bana bakarak sordu, ben de başımı

salladım. "Eğlenceli olacak."

Sonunda filin sırtına oturma sırası bize geldi ve hayvan bakıcılarından biri Wells'e arkaya, bana onun hemen önüne ve Ira'ya da öne oturmasını söyledi.

Ira, Wells'in hemen arkasında olmamasına aldırmadı ve o üzerinde oturduğumuz battaniyeyi sıkıca kavrarken ben de ona sıkıca tutunduğumdan emin oldum.

Wells'in kolları etrafımıza dolandı ve güçlü kollarıyla bizi daha da sabitledi.

Harika bir histi ve hem Ira'nın hem de Wells'in bana bu kadar

güvenmesine bayılmışım. "İşte gidiyoruz, sıkı tutun dostum!" Wells

Ira'ya söyledi.

Fil yavaşça hareket etmeye başladığında kıkırdıyordu ve biz ormanda kaybolmadan önce Elsa kameraya el sallamamız için seslendi.

Bunu yaptık ve Ira ağaçların arasında özgürce koşan ve tırmanan maymunu hemen fark etti.

"Maymunlar!"

"Bunlar harika, değil mi?" Wells beni göğsüne doğru daha sıkı çekerken sordu.

Tam o noktada rahattım ve günü ailesiyle birlikte geçirirken eğleniyordum.

Ira neşeliydi, bu biz yetişkinleri de mutlu ediyordu ve gözlerinin parlaması beni kendi çocukluğuma götürüyordu.

Filin doğru yöne gittiğinden emin olan h a y v a n a t bahçesi görevlisi yukarı bakarak bize "Ağaçların üzerindeki maymunları görüyor musunuz?" diye sordu.

Başımızı salladık, sonra bize onlar ve ormanın kendisi hakkında her şeyi anlatmaya devam etti.

Eğlenirken biraz bilgi edinmek güzeldi ve bugün öğreneceği pek çok şeyin aklında kalacağından emindim.

Wells

Kollarımı ona dolamak ve o Ira'ya tutunurken ben de ona sıkıca s a r ı l m a k istedim.

Fil yolculuğu inanılmazdı ve yere geri döndüğümüzde annemle beklediği bir bankta buluştuk.

"Çok eğlenceli görünüyordu, Ira! Nasıldı?" diye sordu.

"Çok havalı!"

Kıkırdadım ve Rooney'nin elini tekrar tuttum, sonra yağmur ormanına ve orada yaşayan tüm hayvanlara giden yolu gösteren tabelaya doğru başımı salladım.

"Gidip kurbağa ve yılanlarla tanışmaya ne dersin?" Ira'ya sordum.

Başıyla onayladı ve bizi binaya doğru çekmek için hızla diğer elimi tuttu.

Öğleden sonrayı sürüngenlere bakarak ve ardından büyük kedileri ve nasıl beslendiklerini kontrol ederek geçirdik.

Ira ilk başta biraz korkmuştu, ancak aslanların ve kaplanların kafeslerinden çıkmalarının mümkün olmadığını anladığında, camın hemen önünde durup her birini kontrol etti ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yapacağı gibi onlara isimler verdi.

Zebraları ve kanguruları geçtikten sonra bana "Baba, acıktım," dedi ve Rooney'nin elini bıraktıktan sonra onu kucağıma aldım.

"Hayvanat bahçesinin restoranında kaplumbağaları ve balıkları izleyebileceğimiz bir yemek yiyebiliriz. Nasıl olur?" Ona sordum.

"Tamam."

Dönüp anneme ve Rooney'e baktım, ikisi de hayvanat bahçesinde akşam yemeği konusunda hemfikirdi.

Zaten burada olduğumuz için Ira'nın en iyi deneyimi yaşamasını istedim.

Restorana vardık ve konukları çevreleyen büyük tankın hemen yanındaki bir masaya götürüldük.

Cam, çocukların suya düşmesini veya içine bir şeyler atmasını engelleyecek kadar yüksekti, bu yüzden Ira'nın daha yakından bakmak için sandalyenin üzerinde durması sorun olmadı, ben de düşmeyeceğinden emin olmak için elimi sırtında tuttum.

"Onu bugün buraya getirmek iyi bir fikirdi anne."

"İkinizin de bizimle gelmesine sevindim. Benimle yalnız gelseydi çoğu şeyi yapamazdı."

Bir file binmek ve hayvanat bahçesine gidip daha küçük, daha dost canlısı hayvanları beslemek anlamına geliyordu.

Rooney anneme gülümseyerek, "Biz de çok eğlendik," dedi.

Ben Ira'nın peşinden koşarken ya da oyun parkındaki kaydıraktan inmesine yardım ederken birkaç kez sohbet ettiler.

Onları biraz gözlemledim ve şimdiden birbirlerinden hoşlandıklarını söyleyebilirim.

"Rooney çok tatlı bir kız. Birbirinizi bulduğunuza sevindim," dedi annem, sanki Rooney hemen yanında değilmiş gibi.

Neyse ki, onun arkadaşlığından hoşlanan tek kişi ben değildim ve çoğu zaman Ira'nın Rooney'nin elini tuttuğunu ve yol boyunca yürürken sadece onu tuttuğunu gördüm.

Çok güzeldi.

Kahretsin, bu gece yine tamamen bana ait olması için sabırsızlanıyordum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi elini uzatarak Ira'nın kolunu okşadı ve dikkatini çekti. "Bu gece yine büyükannende mi kalacaksın tatlım?" diye sordu.

Ira başını salladı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Merak etme baba. Yarın döneceğim, tamam mı?"

Benim için ne kadar endişelendiğine güldük ve yanağından öpmek için eğildim ve benim için sorun olmadığına dair onu temin ettim.

"Sorun değil. Bu gece büyükannende iyi eğlenceler, yarın görüşürüz."

Yemek için çok fazla beklememiz gerekmedi ve lezzetli olduğu için masamıza geldiği gibi hızla bitti.

Hepimiz doymuştuk ve Ira yavaş yavaş yorulmaya başlamıştı ki bu da hayvanat bahçesinden ayrılmamız için bir işaretti.

Çıkışta hayvanat bahçesine döndüm ve ona hayvanlarla vedalaşmasını söyledim ve çoğuna isim verdiği için orada durup en az on tanesiyle vedalaşana kadar beklemek zorunda kaldım.

Rooney'nin anneme, "Çok tatlı," dediğini duydum, o da sevinçle onayladı. "Wells küçükken de aynıydı."

Çocukken nasıl olduğumu hatırlamıyordum ama annemin bana her zaman anlattıklarından Ira'nın şimdiki haline benzediğimi biliyordum.

Ben kolay bir çocuktum ve kardeşimin olmaması da o kadar kötü değildi, ama her zaman Ira'nın küçük bir erkek ya da kız kardeşi olsaydı nasıl olurdu diye merak etmişimdir.

"Herkesle güle güle!"

Sonunda tüm yeni arkadaşlarıyla vedalaşmayı bitirmişti ve arkamı döndüğümde Rooney bana tatlı tatlı gülümsüyordu.

Annem çoktan çıkışa doğru yürüyordu ve Rooney'ye yaklaştığında, ben de dışarı çıkmadan önce alnına bir öpücük kondurdum.

Bana bir şeyler yaptığı kesindi ve Ira'nın da ondan hoşlandığını bilmek, eğer onu bırakmaya karar verirsem çok zor olacaktı.

Gerçi planım bu değildi.

Annemin evine geri döndük ve Ira araba koltuğunda uyuyakaldığı için Rooney'e hemen döneceğimi söyledim ve onu merdivenlerden yukarı, kendi küçük yatak odasına taşıdım.

"Baba," diye fısıldadı, gözleri hafifçe açılmıştı.

"Evet, dostum?"

İnsülin pompasını hızlıca kontrol ettikten sonra onu

yatırdım. "Rooney ile yatıya mı kalıyorsun?"

Lanet çocuklar.

Her zaman ne olup bittiğini tam olarak bilirdi.

Neyse ki yetişkinlerin pijama partilerinde ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, öyle. Bugün hayvanat bahçesinde eğlendin mi?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Evet, aslanları sevdim," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Evet, harikaydı, değil mi? Şimdi uyu. Yarın sabah beni aradığında gelip seni alacağım, tamam mı?"

Başını salladı ve alnına bir öpücük kondurduğumda söyleyecek son bir şeyi vardı.

"Rooney'i

severim." Tabii

ki severdi.

Nasıl yapamaz? O inanılmazdı.

Gülümsedim ve saçlarını bir kez daha taradım. "Ben de öyle. İyi uykular, dostum. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevap verdi ve kalbimi eritti.

İlk defa *tamam* kelimesini kullanmadan bir cevap verdi.

Çok şey ifade eden o üç kelimeyi yavaş yavaş anlamaya başlıyordu ve ben de sırı duymak için ona tekrar söylemek için şimdiden heyecanlanıyordum

Geri söyle.

Odadan çıktım ve annemin Rooney ile konuştuğunu görmek için aşağıya indim.

Beni fark ettiklerinde bir elini Rooney'nin koluna koyup gülümsedi ve dönüp eve doğru yürümeden önce ona bir şeyler fısıldadı.

"Uyuyor mu?" diye sordu.

"Evet, ama eminim yakında biraz su içmek isteyecektir. Bugün için teşekkürler anne. Yarın görüşürüz."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve Rooney'e tekrar veda ettikten sonra arabaya binip yola **k o y u l d u k** .

Derin bir nefes aldım ve kucağında ellerine bakarak gülümseyen Rooney'ye baktım.

"Mutlu musun?" Elllerine uzanıp onları sıkıca kavrayarak sordum.

"Evet, çok mutluyum. Sen?"

Şimdi bana baktı, ben yola odaklanırken o da beni dikkatle süzüyordu.

"Evet, mutluyum. Bugün gelmene sevindim. Ira'dan çok daha fazla bonus puan kazandın."

Hafifçe güldü ve parmaklarını benimkilerle birleştirmek için elini çevirdi.

"Bugün çok eğlendim. Her şeyi tekrar yapmak isterdim," dedi bana.

Ben de öyle ve şimdiden gizlice sadece üçümüz için başka bir eğlenceli gezi planlıyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Rooney

Apartman kompleksine geri döndük ve içeri girmek için arabasından indik.

"Odamdan birkaç şey almamın sakıncası var mı? Hemen döneceğim," dedim kapısının önünde durduğumuzda.

"Elbette, acele etme," diye yanıtladı, bir elini belime koydu ve yanağımı nazikçe öptü. "Bekliyor olacağım."

Başımı salladım ve kendi daireme girmek için yukarı koştum ve içerideki tek kişinin Evie olmadığını fark ettiğimde, içlerinden birini tanıyıp tanımadığımı görmek için askıdaki paltoları kontrol etmek için durdum.

Ama tam hepsine daha yakından bakacakken, yatak odamdan bir kız çıktı ve beni görünce şaşırdı.

"Oh, sen Rooney'sin, değil mi? Banyonuzu kullandım, umarım sakıncası yoktur," dedi.

"Ah, hayır, sorun değil," diye gülümseyerek cevap verdim, her zamanki gibi fazla nazik davranarak. "Özür dilerim ama adınız nedir?"

"Ben Dana. Aslında daha önce bir kardeşlik partisinde tanışmıştık. Muhtemelen beni hatırlamazsın."

Ben yapmadım.

"Özür dilerim," dedim özür dileyen bir gülümsemeyle. "Burada başka kim var?" Oturma odasına doğru baktım ama Evie'nin bir zamanlar yaptığı ve asacak bir yer bulamadığı büyük resimden başka bir şey göremedim.

"Evie, Jonathan ve AJ."

Son isim dikkatimi çekti. "Demek

Aiden'la çıkıyorsun?"

Dana dudaklarını büzdü ve omuz silkti, kendisi bu konuda emin değildi ama belli ki onunla çıkma fikrinden hoşlanmıştı.

"Dana, neden bu kadar uzun sürdü?" Aiden'in oturma odasından seslendiğini duydum ve kısa bir süre sonra her zamanki gibi yakışıklı görünerek köşeden ıktı.

"Rooney, selam. Nerede olduğunu merak ediyordum," dedi bana gülümseyerek.

Evie ona Wells'le çıktığımı söylememiş miydi?

Dana ona doğru yürüdü ve bir elini göğsüne koyarak gülümsedi ve başını yana eğdi.

"Umarım filmi bensiz izlemeye başlamamışsındır," diye mırıldandı ve bana hızla diğer tarafını gösterdi.

"Hayır, yapmadık. Sen git rahatına bak, ben hemen geliyorum" dedi, gözlerini benden ayırmadan.

"ok geç kalma," diye ekledi Dana, bana son bir kez baktıktan sonra ayrıldı.

Ona hızlıca gülümsedim ve uyumak için temiz bir i çamaşırı ve temiz bir gömlek almak üzere odama girdim.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Neden ilgilendiğimi merak ederek

sordum. "Sorun olur mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş kapı aralığına yaslanırken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Neden olmasın ki? İyi birine benziyor," dedim ve temiz bir çift çorap almak için geri döndüm.

"yle. Çok hoş biri. Ama seninle kıyaslanamaz, Rooney."

Bu kaşlarımı daha da atmama neden oldu ve ona tekrar bakmak için arkamı döndüm. "Bunu aştığımızı sanıyordum, Aiden."

Hayal kırıklığım yavaş yavaş içime işlemeye başlamıştı ve bunu büyütmemesini umuyordum.

"Öyleyiz. Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Tanıştığım hiçbir kız senin kadar büyüleyici değil gibi görünüyor ve bu konuda ufak bir sorun yaşıyorum. Aramızdaki ilişkinin yürümemesi beni rahatsız ediyor."

Sözleri göğsümde bir şeylerin sızlamasına neden oldu ve her ne kadar dürüst olmasını takdir etsem de, hemen durmasını istedim.

İşimiz bitmişti.

Aramızdaki şey hiç başlamadı bile.

"Bence artık bunun hakkında konuşmamalıyız, Aiden. Her ne yaşadıysak... yürümedi. Ve yürüyeceğinden de emin değilim. Biriyle görüşüyorum ve-"

"Ve onunla birlikte tam olarak ne istediğini bileceğini mi düşünüyorsun?"

Bana kaşlarını kaldırdı ve yavaşça bana doğru yürümeye başladı, ben de şifonyere yaslanıp daha fazla yaklaşmamasını ummak zorunda kaldım.

Beni tehdit etmiyordu, sadece söylemeye çalıştığı şey konusunda kendimi rahat hissetmiyordum.

"Senin sorunun da bu değil miydi? Duygularından emin olmamak ve birine açılmamak? Onun benden ne farkı var? Tabii... bizim hakkımızda yalan söylemediysen."

Derin bir iç çektim ve başımı salladım. "Bizim hakkımızda yalan söylemedim, Aiden. Bunu açıklayamam ama denedik. Denedik ve yürümedi. Belki Wells de benim için doğru kişi değil ama en azından ben ona - *bize* - bir şans veriyorum."

AJ benden sadece bir adım ötede dururken yüzümü inceledi, üzerimde yükseldi ve derin bakışlarıyla nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Yani beni kullandın mı?"

"Ne? Hayır! Hayır! Saçmalama, Aiden! Bunu konuştuk ve aramızdaki şeyin daha derin bir şeye dönüşmeyeceği konusunda anlaştık. Daha ciddi. Bu benim hatam değil, senin de değil. Kalbimi birini sevmeye zorlayamam, sen de zorlayamazsın. Lütfen... Bırakamaz mısın?"

Çenesini sıktı ve gözlerini benden ayırmadı.

"Bu zor olacak," diye fısıldadı, elini uzatıp yanağımı avuçladı.

Kalbim hızla çarpıyordu ama olumlu bir şekilde değil.

Bana yaklaşıyordu ama dudaklarıma doğru gitmiyordu. Onun yerine kulağıma yaklaştı.

"O senin için çok yaşlı, Rooney. Bunu düzeltmeme izin ver. Seni geri kazanmama izin ver. Sana aşığım," diye fısıldadı.

Sözleri nefesimi kesti ve o kadar etkileyiciydi ki tüm vücudum uyuştı.

"Aiden," diye fısıldadım, bunun ikimizi de çok inciteceğini biliyordum. "Beni sevmiyorsun. Her ne hissediyorsan, bu bana karşı hissettiğin sevgi değil."

Sert bir kahkaha attı ve tekrar gözlerimin içine bakmak için arkasına yaslandı. "Sen nereden bileceksin ki? Lanet kalbini kilitli tutuyorsun ve kimsenin girmesine izin vermiyorsun. Denemiyorsun bile, Rooney. Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama onunla her ne kanıtlamaya çalışıyorsan, işe yaramayacak. Onu yönlendireceksin, sana yakınlaşmasına izin vereceksin ve hiçbir şey olmamış gibi onu terk edeceksin. İnsanların seni sevmesine izin vermelisin, Rooney. Yaptığın bu saçmalık işe yaramayacak."

Neden olduğu gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve her ne kadar sözlerini görmezden gelmek istesem de, içlerinde bir gerçeklik payı olduğunu biliyordum.

Ama Wells ve benim aramda olanlar çok farklıydı. Bunu

biliyordum ve AJ'in bunu mahvetmesine izin veremezdim.

"Bazı şeyleri anlamak için biraz zamana ihtiyacım olabilir. Kalbimin bazı şeyleri çözmesine izin vermek için, ama beni ondan uzaklaştıramayacağını biliyorum. Seni incittiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun ama bunu benim için mahvetmene izin vermeyeceğim. Geleceğimde hatalar yapacağım. Onlardan kaçınmam. Ama burada büyük bir hata yaptın, Aiden. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Sesimi alçak ama dürüst ve doğrudan tuttum ve gözlerindeki bakıştan bu konuşmanın yapılmaması gerektiğini anladı.

"Bekliyor," dedim sessizce, gözyaşlarımı sildim ve odamdan çıkmak için kenara çekildim.

Başka bir şey söylemeden aşağıya indim ve ellerim ve kollarım kıyafetlerimi tutarken omzumla kapısını iterek açtım.

"Bu biraz zaman aldı," dediğini duydum Wells'in ve mutfaktan köşeyi dönerken, muhtemelen daha fazla ağlamamaya çalışmaktan kan çanağına dönmüş gözlerimi görüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerinden endişe okunuyordu.

Bana doğru yürüdü ve hiç tereddüt etmeden beni kollarına çekti; ben de her şeyi bırakıp kollarımı ona doladım ve göğsüne yaslandım.

"Sorun ne Rooney?" diye sordu sırtımı okşayıp diğer elini saçlarıma gömerken.

Nefesimi tutmam biraz zaman aldı ama tuttuktan sonra iç çektim ve gömleğini yumrukladım.

"AJ üst katta ve..."

Kendine gel, Rooney.

"Sana dokundu mu?" diye sordu, vücudu gerilmişti.

"Hayır. Hayır, söylemedi. O sadece... beni üzen şeyler söyledi."

Kıyafetlerim ayaklarımızı örterken beni tutmaya devam etti ve iki eliyle yüzümü kavrayıp ona bakmam için başımı çevirdiğinde gözlerimi açtım.

"Ne dedi?" diye sordu, yüzümü dikkatle inceleyerek.

"Onu kullandığımı ve seni de kullanacağımı çünkü kimsenin bana yaklaşmasına izin vermediğimi."

Ona karşı dürüst olmalıydım ve aramızdakinin benim için sadece bir oyun olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Wells. Seni sadece kullanmıyorum ve seni incitmek istemiyorum."

Söylediklerim kulaklarıma pek anlamlı gelmiyordu ama Wells bana şimdiye kadarki en anlayışlı gözlerle bakıyordu.

"İşleri ağırdan alıyoruz, Rooney. İkimiz de bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz ve beni sadece kullanmadığını biliyorum. Kullanıyor olsaydın bunu hissederdim."

Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde gezinirken gözleri dudaklarıma kaydı ve dudaklarını yaladı.

"Söylediklerini unut, tamam mı? Bu bizimle ilgili, başka kimseyle değil. İşleri yoluna koyuyoruz, sen ve ben, Rooney."

Başımı salladım.

Bunun hakkında olmasını istediğim

kişi buydu. Sadece Wells ve ben.

Yüzünde nazik bir gülümseme belirdi ve alnımı öpmek için daha da yaklaştı. "Seni ağlarken görmekten ne kadar nefret etsem de, ağladığında çok sevimli görünüyorsun."

Hafifçe güldüm ve tekrar gözlerinin içine baktım. "Sen tuhaf birisin," diye fısıldadım.

Aşırı tepki vermediği ya da AJ ile konuşma ihtiyacı hissetmediği için mutluydum, ki bu AJ'nin birbirlerinin yerinde olsalardı yapacağı bir şeydi.

Ama Wells artık üniversitede değildi ve AJ yerine bana sarılanın kendisi olduğunu göstermesine gerek yoktu.

Söylediklerinden ne kadar nefret etsem de, Aiden'la işlerin bu şekilde bitmesine üzüldüm.

O bir arkadaştı, ama çok ileri gitti.

"Geceyi sonlandırmak için bir fincan çay ve iyi bir filme ne dersiniz?" diye önerdi.

Başımı salladım ama o beni oturma odasına çekmeden önce parmak uçlarımda yükseldim ve omuzlarına sıkıca tutunarak onu dudaklarından nazikçe öptüm.

Elleri hâlâ yüzümü kavrıyordu ama öpüşmeyi derinleştirdiğinde ellerini önce belime, sonra da daha da aşağı indirip kıçımı kavradı.

Onları orada tuttu ama sol elini belime koyarak beni kendine çekmek için yukarı kaldırdı.

Dillerimiz buluştu ve basit bir öpücüğün derin, tutkulu bir öpücüğe dönüşmesi çok uzun sürmedi.

Beni kendine yakın tuttu ve kıçımı nazikçe sıktı, ben de ellerimi kilitlerine gömdüm, bir inilti göğsünü titretene kadar çekiştirdim.

Bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı durdurmak için otomatik olarak kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım ama o vücudumu sıktıkça ve dokundukça karıncalanma daha da yoğunlaştı.

Bu da Wells ile aramızdakilerin AJ ile olduğundan farklı olduğunu bilmemin bir başka nedeniydi.

Aiden bana dokunduğunda böyle şeyler hissetmiyordum ve beni öptüğünde kalbim göğsümde hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı.

Wells'in üzerimde farklı bir etkisi vardı ve ona bu kadar yakın olduğum her anı sevdim.

Dili bir kez daha benimkine değdikten sonra geri çekilip sırtarak bana baktı.

"Ya da filmi atlayıp doğruca yatağa gidebiliriz," diye önerdi ve beni güldürdü.

Parmaklarımı başının arkasına götürdüm ve diğerini göğsüne koydum, aşağıya baktım ve dudaklarımı büzdüm.

"Kulağa ne kadar davetkâr gelse de, seninle kanepede kucaklaşmayı çok isterim," dedim fısıltıyla.

"Tamam. Rahatına bak. Hemen geliyorum."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra giysilerimi aldı ve yatağın üzerine koymak için yatak odasına yöneldi.

Gülümsedim, oturma odasına gidip kanepeye oturmadan önce bir süre onu izledim ve battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim.

"Ne tür bir çay istersiniz?" diye sordu.

Başımı çevirip ona baktım ve bir saniye düşündükten sonra, "Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım," d e d i m .

Bu akşam izlemek için bir film seçmesini bekledim ve kanepede yanıma oturduktan sonra iki fincanı da sehpanın üzerine koydu.

"Bu arada Aiden orada ne yapıyor?" diye merakla sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım Evie onu ve iki arkadaşını film izlemeye davet etti. Yanında birini getirmiş, yani ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

AJ'nin bana aşık olduğunu söylediğini ona anlatmadım, çünkü nedense gerçekten aşık olduğuna inanmıyordum.

Belki yenilmişti, kendini kötü hissediyordu ya da bir kızı elde edememe düşüncesinden nefret ediyordu, bu yüzden alfa tarafını göstermek zorundaydı.

AJ iyi bir adamdı, ama bu gece bana onun hiç bilmediğim bir yönünü gösterdi.

"Emin değil. Ben de bunu anlıyorum. Onu tanımıyorum ama erkekler pislik gibi davranmaya başladıklarında kendilerinden mutsuz olurlar," dedi Wells.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve başımı salladım.

Öyle düşünmüştüm.

"Yani... eğer bir pislik gibi davranmaya başlarsan, bunun benim yüzümden değil senin yüzünden olduğunu bileceğim, öyle mi?" Onunla alay ederek sordum.

"Hemen hemen, evet. Böyle bir şey olursa bana karşı bir şey yapmayın ama söz veriyorum o yönümü asla görmek zorunda kalmayacaksınız."

Ona yaslandım ve derin bir nefes aldım. "Senin yanımdayken kendimi iyi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Güzel, çünkü seni burada, yanımda tutmaya niyetliyim."

Yirminci Bölüm

Wells

Rooney'nin dün gece kollarımda uykuya dalması uzun sürmedi ve uykuya daldıktan sonra onu kanepeden çok daha rahat olan yatağına yatırmak için yatak odama götürdüm.

Uyurken daha rahat etsin diye hayvanat bahçesinde giydiği pantolonu çıkarmıştım.

Uyanmadı ve ben de vücudunun yaklaşmamı istemediği bir kısmına fazla yaklaşmamak için elimden geleni yaptım.

Bana uykusunda bile güvendiği belliydi, çünkü yabancı biri beni soymaya kalksa kesinlikle uyanırdım.

Gözleri hâlâ kapalıydı, nefes alış veriş i dü z ve sakindi ama saat d a h a erkendi ve onu uyandırmaya hiç niyetim yoktu.

Bunun için bir neden yoktu ve onun uyumasını izlemek rahatlatıcıydı.

Aşağı inmeden önce AJ ile aralarında geçenlerden sonra bile çok memnun görünüyordu.

AJ'ye karşı bir şeyim yoktu ama onu bir kez daha ağlatır ya da ona çok yaklaşırsa, bu konuda ne hissettiğimi ona söyleyecektim.

Elimi uzun saçlarına gömdüm ve başını hafifçe okşadım.

Tatlı kokusu burnuma doldu ve bana çiçekleri ve şeftalileri hatırlattı.

Hafif ve bunaltıcı bir kokuydu ama çok fazla i ç i m e ç e k e r s e m bağımlısı olmaktan korkuyordum.

Rooney hayatıma uyum sağladı ve o yanımdayken işler daha da zorlaşmadı.

Hayır, her şey çok daha kolaydı, çok daha kolay hissettiriyordu ve başka bir kız olsaydı, aynı olmayacağını biliyordum.

Her zaman güvendiğim tek şey Ira'nın sezgileriydi.

Rooney'i itmedi ya da ona güvenmek için küçük adımlar atmadı. Bunun yerine, onun etrafta olmasından en az benim kadar etkilenmiş ve mutlu olmuştu.

Çok fazla çaba sarf etmesine veya beni harika bir insan olduğuna ikna etmesine gerek kalmadan bizim için mükemmeldi.

Alnını öptüm ve öpücüklerimi yanaklarına doğru takip ettim ve dudaklarım çenesine ulaştığında tenini kemirmeye başladım.

Uyanma düşüncesinden nefret ediyordum ama kendimi durduramıyordum.

Eli çıplak göğsümde düz duruyordu ve elimi sırtının alt kısmına koyarak onu kendime çektiğimde, elini yukarı kaldırarak saçlarımı avuçladı ve yavaş yavaş uyandığını belli etti.

Hoşuna gittiğini belli eden tatlı bir mırıldanma sesi çıkardı.

İz bırakmadan yumuşaklığını nazikçe emdiğim boynunun yan tarafıyla karşılaşana kadar tenini öpmeye devam ettim.

Artık ergen değildik ve her ne kadar herkese benimle görüştüğünü ve müsait olmadığını göstermek istesem de, morlukların uygun olduğunu düşünmüyordum.

Dilimle tenini yaladım ve sonra üzerine eğilip boynunun diğer tarafına daha iyi erişebilmek için kendimi yukarı ittim.

Her iki eli de saçlarıma gömülmüştü ve sertliğimi ona doğru bastırıp onu korkutmamaya dikkat etmek zorundaydım.

Yine de, bu düşünceye kapılmamdan iki saniye sonra, kalçalarını benimkilerle buluşmak için hareket ettirdi ve bana bununla ilgili bir sorunu olmadığını bildirdi.

"Günaydın," diye fısıldadı, uykudan sesi kısılmıştı.

"Günaydın," diye cevap verdim, dudaklarımı önce çenesine sonra da yanağına götürüp yorgun ama iri, ela gözlerine baktım.

Bir bacağını bana dolamıştı ve sol kolum başının yanında dururken ben de onun üzerine eğilmiştim.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Ona dikkatle bakarak sordum.

"Evet, sen?"

Sol eli yanağıma gitti ve başparmağı mümkün olan en tatlı şekilde tenimde gezindi.

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım ve eğilerek ağzının kenarına bir öpücük kondurdum.

"Aç mısın?" Dudaklarına dudaklarımla yakın durarak sordum.

"Birazcık. Hâlâ yorgunum," diye fısıldadı, gözlerini kapattı ve bir eliyle başımın arkasını kavradı.

Ben de henüz yataktan kalkmaya hazır değildim ve beni kendine çekme şekli ondan uzaklaşmama izin vermiyordu.

Bu yüzden yapabileceğimiz tek şey, Ira'yı almak zorunda kalmadan önce kendimize ayırdığımız zamanın tadını çıkarmaktı.

Öpüşmeyi başlatan oydu ama kısa bir süre sonra derinleştiren bendim.

Onu öpmek, benim için mükemmel olmasının bir başka nedeniydi.

Kolay geldi ve çok doğru hissettirdi.

Sanki dudakları benim için

yaratılmıştı.

Öpüşmemiz birbirimizin istek ve ihtiyaçlarını keşfetmeye dönüştü ve sanki öpüşme daha tutkulu olamazmış gibi, o devraldı ve dudaklarını benimkilerin üzerinde tutarken kalçalarıma binmek için beni geri itti.

Bir süreliğine onun devralmasına aldırmadım, ama aletimi ve kendi beynini idare etmek için, yakında tekrar üstte olduğumdan emin olmalıydım.

Şimdilik, onun sıcaklığının şaftımı kapladığını hissetmek güzeldi ve kışına daha kolay erişebiliyordum ki bu da bir bonus oldu.

Ona dokunmayı seviyordum ve onun da bana dokunulmasından hoşlandığını biliyordum.

Dillerimiz birbiriyle hareket ederken, vücutlarımız arasında daha da fazla kıvılcım yaratmak için kalçalarını üstümde döndürmeye başladı ve çıkardığı yumuşak sesler benim ve arkadaşımın işini pek de kolaylaştırmadı.

Kalçalarının bu basit hareketiyle beni çıldırtıyordu, ama bu beni çok etkiliyordu.

Mükemmel yuvarlak kıcını sıktım ve bana ne kadar iyi öpüştüğünü gösterirken beni daha fazla hissetmesini sağlamak için onu kendime doğru bastırdım.

Kişiliğinin sadece birkaç saniye içinde tatlı ve sevgi dolu olmaktan tutkulu ve seksi olmaya dönüşmesini izlemek ilginçti.

"Eğer devam edersek, kendimi tutamayabilirim Rooney," diye mırıldandım öpüşürken ve birkaç saniye sonra gözlerimin içine bakmak için öpüşmeyi kesti.

Onunkinde şehvet vardı ama hafif bir utanç da sezebiliyordum.

"Sorun nedir?" diye sordum. Dik oturmak için kendimi yukarı ittim ve o kucağıma doğru kayarken yatak başlığına yaslandım.

Yüzünü kavradım ve bakışları düşerken bana bakmasını sağladım ve sonunda gözlerimle buluştuğunda iç çekti.

"Ben bakireyim. Ne yapacağımı bilemem," diye fısıldadı.

İçimden bir ses daha önce seks yapmadığını söylüyordu ama kalçalarını üstümde hareket ettirişine bakınca çok yanılmış olabileceğimi de düşündüm.

Her iki durumda da mükemmeldi ve deneyimsiz olması bana masumiyeti konusunda güvendiğini gösteriyordu.

"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmam, Rooney. Ama durmalıyız çünkü her an patlayabilirim."

Hâlâ bana doğru bastırıyordu ama hareket etmediği sürece sorun yoktu.

"İşleri ağırdan alacağız. Sana daha önce de söyledim, aşkım. Hazır olmadığın şeyleri yapman için seni zorlamayacağım. Buna seks de dahil."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Yani üstünden inmemi mi istiyorsun?"

Kıkırdadım ve başımı sallamadan önce yanağından öptüm. "Kendimi utandırmamı istemiyorsan yapsan iyi olur."

Rooney

Ira, Wells'i arayarak büyükannesinin evinden alınmak istediğini söyleyene kadar sabahı birlikte geçirdik.

Bu olduğunda saat neredeyse on birdi, bu yüzden ona veda ettim ve Ira'nın doğum günü hediyesi üzerinde çalışmaya başlarken biraz yalnız zaman geçirmek için öğleden sonrasının geri kalanını Ira ile geçirmesine izin vermeye karar verdim.

Aklımdaki fikirden Wells'e bahsetmedim ve Ira yakında dört yaşına gireceği için onu kesinlikle seveceği bir şeyle şaşırtmak istedim.

Ayrıca, türünün tek örneği olacaktı.

Yatağımın altında üniversite başladığından beri hiç kullanmadığım devasa bir tuvalim vardı, bu yüzden onu oradan çıkarmaya ve üzerinde Ira'nın en sevdiği süper kahramanların yer aldığı devasa bir resim yapmaya karar verdim.

Kurşun kalemle çizmeye başladım ve Hulk'un tuvalin tam ortasındaki bir duvarı kırmasının ve diğer tüm süper kahramanların onu çevrelemesinin iyi görüneceğini düşündüm.

Buna bayılacak.

Yatak odamda yere oturup kafamda tasarladığım şeyi çizmeye devam ettim ve şu ana kadar ortaya çıkan şey hoşuma gitti.

Öğle yemeğinden sonra beni resim yapma havasına sokacak bir müzik açtım ve tüm öğleden sonrayı hızlı bir şekilde ilk katmanı boyayarak geçirdim.

Bu genellikle çok uzun sürmezdi, daha büyük bir tuvalde bile, çünkü daha fazla renk ve ayrıntıyla birkaç kez daha üzerinden geçirdim, böylece ilk katman üzerinde çok fazla zaman harcamama gerek kalmazdı.

Akşam saatlerinde, Evie ailesiyle golf kulübünde geçirdiği bir günden sonra eve geldi ve ne kadar sınırlı olsa da, akşamı kanepede biraz paket yemek ve zaten birkaç kez izlediği bir filmle geçireceğini biliyordum.

O gün için resim yapmayı bitirdiğimde ona katıldım, ancak zihnimi serbest bırakmaya ve rahatlamaya çalışsam da, Wells arada bir aklıma geliyor, kalbimi sızlatıyor ve oraya gidip onu ve Ira'yı tekrar görmeyi diliyordum.

Ama çok müdahaleci olmak istemedim, çünkü ikimiz de işleri aceleye getirmedüğümüzden emin olmalıydık.

"AJ bugün kulüpteydi. Dana bütün gün koluna yapıştı ve şaşırtıcı bir şekilde bu durumdan memnun görünüyordu."

Evie'ye bakmak için başımı çevirdim ve ben kaşlarımı kaldırarak ona bakarken o ekrana bakmaya devam etti.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Kafam karışmış

bir şekilde sordum. Omuz silkti. "Bilmek istersin

diye düşündüm." "Neden?"

"Kahretsin, bilmiyorum! İkiniz bir şeyler yaşadınız ve dün gece kavga ettiniz. Onun hakkında dedikodu yapamaz mıyım?" diye sordu, görünüşe göre bana kızmıştı.

Neyse ki, garip ruh hali değişimleri artık beni rahatsız etmiyordu, bu yüzden onları bir kenara ittim.

"Çok çok önemli olmadığı sürece bir daha onun hakkında konuşmak istemiyorum. Mutluyum ve onun bu mutluluğumu mahvetmesini istemiyorum."

Evie başını salladı ve kendini savunmak için ellerini kaldırdı.

"Tamam." Güzel.

Bu halledildi.

Şimdi geriye kalan tek şey, ıslak bir rüya görmek istemiyorsam Wells'i aklımdan çıkarmaktı.

Hâlâ sikiinin orta yerime bastırıldığını hissedebiliyordum ve ne kadar az deneyimim olsa da ona ilk kez yaklaştığımı düşünmeden edemiyordum.

Bir dahaki sefere üzerinde kıyafet olmadan.

Bölüm Yirmi Bir

Wells

Birkaç gün geçti ve iş yine zamanımın çoğunu aldı.

Yapacak çok işim vardı ve tek boş zamanım işten sonra Ira'yı annemin evinden alıp ona yemek hazırladığım ve yatağına yatırıp işe dönmeden önce onunla oynadığım zamandı.

Rooney'i son beş gündür görmemiştim ama yine hafta sonuna yaklaştığımız için yukarı çıkıp kapısını çalmayı ve Cumartesi günü boş olup olmadığını sormayı umuyordum.

Ki o da yarındı.

Onun için küçük bir şey planlamıştım, aynı zamanda doğayı ve kimsenin ona yapmamasını söyleyemeyeceği yerlerde koşturmayı sevdiği için Ira için de bir şeyler planlamıştım.

Oyun alanları sınırlıydı, bu yüzden ikisini de piknik yapmak ve biraz sessiz zaman geçirmek için hiçbir yerin ortasında büyük, güzel bir alana küçük bir geziye götürmeyi düşündüm.

Evet diyeceğinden emindim, sadece çok geç kalmamayı ve çoktan plan yapmamış olmasını umuyordum.

Ancak onun evine gidip sormadan önce, insülin seviyelerini ve genel sağlığını kontrol etmek için Ira'yı çocuk hastanesine götürmem gerekiyordu.

Oraya vardığımızda Ira'nın arabadan inmesine yardım ettim ve hastaneler küçük bir çocuk için biraz korkutucu olduğundan onu taşımaktan ve sakinleştirmekten büyük mutluluk duydum.

Otoparktan geçip girişe doğru yürümeden önce yanağından öptüm ve içeri girdiğimizde hemen başparmağını emmeye ve kendini rahatlatmak için sık sık yaptığı gibi saçlarını parmağının etrafında döndürmeye başladı.

Pek emdiği söylenemezdi ama başparmağının ağzında olması büyük olasılıkla onu daha da küçük olduğu ve sakinleşmek için bir şeye ihtiyaç duyduğu zamanlara geri götürüyordu.

Bir gün bu alışkanlıktan kurtulacağı ve ergenlik çağında başparmağı ağzında dolaşmayacağı sürece sorun etmedim.

İşin komik yanı, küçükken ben de aynı şeyi yapardım.

En azından annem bana böyle söyledi ama ben hatırlayamadım.

"Merhaba, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu resepsiyonun arkasındaki kadın, önce bana sonra da Ira'ya gülümseyerek.

"Dr. Cole'un muayenesi için buradayız."

Ben daha fazla konuşmadan "Ben Ira," diye seslendi ve kimden bahsettiğini bildiğinden emin olmak için kendini işaret etti.

"Ah, evet. İsminiz listede var. Kendisi şu anda toplantıda ama Dr. Cole birazdan sizinle ilgilenecek. Lütfen bekleme alanında oturun," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim ve gülümseyerek Ira'yı bekleme odasına taşıdım.

"Oynayabilir miyim?" diye sordu, üzerinde küçük bir masa ve renkli kalemler olan köşeyi ve yanında kitaplar ve oyuncaklar olan bir sandığı göstererek.

"Elbette. Git bak bakalım yeni oyuncakları var mı?" dedim
o t u r u r k e n ve onu serbest bıraktım.

"Vay canına!"

Bir kitap çıkarmasını izledim, öncelikle oyun oynamak yerine okumak istemesi sürpriz değildi, sonra ne bulduğunu göstermek için bana geri koştu.

"Benim!" dedi, gözleri kocaman ve sevinç doluydu.

Çocuk kitabının kapağında elinde küçük bir aksiyon figürü tutan küçük sarışın bir çocuk vardı ve gömleğini yukarı çekerken bir insülin pompası olduğunu da gösterdi.

"Vay canına, Ira! Tıpkı senin gibi bir şeker hastası hakkında bir kitap," dedim ona, hiçbir şeyi ballandırmadan çünkü gerçeği biliyordu.

"Bana okuyabilir misin baba?" diye sordu, yeni bulduğu şey karşısında

büyülenmişti. "Elbette. Gel yanıma otur."

Ben ilk sayfayı çevirirken solumdaki sandalyeye tırmandı.

Resimlere bakarken ona okumaya başladım ve neden bahsettiğimi tam olarak bildiğini göstermek için bahsettiğim her şeyi işaret etti.

"Onun da bir pompası var!" Ira, tıpkı kitaptaki küçük çocuğun yaptığı gibi kendi pompasını göstererek işaret etti.

"Bu doğru! Nasıl çalıştığını da biliyorsun, değil mi?"

"Bu harika bir kitap," dedi derinden gelen bir ses ve başımı çevirip Dr. Cole'a baktım.

"Nasılsın, Ira?" diye sordu ve Ira biraz tereddütle başını sallayıp el salladı.

"Ben hazırım, lütfen beni takip edin" dedi.

Arkasını döndüğünde telefonumu çıkardım ve kitabın adını ve yazarını unutmamak için fotoğrafını çektim.

"Dr. Cole'un muayenesi bittikten hemen sonra gidip kitapçıdan bu kitabı alacağız, tamam mı dostum?"

Ira başını salladı ve ben kitabı yerine koyarken sandalyeden indi, sonra elini tuttum ve onunla birlikte Dr. Cole'un hasta odasına yürüdüm.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu, Ira kucağımdayken masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturduğumda.

"İyi. Şikayet edecek bir şey yok. Ira pompaya iyi uyum sağladı ve dozaj konusunda hiç sorun yaşamadık. Ira kendini sağlıklı hissediyor ve çok aktif."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kan testi yaptıktan sonra üzerinde çalıştığımız yeni bir şey hakkında konuşmak istiyorum. On iki yaşın altındaki çocuklar için özel bir insülin pompası. Kullanım açısından çok farklı değil ama teknoloji gelişti. Ira için uygun olup olmadığını göreceğiz."

"Tamam, kulağa hoş geliyor."

Dr. Cole oğlumun sağlığına neyin yardımcı olacağını düşünürse düşünsün, Ira'nın diyabeti için gereken en yeni ve en iyi cihazlara sahip olmasında bir sakınca görmezdim.

Rooney

Haftam o kadar yoğunlu ki, üç gün boyunca aşağıdan gelen postayı almaya bile fırsat bulamadım.

Bir kez daha, günlerdir evimden çıkmamıştım ve beni hayatta tutmak için tüm market alışverişini Evie'ye bırakmıştım.

Çalışmakla, derslerle ve Ira'nın doğum günü hediyesini boyamakla meşguldüm.

Sadece birkaç ayrıntı daha ve sonra hazır olacaktı.

Sonunda her şeyi bir kenara bırakıp bu haftayı bitirmeye karar verdiğimde saat neredeyse akşam altı olmuştu.

Hafta sonumu hak etmiştim ve bunu Wells ve Ira ile geçirmeyi umuyordum.

Evie'nin her nedense, muhtemelen ailesinin parasıyla ödemek zorunda olduğu tüm faturalardan kaçınmak için asla yukarı çıkarmadığı postaları almak için merdivenlerden aşağı iniyordum ve giriş kapısını açtığımda binanın önünde Wells'in otoparkını gördüm.

Onu ve Ira'yı tekrar göreceğ olmanın heyecanını içimde tutamayarak gülümsedim ve arabasının kapısı açılıp dışarı adımını attığı anda bana ısıltı gülümsedi.

"Merhaba güzelim," dedi, her zamanki gibi yakışıklı

görünüyordu. "Merhaba," diye karşılık verdim, alt

dudağımlı çiğneyerek.

"Bu kadar yakın yaşayıp da birbirimizi günlerce görmememiz ne tuhaf, değil mi?" diye şaka yaptı ve ben de onun gerçek sözlerine güldüm.

"Evet, garip."

Elinde bir kitapla bana doğru koşarak gelen Ira'ya yardım ederken arabasına gitmek için merdivenlerden aşağı indim.

"Bak, Rooney! Bu benim!"

Kitaba daha iyi bakabilmek için çömeldim ve ne hakkında olduğunu fark ettiğimde gülümseyip başımı salladım.

"Bu gerçekten sensin! Bu harika kitabı nereden buldun?" diye sordum.

"Hastanede," dedi bana.

"Muayenesi vardı ve bekleme odasında bu kitap vardı. Çok bilgilendirici ve tatlı olduğunu düşündüm, bu yüzden kitapçıya gidip aldık, değil mi dostum?"

"Evet! Ve daha fazla kitap!"

Gülümsedim ve kollarımı Wells'in boynuna dolamak için ayağa kalktım ve çok uzun zaman geçtiği için onu usulca öptüm.

Elini belime koydu, diğer eliyle de Ira'nın bahsettiği kitap çantasını tutuyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadım dudaklarına, gülümsedi ve öpücüğü kesip tekrar gözlerimin içine baktı.

"Ben de seni özledim. Haftan nasıl geçti?"

"Stresli ama yapılması gereken her şeyi bitirdim ve şimdi tüm hafta sonu boşum. Birlikte geçirebileceğimizi umuyordum."

Başını hızlıca salladı ve içimden bir ses onun da bu günü benimle geçirmeyi umduğunu söyledi.

"Aslında planladığım küçük bir şey var. Yarın bir pikniğe ne dersiniz? Güzel, sakın bir yer biliyorum," diye önerdi.

"Bana uyar."

"Bu akşam bizimle yemeğe gelmek ister misin?" diye sorarak hafta sonunun başlangıcını daha da güzelleştirdi.

"Çok isterim. Sadece bir duş almam gerekiyor, sonra hemen geliyorum."

"Mükemmel." Beni öpmek için tekrar eğildi ve dilini hızlıca daldırdıktan sonra tekrar geri çekildi.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedi ve kapıya doğru yürümeme izin vermek için bir adım geri çekildi.

"Yakında görüşürüz," dedim ikisine de ve Ira bana el salladıktan sonra postayı alıp yukarı çıktım.

*

"Bak, Rooney!"

Bakışlarımı tavadaki biftekten, Wells'in ona aldığı kitapları açmış mutfak masasında oturan Ira'ya çevirdim.

"Bu bir ejderha!"

İki sayfayı kaplayan koyu mor, oldukça korkunç görünümlü bir ejderhayı işaret etti, ama korkmaktan ziyade büyülenmişti.

Ne de olsa bir çocuk kitabıydı.

"Bu büyük bir şey, ha? Ejderhaları sever misin?"

Wells duş alıyordu ve ona acele etmemesini ve bir kez olsun akşam yemeği için stres yapmamasını söyledim.

Her şey kontrolüm altındaydı ve Ira, babası diğer odadayken ona göz kulak olmamı sorun etmiyor gibiydi.

"Evet, ama onlar gerçek değil. Hayvanat bahçesinde bir tane bile görmedim," diye belirtti.

Doğru.

"Çok uzun ve büyük bir muhafazaya ihtiyaçları olacak," diye açıkladım.

"Çünkü uçabiliyorlar," diye ekledi, küçük bir profesör gibi işaret parmağını kaldırarak.

"Doğru," diye kıkırdayarak cevap verdim.

Tıpkı babası gibi küçük bir büyücüydü.

Kalbimden parçalar çalan tek kişinin Wells olmadığını söyleyebilirim, ama bu küçük adam birini nasıl kazanacağını çok iyi biliyordu.

Zaten çok derindeydim ve Wells ile aramda bir şey olursa Ira'ya yakın olmamak için zor zamanlar geçireceğimi biliyordum.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Wells mutfığa girerken sordu, derin düşüncelerimi böldü ve etten başımı kaldırıp bakmamı sağladı.

"Ejderhalar!" Ira duyurdu.

"Ejderhalar harikadır. İyi misin?" diye sordu, arkama geçip ellerini belime koydu ve başımın arkasını öptü.

"Her şey mükemmel. Yemek neredeyse bitti," dedim ona, sırtımı ona yaslayarak.

"Ben masayı hazırlayayım."

Benden uzaklaştığında, Ira'ya kitapları kaldırmasını ve masayı hazırlamasına yardım etmesini söyledi, o da büyük bir yaygara koparmadan bunu yaptı.

Bu gece mükemmel olacaktı ve Wells'in planladığı piknik için sabırsızlanıyordum.

"Yarınki piknik için bir şeyler pişirmemiz gerekiyor mu?" Her birimizin tabağına et ve sebzeleri yerleştirirken sordum.

"Şehrin hemen dışında sağlıklı yemekler yapan yeni bir yer var ve şekersiz seçenekleri de var. Her zaman onların ürünlerini denemek istemişimdir ve bu Ira için mükemmel bir seçenek."

"Oh, *Divine'ı mı* kastediyorsun?"

"Evet, sanırım adı buydu. Daha önce gittin mi?" diye sordu. Masaya

oturduk ve Wells Ira için eti kesti.

"Evet, aslında. Birkaç ay önce. Çok lezzetliydi" dedim.

"Mükemmel. O zaman sanırım randevumuz yarın için ayarlandı. Tatlıları da var mıydı?"

Başımı salladım, tüm o harika kokan unlu mamulleri hatırladım. "İnanılmaz güzel bir tarçınlı ruloları var. Düşük karbonhidratlı ve şekersizdi ve sanırım iki tane yemiştım. Ama seçebileceğın daha pek çok şey var. Bayılacaksınız."

"Sabırsızlanıyorum. Seni tekrar aramızda görmekten mutluluk duyuyorum," dedi Wells gülümseyerek ve ikimiz de yemeğe başlamadan önce elimi sıkmak için uzandı.

Onu daha önce otoparkta gördüğümde beri göğsümdeki sıcaklık hiç gitmedi ve bu hissin tekrar ayrı kalana kadar gitmeyeceğini biliyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Wells

"Vay canına!" Ira önümüzde uzanan güzel manzaraya doğru koşarken haykırdı.

Dün geceden sonra bugünü düşünmeden edemiyordum ve günü Ira ve Rooney ile geçirmek, işte geçirdiğim zor bir haftanın ve önümdeki daha da zor bir haftanın ardından ihtiyacım olan doğru dikkat dağıtıcıydı.

"Burası çok güzel," dedi Rooney, gözleri hayranlıkla açılmıştı.

"Öyle. Piknik için mükemmel," diye cevap verdim ve Ira'ya arkasını dönüp bize dönmesi için el salladım.

"Buraya gel dostum. Önce yemek yiyelim, sonra keşfederiz, tamam mı?"

Bize doğru koştu ve hemen üzerine oturmak için getirdiğim battaniyeye uzandı.

Solumuzda bir çiçek tarlası ve onu çevreleyen, yaprakları kırmızı, turuncu ve sarı olan ağaçlarla büyük bir dağ vardı.

Wyoming'de sonbahar gerçekten çok güzeldi ve bu küçük yer, bir gün ikisini de tekrar buraya götürmek için aklımın bir köşesinde tutacağım bir yer olacaktı.

Ira ona, "Lütfen bana yardım et, Rooney," dedi ve battaniyeyi çimlerin üzerine doğru çekmeye çalışırken ona gülümsedi.

Battaniyeyi kurmasına yardım etti ve *Divine*'da aldığımız tüm yiyecekleri çıkarmamı beklemek için hızla oturdu.

"Oh, bakın! Aşağıda küçük bir gölet bile var," dedi Rooney ve Ira'ya göstermek için göleti işaret etti.

"Belki balık vardır!"

"Olabilir, evet. Biraz kırıntımız kaldıysa onları besleyebiliriz," diye önerdim, tıpkı hayvanat bahçesinde yaptığı gibi bundan hoşlanacağını biliyordum.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Rooney elimizdeki her şeyden birazını tabaklara yerleştirmeme yardım ederken sordu.

"Birkaç kez önünden geçtim ve bazı projeler için üzerinde çalışmam gereken haritalarda gördüm. Google'da da arattım ve ilkbahar ve yaz aylarında burada daha fazla insan olduğunu gördüm ama sonbaharda çok daha güzel olacağını düşündüm."

"Kesinlikle öyle. Burayı seviyorum," dedi bana tatlı tatlı

gülümseyerek. O zaman onu buraya daha sık götürmeme

aldırmazdı.

"Hadi yiyelim!" Ira evden getirdiğim çocuk çatalını ve bıçağını havaya kaldırarak duyurdu.

Kıkırdadık ve doğrudan taze domatesli glutensiz makarna salatasına gitmesini izledik ve çiğnerken, önündeki yemeğe ciddiyle odaklandığı bu dalgın duruma hemen düştüğü için hoşuna gittiğini söyleyebilirim.

Rooney sırtarak, "Sanırım artık yemek yapmaya üşendiğinizde ya da aklınıza başka bir fikir gelmediğinde nereye gidebileceğinizi biliyorsunuz," dedi.

"Yemek yapmak için asla tembel değilim," diye cevap verdim, dirseğimle yan tarafını dürterek.

Biz de yemeye başladık ve arada bir Ira bize sorgulayan bir bakışla baktı ve çatalını daha önce hiç yemediği bir yemek türüyle tuttu.

Ağızına atmadan önce ne olduğunu bildiğinden emin olması gerekiyordu ama ben söyledikten sonra tereddüt etmeden yedi.

"Ira'ya doğum günü için ne alacağını gerçekten söylemeyecek misin?" Bilmek istediğim için sordum.

"Eğer ona söyleyeceksen, hayır. Eğer sır saklayabiliyorsan... elbette."

Kıkırdadım ve yanağından öpmek için ona doğru eğildim, sonra fısıldadım. "Sır tutabilirim."

Kıpırdandı ve omzunu kaldırarak beni nazikçe itti ve kocaman bir gülümsemeye, "Ira'nın en sevdiği süper kahramanların yatak odasının duvarına asabileceği devasa bir resmini yapıyorum," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?" Böyle bir şey yapmak için zaman ayırmasına şaşırarak sordum.

Hayır, şaşırmaktan çok hayret ettim.

"Buna bayılacak, Rooney. Bu inanılmaz," dedim kıkırdayarak, hâlâ anlamamıştım. "Ne zamandır üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

Hulk figürüne yemeğin bir kısmını yedirmeye odaklandığı için Ira'nın dinlemesinden korkmadan açıkça konuşabiliyorduk.

Paylaşmak önemsemektir, ama Hulk'un yemek yiyememesine sevindim, yoksa Ira gün boyunca ihtiyacı olan besini alamazdı.

"Geçen Pazar sen onu almaya gittikten sonra başladım ve her gün yaklaşık üç dört saat çalışıyorum. Çok eğlenceli oldu. Daha önce hiç bu kadar renkli bir resim yapmamıştım."

"İnanılmazsın. Çıldırarak. Bu, doğum gününde bütün gün ve geceyi bizimle geçireceğin anlamına mı geliyor? Arkadaşlarının ailelerine davetiyeleri çoktan gönderdim ve bazıları çocuklarının Ira'larda kalmayı çok istediklerini bildirmek için bana geri döndüler bile."

"Kaç kişiyi davet etti?" diye sordu.

"Sanırım on ya da on bir. Altısı çoktan evet dedi."

"Çok fazla çocuk var," diye dikkat çekti. "Bunların hepsi parkta tanıştığı çocuklar mı?"

"Çoğu, evet. Ama bir anne var ki, kasabadaki ebeveynler ve çocuklar birbirlerini tanısınlar diye evinde buluşmalar düzenliyor. Ayrıca çocukların güvende olduğundan ve bir şey olursa kime güveneceğimizi ya da yardım isteyeceğimizi bildiğimizden emin olmak için."

"Bu çok tatlı. Böylece anaokuluna başladığında kaybolmayacak ama şimdiden birkaç yüz tanıyor" dedi.

"Aynen öyle. Bu benim için çok önemli. Ira kendisine nazik davranan herkese hemen güveniyor, bazılarına diğerlerinden daha fazla, ancak bu diğer çocuklar ve ebeveynlerle tanışmak ona daha önce hiç görmediği yabancılara değil, zaten tanıdığı insanlara selam vermenin sorun olmadığını öğretiyor."

"Anlıyorum. Çocuklar insanlarda tehlike ya da kötülük görmezler. Bu tatlı ama tehlikeli."

Başımı salladım, yemeğimi bitirdim ve boş tabağı yanıma koydum.

"Ama hayatında hiç kimseyi seni kabul ettiği gibi kabul etmezdi. Farklı olduğunu biliyor ve sende babasının takıldığı bir kızıdan daha fazlası olduğunu hissedebiliyor."

Bana gülümsedi ama sırtımasına engel olamadı. "Yani sadece öpüşmek ve birlikte yemek yemek için birlikte vakit geçirmiyoruz?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Siktir et, hayır," diye mırıldandım.

"Baba! Bu kötü, çok kötü bir kelime!" Ira kaşlarını çatarak ve endişeli gözlerle bana bakarak haykırdı.

Çocuklar neden insanların ağzından çıkan en kötü şeyleri duymak zorundaydı?

Rooney usulca güldü ve Ira'ya hak vermek için başını salladı. "O haklı. Bu çok yaramaz bir kelime."

"Özür dilerim dostum. Bir daha söylemeyeceğim. Söz veriyorum," dedim ona, sarı saçlarını **o k ş a y a r a k** .

"Serçe parmağı sözü mü?" Ira bana serçe parmağını uzattı ve ben de benimkini onun etrafına doladım. "Serçe parmak sözü. Oh, Hulk da mı?"

Hulk'un elini serçe parmağıma tutarken başını salladı ve ben de küçük arkadaşına aynı sözü verdim.

"Hepsi bitti!" Ira daha sonra kendini ayağa kaldırarak şöyle dedi. "Artık keşfe çıkabilir miyiz?"

"Evet, yapabiliriz."

Rooney tüm tabakları bir araya getirip sepete geri koyarken ben de ayağa kalktım ve Ira'nın elinden tuttum.

O da ayağa kalktığında "Teşekkür ederim," dedim ve tatlı bir gülümsemeyle yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ne zaman istersen. Hadi gidip göleti kontrol edelim," diye önerdi ve Ira beni de yanına alarak hızla yola koyuldu.

Ne kadar özenli ve yardımsever olduğunu sevdim ve tüm doğru niyetleri vardı.

"Orada balık görüyor musun, Ira?" Göletin kenarına yakın durarak ve düşmemesi için onu kendime yakın tutarak sordum.

Suya dikkatle baktı, sonra başını salladı.

"Hiç balık görmüyorum," dedi başını çevirip bize bakarak.

Rooney dudaklarını büzerek, "Evet, orada hiç olduğunu sanmıyorum," dedi.

Tanrım, ona baktıkça aletim daha yoğun bir şekilde seğiriyordu.

Ira burada bizimle olduğu ve dikkatimi ondan ayırmak istemediğim için ona odaklanamıyordum.

Ama Rooney'nin yaptığı ya da söylediği her şey, en küçük bir jest ya da hareket bile olsa, onu kendime çekmek ve daha önce hiç olmadığı kadar derinden öpmek istiyordum.

Yavaş yavaş zihnimi ele geçiriyordu ama umurumda bile değildi.

Öğleden sonranın geri kalanını kimse bizi rahatsız etmeden o güzel yerde geçirdik ve Ira bana yorulduğunu söylediğinde eşyalarımızı toplayıp gitme vaktimiz gelmişti.

Eve vardığımızda Rooney, Ira'ya hızlı bir banyo yaptırıp pijamalarını giydirirken benim evimde uyuması için bazı eşyalarını almak üzere hemen döneceğini söyledi.

"Sıçra! Şimdi ıslandın, baba!" Ira sırtarak gömleğini işaret etti.

Güldüm ve başımı salladım. "Banyoya ihtiyacı olan sensin dostum, ben değil. Hadi, arkanı dön de saçlarını yıkayayım."

Şampuanından biraz kullandım ve saçlarına nazikçe masaj yaparken, iki aksiyon figürünü havaya kaldırarak suya düşmelerine izin verdim.

"Dr. Cole'un dün yeni pompa hakkında söylediklerini hatırlıyor musun, Ira?" Ben sordum.

"Hayır," diye yanıtladı.

Ama bunu beklemiyordum.

"Dr. Cole yakında yeni bir pompa bulacaklarını ve bunun şimdikinden biraz daha büyük olacağını söyledi."

"Daha büyük mü?" diye sordu burnunu kıvrırarak ve başını çevirip bana bakarak.

"Evet, sadece birazcık. Yeni olduğu için ilk deneyenlerden biri de sen olacaksın" diye açıkladım.

Söylediğim her şeyi içine alırken dudakları aralanmıştı.

Bir şeyleri anlaması kolaydı ama artık ona söylediklerimi hatırlayacağından emin olması biraz zaman aldı.

"Ama dediğim gibi, şimdikinden biraz daha büyük, bu yüzden biraz daha ağır olabilir ve oynarken ve etrafta koşarken buna alışman gerekecek" dedim.

Anladığını belirtmek için başını salladı ama kısa süre sonra başını salladı. "Yeni bir pompa istemiyorum," dedi.

"Emin misiniz? Dr. Cole birkaç gün deneyebileceğinizi ve sonra karar verebileceğinizi söyledi. Denedikten sonra karar vermeye ne dersin?"

Bir süre düşündü, sonra başını salladı. "Tamam."

En azından onları sonsuza dek bir kenara itmeden önce bir şeyleri test etmeye hazırdı. "Güzel, o zaman Pazartesi günü Dr. Cole'u arayıp haber veririm."

Saçındaki şampuanı yıkadım ve ardından havluyla kurutarak damlamasını durdurdum, sonra da kuruması için havluya sardım.

"Kendim giyinebilir miyim?" diye sordu.

"Her sabah ve gece kendi kendine giyiniyorsun, Ira. Elbette yapabilirsin," dedim ona gururla.

Çok büyüyordu ve ben şimdiden onun bebek olduğu zamanları özliyordum.

Onu bütün gece kucaklamayı, yanımda ya da göğsümde uyumasını sağlamayı ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için gece geç saatlere kadar televizyon izlemeyi severdim.

İlk kelimesi gibi.

Ira, sadece dokuz aylıkken tamamen yürüyebilen, ancak bir yaşındayken konuşmaya başlayan o garip çocuklardan biriydi.

Garip bir şekilde etrafta dolaşıp size bir şeyler gösteriyordu ama parmağıyla işaret edip bir şeylere dokunmak dışında iletişim kuramıyordu.

Onu o haliyle seviyordum ama şimdi onunla dolu dolu konuşabildiğim için daha da eğlenceliydi.

İlk kelimesi daddadda idi, bebek dili sözlüğümde baba anlamına geliyordu.

O zamanlar kim olduğumu bildiğini söyleyebilirim ve onun büyüüp baba yerine babamı kullanmaya başlaması düşüncesinden nefret ediyordum.

Kahretsin, bir albüme koyduğum tüm bebeklik fotoğraflarını çıkarmadan önce bunu düşünmeyi bırakmalıydım.

"Bu taraftan mı?" diye sordu, iç çamaşırlarını

kaldırarak. "Evet, bu doğru dostum."

Onu giymesini bekledim, ardından pijama pantolonunu ve uzun kollu gömleğini giydi, tabii ki üzerinde başka bir süper kahraman vardı.

"İnsülin seviyeni kontrol edelim, sonra yatmaya hazır olana kadar biraz oynayabilirsin, tamam mı?"

"Ninja Kaplumbağalar'ı izleyebilir miyim?" diye sordu.

Televizyon karşısında fazla vakit geçirmediği için sorun olmayacağını düşündüm.

"Tabii ki. Önce bana bunun kaç numara olduğunu söyleyebilir misiniz?" Ekranı net görebilmesi için küçük cihazı ona doğru çevirerek sordum.

Bir süre inceledi, sonra ekranda yazan sayıyı göstermek için parmaklarını açarak ellerini kaldırdı.

"Peki bunlar kaç parmak?" Onu sınamak için sordum. "Sekiz," dedi.

"Bu doğru! Peki ya ikincisi?" Sekizin yanındaki numarayı göstererek sordum.

Elini yumruk yaptı ve ben yine gururla gülümseyerek başımı salladım.

"Doğru! Bu bir sıfır. Ve birlikte bu sayıya seksen denir."

"Seksen. Seksen iyidir, değil mi?" diye sordu kaşlarını çatarak ve tekrar pompasına bakarak.

"Evet, seksen mükemmel. Televizyon izlerken bir şeyler yemek istersen sana küçük bir atıştırmalık hazırlayabilirim. Nasıl olur?"

"Tamam," diye cevap verdi.

Onunla birlikte oturma odasına geçip bir battaniye ile kanepeye sarılmasına izin verdim ve televizyonu açıp Ninja Kaplumbağalar'ı açtım.

"Baban birkaç şeyi kaldıracak, tamam mı? Atıştırmalık istediğin zaman bana haber ver."

Bana hızlıca başını salladı ve ben de içinde piknik eşyalarımızın olduğu sepeti temizlemeye başlamadan önce ona bir bardak su getirdim.

Hafifçe vurulduktan sonra ön kapının açıldığını duydum ve mutfığa geri döndüğümde köşeden bakınca Rooney' nin

Pijama.

"İçeri gel," dedim ona gülümseyerek.

Kapıyı kilitledi ve bana doğru yürüdü, bana ulaştığında onu kendime çektim ve dudaklarından öptüm.

Onu bütün gece kendime saklamak için sabırsızlanıyordum ve s ü r d ü ğ ü tatlı parfümden bu gece için aklında bir şey olduğunu anladım.

Her neyse, onunla ağırdan alır, kendi hızında ilerler ve işleri ne kadar ileri götürmek istediğini görürdüm.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rooney

Ira televizyon seyrederken atıştırmalığını yedikten sonra kanepede uyuyakalmıştı ve Wells onu yatağına yatırmak için kucağına aldığı anda, ben de mutfakta onun bana doldurduğu bir bardak kırmızı şarabı içerken onu bekledim.

Bu geceyle ilgili bir şey beni geriyordu ama kötü anlamda değil.

Belki de şaraptandır, ama daha ilk kadehimi içiyordum ve normalde iki kadehten sonra alkolü hissetmeye başlamazdım.

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama Wells mutfığa geri döndüğünde kalp atışlarım hızlandı.

Sanki göğsümde patlayacakmış gibi hissettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ona baktığımı fark edince.

"Evet, her şey mükemmel. Uyuyor mu?"

"Evet, kısa bir süreliğine uyandı ama yarın sabaha kadar uyanmayacak. Öğleden sonra çiçek tarlasında koşturmak onu yormuş."

Önüme geçti ve ellerini tezgâhın iki yanına koyarak beni tezgâha yasladı.

"Derin düşünceler mi?" diye sordu, gözleri yüzümde geziniyor ve beni yakından inceliyordu.

"Evet, ben... Ben sadece bizi düşünüyordum," dedim sessizce ve bir elimi uzatıp omzuna koydum.

"Öyle mi? Peki bizim hakkımızda aklından ne tür şeyler geçiyor?"

Bardağı elimden aldı ve tezgâhın üzerine koydu, sonra iki elini belime koyarak beni kaldırdı ve bacaklarımın arasında durdu.

Kollarımı ona doladım ve iki elimi de omuzlarına koyarak ona gülümsedim.

Ben tezgâhta otururken bile boyu benden uzundu ve gözlerimin içine bakmak için başını eğmesi gerekiyordu.

Her ne kadar ona düşüncelerimi söylemek istesem de yapamadım.

İstemediğim için değil.

"Lütfen bana bunu yaptırma," diye fısıldadım, dudaklarına baktım ve sonra bakışlarımın parmaklarımın gömleğini karıştırmaya başladığı göğsüne düşmesine izin verdim.

"Sana ne yaptıracağım, Rooney?"

Sesi alçak ve hırıltılıydı ve tabii ki kulağa çok seksi gelmesi gerekiyordu.

"Sana ne hissettiğimi ya da düşündüğümü söyle. Bu konuda iyi değilim ve işleri berbat etmek istemiyorum."

Acele etmekten korkuyordum.

Her ne kadar o da beni istediğini göstermiş olsa da, ona duygularımı açan ilk kişi ben olamadım.

Birini görmenin bir parçası olduğunu bilsem bile incinmekten çok korkuyordum.

Aramızdaki şeylerin iyi gidiyor gibi görünmesi, birlikte olacağımız anlamına gelmiyordu.

"O zaman bana nasıl hissettiğini farklı bir şekilde göster," diye

önerdi. Gözlerim tekrar onun gözlerindeydi.

Belki de bazı şeyleri kendimize saklarsak, tüm bunları düşünmek için daha fazla zamanımız olur.

Kimi kandırıyorsun, aptal kız?

Ama her zaman olduğu gibi, kalpten konuşmak hiçbir zaman benim gücüm olmadı ve o anda ona açılmadığım için er ya da geç pişman olacağımı biliyordum.

Onu öpmek için eğildim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve yüzünün vücudumun her yerinde dolaşmasına izin verdim.

Hatalara ve olası -hayır, *tahmin edilebilir*- bir kalp kırıklığına. Belki de alkolü zaten hissediyordum.

Kalçaları bana doğru bastırırken dili alt dudağıma sürtündü ve zaten sertleşmekte olan shaftını hissetmeme izin verdi.

Bakire olmam konusunda hâlâ emin olmasam da istediğim buydu.

Ama seks beni korkutmuyordu.

Ellerimi saçlarının arasına sokup hafifçe çekiştirdim, o da öpüşmeyi derinleştirdi, dilini ağzıma soktu ve fazla ısrarcı olmadan benimkiyle dans etmesine izin verdi.

Beni öpmesi hoşuma gidiyordu ve şu anda yaptığı gibi ellerini vücudumda gezdirmesi daha da hoşuma gidiyordu.

Bir eli kalçalarımdayken diğeri gömleğimi yukarı iterek tenime dokundu ve beni ürpertip gülümsetti.

Vücudunun her bir parçasını beni iyi hissettirmek için nasıl kullanacağını bildiğini söyleyebilirim ve bu gece ne getirirse getirsin, her saniyesinden zevk alacaktım.

Elini omurgam boyunca hareket ettirerek beni yeniden ürpertti ve kalçalarımı kalçalarına doğru sıkıştırdı.

Beni tutkuyla öpmeye devam ettikçe bacaklarımın arasındaki tanıdık titreşim ve acı daha yoğun hale gelmeye başladı ve külotum onun sayesinde aşağıya saldıgım ıslaklığı emdi.

Eli sağ göğsümün alt tarafına ulaştığında yumuşak bir inilti benden kaçtı, nefesim kesildi ama ona sessizce daha fazlasını istediğimi söylemek için sırtımı eğdim.

Anlamıştı ve eli göğsümü hafifçe kavrayıp sıktı.

AJ bunu bana daha önce de yapmıştı ama yine de yaptığı hiçbir şey bana Wells'in hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Sanki Wells'in bana çok daha fazlasını hissettirecek sihirli bir gücü varmış gibi.

"Siktir," diye homurdandı dudaklarıma karşı, sonra öpücüğü kesip tekrar gözlerimin içine baktı.

Şehvet onunkini dolduruyordu ve benimkinin de aynı göründüğünü biliyordum.

Göğüs ucumu iki parmağının arasında sıkıştırmaya başladı, diğer eli diğer göğsümü avuçlamak için yukarı hareket etti, gözlerini benden ayırmadan masaj yaptı.

"Durmamı istiyorsan bana haber vermen gerektiğini tekrar söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, hm?"

Başımı salladım, dudaklarımı ayırdım ve kalçalarım artık sertleşmiş olan sikine daha da bastırdı.

"Durmanı istemiyorum," diye nefes aldım, saçlarını çektim ve ellerimin eşofmanının beline düşmesine izin verdim.

Dudaklarında bir sırıtış belirdi, sonra göğüslerimi daha iyi görebilmek için gömleğimi biraz daha yukarı itti.

"Çok güzelsin Rooney," diye fısıldadı, ellerini orada tutup eğilerek bir göğsünün üst kısmını öptü.

Gözlerimi kapatamadım.

Vücuduma yaptığı her şeyi görmek istiyordum ve beni bu kadar iyi hissettirirken hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Planım önce tişörtünden, sonra eşofmanından ve belki daha sonra da boxer külotundan kurtulmaktı.

Artık o kadar gergin bile değildim.

Önce sol, sonra sağ meme ucunun etrafında öpücükler bıraktı ve her iki göğsüme de iyice baktıktan sonra, bir meme ucunu ağzına çekti ve dili küçük yumrunun etrafında dolaşırken emdi.

Ira'nın yatak odasının kapısının tam olarak kapanmadığını bildiğim için çok fazla ses çıkarmamaya çalışarak usulca inledim.

Dilinin meme ucuma her dokunuşu doğrudan klitorisime kıvılcımlar gönderdi, o zaman tüm vurma ve batmanın nereden geldiğini fark ettim.

Wells'in de ilgisini çekmek istiyordu ama memelerimle oynaması hoşuma gitmişti ve onu bölmek istemedim.

Tüm o kıvılcımlar karnımın alt kısmında patlarken o anda kendimi çok cesur hissediyordum, bu yüzden elimi pantolonunun içine sokarak sikini kavradım ve aslında ne kadar büyük olduğunu hissettim.

Ucunun karnının alt kısmıyla bel kemeri arasına sıkıştığını hissedebiliyordum ve bunun rahat olup olmadığını merak ediyordum.

Ama sormak yerine, elimi onun uzunluğu boyunca hareket ettirmeye başladım, her hareket ettiğimde ucunun dışarı çıktığını hissettim.

Alçak hırıltılar göğsünü titretti ve diğer meme ucumla işi bittikten sonra yukarı baktı ve elimin sikine sürtünmesini engellemek için bileğimi tuttu.

"Bunu istediğine emin misin?"

Ona kaşlarını çatarak baktım, vücudunu keşfetmeme engel olmasından memnun değildim.

"Çok ileri gidersen seni durdurmak zorunda kalacağımı söylemiştin. Göğüslerimi öpmeye başladığından beri tek kelime etmedim," dedim ona, sesim sert ve kelimelerim şaşırtıcı derecede dolaysızdı.

Bu onu kıkırdattı ve daha fazlasını istediğimi anladığını göstermek için bir kez daha eğilip bir meme ucunu ağzına aldı, ancak tekrar bıraktı ve beni yatak odasına götürmek için tezgahtan çekti.

Kalbim heyecanla çarpıyordu ve yataktayken üzerimde hareket ettiği gibi, boxer külotunun içinden sikini okşamaya devam etmek için geri uzandım.

Wells

Bu konuda eskisi kadar çekingen değildi.

En azından ben öyle yorumladım çünkü bana bakire olduğunu ve o gece burada, yatağında öpüşmeye devam etseydik ne yapacağını bilemeyeceğini söyledi.

Ama elinin sikimi okşaması inanılmaz bir histi.

Bir damla prekum çoktan karnıma sürülmüştü ve uzun zamandır seks yapmadığım için aletim ellere alışmıştı.

Daha doğrusu ellerim.

Ama her gün bakmam gereken neredeyse dört yaşında bir çocuğum ve çoğu zaman baş belası olan bir işim varken, arada bir kendimi boşaltmamda utanılacak bir şey yoktu.

Ama diğer kadınlar bana pek çekici gelmediğinden, şu anda dudaklarını öperken bana dokunan Rooney olduğu için mutluydum.

Bu gece ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyordum ama boşalmadan önce durmasına izin veremeyeceğimi biliyordum.

Kendime her zaman, ona karşı ne hissettiğimi tam olarak bilmeden bir kızın bu kadar yakınlaşmasına izin vermemem gerektiğini söylerdim, ama onunla zaten çok derindeydim, kalbim onun yüzünden deli gibi çarpıyordu.

Sanırım henüz ona aşık değildim ama yakın zamanda benden kurtulamayacağını biliyordum.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, o da benimle aynı lanet sorunları taşıyordu ve incinmemek için gerçekten hissettiklerimizi bir kenara itiyordu.

Önce bana söylemeyeceğini biliyordum ama kendimi incitmemek için bencil olmak zorundaydım.

Her şey ters giderse canın çok yanacak.

Sol eli tişörtümün altında hareket ederek parmaklarının boxer külotumun bel bandında durmadan önce kaslarımın her birinde gezinmesine izin verdi.

Kıyafetlerimi çıkarmak zorunda kaldım ama çıkardıktan sonra onunkileri de çıkarmaya kararlıydım.

Kendimi onun üzerinden ittim ve yatağın kenarında durup ona bakarken tişörtümü başımın üzerine çektim ve eşofman altımı kalçalarımın altına ittim.

Gözleri önce karnıma takıldı, sonra boxer'ımın bel bandından dışarı fırlayan aletimin ucunu fark etti ve görebildiği tek şey o oldu.

O andan itibaren.

Yüzündeki ifadeden gördüğü şeyden hoşlandığını anlayarak sııttım, bu yüzden elimi aletimin üzerine koydum ve boxerımı çıkarmadan yavaşça ovuşturdum.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye fısıldadı ve sııtmamı daha da artırdı. "Öyle mi?"

"Evet ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum," dedi kaşlarını çatarak ve alt dudağını dışarı çıkararak.

Kıkırdadım ve tam önümde oturmasını sağlamak için eline uzandım ve elini sikimin üzerine koyarak yakından bakarken ovmaya devam etti.

Ne kadar az deneyimi olsa da, bir erkeğin vücuduna olan ilgisini göstermekten kesinlikle korkmuyordu.

Bu hoşuma gitmişti ama yine de onu yüzüstü çevirip istediğim gibi arkadan beceremiyordum.

Sikeyim.

İçimdeki mağara adamı kaçmaya çalışıyordu ama ona izin veremezdim. Henüz izin vermedim.

"Ben..." diye sordu, bana baktı ve boxer külotumu çekiştirdi.

Başımı salladım, sonra sertliğimi serbest bırakmak ve daha fazla yer açmak için aşağı itmesine izin verdim.

Elini etrafına sarıp yavaşça boyum boyunca hareket ettirirken onu yakından izlemeye devam ettim.

Vücudumdaki kaslar gerildi ve diğer elim yine memeleriyle oynarken saçlarından bir t u t a m almak için etrafına uzandım.

Ona ne yapacağını söylemek zorunda kalmadan keşfetmesini istedim ve beni şaşırtarak eğilip aletimin ucuna yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bunu bir adım daha ileri götürmek için dudaklarını dikkatlice etrafına sardı ve sanki bir lolipopmuş gibi emdi.

"Ah, siktir..." Yaptığı şeyin iyi hissettirdiğini bilmesini sağlamak ve devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla mırıldandım.

Saçlarını sıkıca tuttum ama baskı altında hissetmesin diye başını yaklaştırmadım, ama sonra durmak istemiyor gibi göründü ve sikimi ağzına daha derin almaya devam etti.

Biz erkekler bir kadının vücudunu anlamakta çok daha fazla sorun yaşarken, kızlar bir erkeğin nelerden hoşlandığını bulmakta çok fazla sorun yaşamıyor gibi görünüyordu.

"Çok iyi hissettiriyor," dedim ona.

Sertliği seviyordum, ama onun o tatlı masumiyeti, dudaklarıyla yarattığı hissi, daha deneyimli bir kızın sikimi emdiği zamanki kadar yoğun hale getiriyordu.

Her şeyi doğru yapıyordu ve onay istemeden yaptığı şey konusunda kendine güvenmesini izlemek hoşuma gidiyordu.

"Aynen böyle, aşkım. Dudakların aletimin etrafında harika hissediyor," diye fısıldadım.

Çocuklar görmemeyi tercih edecekleri durumlarla karşılaştıkları için kapıyı kilitlemeliydim ama hareket etmek ya da onu yaptığı şeyden alıkoymak istemedim.

İçimde bir orgazm oluştuğunu hissettim ama ondan bir adım geri çekilmek zorunda kalmadan önce bir süre daha kenara itebildim.

Çenesini kavrayarak ve başını geriye yatırarak dudaklarını öpmek için eğildim ve onu ne kadar zorlamak istemesem de, bunun nereye gitmesini istediğini bilmek zorundaydım.

"Söyle bana aşkım. Ne istiyorsun?" Dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra tekrar gözlerinin içine bakarak sordum.

Cevap vermesi biraz zaman aldı, ama cevabı beklediğim gibi değildi ve sikimin birden fazla kez seğirmesine neden oldu.

"Seni boşaltmak istiyorum. Ve senin de bana aynısını yapmanı istiyorum." Tatlı Rooney'nin aklından geçenleri nasıl söyleyeceğini bildiği ortaya çıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rooney

Bedenim rahatlamıştı ama zihnim hiç bu kadar gergin olmamıştı.

Wells'e söylediğim her şey gerçekten istediğim şeydi, ama garip bir şekilde, kalbim yerine aklım bana durmamı söylüyordu, sanırım olması gereken de buydu.

Dudaklarımın sikinin etrafında olması ilk başta garip hissettirdi, ama prekumunun tadı hiç de fena değildi ve vücudunu biraz daha keşfetme isteğim, ağzımın şaftı boyunca her kayışında daha da büyüdü.

Yaptığım şey hakkında kendimi iyi hissediyordum ve o da bana birden fazla kez iyi hissettirdiğini söyledi, bu da beni kesinlikle daha fazla uzunluğunu almaya itti.

Wells önümde durmuş, elini sikine sarmış, okşarken gözlerinin yüzümden göğüslerime doğru kaymasına izin veriyordu.

Sadece ön sevişmeye bağlı kalmayacağımız açıktı ve kalmadığımıza sevindim. Ondan daha fazlasını istiyordum.

Dili alt dudağını yalamak için dışarı çıktı, sonra gülümsedi ve başını eğdi. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordu.

Önemli bir soruydu ve neyse ki öyleydi.

"Öyleyim," dedim ona, vücuduma hayran hayran bakmasının tadını çıkararak.

"Ben temizim. Birkaç ay önce test yaptırdım. Ve dürüst olmalıyım... Prezervatifle seks yapmaktan hoşlanmıyorum. Ayrıca, yıllardır seks yapmadım."

Nasıl hissettirdiğini bilmediğim için umurumda da değildi.

Nazik olduğu sürece.

Ira böyle mi doğdu?

Korunmadan Leah ile seks yapması mı?

Bunlar başka bir günün sorularıydı. Şimdi bize odaklanmalıyım.

"Benim için pantolonunu çıkarmak ister misin aşkım?" diye sordu, sesini alçaltarak ve gözlerini benden ayırmadan.

Başımı salladım ve pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı itmek için popomu yataktan kaldırdım, sonra onları tamamen çıkarmak için geri oturdum, ardından çoraplarımı çıkardım.

Gözleri aşağıya doğru indi, bir kez daha göğüslerimde durduktan sonra vücudumun hiçbir erkeğin elleriyle dokunmadığı o tek parçasını içine aldı.

Vücudumu santim santim incelemesinden rahatsızlık duymuyordum ama etrafımızdaki serin hava kıpırdanmamamı ve bacaklarımı birbirine bastırmamamı zorlaştırıyordu.

"Buraya gel," diye fısıldadı, elini uzatarak.

Benimkini onunkine yerleştirdim ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim, böylece önünde durup gözlerinin içine bakacaktım.

Her iki eli de yüzümü kavradı ve sikinin ucu karnıma değdi. "Endişeli görünüyorsun," dedi yüzümü dikkatle inceleyerek.

Endişeli değildim, yoksa böyle hissederdim, değil mi?

"Değilim," diye cevap verdim, ellerim kaslı karnına ve göğsüne doğru yol alıyordu.

"Emin misin?" diye sordu, başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirerek. "Bunu istediğini görebiliyorum ve sana söz veriyorum, ilk seferini unutulmaz kılmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ama endişelendiğin ya da önce konuşmak istediğin bir şey varsa, şimdi bunun için doğru zaman."

Bir an ona baktım, sonra gülümsedim ve başımı salladım. "Ben iyiyim. Seni istiyorum ama gerçekten sabırsızlanıyorum," dedim usulca gülerek.

Kıkırdadı ve başını salladı, beni yatağa geri götürmek için birkaç adım atmadan önce alnımı öpmek için eğildi.

"Sikimi yalamak hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu alay ederek ve sırıtarak. Sözlerini filtrelemeden konuşmasına bayılıyordum.

Bana Ira'nın etrafta olduğu zamanlardan farklı bir yönünü gösterdi.

İfadesini başımla onayladım ve beni daha da bekletmek için eğilip dudaklarımı tutkuyla öptü.

Bacaklarımı ayırıp aralarına yerleşirken iki eliyle başımın yanında kendini tuttu.

Dili benimkine karşı hareket etti ve beni nefessiz bıraktı.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum, o da bunu fark etmiş olacak ki sağ elini amıma götürdü ve avucuyla hafifçe kapattı.

İki parmağı kıvrımlarım boyunca hareket etti, ıslaklığı hissetti ve sonra daha önce oynadığım o hassas küçük yumruyu daire içine aldı.

Sadece parmaklarımla bir yere varamadım ama on sekizinci doğum günümde Evie hediyesini herkesin önünde açmamın eğlenceli bir fikir olduğunu düşündü.

ve beni seks oyuncaklarıyla dolu bir kutuyla utandır.

Hediyeyi beğenmediğimden değil, sadece üniversiteden tüm yeni arkadaşlarımız bana bakarken açmak zorunda kalmamayı diledim.

Seks düşkününü falan olduğumu düşünmüş olmalılar.

Ben tam tersiydim.

Dolayısıyla bu seks oyuncaklarını partnerimle paylaşmadan tek başıma kullanıyorum.

Her neyse, demek istediğim, sadece Evie'nin hediyesinde gelen küçük vibratörle doruğa ulaştığımdı, bu aynı zamanda sık kullandığım tek oyuncaktı.

Wells'in parmakları sıcak ve nazikti ve karnımın alt kısmındaki karıncalanma hissini uyarmak için klitorisimin etrafında dönmeye devam ettiler.

Benimle bilerek dalga geçmiyordu ama kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Gözlerimin içine bakmak için öpücüğe ara verdiğinde yumuşak bir inilti beni terk etti ve o andan itibaren kelimelere gerek kalmadı.

Elini kaldırdı ve parmaklarını tam dudaklarımın önünde tuttu ve benden ne yapmamı istediğini hemen anladım.

Ağzımı açtım ve iki parmağını içeri çektim, daha önce horozuyla yaptığım gibi onları emdim ve ıslattım.

Ben bunu yaparken, gözleri kaçırmamak için dudaklarıma kaydı ve kendi dudaklarının ayrılma şekli bana bu gece şimdiye kadar yaptığımız diğer her şey kadar bundan da zevk aldığını söyledi.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye fısıldadı, sesi kısık ve alçaktı.

Parmaklarını çekmeden önce, üzerinde biriken tükürüğü almak için dilimi aşağı doğru itti ve parmaklarını daha da ıslattı.

Sonra, tükürüğümün üzerime damlamasına izin vermemek için parmaklarını hızla klitorisime geri yerleştirdi ve tekrar daire çizmeye başladı.

"Önce seni boşaltacağım," diyerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve kısa bir süre sonra tekrar gözlerimin içine baktı.

Ağzımı açtım ve klitorisimin etrafındaki acı daha da şiddetlenirken, "Peki ya sen?" diye sordum.

Kendini beğenmiş bir sırıtış ağzının kenarını çekiştirdi. "Bu tatlı amcığın içine boşalacağım. Tanrım, Rooney, kokunu buradan alabiliyorum ve yemin ederim daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey koklamamıştım."

Sözleri sadece kalbimi ısıtmakla kalmadı, aynı zamanda sertçe çarpmasına da neden oldu.

Onu böyle görmek hoşuma gitti ama baba tarafını da çok seviyorum.

Kendimi işe yaramaz ya da bencil hissetmemek için, elimi tekrar şaftının etrafına sarmak için aramıza uzandım, ancak oral seksimden sonra tekrar kuru olduğunu fark ettiğimde, onu ovmadan önce elimi de ıslatacağımı düşündüm.

Muhtemelen daha iyi hissedersin, değil mi?

Elimi tekrar kaldırdım ve gözleri benimkilerdeyken avucumun içini ve parmaklarımı yaladıktan sonra tekrar aşağı uzandım ve uzunluğunu ovdum.

"Bunların hiçbirini daha önce yapmadığına emin misin?" diye

sordu kıkırdayarak. Başımı salladım ve gülümsedim.

Güzel iltifat.

"Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et. Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı başparmağımı en hassas noktası olan ucunun üzerinde gezdirirken.

Gözlerimi kapatmamak için elimden geleni yapıyordum çünkü olan biten hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum ama o parmaklarını daha hızlı hareket ettirdikçe içimdeki gerilim de artıyordu.

"Rahatla, Rooney. Gergin olursan seni boşaltamam," dedi bana.

Bunu söylemek onun için kolaydı ama rahatladığımda ihtiyacım olan rahatlamaya çok daha çabuk ulaşacağımı biliyordum.

Parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktığında nefesim kesildi ve tam o anda neden durduğunu merak ederek kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Lütfen durma, Wells," diye yalvardım, kalçalarımı salladım ve parmağını tekrar klitorisime sokmaya çalıştım.

Ama istediğimi yapmak yerine elini amımdan uzaklaştırdı.

İçimden bir sızlanma geçti.

"Fikrimi değiştirdim. Boşaldığında tatlılığının tadına bakmak istiyorum," diye homurdandı, aşağı inip bacaklarımın arasına girdi, onları birbirinden ayırdı ve hemen dilinin kıvrımlarımda gezinmesine izin verdi.

"Ah! Oh, Tanrım!" İnledim, saçlarını avuçlarımın arasına aldım ve onu o hassas noktaya doğru çektim.

Bir an için sırtıttığını hissedebiliyordum, sonra bana zevk vermeye devam etti ama bu sefer diliyle.

Bu çok daha iyi hissettirdi ve bunu nasıl doğru yapacağını kesinlikle biliyordu.

"Wells," diye nefes aldım, gözlerim kapanmadan önce ona bakmaya devam ettim.

Etrafımı karanlık sarmıştı ama beni doruğa yaklaştırdıkça daha fazla kıvılcım görünüyordu.

Kalçalarım tekrar hareket etmeye başladı, onu klitorisimdeki tam noktaya yönlendirerek beni kontrolden çıkaracaktı.

Ayak parmaklarımdan başlayan ve kendimi boşaltırken sık sık hissettiğim o yoğun duyguyu hâlâ içimde tutmaya çalışıyordum.

Kısa bir süre sonra etrafımda havai fişekler patladı.

Wells

Onun amının tadı bana bunca yıldır neyi kaçırdığımı fark ettirdi.

Yine de dışarıda Rooney kadar tatlı başka bir kadın olmadığından yüzde yüz emindim.

Sıvıları tükürüğümle karışarak kıvrımlarının arasından aşağı aktı ve ben mümkün olduğunca çoğunu yuttum, ona doyamadım.

Yüzüne bakmak için yaklaştığımda gözleri hâlâ kapalıydı ve nefesini tutmaya çalışırken dudakları aralanmıştı.

Kendime engel olamadım ve ukala bir sırıtışla, "Eğer bu nefesinizi kestiye, o zaman sizi becerdiğimde neler olacağını hayal bile edemiyorum" dedim.

Gözleri açıldığında yanakları hemen kızardı. "İlk defa bir erkek..."

"Biliyorum," dedim burnunun ucunu öperek. "Ve senin ilkin olduğum için mutluyum."

Açılmış bacaklarının arasını ayarlarken sikimi ovuşturdum, ama ucumu girişine yerleştirmeden önce, farklı şekilde yatarsa daha kolay olacağına karar verdim.

"Yan dön tatlım," dedim, sağ bacağını kaldırıp diğer tarafa doğru çektim, böylece kalçaları yana yattı ama sırtı hâlâ şilteye dayanıyordu.

Nedenini sormasına gerek yoktu, çünkü gözleri bunu zaten onun için hallediyordu.

"Benim için daha kolay olacak ve muhtemelen senin için bu şekilde daha az rahatsız edici olacak," dedim, belini ve kalçasını fırçaladım, sonra elimi kıcını örtmek için daha aşağıya doğru hareket ettirdim.

"Çok güzelsin, Rooney."

Gözleri görmezden gelinemeyecek türden bir şehvetle doluydu ve ona beni içinde hissetmenin ne kadar iyi bir duygu olduğunu göstermeyi hedefliyordum.

Neredeyse dört yıl boyunca seks yapmamayı nasıl başardığımı bilmiyorum ama ikinci kez görmeyeceğimi bildiğim rastgele kadınlarla yatmak doğru gelmiyordu.

Baba olmaya odaklanmıştım ve Ira benim bir numaralı önceliğimdi. Her zaman.

Ama Ira ne kadar önemli olursa olsun, Rooney ile aramızdaki bu şeyin beklenenden daha uzun süreceğini şimdiden söyleyebilirdim.

Başta fazla bir şey beklemiyordum, onun Ira ve bana karşı tatlı ve nazik olan yeni komşum olduğunu düşünüyordum.

Küçük ailemin etrafındaki güvenlik duvarını yıkacağını, oğlumun ve benim yanıma yerleşeceğini ve o duvarı tekrar kapatacağını çok az biliyordum.

İçimde ona karşı bu arzuyu hissetmeye devam ederken onu dışarı itemezdim.

Gerçekte ne olduğundan hala emin değilim, bu yüzden açıklanmayan Rooney'nin ve benim ilişkimiz için çok uygun bir kelimeydi.

Ucumu kıvrımları boyunca fırçaladım, daha iyi kayması ve içine itmeyi kolaylaştırmak için ıslattım.

Başımı kaldırdığımda kapüşonlu gözlerinin elimde olduğunu ve her şeyi yakından izlediğini gördüm.

"Yavaş gideceğim. İyi hissettirmek istiyorum, o yüzden gerekirse durmamı söyleyin."

Bana hızlıca başını salladı ama sanki söylediklerimi dinlememiş gibiydi.

Bu gece benimle seks yapmayı kafasına koymuştu.

Hazır olduğu için ucumu girişine doğru ittim ve ıslaklığı sayesinde kolayca hafifçe içeri kaydđ.

Zaten içindeki ince bariyere çarpmamak için durdum, ama ayarlamak için kalçalarını hareket ettirdiğinde, aletim daha da içeri girdi, ancak sıkı duvarları daha derine kaymamı engellediğinden tekrar durdu.

Yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi ve bir elimle kalçasını hafifçe sıkarken diğeri elimle de aletimin tabanını tutmaya devam ettim.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Evet, iyi hissettiriyor," dedi, sesi ilk başta kararsızdı. "Devam et," diye ekledi bu kez daha kararlı bir şekilde.

Tekrar aşağıya baktım, amının aletimin etrafına sarılmasının ne kadar harika bir his olduğunu düşündüm ve hızlı, hızlı bir hareketle, bariyeri kırmak için içine ittim.

Göğsünden yumuşak bir çığlık çıktı, ama kendimi onun derinliklerine gömmemden dolayı hissettiğı acıyı veya gerginliğı hafifletmek için hareket etmeye başladığımda, tekrar rahatladı ve başını yastığa bırakmadan önce gülümsedi.

"Siktir..." Homurdandım, bir elimle yine kıcını avuçladım ve diğeri elimi düz karnının üzerine koydum.

"İyi hissediyor musun?" Biraz daha hızlı hareket etmem gerektiğini onaylatmak için sordum.

Başını salladı, bana gülümsedi ve sonunda tamamen rahatladı.

"Harika hissettiriyor," diye cevap verdi ve bu kalçalarımı daha hızlı hareket ettirmem ve onu daha sert becermem için yeterliydi.

Sunabileceğim her şey bu değildi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Üzerine eğilerek, dudaklarını tekrar alırken kalçalarımı itmeye devam ettim, onu derinden öptüm ama bedenlerimize odaklanmaya devam ettim.

Uzunluğumun içine gömülmesine alıştıkça yumuşak inlemeleri daha da yükseldi ve Ira'nın babası ve komşusunun yatak odasında garip bir şey yapmasından uyanmayacağından emin olmak için onu öpmeye devam ettim.

İstediğim son şey onun garipleşmesiydi, ama neyse ki, inlemelerimiz ve homurdanmalarımız yüzünden henüz uyandığına dair bir işaret yoktu.

Önce bana seslenirdi, böylece bizi fark etme ihtimali düşük olurdu.

"Aynen böyle, aşkım. O daracık amcığınla beni sıkmaya devam et," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim, ama bunu söyledikten kısa bir süre sonra, sıkma bir saniyeliğine durdu, sadece amının titreşmeye başlaması için.

Yaklaştığını hissedebiliyordum, bu yüzden onu hızlı ve derin sikmeye devam ettim.

Ve o andan itibaren, sikimin onun amının etrafında kenetlenmesiyle aynı ritimde zonklamaya başlaması çok uzun sürmedi.

Bu kadar.

Kendimi tutmayı bırakıp ona söz verdiğim gibi kendimi onun içine bırakmamın zamanı gelmişti.

Öpüşmeyi kesip yüzüne yakın durarak gözlerinin içine baktım ve dölleri amına dolmadan hemen önce vücudumdaki kaslar zayıflarken parmaklarımı boğazına doladım.

İlk başta kontrolsüzce, ama orgazmı daha ileri itmek ve dışarı çıkmak isteyen şeyi daha fazla serbest bırakmak için orgazmın gücünü çabucak ele geçirdim.

Ira'nın iyiliği için sessiz kalmaya çalışırken göğsümde kısıp bir inilti titreşti, ancak dünyanın en güzel kızı bana bakarken vücudumu kontrol etmek zordu, gözleri geniş ve az önce olanlardan memnun.

Ve işleri daha da iyi hale getirmek için kalçalarını döndürmeye başladı, sessizce onu becermeye devam etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Daha fazlasına duyduğu coşkulu ihtiyaç karşısında

kıkırdadım. "İkinci raunda hazır mısın?" Sırıtarak

sordum.

Başını salladı ama tam da beklediğim gibi nefes nefese kalmıştı.

"Önce o güzel ciğerlerini oksijenle doldur aşkım, birkaç dakika içinde ağrın geçmezse ikinci raunda geçebiliriz," dedim.

Cevap vermedi, bu da ya nefes al m a y a çalıştığının ya da zaten ağrılı hissettiğinin yeterli kanıtıydı.

Eğilip önce dudaklarını, sonra burnunun ucunu, sonra da alnını öptüm.

"Seni temizlememe izin ver. Bu son seferimiz olmayacak."

"Söz mü?" diye nefes aldı.

Güvenceye ihtiyacı olduğu gerçeği beni çok etkiledi ama daha fazlasını istediğini bana zaten göstermemiş olsaydı ben de aynı şeyi hissederdim.

"Söz veriyorum, Rooney. Bir d a h a asla senin içine gömülmeye hayır diyebileceğimi sanma."

Yirmi Beşinci Bölüm

Rooney

Wells ile ilk seferimden ne kadar keyif almış olsam da, ikinci tura çıkmadığımız için mutluydum.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, dün gece bahsettiği acıyı hissettim ve bacaklarımın her hareketi amımın ağrmasına neden oldu.

İyi hissettirdi ama beni tekrar becermesi kesinlikle canımı yakacaktı.

Yorganın altında gerindim ve Wells'in hâlâ benimle yatakta olup olmadığını anlamak için arkama uzanırken esnedim.

Ira erken kalktı, en azından bana söylediği buydu ve eminim Wells de ne zaman kalkarsa o zaman kalkardı.

Yine de saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve dışarıdaki yağmur güneşi gizliyordu ve ne kadar uyuduğumu tahmin etmemi zorlaştırıyordu.

Wells hâlâ yanımdaydı ama sırtı bana dönük bir şekilde yatıyordu.

Bu bizim için alışılmadık bir durumdu, çünkü beni her zaman kucaklardı ve uykuya daldığımızda bana hala aynı şekilde sarılırdı.

Ama bu sabah değil.

Ona bakmak için arkamı döndüm ve çok geçmeden kollarının neden bana sarılmadığını anladım.

Ira onun yanında yatağa girmişti ve düşmemesi için Wells onu göğsüne yakın tuttu.

İkisi de uyuyordu, bu yüzden onları uyandırmamaya karar verdim ve dün gece mutfakta bıraktıklarımızı temizlerken ve belki kahvaltıya başlarken dinlenmelerine izin verdim.

Dikkatlice yataktan kalktım ve eşofmanlarımı giydikten sonra yatağın etrafından dolaşarak kapıya doğru yürüdüm ve durup ikisine tekrar baktım.

Ira sırtüstü yatıyordu ve yüzü Wells'in göğsüne gömülmüştü; Wells'in bir kolu Ira'nın başının üzerindeydi, diğer kolu ise vücuduna sarılmıştı.

Birbirlerine sarılmış çok sevimli görünüyorlardı, ben de yatak odasından çıkıp koridordan banyoya gitmek için kapıyı ittim.

Biraz kendime geldikten sonra mutfığa gidip kahve yaptım, sonra da Wells daha sonra uğraşmak zorunda kalmasın diye mutfığı ve oturma odasını temizledim.

Kendisinin ve Ira'nın arkasını zaten birçok kez temizlemişti.

Dün gece telefonumu mutfak tezgahının üzerinde bırakmışım ve bana kimin mesaj attığını kontrol etmek için elime aldığımda gördüğüm tek isim AJ'nin ismiydi.

Mesajlarını okumadan önce bile içimi çektim ve gözlerimi devirdim, ama o gece odamda olanlardan sonra, bunun sadece beni kontrol etmek ve nasıl olduğumu sormak için olmadığını biliyordum.

İlk gönderdiği mesaja dokunup okumak için açtım ve daha söylememe gerek kalmadan ağzımda kötü bir tat bırakmaya başlamıştı bile.

Dana'yı beceriyorum çünkü sana sahip

olamıyorum. En azından kendi yaşındaki

erkeklerle ilgileniyor.

Umarım o yaşlı adamla sikişmeye değer.

Mesajlar dün gece saat üç elli altıda gönderilmişti ve tek düşünebildiğim çok ama çok sarhoş olduğu idi.

Tekrar iç çektim, bu sefer öncekinden çok daha ağırdı ve normal bir insan gibi bu işin peşini bırakamayacağım için o üç saldırgan mesaja cevap verdim.

Bu hiç nazik değil, Aiden. Sarhoşken bile.

Telefonumu bir kenara bırakıp kendime bir fincan kahve doldurdum, ardından kanepeye oturdum ve o korkunç şeyleri okuduktan sonra biraz rahatlamak için bacaklarımı vücuduma yaklaştırdım.

Bu ne cüret?

Uzun zaman önce ilişkimiz bitmişti, iznim olmadan bana yaklaşmakla hata yapmıştı ve şimdi bana böyle şeyler göndererek beni kışkırtmaya ya da her ne yapıyorsa yapmaya çalışıyordu.

Kabul edilemez.

Kahvemden birkaç yudum aldım ve aklımı AJ'den uzaklaştırmaya çalıştım ve şansına Ira çıplak ayakları ve Süpermen pijamalarıyla köşeyi dönüp mutfığa girdi.

"Günaydın, küçük adam. Erken kalkmışsın," dedim sesimi alçaltarak.

Başını salladı ve iki yumruğuyla gözlerini ovuşturdu, sonra kanepeye gelip önümde durdu.

"Babam hâlâ uyuyor mu?" Elimi sarı saçlarının arasında gezdirerek onları evcilleştirmek için sordum.

İşe yaramadı ama vahşi görünüşünü

sevdim. Tıpkı Wells'inki gibi.

Tekrar başını salladı.

Sabahın erken saatlerinde pek konuşkan değildi ama onu suçlayamazdım.

Saat neredeyse yedi buçuktu.

Gözleri kahve fincanıma kaydı ve dudaklarını ayırarak gözlerini orada tutunca gülümsedim.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Onun yanında yemek konusunda kendime güvenmediğim için sordum çünkü ne yiyip ne içemeyeceğinden emin değildim.

"Su lütfen?"

"Pekâlâ. Sana bir fincan getireyim." Ona gülümsedim ve kahvemi koymak için koltuktan kalktım, ben mutfığa doğru yürürken o da koltuğa tırmandı ve siyah televizyon ekranına baktı.

Bir şey izlemek isteyip istemediğinden emin değilim ama sorayım dedim.

"Baban uyanana kadar televizyonda bir şeyler izlemek ya da oyuncaklarıyla oynamak ister misin?"

Su bardağını ona geri getirdim ve birkaç yudum içmek için elimden aldı.

"Televizyon izlemek istiyorum," dedi küçük sesi yumuşak ve tatlıydı. "İzlemekten hoşlandığın favori bir çizgi filmin var mı?"

Başını sallayıp omuz silkerken ben de yanına oturdum ve televizyonu açmak için kumandayı aldım.

"Hm, bir şeyler bulacağız," diye ona söz verdim ve kesinlikle onun yaşındayken izlediğim çizgi filmler ekranda belirdi.

"Looney Tunes! Onları biliyor musun?" Zaten tamamen odaklanmış olduğu için ona bakarak sordum.

Bana hızlıca başını salladı, sonra ekranı göstererek "Bu Bugs Bunny!" dedi.

"Evet, bu o!" Gülümseyerek ve bugünlerde bir çocuğun hâlâ Bugs Bunny'nin kim olduğunu bilmesinden gurur duyarak cevap verdim.

Kahvemi tekrar elime aldım ve bitirmek için birkaç yudum aldıktan sonra fincanı tekrar sehpanın üzerine koyarak kanepede daha rahat bir pozisyona geçtim.

Sonra Ira beni şaşırtan ama kalbimi ısıtan çok tatlı bir şey yaptı.

Bana yaklaştı, başparmağını ağzına soktu ve başını kucağıma yasladıktan sonra diğer elini saçlarının arasına sokarak saç tellerini parmaklarının etrafında döndürdü.

Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm ama kendini teselli ederken bir yandan da teselli arıyordu ve bunun şimdiye kadarki en sevimli şey olduğunu düşünmüştüm.

Gülümsedim ve elimi onun yanına koyarak benden izin istemesine gerek kalmadan bana sarılmasına izin verdim.

Bu küçük çocuk ne isterse yapabilirdi ve ben de onun kişisel alanıma girmesine izin verirdim.

Wells yanında olmasa bile bana güvendiğini bilmek çok güzel bir duyguydu ve Wells'in de Ira'nın yanında bana güvendiğini biliyordum.

Böylece, hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmadan, arada sırada birbirimizle konuşarak çizgi film izledik.

Çocuklarla yapılan konuşmalar asla zorlama değildi ve olmamalıydı, bu yüzden Ira'nın sessiz kalmasında bir sakınca yoktu.

Wells

Onları kanepede birbirlerine sarılmış çizgi film izlerken görmek uzun zamandır gördüğüm en sevimli manzaraydı.

Ira'nın Rooney'den hoşlandığı benim için her zaman açıktı, ama bu kadar kısa sürede bu kadar yakın olacaklarını asla hayal edemezdim.

Daha çok Ira yüzünden, ama Rooney ile yalnız vakit geçirmekte bir sorun görmüyordu.

Mutfaktan onları izlerken gülümsedim ve yanlarına gittiğimde Rooney başını çevirip gülümseyerek bana baktı.

"Günaydın," diye selamladı beni. "İyi uyudun mu?"

"Evet, biraz fazla iyi. Beni uyandırmalıydın" dedim ve eğilip alnından öptüm.

Ira hâlâ televizyona odaklanmıştı ve onun iyi olduğunu ve bu yavaş sabahın tadını çıkardığını bilerek gülümsedim.

Rooney'nin yanına otururken "Hey, dostum," dedim ve nihayet bakışlarını ekrandan ayırdığında, kendini yukarı itti ve bana ulaşmak için kucacağının üzerinden süründü.

"Looney Tunes izliyoruz," dedi bana, ekranı göstererek ve kucığıma oturup televizyona bakarak.

"Anlıyorum. Rooney ile güzel bir sabah geçirdiniz mi?"

Başını salladı ve ben de gülümseyerek ona bakmadan önce başının arkasını öptüm.

"Uzun zamandır mı ayaktasınız?"

"Yaklaşık bir saat. Önce ben kalktım, sonra o içeri girdi ve televizyonda bir şeyler izlemek istedi. Umarım sorun olmaz," dedi.

"Tabii ki. Yatağıma gizlice girdiği için özür dilerim. Hâlâ gece boyunca kendi yatağında uyumasını sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Hayır, merak etme Wells," dedi gülümseyerek, kolunu kaldırıp kanepenin arkasına yerleştirdi, sonra parmaklarını nazikçe saçlarımın arasına soktu.

Güzel.

Çünkü Ira benim yatağıma girdikten sonra onu kendi yatağına götürmeye hazır olduğumu düşünmüyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Gözleriyle tekrar buluşmadan önce kalçalarına bakarak sordum.

Yanaklarını içine çekti, sonra gülümsedi ve omuz silkti. "Biraz ağrım var. Dün gece inanılmazdı."

"Pişmanlık yok mu?"

"Tek bir tane bile değil," diye cevap verdi ve eğilip dudaklarımı hızla öptü. "Kahve yaptım. Bir fincan ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor. Biraz sonra kahvaltı hazırlarım. Henüz aç değilsin, değil mi dostum?"

Ira başını çevirip bana baktı ve sorum karşısında başını salladı. "Ama Hulk suyumu alabilir miyim lütfen?" diye sordu mümkün olan en nazik şekilde.

"Tabii ki yapabilirsin."

Onu kucağıma aldım ve yanımdaki kanepeye oturttum, böylece Rooney ile birlikte kalkabildim ve ikimiz de mutfğa vardıgımızda, o iki fınana kahve doldururken ben de meyve suyu için her zaman kullandığım tüm meyve ve sebzeleri çıkardım.

"Sen de ister misin? Sanırım kendim için de biraz yapacağım," dedim ona.

"Teşekkür ederim ama şimdilik kahve ile idare edeceğim. Bugün için bir şey planladın mı?" diye sordu, yanımdaki tezgâha yaslandı ve sebzeleri blendera sığacak kadar küçük dilimlememi izledi.

"İra'yı parka götürmeyi umuyordum ama yağmur yağıyor ve kapalı oyun alanına gideriz diye düşündüm. Sen de gelmek ister misin?" Evet diyeceğini umarak sordum.

"Hafta sonunu ikinizle geçirmek istediğimi söylemiştim. Tabii ki geleceğim," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Mükemmel. İra'ya küçük arkadaşını davet etmek isteyip istemediğini sorabilirim. Muhtemelen bu şekilde daha eğlenceli olur," dedim.

Kahvesinden bir yudum alırken başını salladı ve ben her şeyi blendera koyduktan ve o da fınanını tezgâha yerleştirdikten sonra eğilip dudaklarından öptüm.

Hemen ardından öpücüğü derinleştirdim ve onu daha yakına çekmek için elimi yanağına koydum ve o da ellerini çıplak göğsüme koyarak kendi isteğiyle geldi.

Dün gecedten sonra onu hâlâ burada görmek iyi hissettirdi ama sabah gitmesinden korktuğumdan değil.

O tek gecelik bir ilişki değildi ve dün gecenin son seksimiz olmayacağına dair verdiğim sözü tutacaktım.

Blender durduğunda, ona bakmak için öpücüğü kestim. "Burada bizimle olmanı seviyorum."

Bunlar basit kelimelerdi ama benim için çok şey ifade ediyorlardı.

Gözleri parlarken ve gülümsemesi büyürken ona da.

"Burada seninle olmayı seviyorum," diye fısıldadı, başparmağıyla göğsümü okşadı ve sonra blender'a gitmeme izin vermek için geri çekildi.

Elimde olsa onu sonsuza kadar burada tutardım ama daha çok erkendi.

Gerçi, banyomda benimkinin y a n ı n d a durması için ikinci diş fırçasını da getirmişti, bence çok şirindi.

"Kanepede biraz daha sarılalım, sonra dışarı çıkmadan önce kahvaltı edip etmeyeceğimize karar veririz, tamam mı?"

Başını salladı, ben Ira'nınkini ve oturma odasına götürmek üzere kendi smoothie'mi tutarken o da iki kahve fincanını kaptı.

Dışarıda yağmur yağsa bile bugün eğlenceli bir gün olacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Rooney

"Ah, işte oradalar," dedi Wells, yürümeye başlayan çocuğuyla bir adam bize doğru yürürken.

Kapalı oyun alanına çoktan girmiştik ve ebeveynlerin oturma alanının yanında Ira'nın küçük arkadaşının gelmesini bekliyorduk.

Wells onları buraya davet etmek için çocuğun babasını aramış ve o da oğlunu oynamaya getirmeyi memnuniyetle kabul etmişti.

Wells'in tamamen yalnız olmadığını, annesinin yanında olduğunu ve güvenebileceği başka ebeveynleri olduğunu bilmek hoşuma gitti.

"Benny!" Ira arkadaşını görünce seslendi ve sanki daha sevimli olamazlarmış gibi birbirlerine doğru koşup sarıldılar.

Biraz garipti ama küçüklerdi, ne bekliyordunuz ki?

"Hey, dostum," dedi Wells, adamı el sıkışarak selamladı. "Rooney, bu Grant," dedi ve Grant'e merhaba dememe izin vermek için kenara çekildi.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedim gülümseyerek ve elimi uzattım.

Elini sıktı ve başını salladı, oldukça ciddi ama biraz da gergin görünüyordu. "Ben de memnun oldum Rooney. Sanırım Ira'nın bakıcısı değilsin," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Kıkırdadım ve başımı salladım ama cevap veren Wells oldu. Grant'e şakayla karışık "Ona bulaşma," dedi, sonra Ira ve arkadaşına baktı.

"Ira, Grant'e merhaba de."

Dönüp ona baktı ve hızlı bir el sallamadan sonra Benny de bizi selamlamak için aynı şeyi yaptı.

Biz de merhaba dedik ama ikisinin de daha fazla konuşmak istemediği açıktı.

"Siz ikiniz iyi oynayın, tamam mı? Diğer çocukları itmeyin ve her zaman nazik olun. Ve birbirinizden ayrılmayın," dedi Grant, Ira ve Benny'ye. İkisi de başlarını sallayarak birbirlerinin ellerini tuttular ve birlikte oyun alanına koşmaya hazırlandılar.

Burada hiçbir çocuğun zarar görmediğinden emin olmak için çalışan öğrenciler vardı, bu yüzden onlar çocuklarla ilgilenirken biz de burada oturup uzaktan gözlem yapabiliyorduk.

Wells, Ira ile göz hizasına indi ve pantolonunun bel bandına takmak yerine boynuna astığı pompasını kontrol etmek için gömleğini yukarı çekti, böylece Ira'nın etrafta koşuşturmasını daha kolay ve rahat hale getirdi.

"Arada bir gelip bir yudum su içmeyi unutma, tamam mı dostum? Biz burada olacağız."

Wells daha çok koruyucu bir babaydı, Grant ise onların kaçıp gitmesini bekleyemiyordu, böylece biraz sessiz zaman geçirebilecekti.

Eğlenceliydi ama fark etmesine izin vermedim.

"Tamam. Artık oynayabilir miyiz?" Ira babasını iterek ama mümkün olan en tatlı şekilde sordu.

Kıkırdadı, alnından öptü ve başını salladı. "Git ve eğlen."

İlk hedefleri, ucunda top havuzu olan çift kaydırağı ve güvenli bir şekilde yukarı çıktıklarından emin olmak için bir saniye orada durduk, sonra bir masaya oturduk.

Grant kara gözleriyle yüzümü incelerken, "Hâlâ üniversitedesin," dedi.

Yakışıklıydı, muhtemelen Wells'in yaşındaydı ama görünüşü tam tersiydi.

Benny'nin de sahip olduğu simsiyah saçları vardı ve sakalı Wells'in kirli sakalından daha kalındı, bu da Grant'i görüldüğünden daha gizemli gösteriyordu.

"Evet, sanat öğrencisiyim ve Central College'da üçüncü yılımdayım," dedim. "Ne iş yapıyorsun?"

Göründüğü kadar katı ve ciddi olmadığını kanıtlamak için onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.

"Ben bir itfaiyeciyim," dedi, cevabını kısa ve doğrudan tutarak. "Bu harika," dedim ona gülümseyerek.

Wells bu konuşmayı sürdürmeye çalıştığını fark etmiş olmalı ki elini kalçama koydu ve hafifçe sıktı.

"Evet, öyle. Ama çok stresli. Keşke böyle hissetmeden bir gün bile geçirebilsem. Hâlâ sakın ve tatmin edici bir hayatın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Huysuzluğu biraz ilgi çekiciydi.

Onu böyle davranışları için suçlamıyordum, çünkü hepimizin başa çıkması gereken kendi sorunları vardı, ama onun varlığından ne kadar keyif almaya çalışsam da, onun

karanlık işimi zorlaştırıyordu.

Onunla daha yeni tanışmıştım, bu yüzden ona ısınmam için hala zaman vardı.

"Grant de bekar bir baba. Eski sevgilisi, Benny'nin annesi, onu iki haftada bir hafta sonları alıyor," diye açıkladı Wells.

"Ve size şunu söyleyeyim, bugüne kadar, yirmi dört saat çalışarak ve baba olarak bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok."

Gülümsedim.

Wells'in ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum ve Ira'yla ilgilenme şekli inanılmazdı. Wells'e gülümseyerek bakarak, "O harika biri," dedim.

"Grant sadece hayatını olduğundan daha kötü gösteriyor. Söylediği her kelimeye inanma," dedi bana göz kırparak.

Grant sert bir kahkaha attı ve başını sallayarak sandalyeye yaslanıp daha rahat bir pozisyon aldı.

"Siz ikiniz bir şeysiniz, ha? Onu bir daha biriyle çıkarken göreceğimi hiç düşünmezdim. Nasıl tanıştınız?"

"Wells'in üst katında oturan en iyi arkadaşımın yanına taşındım," diye açıkladım ve Grant kaşlarını kaldırdı.

"O kız hâlâ orada mı yaşıyor? Ailesinin sahip olduğu onca parayla oradan daha çabuk çıkar diye düşünmüştüm."

Evie'nin kim olduğunu bilmesi anlaşılabilir ve ayrıca ilginçti. "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Ailesini tanıyorum. Bir süre önce bir yangının yeni apartman komplekslerinden birini yok etmesini engellemeyi başardıktan sonra şehir kulübü galalarından birine davet edildim. Hâlâ bir inşaat alanıydı ama bazı gençler bir gece yangın çıkarmanın komik olacağını düşündüler."

"Anlıyorum. Galaları güzel, değil mi?"

"Elbette, bir sürü bedava içki ve dar elbiseli seksi kızlar var ama yine de bir geceden fazla takılmak isteyeceğim bir ortam değil," dedi bana.

Bir garson masamıza geldi ve elinde bir not defteri ile gülümseyerek ne içmek istediğimizi sordu.

Çocuk dostu bir yer olduğu için alkol servisi yapmıyorlardı, bu yüzden ikisi de bir kola ve çocuklar için iki bardak su sipariş ettiler ve diğer her şey çok şekerli olduğu için ev yapımı buzlu çay istedim.

Konuşmaya devam ettik, ama kısa süre sonra Wells ve Grant iş ve hakkında fazla bir şey bilmediğim her türlü şey hakkında konuşmaya başladılar.

Üniversitede tanıştıklarını ve daha önce ikisi de burada yaşamamış olsa da yıllar sonra bu kasabada tekrar bir araya geldiklerini öğrendim.

Bu bir tesadüftü ve çok fazla takılmasalar da Ira ve Benny onları tekrar bir araya getirdi.

"Chastity bir sonraki buluşması için sana davetiye gönderdi mi?" Grant sordu.

Wells'in eli hâlâ kalçamdaydı ve ben de ona sevgimi göstermek için kendi elimi onunkinin üzerine koymuştum.

En iyi yaptığım şekilde.

"Evet, mesajını aldım. Ira ve benim katılacağımızdan henüz emin değilim. Yakında yeni bir pompa alacak ve çıldırmadan önce buna alışmasını istiyorum."

"Gitmeye karar verirsen bana haber ver," dedi Grant, kolasından bir yudum alıp gözlerini benimkilere dikerek. "Her zaman yaşlı erkeklerden mi hoşlandın?" diye sordu.

Açık sözlüydü, ki bu hiç sorun değildi, ama alfa benzeri tavrı sayesinde yanaklarımın biraz ısındığını hissettim.

"Aslında hiçbir zaman bir tipim olmadı, bu yüzden sanırım yaş hiçbir zaman önemli bir şey olmadı," dedim ona.

Wells'e sırtarak ve başını sallayarak onayladı. "Şanslı piç kurusu."

"Evet, kesinlikle öyleyim," dedi Wells bana sırtarak.

Uzulca güldüm ve elini sıktım, benim de şanslı olduğumu düşündüm.

"Baba!" Benny yüzünde babasınıninkine oldukça benzeyen kocaman bir sırıtışla bize doğru koşuyordu.

"Ne oldu?" Benny ona ulaştığında Grant sordu. "Büyük kaydırağa bindim ve böyle aşağı indi!" diye bağırdı, elini kaldırıp kaydırağın ne kadar dik olduğunu gösterdi.

Grant alaycı bir tavırla oğluna gülümseyerek, "Sana inanmıyorum," dedi. "O kadar dik mi?"

Benny ona kocaman gözlerle baktı. "Evet! Ira da yaptı!"

Wells kaşlarını çattı, Ira'nın genellikle böyle bir kaymayı tercih etmeyeceğini biliyormuş gibi görünüyordu.

Ira'yı bir yerlerde görüp göremediğini anlamak için etrafına bakındı, sonra dönüp Benny'ye baktı.

"Ira nerede?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Benny.

"Size birlikte kalmanızı ve birbirinizden kaçmamanızı söylemiştik, Benny," dedi Grant iç çekerek ve Wells'e özür dileyen bir bakış atarak.

Benny arkadaşlıkta vahşi olandı, bu kesin.

Wells ayağa kalktı ve elimi bıraktı. "Gidip onu bulabilecek miyim bir bakayım," dedi ve Grant Benny'ye kuralları tekrar anlatmaya devam ederken ben de onunla birlikte gidip yardım etmek için hemen ayağa kalktım.

"Eminim iyidir," dedim ona, sesimi yumuşak ve sakin tutarak.

"Evet, ama buralarda bir yerlerde tek başına dolaştığını bilmekten nefret ediyorum."

Tamamen anlaşılabilir.

Kaydırakların ve maymun barlarının yanından geçtik, etrafında her türlü kurgusal karakterin çıkartmaları olan bir kemerin yanında durana kadar her köşeyi kontrol ettik.

İçeride, çocukların oturup Legolar ve oyun hamurlarıyla oynayabilecekleri masa ve sandalyelerin olduğu bir oda vardı ve en sol köşede, sırtı bize dönük bir şekilde tek başına oturan Ira vardı.

Wells rahatlamış bir şekilde iç çekti ve ona gülümsedikten sonra kontrol etmek için Ira'ya doğru yürüdük.

"Hey, dostum. Burada tek başına ne yapıyorsun?" Wells ona daha yakın olmak için çömelerek sordu.

Ira başını çevirdi ve ona şöyle bir baktıktan sonra ağladığı anlaşıldı.

"Ah, dostum. Ne oldu?"

Wells onu kollarının arasına aldı ve Ira babasına sarılmak için iki küçük Lego figürünü bıraktı.

Wells'in Ira'yı rahatlatmak için sırtını ovmasını izledim ve hala üzgün görünmesine rağmen yine ağlamadı.

"Benny büyük kaydırağa bindiğini söyledi. Bu yüzden mi üzgünsün? Seni biraz korkuttu mu?" diye sordu.

Ira başını salladı ve suratını asarak küçük parmaklarıyla Wells'in kazağını karıştırdı.

"Emin olmadığın şeylerin üzerine gitmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" İki elini Ira'nın beline koyarak geri adım atmasını ve Ira'nın gözlerinin içine bakmasını sağladı.

gözler. "Ama denediğin ve kaydıraftan aşağı kaydığın için seninle gurur duyuyorum. Çok cesursun, Ira."

Wells'in onunla konuşma şeklini sevdim.

Çok nazik ve kibar, çok sert değil ama yine de Ira'nın dinlemesini sağlayacak şekilde.

Ira ona "Yeşil kaydırdı," dedi.

"Hangisi olduğunu bana göstermek ister misin, sonra gidip bir şeyler içip yiyebiliriz?" Wells önerdi.

"Evet, lütfen!"

"Pekâlâ, buraya gel." Onu taşımak için kucağına aldı ve yürümeye başlamadan önce Ira bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Eğlenceli bir yer, değil mi? Burada görecektik çok şey var," dedim kolunu okşayarak. "Bir dinozor gördüm!" diye açıkladı, gözlerindeki hüznün çoktan gitmişti. "Gördün mü? Büyük müydü?" Heyecanla sordum.

"Bu kadar büyük!" Dinozorun ne kadar uzun olduğunu göstermek için elini Wells'in başının üzerinde tuttu ve biz de onun geniş gözlü ifadesine kıkırdadık.

Lego alanından çıktık ve dinozorun yanından geçtik, sonra da yeşil kaydıraftan aşağı indik.

"Oraya kayarak indiğin için kendinle gurur duyabilirsin, Ira. Çok cesur davrandın," dedi Wells ona ve yanağından öptü.

"Ama üzgündüm," diye cevap verdi, yine somurtarak ve babasına bakarak.

"Ve bu sorun değil. Ama üzüldükten sonra, yaptığın şey için mutlu hissedebilirsin. Bir dahaki sefere ağlamayın ama gülümseyin ve kendinize *ben yaptım* deyin!"

Ira bir süre düşündükten sonra başını salladı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Başardım!"

Wells sırtıttı ve başını salladı. "Evet, başardın! Her şeyi yapabilirsin ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme, tamam mı? Ve unutma ki emin olmadığın şeylere hayır demenin bir sakıncası yok."

"Tamam."

Ira'nın yanıtından memnun olarak, Grant ve Benny ile tekrar oturmak için masaya geri döndük ve Ira suyunu içerken, kulağa hoş gelen bir şey olup olmadığını görmek için menüye baktık.

Wells, şekerli bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini anlamak için Ira'nın pompasını kontrol etti.

Son bir saattir koşturup durduğundan, tatlılarda bulunabilecek enerjinin bir kısmını kullanabileceğinden emindim.

"Ira, havuçlu kek mi yoksa elmalı turta mı istersin?" Wells sordu.

Sık sık tatlı yiyemediği için bu onun için çok zor bir karardı.

Bir süre sonra hala karar verememişti, bu yüzden Wells ikisinden de birer dilim alıp paylaşmayı önerdi.

Bu harika bir fikirdi.

"Ne istersin?" diye sordu elini tekrar kalçama koyarak. "Sanırım ben de biraz elmalı turta alacağım" dedim.

Bana hızlıca başını salladı ve garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırmadan önce şakağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

Ona siparişimizi söylerken, bakışlarımı beni yakından izleyen Grant'a çevirdim ve durmasını ummak için ona gülümsedim.

Beni rahatsız etmiyordu ama o kadar yoğunlaşmaya başlamıştı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Benden ne istediğinden emin değilim, ama benim yaşımdaki kızlara karşı bir ilgisi olduğu belliydi, çünkü uzaklaşırken garsonu da kontrol etti.

Artık piyasada değildim ama öyle olsa bile Grant'le birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Wells

Grant'in Rooney'ye doğru attığı bakışları kaçırmadım, sanki onu soymaya ve çok az tanıdığı diğer kadınlarla yaptığı gibi ona iyi vakit geçirtmeye hazırmış gibi.

Sözlükte, zampara kelimesinin altında Grant'in yüzünün resmini bulabilirsin.

Ama Rooney'nin de onun bakışlarını fark ettikten sonra ona bir saniye bile zaman ayırmadığı açıktı ve Grant'in her *ne yapıyorsa* ona kanmayacağını garanti etmek için bana gülümsemeye devam etti.

Öğleden sonra geç olmuştu ve Ira çoktan yorulmuştu, eve dönmeye hazırdı.

Çok enerjik bir çocuk olmasına rağmen Benny çok daha hareketliydi, bu yüzden Grant oğlu yorulana kadar bir süre daha kalmaya karar verdi.

Onlarla vedalaştık ve Grant Rooney'e sarılırken gözlerimi ellerinden ayırmadım, böylece ellerini Rooney'nin sırtının alt kısmındaki yerlerinden daha aşağıya doğru hareket ettirmeyeceğinden emin oldum.

Şansına, bir hamle yapmaya çalışmadı ve kızı çabucak bıraktı. Ertesi

sabah sikip eve göndereceği bir sonraki kızı bulacak.

Bundan emindim.

Arabayla eve dönerken Ira araba koltuğunda uyuyakaldı ve ben onu yukarı taşıırken Rooney de Ira'nın araba yolculuğunda yanına aldığı Hulk figürlerini tutarak arkamdan yürüdü.

"Akşam yemeği için onu birazdan uyandırman gerekecek. Bizimle yiyeceksin, değil mi?" Kapının önünde durduğumuzda ona sordum.

Başını salladı ve kapının kilidini açmak için anahtarları elimden aldı. "Üst kata çıkıp üstümü değiştireceğim ve hemen döneceğim."

Yanağımı öpmek için parmak uçlarında durdu, sonra içeri girmemi kolaylaştırmak için kapıyı iterek açtı ve içeri girdiğimde ona gülümsedim.

"Çok geç kalma," dedim o yukarı çıkmadan önce.

İçeri girdikten sonra Ira'nın yatak odasına yürüdüm ve onu dikkatlice yere bıraktım.

Ne tür bir yiyeceğe ihtiyacı olduğunu kontrol etmek için insülin pompasını kontrol ettim, sonra tekrar dışarıya ve mutfığa yöneldim.

Rooney ile hafta sonları bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı, hafta sonları genellikle sadece Ira ve benim birlikte vakit geçirmemiz için olsa bile, artık hayır diyemeyeceğim bir şeydi.

Ama Rooney her gün düşüncelerimin çoğunu kaplarken ona nasıl izin vermeyebilirdim?

Ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım ve dün geceden sonra onu kendimden uzaklaştırmamın hiçbir yolu yoktu.

Yine de, bir ilişki içinde olma düşüncesi beni çok korkutuyordu.

Onu kaybetme ya da incitme ihtimali varsa bir şeye bağlanmak istemiyordum ve Ira'yı da aklımda tutmam gerekiyordu.

Daha da bağlanırsa ve işler istediğim gibi gitmezse, Rooney'i bırakması kolay olmazdı.

Kalbinin korunmaya ihtiyacı vardı, özellikle de hayatında hiç anne figürü olmadığı için.

Aklıma daha sık gelmeye başlayan bir diğer şey de sonunda annesini soracağı gündü.

Şimdiye kadar arkadaşlarının neden anneleri olduğunu ama kendisinin olmadığını hiç sorgulamamıştı.

Büyüdükçe, doğumunda neler olduğunu anlamasını sağlamak daha da zorlaşacaktı ama neredeyse dört yaşındaki bir çocuğa annesinin onu doğurduktan sonra öldüğünü söylemek, o yaştaki hiçbir çocuğun kaldırabileceği bir şey gibi görünmüyordu.

Hikaye uydurmak da bir seçenek değildi.

Hazır olduğunda ve sorduğunda ona her şeyi açıklamanın bir yolunu bulacaktım.

Akşam yemeğine başladım ve sadece yarım saat sonra Rooney daireye girdi.

"Annem beni aradı. İki hafta sonra hafta sonu onları çiftlikte ziyaret etmek isteyip istemediğimi sordu," dedi yanımda tezgâha yaslanarak.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim ona gülümseyerek.

"Evet, ben de ona babamla tanışması için birini getireceğimi söyledim."

Sırtışının yüzüne yayılmasını engellemek için dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve bununla nereye varmak istediğini anlamadan önce bir kaşımı kaldırdım.

"Beni ailenle tanıştırmak ister misin?" diye sordum.

"Evet. Artık annenle tanıştığıma göre, senin de benimkiyle tanışmana izin vermenin adil olacağını düşünüyorum. Eğer senin için de uygunsa," dedi, dudaklarını büzerek. "Kötü bir fikir mi?"

"Hayır, bence beni ailenle tanıştırmak istemen çok hoş. Gelmeyi çok isterim," dedim ona gülümseyerek.

"Gerçekten mi?"

Kıkırdadım. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Bu kadar çabuk kabul edeceğini düşünmemiştim," dedi omuz silkerek. "Önce düşünmen gerekir diye düşündüm."

Makarnanın domates sosunu karıştırmak için kullandığım tahta kaşığı yere bıraktım ve dönüp ona baktım.

"Rooney, dün gece seni istediğimi açıkça belirtmedim mi?" Sırıtmaktan kendimi alamayarak sordum.

"Sen yaptın. Her adım attığımda bacaklarımın arasındaki ağrı bana bunu hatırlatıyor."

"O zaman ailenle tanışmak istediğimi öğrenince şaşırmamalısın. Ayrıca Ira hayvanları sever, bu yüzden çiftliği seveceğini biliyorum."

Parlak bir şekilde gülümsedi ve yaklaşmak için iki kolunu boynuma doladı, ben de ellerimi sırtının alt kısmına koyarak onu vücuduma sıkıca tuttum.

"İkiniz de bayılacaksınız. Ben taşralı bir kız değilim ama doğayı severim ve çiftliğin sunabileceği çok şey var. Annem ve babam sahip oldukları tüm hayvanları gezdirmeleri için iki kişi tuttular ve eminim biz oradayken de bir tur düzenleyeceklerdir."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, eğilip dudaklarını öptüm.

Elleri saçlarıma gitti, onları nazıkçe kavradı ve ben ona açıldıkça öpüşmeyi derinleştirdi.

Dili benimkine değdi ve hiçbir şey yanmasın diye dikkatimi tekrar tencereye verene kadar ağzımı keşfetmesine izin verdim.

"Yemekten sonra öpüşmek için bolca vaktimiz olacak. Enerjini sonraya sakla," dedim ona sırıtarak.

Hafifçe güldü ve benden uzaklaştı. "Bu kadar yeter." "Güzel. Bu gece kendimi tutacağımı sanma," diye göz kırparak söz verdim.

Yanakları kızardı ve masayı hazırlamaya başlamak için hızla arkasını döndü.

Artık bakire değildi ama seçtiğim kelimeler onu her seferinde kıvrandırıyor ve ürpertiyordu.

Bu şimdiye kadarki en tatlı şeydi ve ne kadar çok seks yaparsak bunun kaybolmayacağını umuyordum.

Makarna pişirmek gibi basit bir işi yaparken aletimin pantolonumun içinde seğirdiğini hissettim, ama onun varlığı, tek bir kelime bile etmeden beni kızdıran şeydi.

Yemeğe başlamadan önce kısa bir mola vermem gerekiyordu ve ona Ira'yı bizimle yemek yemesi için uyandıracağımı söyledim.

Yatak odasına girdiğimde çoktan uyanmıştı ama hâlâ yatakta yatıyor ve kollarıyla yüzünü kapatıyordu.

"Hey, dostum. İyi uyudun mu?" Yatağının kenarına oturarak sordum.

Kollarını kaldırıp bana baktı, sonra başını salladı ve iki eliyle bana uzandı.

Onu kendime çektim, oturmasını ve kollarını boynuma dolamasını sağladım ve ben de kollarımı ona dolayarak sarıldım ve başını öptüm.

"Baban yemek yaptı. Gelip Rooney ve benimle yemek ister misin?"

diye sordum. "Tamam."

O hala kollarımdayken ayağa kalktım, kendini tutmak için bacaklarını bana doladı ve mutfığa doğru yürürken ona bir çiftlikte geçireceğimiz hafta sonunu anlatmaya başladım.

"Rooney'nin anne ve babasının bir sürü hayvanı olan bir çiftliği var ve yakında onları göreceğiz. Kulağa nasıl geliyor?" Mutfığa girmeden önce yanağından öperek sordum.

"Hayvanları severim," dedi bana, kısa uykusundan dolayı hâlâ uykuluydu.

Rooney onu gülümseyerek, "Merhaba ufaklık," diye selamladı ve Ira ona bakıp el salladı.

"Hayvanları severim," diye tekrarladı Rooney'nin onu duyduğundan emin olmak için, sonra sandalyesine oturur oturmaz suyuna uzanmaya başladı.

"Sevdiğini biliyorum. Hayvanat bahçesi eğlenceliydi, değil mi? Çiftlikte inekler ve atlar gibi farklı hayvanlarımız var," dedi Rooney ona.

Ira'nın gözleri büyüdü. "Atlara binebilir miyiz?"

"Elbette! Ayrıca onları besleyebilir ve fırçalayabilirsiniz. Çok eğlenceli olacak," diye söz verdi.

Ona gülümsedim ve tabaklarımızı makarna ve sosla doldurduktan sonra yemeğe başlamak için kendim oturdum.

Evet, Rooney kesinlikle uzun bir süre yanımdan ayrılmayacaktı.

Rooney

Dün gece Ira yatağına döndükten sonra Wells'le pek konuşmadık.

Bulaşıkları yıkadıktan ve doğruca yatağına gittikten sonra, ikinci seksimiz ilkinden bile daha ateşliydi, ama içime girip çıkarken amımdaki sızı ilkinden daha çok acıtıyordu.

Acı verici değildi, ama onun sert sikiş tarzının tadını tam olarak çıkarabilmem için önce yanma hissine alışmam gerekiyordu.

Yatakta gerçekten merhamet göstermiyordu, tabii ki bu benim için sorun değildi.

Seks yapmaktan hoşlanmaya başlamıştım ve birbirimizi bir daha göreceğimiz zaman için heyecanlıydım.

Ira'nın resmini bitirmem ve gelecek haftaki derslerim için her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerektiğinden birkaç dakika önce dairesinden ayrıldım, bu yüzden Evie'ye selam verdikten sonra işimi bitirmek için odama girdim.

Saat akşam sekizdi ve Wells'te akşam yemeği yediğim için gecenin geri kalanında işlerime odaklanabilirdim.

Keşke AJ planlarımı bölmeseydi. "Merhaba

Rooney," dedi ve beni şaşırttı.

Gelmekle ilgili bir şey söylememiştii ve Evie de bundan bahsetmemiştii, bu yüzden ona dönüp baktığımda pis bir bakış fırlattım.

"Neden buradasın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Omuz silkti. "Evie'yi ziyarete gelmek istedim. Burada olduğumu bildiğinden emin olmak istedim," dedi, sesi her zamankinden daha ukala çıkıyordu.

Onun bu yönünü sevmiyordum ve bunun nereden kaynaklandığından hâlâ emin değildim.

"Tamam, teşekkürler."

Ira'nın harika görüldüğünü düşündüğüm ama birkaç detayı eksik olan doğum günü hediyesini çizmeye devam etmek için geri döndüm.

"Şimdi de Marvel hayranı mı oldun?" diye sordu, yaklaşp mahremiyetimi ihlal ederek.

"Bu bir hediye," diye mırıldandım, sakın ve nazik kalmaya çalışarak. "Ve bu sadece Marvel değil," diye belirttim, çünkü burada farklı evrenlerden süper kahramanlar vardı.

"Haklısın. Sanırım sana gönderdiğim o mesajlardan sonra bana karşı bu şekilde davranmanı hak ediyorum."

Hadi canım.

"Gereksizdi. Ama sarhoştun, o yüzden suçu alkole atmakta bir sakınca yok sanırım," dedim gözlerimi devirerek ama ona dönüp bakmadan.

"Asla alkolü suçlamadım. Aptalcaydı ve bunu kabul ediyorum. Ama yine de aramızdaki ilişkinin farklı bir şekilde sonuçlanabileceğini düşünüyorum. Hâlâ o adamla çıktığına göre."

Sözleri yavaş yavaş sabrımı kaybetmeme neden oluyordu, ki bu sabrımı korumayı tercih ederdim yoksa tablodaki bu detayı bitiremezdim.

Halımın boyanmayacağından emin olmak için fırçamı tablonun altındaki plastiğin üzerine koydum, sonra kaşlarımı çatarak AJ'ye baktım.

"Gerçekten bu konuda tartışmaya devam etmek istiyor musun? Çünkü bunun için ne zamanım ne de motivasyonum var. Bunu konuşmuştuk, Aiden. Hem de birden fazla kez. O yüzden beni rahat bırakırsan çok müteşekkir olurum."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini benimkilere dikmiş bir şekilde orada duruyordu.

"Ya bunu konuşmuşuz gibi hissetmezsem?"

"O zaman ilk seferinde dinlemedin ve istemeden arkadaş olmamızı kabul ettin. Ayrıca, son birkaç haftadır Dana ile takıldığına göre benden uzaklaşmışsın gibi görünüyor. Yoksa onu sadece beni kıskandırmak için mi kullanıyorsun?"

Güldü ve başını salladı. "Seni kıskandırmama gerek yok."

"O zaman neden onunla olan ilişkini ya da her neyse onu yüzüme vuruyorsun? O umurumda değil ama belli ki zehirli davranışlarıyla beni taciz etmeye devam etmen gerektiğini düşünüyorsun."

Biraz sert davranmış olabilirim ama böyle hissediyordum ve daha iyiye gitmeyecekse onunla daha fazla zaman geçirmek istemiyordum.

"Benden hiç hoşlandın mı, Rooney?" diye sordu, sesi şimdi daha alçak ve yumuşaktı.

Tanrım, bir şey mi kullanıyordu?

"Eğer bu soruya kendin cevap veremiyorsan, yaptığın şey her neyse, bunu bir kez daha düşünmek isteyebilirsin. Cevabı bilseydin burada olmazdın."

"O zaman seninle bizim hakkımızda konuşmak istediğimde neden sinirleniyorsun?"

"Çünkü konuşmanın bir anlamı yok, AJ! Ayrıldık, ben hayatıma devam ettim ve sonra yeni biriyle tanıştım. Neden bir daha asla birlikte olamayacağımızı kabullenemiyorsun? Denedik, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettik ve ben hâlâ böyle hissediyorum."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ama o hala burada işi bitmiş gibi görünmüyordu. O konuşmadan önce yerden kalktım ve ona yaklaşarak elimi üst koluna koydum.

"Sen gerçekten iyi bir adamsın, Aiden. Nazik ve akıllısın ve bu sen değilsin. Bunu daha önce de söyledim ama bir kez daha duymak istiyorsan tekrar söyleyeyim," dedim ve derin bir iç geçirdim. "Arkadaştan fazlası olamayız."

Ben sonunda arkadaştan öte bir şey olmadığımızı kafasına sokmayı umarken o yüzümü inceledi.

Sonunda onu gerçekten sevdim ve onu kaybetmek çok yazık olur.

"Tanrım, siz ikiniz neden kavga etmeyi bırakamıyorsunuz? Size oraya girmemenizi söylemiştim," dedi Evie, sesi sinirliydi.

AJ'nin yanından geçip kapının yanında durduğunu gördüm, sonra bir adım geri çekilip tekrar Aiden'a baktım.

"Kavga etmiyoruz. Sadece konuşuyoruz" dedi.

Bekle, sonunda mesajlarının ve sözlerinin ne kadar saçma olduğunu fark etti mi?

"Biz arkadaşız," diye ekledi.

Ona gülümsedim ve omuzlarımdan ağır bir yük kalktı.

"Tartışmayı bıraktığınız sürece ne olduğunuz umurumda değil. Bu çok sinir bozucu ve ben seni buraya odamdaki aydınlatma armatürü için yardım etmeye çağırdım, Rooney'i rahatsız etmeye değil."

Ona "Arkadaşlar," dedim ve o da gülümseyerek başını salladı.

Kabul etmesine rağmen, bundan daha fazla bir şey elde edememesinin onu hala rahatsız ettiğini biliyordum.

Ama kalbim yavaş yavaş birine açılıyordu ve incinmemek için ona dikkat etmem gerekiyordu.

Erkekler.

Onlar sadece işleri karmaşıktırır.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Wells

Çocukların doğum günü partileri delicesine çılgındı ve üniversite partilerindeki öğrenciler bile bu çocukların şu anda hissettiği heyecan seviyesine ulaşamazdı.

Ira dört yaşındaydı ve bu gece neredeyse tüm arkadaşlarıyla birlikte hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Davet edilen on bir çocuktan sadece biri grip olduğu için gelemedi, ancak bunun dışında altı erkek ve beş kız çocuğu birlikte oynuyor, oyuncaklarını paylaşıyor, dans ediyor ve birbirleriyle gülüyorlardı.

Onları kontrol etmek için oturma odasına gittim, onlara daha fazla yer açmak için kanepeyi duvara yasladım ve Ira'nın odasından oynamak istediği tüm oyuncakları herkesin keyfini çıkarması için oturma odasının ortasına koydum.

Sia ve Waylon ile oynayan Ira'nın yanına çömelip dikkatini çekmek için omzuna dokundum.

"Arkadaşlarınla eğleniyor musun dostum?" Kalın, sarı saçlarını okşayarak sordum.

Bana parlak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Bu çok iyi! Herkese masaya oturmalarını söylemeye ne dersin? Doğum günü pastan hazır. Mumları üfleyebilirsin," dedim ona, oğlum çok büyüdüğü için duygularımı neredeyse tutamıyordum.

"Pasta!" diye seslendi, sonra ayağa kalkıp diğer arkadaşlarına koşmadan önce Sia ve Waylon'a söyledi.

Kıkırdadım ve Sia'nın elimi tutmasına izin verdim. Ailesi buraya sadece birkaç hafta önce taşındığı ve hala herkesi tanınması gerektiği için biraz utangaçtı,

Ama o da herkes gibi uyumaya kararlıydı.

"Havuçlu kek sever misin, Sia?" Sandalyeye çıkmasına yardım ederken sordum.

On bir çocuğun sığabilmesi için mutfak masasını genişletmiştim. Rooney'nin konuşması ve çocuklara yardım etmesi sayesinde oldukça sorunsuz geçen öğle yemeğini zaten birlikte yemişlerdi.

"Evet," diye cevap verdi sessizce.

"O zaman büyük bir dilim alacaksın," dedi Rooney, başını çevirip ona bakarak ve gülümseyerek.

Masaya oturmak için daha fazla çocuğun gelmesini izledim ve herkes oturduktan sonra ışıkları kararttım ve Ira'ya Mutlu Yıllar şarkısını söylemeye başladım.

Rooney ve kısa süre sonra tüm çocuklar benimle birlikte şarkı söylemeye başladılar ve Rooney üzerinde dört mum bulunan pastayı önüne koyarken ben de Ira'nın arkasında durdum.

Şekersiz ama yine de çocukların hoşuna gidecek kadar tatlı bir tarif bulmuştu.

Doğum günü için havuçlu pasta almak Ira'nın tercihiydi, ancak çikolata ve diğer tatlıları bekleyen on bir çocuğumuz olduğundan, birkaç kek ve browni almak için Divine'a gittim.

Şekersizlerdi de ama Ira'nın çok fazla yemeyeceğinden emin olmam gerekiyordu.

Zavallı dostum.

Doğum gününde bile istediği kadar yemek yiyemiyor.

Ama Ira bundan rahatsız olmadı.

" *Mutlu yıllar sana!* " şarkısını hep birlikte söyledik ve Ira'nın şakağını öptüm ve "Bir dilek tut, dostum!" diye fısıldadım.

Burnunu kıvırdı ve mumları söndürmeden önce dileği hakkında düşündü.

Kızlardan birinin, "Çok güzel bir pasta," dediğini duydum.

Başımı kaldırdığımda grubun en büyüğü olan ve altı yaşına basmış Bethy'nin gözlerini kocaman açmış pastaya baktığını gördüm.

"Öyle, ha? Rooney yaptı."

Bethy gözlerinde dans eden bir heyecanla Rooney'e baktı. "Tarifi anneme verebilir misin?" diye sorarak ikimizi de kıkırdattı.

Sesi şimdiden ergen gibi geliyordu ama küçük çocuklara karşı çok tatlıydı.

"Elbette! Bunu yazacağım ve yarın sabah ona vereceğim," dedi Rooney.

Her çocuk bir dilim aldıktan sonra yemeğini yedi ve sürekli şundan bundan bahsederek bir sonraki oyunlarının ne olacağına dair planlar yaptılar.

Rooney'nin yanına gidip tezgâha yaslanırken, "Bayılıyorlar," dedim.

"İyi ki varlar! Hepsi çok sevimli. Bu kadar çok çocuğun sorun yaratacağını düşünmüştüm ama hepsi birbiriyle güzelce oynuyor.

Neyse ki.

"Hepsi iyi vakit geçiriyor. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim" dedim.

"Tabii ki! Bu eğlenceli ve bunu tek başına yapmana izin veremezdim. Bazen bir molayı hak ediyorsun, biliyorsun değil mi?"

Güldüm ve elini uzatıp yukarı çektim ve parmaklarımızı kenetlemeden önce arkasından öptüm. "Evet, biliyorum. Ama Ira yeni şeyler deneyimlediğinde başka tarafa bakmak çok zor. Gözlerindeki sevinci görmeye bayılıyorum."

Başını salladı ve elimi bırakıp bir dilim daha pasta kesmek için arkasını dönmeden önce bir süre bana yaslandı.

"Al, sen de biraz denemelisin."

Tabağı ondan aldım ve bir ısırık aldım. "Çok lezzetli, Rooney. Pişirmek için zaman ayırdığın için teşekkürler. Geçen hafta ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Sorun değil, gerçekten. Tüm ödevlerimi bitirdim ve önümüzdeki hafta sınavım yok."

Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım. "Bu çok iyi. Ira da çiftliğe gideceğim için en az benim kadar heyecanlı. Hâlâ devam ediyor, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki! Eğer işten erken çıkarsan Cuma öğleden sonra oraya gidebiliriz. Çiftliğe arabayla bir saat uzaklıkta," dedi.

"Dörde kadar evde olacağımdan emin olacağım."

"Wells?" Sia elinde boş tabağıyla bize doğru yürüyordu.

"Evet, hayatım?" Diğer çocukların sesinden daha net duyabilmek için eğildim ve tabağı elinden aldım.

"İşemem lazım," dedi, sesi sessiz ve yumuşaktı.

Gülümsedim, sonra da Rooney'i işaret ettim, çünkü tuvalete gitmesine yardım etmem konusunda kendini rahat hissetmezse bu iş için onun daha uygun olacağını düşündüm.

"Rooney sana banyoyu gösterecek, tamam mı?"

Sia başını salladı ve Rooney'nin eline uzandı ve onun küçük bir kızın elini tuttuğunu görmek bile kalbimin yeniden erimesine neden oldu.

Onu bir anne olarak görebiliyorum.

Ona doğal geliyordu ama bu kadar ileriye düşünmeyi bırakmalıydım.

Ailesiyle henüz tanışmamıştım ve ilk tanışmamızın üzerinden fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen, çiftlikte geçireceğimiz bu hafta sonunun bizi birbirimize daha da yakınlaştıracığını söyleyebilirdim.

"Biraz daha buzlu çay isteyen var mı?" Masaya yaklaştığımda çocuklara sordum ve birkaçı daha fazla çay için bana seslendi.

Bardaklarını doldurdum, sonra kontrol etmek için Ira'ya doğru

yürüdüm. "Pastayı beğendin mi?"

"Evet, güzeldi," diye cevap verdi, neşeli gözlerle bana bakarak.

"Hediyelerimi ne zaman açabilirim baba?"

"Sia banyodan dönene kadar bekleyelim ve sonra hediyelerinizi açmaya başlayabilirsiniz, tamam mı?"

Başını salladı ve oturma odasına koşmadan önce sandalyeden indi.

Arkadaşları onu takip etti ve biz Rooney'nin Sia'yla birlikte dönmesini beklerken, ben de tüm hediyeleri arkaya itilmiş kanepenin önündeki sehpa koymaya başladım.

Bethy, ondan yardım istememe gerek kalmadan tüm hediyeleri sehpanın üzerine koymama yardım ederken, "Ira tahta oturabilir," diye önerdi.

"Doğru ya! Hediye açmak eğlenceli, değil mi?"

"Evet, doğum günüm Nisan'da olduğu için benimkini çoktan açtım." Ira

bu yıl onun doğum gününe davet edildiği için bunu biliyordum.

"Ira, buraya oturabilirsin!" diye seslenerek kanepeyi işaret etti.

Koşarak bize doğru geldi ve kanepeye tırmandı, sonra bana gülümseyerek "Önce Rooney'ninkini açabilir miyim? En büyüğü o!"

"Hayır, bunu en sona saklamalısın, Ira! Böylesi daha eğlenceli olacak!"
Bethy'nin önerisiyle Ira hemen fikrini değiştirdi.

Rooney, Sia ile birlikte odaya geri dönerken kıkırdadım ve ilkinı ona uzattım.

Rooney

Ira hediyelerini açarken tüm çocuklar onun önünde oturmuş, heyecanla ne aldığını izliyordu.

Her oyuncak eğlenceli ve farklıydı, her biri Ira'yı gülümsetiyordu ama hiçbirinin Wells'in bu sabah açması için ona verdiği hediye kadar harika olmadığından emindim.

Hulk kostümü.

Tüm vücudu kaplayan bir tane, ekleyebilirim.

Bütün sabah giymişti ama arkadaşları gelmeye başlamadan önce çıkardı çünkü içerisi çok sıcak olmaya başlamıştı.

Tüm hediyeler açıldıktan sonra, Wells yaptığım resmi yere koymama yardım etti ve Ira ambalaj kağıtlarını parçalara ayırırken tüm çocuklar etrafına oturdu.

Diğerleri önlerindeki renkli sanat eserine hayranlıkla bakarken bir çocuk "Vay canına!" dedi.

"Vay anasını," diye fısıldadı Wells ve ardından bir kahkaha attı. "Bunu gerçekten sen mi çizdin?"

"Evet, iyi görünüyor, ha?"

Ira için mükemmelleştirmek için saatlerimi harcarken kendimle gurur duyuyordum ve Wells gözlerini tuvale dikmiş başını sallıyordu.

"Bu inanılmaz, aşkım! Ira'ya bak, büyülenmiş gibi," dedi kıkırdayarak.

Ira'nın dudakları ayrılmıştı ve parmağı boyalı yüzeyde dikkatle geziniyordu.

"Beğendin mi dostum?" Wells sordu ve o hızla başını salladı, hâlâ konuşamıyordu.

"Sen mi boyadın?" Bethy buradaki en konuşkan çocuk olduğu için sordu.

"Yaptım, evet. Çizim ve resim yapmayı sever misin?"

"Pek sayılmaz ama annem seviyor. Belki onunla arkadaş olabilirsin," diye önerdi.

Hafifçe güldüm ve sırtını okşadım. "Kulağa harika geliyor, Bethy."

Bazı çocuklar çoktan başka bir şeyle oynamaya başlamışken Ira ayağa kalktı, diğerleri ise yaptıklarına hayranlıkla bakmaya ve tanıdıkları süper kahramanları işaret etmeye devam etti.

Kanepeye oturdum ve bana sıkıca sarılmasına izin verdim. "Teşekkür ederim Rooney," dedi, görgü kuralları hiç eksik olmazdı.

"Bir şey değil, Ira. Yarın odana asarız, tamam mı?"

Bana bakıp başını salladı, sonra başını çevirip Wells'e baktı ve tabloyu işaret etti.

"Tüm süper kahramanlar bende!" diye duyurdu.

"İnanılmaz, değil mi? Rooney harika bir sanatçı," dedi başımın arkasını okşayarak.

Tanrım, bu ikisi kalbimi tuttu.

Onlardan nasıl uzak kalabilirim ki?

Öğleden sonra ve akşamın geri kalanı Ira'nın seçtiği bir filmi izleyerek, akşam yemeği yiyerek ve ardından uykuya dalmak için onlara okuduğum bir hikayeyi dinleyerek geçti.

Wells ve ben Ira'nın yatağında oturuyorduk, Wells ona sarılırken diğer tüm çocuklar bu gece uyumak için getirdikleri uyku tulumlarına sarılmışlardı.

Halı yeterince yumuşaktı, ancak yeterince rahat olduklarından emin olmak için onlara oturma odasından daha fazla yastık verdik, ancak sonuçta bu bir yatıya kalma olduğu için hiçbirisi zeminden rahatsız görünmüyordu.

Eğlenceliydi ve onlara okuduğum hikâyeden keyif aldılar.

Ira da dahil olmak üzere birkaçı çoktan uykuya dalmıştı ve ben kitabın son birkaç sayfasını bitirirken diğerleri gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

"Şimdi iyi uykular, yarın sabah sizi nefis bir kahvaltı bekliyor olacak," dedim onlara sessizce.

Bazıları iyi geceler diledi ve Wells Ira'yı yatırıp başını öptükten sonra kapıyı biraz açık bırakarak yatak odasından çıktık.

"Umarım hiçbirisi eve hasta dönmez. Ama hepsi mutlu ve rahat görünüyordu."

Başımı salladım, ellerimi Wells'in koluna doladım ve ona yaslandım. "Bugün gerçekten çok eğlenceliydi ve tüm çocuklar harikaydı. Bence iyi olacaklar. Sia bile."

Uykuya ilk dalan oydu ve Bethy'nin yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için elini tuttuğunu görmek çok tatlıydı.

Mutfığa girdik ve aynı şeyi düşünerek mutfığa ve oturma odasına baktık.

Sabah onlar uyanmadan önce bunların temizlenmesi gerekiyordu ki güzel bir kahvaltı yapabilelim ve çocuklar öğle yemeği saatinde alınabilsin.

Böylece, bir şey söylememize gerek kalmadan, her şeyi temizlemeye ve kaldırmaya başladık ve bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra nihayet kendimiz de yatmaya hazırдық.

Esnerken Wells'in beni kendine çekmesine ve ellerini belime koymasına izin verdim.

"Henüz uyumana izin vereceğimi sanma. Seni daha yeni kendime getiriyorum," diye fısıldadı kulağıma yaklaşıp altındaki yumuşak noktayı öpmeden önce.

Gülümsedim ve ellerimi boynuna dolamak için kollarında gezdirdim. "Bunun için çok yorgun olmadığına emin misin?" Cevabını zaten bildiğim için sordum.

"Seni becermek için asla çok yorgun değilim," diye homurdandı.

Tüylerim diken diken oldu, kalçalarımı birbirine bastırdım ve aralarındaki sızıyı hafiflettim.

Beni kucağına alıp yatak odasına götürürken onu durduracak zamanım yoktu, Ira'nın odasındaki on bir çocuktan biri -bu arada onlar için yeterince büyüktü- bizi görmeye karar verirse diye kapıyı arkamızdan kilitledi.

Yatağa oturdu ve beni kucağına oturttu, elleri kıcımdan kalçalarımaya doğru hareket etti, gömleğimi yukarı itti ve öpüşmeyi keserek başımın üzerine çekti.

Kelimelere gerek yoktu ve sutyenimi arkadan açarak göğüslerimi avuçlamasına ve bir meme ucunu ağzına götürmesine izin verdim.

Üstünde hareket etmeye başladım, kalçalarımı onunkilere doğru çeviriyor ve kasıklarımı sertleşen şaftına sürtüyordum.

Ellerim, doyamadığım için sık sık girdikleri saçlarına geri döndü ve bunu yaptığımda hoşuna gittiğini bildiğim için hafifçe çekiştirdim.

Meme ucumu emdi ve dilini etrafında dolaştırdı, sonra aynı şeyi diğerine yaptı, onlara da aynı ilgiyi göstermek istiyordu.

Ben de ona dokunmak istiyordum, bu yüzden bir elimi göğsünden karnına doğru götürdüm ve oradan kurtulmak için tişörtünü yukarı çektim.

Göğüsleri, gömleğini başının üzerine çekti ve atmak için yere fırlattı.

Dudakları tekrar dudaklarımdaydı ve elleri meme uçlarımı sıkıp çekerek amımın o içimdeyken her zaman yaptığı gibi sıkılmasını sağladı.

Onu tekrar hissetmek için sabırsızlanıyordum, ama onu tatmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden öpüşmeyi kestim ve bacaklarının arasına diz çökmek için kucağından indim.

Ona baktım, aptal gibi sırtıyor ve pantolonunu açıyordu.

Pantolonunu da gömleklerimiz gibi çabucak çıkarmıştım ve boxer külotu da gittiğinde, iki elimi şaftının etrafına sardım ve ağzımı üzerine koymadan önce ovuşturdum.

Eli saçlarıma gitti, sıkıca kavradı ve başımı ona doğru itti, böylece onu daha derine almak zorunda kaldım.

Bunu beklediğimden daha çok sevdim, ama bana bakışı ve sikini emerken çıkardığı alçak, hırıltılı sesler her seferinde amımı daha da ıslattı.

"Çok güzelsin aşkım. Tıpkı böyle..." diye nefes aldı, eliyle başımı hareket ettirdi ama kontrolü bana bıraktı.

Ucu boğazımın arkasına değene kadar onu daha derine çektim ve onu ilk kez emdiğimde, öğürme refleksimin onun uzunluğundan bu kadar etkilenmediğini *düşünmemiştim*.

Sanırım bu iyi bir şey, çünkü nefesimi tekrar yakalamama izin vermeden önce beni her zaman birkaç saniye orada tutmaya çalıştı.

"Durma bebeğim. Kahretsin, dilini ucumun etrafında dolaştırmaya devam et," dedi, sesi kısık ve alçaktı.

Gülümsemeye çalıştım çünkü onu mutlu ettiğimi bilmek beni de mutlu ediyordu.

Devam ettim, bir elimi sikinin tabanında gezdirirken diğerk elimi taşaklarına koydum.

Onlarla oynadığımda hoşuna gittiğini biliyordum, ama çok daha hızlı boşalmasını sağlıyorlardı ve beni becermeden önce bunu istemiyordum.

Bu yüzden onu biraz kızdırdım, ağzımın içine boşalmayacağından emin oldum ve o bana keşke kaydedebilseydim ve kendimi memnun ettiğimde ve etrafta olmadığında dinleyebilseydim dediğim şeyler söylerken sikini emmeye devam ettim.

"O güzel ağzına boşalmamı gerçekten istiyor musun aşkım?" diye sordu, vücudunun üst kısmındaki kasları gergin ve seksiydi.

Sikini ağzımdan çıkardım ve başımı salladım, ama onu kızdırmaya devam etmek için, taşaklarından birini ağzıma almak için şaftını karnına doğru ittim.

"Ah, lanet olsun!" diye homurdandı, saçlarımı daha sıkı kavradı ve sonra başımı geriye doğru çekti.

"Benimle alay etmeyi bırakmazsan bu gece seni becermekten vazgeçerim," dedi uyarı tonuyla.

Ciddiydi ve Tanrım... Daha seksi olabilir miydi? Zaten

yakışıklıydı ama patronluk taslıyordu. *Hay sikeyim.*

Ben.

Alt dudağımı ısırdım ve çenemden aşağı damlayan tükürüğümle karışık bir damla prekumu fırçaladım, sonra başparmağımı yaladım ve başımı salladım.

"Beni becermeni istiyorum," dedim ona tatlı bir sesle.

Ciddi yüzünde bir sırıtma belirdi, sonra yatakta onun yanında başını salladı.

"Yüzüstü yat," dedi, ayağa kalktı ve ben onun istediği şekilde yatağa uzanırken sikini ovuşturdu.

Ben rahatladıktan sonra bacaklarımın arasına girdi, pantolonumu indirdi ve bacaklarımı ayırdı.

Ucu kıvrımlarım boyunca arkadan fırçalarken, bir kış yanağını tuttu ve girişime daha iyi erişmek için dışarı itti.

"Bir dahaki sefere beni yine kızdıracak mısın?" diye sordu kışımı sıkıca sıkarak. Önce omuz silkmek istedim ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Bu yüzden başımı salladım ve ona bakmak için başımı çevirebildiğim kadar çevirdim.

Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu, ben de gülümseyerek başımı salladım.

"Yapmayacağım, söz veriyorum."

Belki de.

Muhtemelen yapardım.

"Aferin kızıma," diye homurdandı ve hızlı bir hareketle içime girdi, duvarlarımı gerdi ve nefesimi kesti.

Gözlerimi kapattım ve ağzımı açtım, inledim ama sesimi alçak tutmaya çalıştım. "Sana bu gece iyi olmayacağımı söylemiştim."

Ama sözleri beni sadece heyecanlandırdı.

Onun bu yönünü seviyordum ve şimdi iki eliyle kışımı daha sert sıktıkça, amımdan daha fazla sıcaklık yükseliyordu.

"Wells, lütfen," diye yalvardım, hareket etmesini istiyor ve kışımı

oynatıyordum. Ondan bir kıkırdama geldi, şimdi beni kızdıran oydu.

Ama sonunda içime girmesi uzun sürmedi, hızlı ve sert bir şekilde ve hiç acımadan.

"O kadar sıkı ki," diye homurdandı, siki içimde titriyordu.

Vücudumun gerildiğini zaten hissedebiliyordum ve beni daha hızlı becerdikçe, bu hisler daha da yoğunlaştı, içimde patlamaya hazır hale geldi.

Bu çok farklı hissettirdi ve vücudumun kontrolünü ele geçirme şekli de aynı derecede iyi hissettirdi.

Her hamlesiyle içimde daha da derinlere inerken, bu sıcak ve buharlı sikişin sonunda bizi bekleyen ışığa daha da yaklaştık.

Ellerinden biri saçlarıma doğru ilerleyerek sıkıca kavradı ve başımı sertçe yatağa bastırdı.

Bana zarar vermiyordu ve ben yavaş yavaş ama çok emin adımlarla sert sikiş bağımlısına dönüşüyordum.

Wells beni boşaltmak için nasıl hareket etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu ve daha önce klitorisime dokunmadan boşalmaya çok yaklaşmış olmama rağmen, bu sefer olacakmış gibi hissediyordum.

Vücudumu rahatlatım ve beni sevdiği şekilde becermeye devam etmesine izin verdim ve doruğa ulaşmayı çok fazla düşünmedim çünkü bunun sadece işleri karıştıracığını biliyordum.

"Islak amının derinliklerine boşalacağım. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun aşkım," diye tısladı, nefesi kesilmişti.

Gözlerimi kapalı tuttum ve orgazmın karnımın alt kısmında yavaşça bana doğru yaklaştığını hissettim.

"Benimle gel, Rooney. Ben boşalırken o amcığı sıkmanı ve beni sağmanı istiyorum," diye homurdandı.

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

Ve birkaç hamleyle daha içime gömülürken durdu, döllerini serbest bıraktı ve ben kontrolden çıkarken inledi.

Bu .

Şu andan itibaren sonsuza kadar istediğim şey bu.

Ve eminim ki içinde, yan odada uyuyan tüm çocuklar yüzünden dışarı çıkaramadığı daha da fazlası vardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Wells

Rooney ertesi sabah çocuklar kahvaltı ederken bana sırtımdan duramadı.

Bazıları hâlâ uykuluydu ama hepsi kalkmış ve birkaç saat içinde aileleri tarafından alınmaya hazır bir şekilde giyinmişlerdi.

Bizim gecemiz farklıydı ama kötü anlamda değil.

Tatlı ve masum Rooney'nin kabaca becerilmekten hoşlanacağını hiç düşünmemiştim ama hoşuna gittiğine sevindim.

Tüm çocuklar masanın tamamını kapladığı için ayakta yemek yiyorduk ve arada bir Rooney bana yaslanıyordu ve ben de ona biraz sevgi göstermek için başına bir öpücük konduruyordum.

Ne olduğumuz ya da ne olmak istediğimiz hakkında hiç konuşmadan bile aramızdaki her şey harika gidiyordu.

Sanırım bunu konuşmak için doğru zaman değildi ama onu yanımda tutmak istediğimi biliyordum.

Belki de bu konuda konuşmamıza

gerek yoktu. Her şey olduğu gibi

mükemmeldi.

Ben mutluydum, Rooney mutluydu ve en önemlisi Ira da mutluydu.

"Wells?" Bethy sanki okuldaymış ve konuşmak için izin istemek zorundaymış gibi elini kaldırarak seslendi.

Ona baktım ama bakışlarımı yanında oturan Sia'ya çevirdiğimde bana ne söylemek istediğini anladım.

"Ah, tatlım," dedi Rooney, tabağını tezgâha bırakıp ona doğru yürürken.

Sia sessizce ağlarken onu kucağına almasını izledim.

"Annesini özlediğini söyledi," dedi Bethy Rooney'e.

"Annen bir saat içinde seni almaya gelecek tatlım, tamam mı?" dedi Sia'nın sırtını sıvazlayarak ve onu neşelendirmeye çalışarak.

Sia ağlamasını içinde tutmaya çalışırken hıçkırdı ama ağlamasının normal olduğunu anlayınca Rooney'ye sıkıca sarıldı ve tüm duygularını serbest bıraktı.

Yanımda durduğunda onu sakinleştirmek için Sia'nın başının arkasını okşadım, Rooney'nin ne kadar harika bir anne olacağını düşünmeden edemiyordum.

Kahretsin.

Şimdi olmaz, dostum. Sen başka bir çocuk için çok yaşlısın, o da ilk çocuğu için çok genç.

"Anneni arayıp seni daha erken almaya gelip gelemeyeceğini soralım mı?" diye sordum ve ondan hızlıca bir baş işareti aldım.

"Pekâlâ. Onu birlikte arayalım."

Rooney diğer çocuklara bakabilmesi için onu benim götürmeme izin verdi ve bir an için sanki bir kreş işletiyormuşuz gibi hissettik.

Sia'yı tezgâhın üzerine oturturken, "Şuraya otur," dedim ve annesi Frieda'yı aramak için telefonumu elime aldım.

"Onunla konuşmak ister misin?" Sarı saçlarından bir tutamı geriye doğru tarayarak sordum.

Başını salladı ama gözlerini telefonumdan

ayırmadı. Sadece birkaç saniye çaldıktan sonra

Frieda telefonu açtı. İlk sözleri "Her şey yolunda mı?" oldu.

"Hey, evet. Sia seni sorup duruyordu. Sanırım biraz evini özlemiş," dedim Sia'nın üzgün yüzüne bakarak.

Frieda'dan bir iç çekiş kaçtı, ama kızgın bir iç çekiş değildi.

"En azından geceyi atlattı, değil mi? Onu on dakika içinde alacağım," dedi.

"Pekâlâ. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattık ve Sia'ya gülümsedim. "Annen on dakika içinde gelecek. O gelene kadar biraz oynamak ister misin?" diye sordum.

"Onunla oynayabilirim."

Bethy ne kadar tatlı olsa da bana böyle sinsice yaklaşmayı bırakmalıydı.

"Kulağa hoş geliyor mu?" Sia'ya sordum, o da Bethy'ye güvenerek

başını salladı.

Onu tezgahdan kaldırdım ve birlikte oturma odasına doğru yürümelerine izin verdim, orada Ira'nın sık sık resim çizdiği ve boyadığı küçük masasına oturdular.

Bakışlarımı bana gülümseyerek bakan Rooney'ye çevirdim ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için başımı salladım.

Ira'yı mutlu ve arkadaşlarıyla birlikte olmaktan keyif alırken görmeyi ne kadar sevsem de, hepsinin gittiğini görmeye hazırdım, böylece oğluma ve Rooney'e tekrar zaman ayırabilecektim.

Öğleden sonra annem ve George gelip Ira'ya doğum günü hediyesini vermeye karar verdiler.

Onlara doğum gününde gelmemelerini söyledim, çünkü tüm çocuklar bizde olacaktı ve oturup bir fincan kahve içmek için fazla zamanımız olmayacaktı.

"Bak, Ira. George ve ben sana küçük bir şey aldık," dedi annem, alması için bir hediye uzatarak.

"Ne oldu?" Ira dünden beri yeterince hediye almış gibi bir ses tonuyla sordu.

Pek çok harika hediye ile şımartıldı ama gururla söyleyebilirim ki yine giydiği Hulk kostümü kesinlikle favorisiydi.

Bu ve Rooney'nin odasına astığımız resmi. Annem, "O zaman aç da öğren," dedi.

Ira'nın ambalaj kâğıdını yırtıp açmasını izledik ve ne olabileceğine dair bir fikrim vardı.

"Bu bir çizgi roman!" Ira seslendi.

Yakında okumayı öğrenmek isteyeceğini biliyordum ve çizgi romanlar bunun için harika bir yoldu.

Çocukken çizgi romanları çok severdim, bu yüzden kendisi okuyana kadar ona çizgi roman okumaktan keyif alırdım.

"Evet, ama orada başka bir şey daha var," dedi annem, ön tarafa yapıştırılmış karta uzanarak.

"Bu çizgi romanlar için bir abonelik ve her hafta postayla yeni bir tane alacaksınız" diye açıkladı.

"Woah!" Ira gözlerini kocaman açtı.

"Çok nazıksın anne. Teşekkür ederim" dedim.

"Paramı bir şekilde harcamak zorundayım, değil mi? Onlara her ay faturayı evime, çizgi romanları da buraya göndermelerini söyledim."

Ira çizgi romanı incelemeye başladığında gülümseyerek başımı salladım.

"Ee, Rooney," diye başladı annem, Rooney'nin ona bakmasını sağlayarak. "Çocuklarla ve doğum günü partisiyle ilgilenmesine yardım mı ettin?"

"Evet, çok eğlenceliydi. Çocuklar harikaydı ve Ira gerçekten iyi vakit geçirdi. Hala biraz havuçlu kekimiz var, eğer denemek isterseniz," diye teklif etti.

Annem Rooney'e o kadar ilgi duyuyordu ki, söylediği ya da yaptığı her şey büyüleyiciydi.

"Kulağa harika geliyor, Rooney. George, sen de biraz ister misin?"

Başını salladı ve Rooney hızla ayağa kalktı ama elini saçımın arkasından geçirmek için durdu.

"Bir dilim de sen ister misin?"

"Evet, tabii. Bekle, sana yardım edeceğim."

Orada oturursam annemin Rooney ve benimle ilgili soru bombardımanına tutulacağımı biliyordum ve Rooney'e bile daha önce söylemediğim şeyleri ona söylemeye hazır değildim.

Mutfığa gittiğimizde "Gergin görünüyorsun," dedi.

"Ira ve seninle tekrar yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum," dedim ve yanağından öptükten sonra dolaptan birkaç tabak aldım.

"Onlar gittiğinde bol bol vaktimiz olacak," dedi bana gülümseyerek.

Pastayı kesti ve her tabağa bir dilim koydu, ben de daha sonra yemek pişirmeyi planladığım için Ira'nınkini biraz daha küçük yapmasını söyledim.

Oturma odasına geri döndüğümüzde annem birden endişeli göründü ve ben de kaşlarımı kaldırarak sessizce ona sorunun ne olduğunu sordum.

"Dördüncü yaş gününde torununu görmek için Riverton'a dönüp dönmeyeceğini sormak için babanı aradım ama ilgilenmedi. Keşke dede olmayı Vegas'ta rastgele kızlarla yatmaktan daha ciddiye alsaydı."

Gözlerimi devirdim.

Babamdan başka bir şey beklemiyordum, bu yüzden en başta onu davet etmedim.

Annemden ayrıldıktan sonra doğum günlerimde de hiç aramadı.

"Sorun değil. Ira arkadaşlarıyla eğlenceli bir doğum günü geçirdi ve siz de buradasınız."

"Ama telefonunu açıp aramak ve doğum gününü kutlamak zor değil," dedi derin bir iç çekerek.

Babam hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Rooney, Ira ve beni önümüzdeki hafta sonu ailesinin çiftliğine götürecek. Bir sürü hayvanları var ve Ira şimdiden çok heyecanlı, değil mi dostum?"

Başını salladı ve pastadan bir ısırık aldı. "Ata binebilirim!" diye duyurdu.

Annem konuyu değiştirmemden memnun değildi ama Ira'nın hatırı için gülümsedi ve daha fazla soru sordu.

Benim için en önemli iki kişiyle nihayet yalnız kalabilmek için bu öğleden sonranın bir an önce bitmesine ihtiyacım vardı.

Elbette annemi seviyordum ama bu farklıydı.

Çok farklıydı.

Otuzuncu Bölüm

Rooney

Hafta daha hızlı geçemezdi ve biz çoktan ailemin çiftliğine varmıştık.

Ira'nın araba koltuğu ve çantalarımız için arkada daha geniş bir alan olması nedeniyle buraya gitmek için Wells'in arabasını almıştık.

Bütün bir hafta sonunu burada geçiriyorduk ve etrafta dolaşırken kirleniyorduk, bu yüzden üzerimizi değiştirebileceğimiz kıyafetlerimiz olmalıydı.

"Atları görüyorum!" Wells arabayı evlerinin önünde babamınkinin yanında durdururken Ira seslendi.

Kırsal kesimde bulabileceğiniz tipik bir evdi ve bir çiftlikte yaşamakla ilgili her bir klişeyi yerine getiriyordu.

"Güzeller, değil mi? Onları daha sonra yakından görebiliriz," diye önerdim ve arabadan indim.

Wells, Ira'yı dışarı çıkardıktan sonra ailem bizi karşılamak için evden çıktı. Neyse ki bugün palyaço kostümü giymemişlerdi.

Önce anneme, sonra babama sarıldım ve onları Wells ve Ira ile tanıştırmak için arkamı döndüm.

"İkinizle tanışmak çok güzel. Rooney bize sizin hakkınızda çok şey anlattı," dedi annem ve ben bunun doğru olup olmadığını merak ettim.

Tek söylediğim biriyle görüştüğüm ve o kişinin bir oğlu olduğuydu.

"Ben de memnun oldum Louise," dedi Wells, sonra elini babama uzattı. "Devon," dedi ve Wells başıyla onayladı. "Ben de memnun oldum. Bu da Ira."

Ira ilk başta biraz emin değildi, ama daha çok babam biraz korkutucu görüldüğü için.

Sakalları yüzünün yarısını kaplıyordu ama bir kez gülümsediğinde Ira onlara el salladı ve selam verdi.

"Bakıyorum da çizmelerini giymişsin bile! Tek ihtiyacın olan bir kovboy şapkası ve ata binmeye hazırsın!" Babam Ira'ya gülümsemesini ve kıkırdamasını sağladı.

"Çok komiksin," dedi ve hepimizi güldürdü.

"İçeri gelin! Size iki yatak odası hazırladım. Kimin hangi odada yatacağı umurumda değil ama hafta sonu boyunca ikinci katın tamamı size ait."

Wells ve babam çantalarımızı arabadan çıkarırken Ira'nın elimi tutmasına izin vererek başımı salladım.

"Atları gördüm!" Ira anneme "Atları gördüm" dedi ve ben de onun kalbinin bu tatlı çocuk için şimdiden eridiğini bilerek gülümsedim.

"Daha önce hiç bir tanesine yaklaştın mı? İstersen daha sonra bir tanesine binebiliriz," diye önerdi.

"Evet, lütfen!"

Ira'nın heyecanı geçen her dakika daha da arttı ve evin içine girdiğimizde, ailemin sahip olduğu tüm batı süslemelerini görünce gözleri büyüdü.

Sanki bir salona girmiş gibiydiniz, her yerde ahşap ve deri vardı. "Burası harika, değil mi dostum?" Wells sordu.

"**D u v a r d a k i** bir inek!" diye seslendi, şöminenin üzerindeki doldurulmuş kafayı göstererek.

"Bu bir bizon," diye açıkladı annem. "Bizde de onlardan birkaç tane var ve çok ama çok büyükler!"

"Bir inekten daha mı büyük?" Ira çevresindekilere hayret ederek sordu. "Çok daha büyük! Buna dokunmak ister misin?"

Ira başını salladı ve Wells Ira'yı kucağına alarak bizonun yumuşak tüylerini okşamasına izin verdi.

Ira, "Biraz korkutucu," dedi ama cesurca hayvana dokunmaya ve hayranlıkla bakmaya devam etti.

"Çok tatlılar, biliyor musun? İstersen bir tanesini bile besleyebilirsin," dedi annem.

Bu hafta sonu kesinlikle Ira içindi ama oğlu yeni şeyler keşfederken Wells'in gözlerindeki sevgiyi ve aynı heyecanı görmeye bayıldım.

"Rooney, baban ve benim birkaç şey almak için kasabaya gitmemiz gerekiyor, ama Alexis ve Kira dışarıda bir grup ziyaretçiyle birlikte onlara çiftliği gezdiriyorlar, neden siz de peşimizden gelmiyorsunuz?"

"Evet, kulağa hoş geliyor." Wells'e baktım, o da başıyla onayladı.

"Kulağa harika geliyor. Bu hafta sonu bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye ekledi. "Oh, elbette! Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Sonra görüşürüz."

Ira gözlerini kulübenin arkasındaki büyük arazide otlayan bizonlardan alamadı ve Kira ile Alexis grubu atların yanına götürürken biz de durup uzaktan onlara bakmaya devam ettik.

Ira, "Hayvanat bahçesinde bizon görmedik," diyerek Wells'in tahta çitin üzerine oturması için onu kucağına aldığını belirtti.

Wells, "Doğru, onları hayvanat bahçesinde görmedik," dedi.

Onlara gülümsedim ve Wells'in bir kolunu omuzlarıma, diğerini de düşmemesi için Ira'ya dolayarak beni kendisine çekmesine izin verdim.

"Sanırım merhaba demek için geliyorlar," dedim, yaklaşan iki bizonu işaret ederek.

"Endişelenmeli miyim?" Wells kulağıma yaklaşarak sordu ve ben hızla başımı salladım.

"Çok sakın ve naziktirler." Küçükken bu hayvanların etrafındaydım ve davranışları hakkında çok şey öğrendim.

Sakin kaldığınız ve onları beslediğiniz sürece, orada durup onları sevmenize izin verirlerdi.

"İşte, biraz elma getirdim. Genelde ot yerler ama elmaya bayılırlar" dedim ve dışarı çıkmadan önce sebze ve meyvelerle doldurduğum kovadan elmaları çıkarıp her birine bir elma verdim. "Elini böyle düz tut ve elmayı üzerine koy ki kolayca kapabilsinler," dedim Ira'ya, bir bizon önünde dururken elini tutmasına yardım ederek.

İlk başta biraz tereddüt etti, ancak bizon elmayı yedikten sonra ellerini çırpı ve mutlu bir şekilde kıkırdadı. "Başardım!"

"İyi iş, dostum!" Wells gururla söyledi.

"Yemek yerken onu biraz sevebilirsin," dedim ve bizonun başına dokunmak için elimi uzattım.

Ira da aynısını yaptı, onu okşadı ve ardından mutluluğunu göstermek için iki elini sıkıca göğsüne doğru çekti.

"O yumuşak!"

"Öyle, hm? Ona bir elma daha vermek ister misin?" diye

sordum. Ira, "Sen yap, baba," dedi ve Wells kıkırdadı.

"Pekâlâ. Bakalım diğeri de elma istiyor mu?" dedi ve elini kendisine daha yakın olan bizona **d o ğ r u u z a t t ı .**

Bizon elmayı yedikten sonra, "İşte oldu," dedi.

Zaten hayatımın en iyi zamanını geçiriyordum ve Ira ile Wells'in ailemin çiftliğinde daha harika şeyler görmesi için sabırsızlanıyordum.

Tüm çiftliği gezdikten ve diğer tüm konuklar tekrar ayrıldıktan sonra ailem öğleden sonra geç saatlerde tam zamanında geri döndü.

Ailemi karşılamak için eve girdik ve Wells'le tanışacakları için ne kadar gergin olsam da düşündüğüm kadar büyük bir mesele değildi.

Sonuçta ailem Wells'in yaşına benden daha yakındı ama aramızdaki yaş farkı nedeniyle bizi yargılamıyorlardı.

"Akşam yemeği ile başlıyorum. Bana yardım etmek ister misin, Rooney?" Annem bana gülümseyerek sordu.

"Oh, evet. Dün gece sana attığım mesajı hatırlıyorsun, değil mi? Ira'nın şeker hastası olmasıyla ilgili?"

"Tabii ki hatırladım. Sebzeleri seviyorsun, değil mi tatlım?" diye sordu Ira'ya.

"Evet, çok fazla meyve yiyorum ve bazen tatlı bir şeyler yiyebiliyorum."

Ira'nın bazı şeyleri yemesi sınırlıydı, ancak günümüzde şeker hastaları için üretilmiş, içinde daha az şeker bulunan yiyecekler satan yeterince gıda şirketi vardı.

Yine de Wells'in Ira'yı sağlıklı şeylerle beslemekten hoşlandığını biliyordum.

"Bu harika! Sebzeleri kesmeye yardım etmek ister misin?" Annem sordu.

Ira izin istemek için Wells'e baktı ve o da gülümseyerek başını salladı, ardından saçlarını taradı.

"Tabii ki yapabilirsin. Baban tuvalete gidecek ve ben hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye yanıtladı Ira, elime uzandı ve beni mutfağa doğru çekmeye başladı.

Wells, Ira'nın ne kadar rahat ve mutlu olduğunu görünce bana gülümsedi, ben de ona gülümseyerek her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdim.

Her şey harikaydı ama aramızdaki bu şeyin aslında ne olduğu hakkında nihayet konuşmamız gereken günün ne zaman geleceğini merak ediyordum.

öyleydi.

Wells

Banyodan döndüğümde, Rooney'nin babası mutfağa giremeden beni durdurdu.

Kanepede oturuyordu ve oturmam için yanındaki koltuğu işaret ediyordu.

"Rooney bana inşaat mühendisi olduğunuzu söyledi, doğru mu?" diye sordu.

Başımı salladım ama oturmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mutfağa baktım.

Ira, Rooney ve annesinin yanında bir sandalyenin üzerinde durmuş, kör bir bıçakla bir salatalığı dikkatle kesiyordu.

Her şey kontrol altında gibi görünüyordu ve ben de Devon'la konuşmaya hazırdım.

"Evet, öyleyim."

İtiraf etmeliydim ki burada onunla oturmak garipti, aramızda sadece birkaç yaş vardı ama yine de kızını beceriyordum.

"Ben de bir palyaço olmak için eğitim almayı düşündüm ama sanırım hayatın benim için başka planları vardı. Louise ile tanıştım ve birkaç ay sonra kendimi lanet olası bir palyaço kostümü alırken buldum," dedi kıkırdayarak.

Yumuşak bir şekilde güldüm. "O zaman kesinlikle o

kızdı," dedim. Çok garipti.

Aynı yaşlardaydık ve ikimiz de babaydık, ancak onun yanında olmak bana baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissettirdi.

Belki de görüştüğüm kızı onun büyümüş olduğu düşüncesiyle, bu da tuhaf bir şekilde onu zihnimde gerçekte olduğundan çok daha yaşlı yapıyordu.

Aklımı başımda tutmam

gerekiyordu. Her şeyi fazla

düşünmemeliydim.

Kim bilir? Belki o ve ben arkadaş olabiliriz.

"Kesinlikle. Onu ilk gördüğüm andan itibaren kafamı karıştıracağını ve lanet kalbimi çalacağını biliyordum. Ve Rooney doğduğunda çok şanslıydık."

Böyle tatlı ve ayakları yere basan bir kız yetiştirmekle iyi bir iş yaptıklarını düşünerek gülümsedim.

"Ira senin tek çocuğun mu?" diye sordu. "Her zaman onunla ilgileniyor musun?"

Başımı salladım. "Annesi artık burada değil ve onu altı aylıkken yanıma aldım. Hayatımı çok daha iyi hale getirdi ve ona sahip olduğum için çok şanslıyım," dedim Devon'a.

Bir an beni inceledi ve baba olmamla ilgili başka bir soru soracağını düşündüğümde, hiçbir uyarıda bulunmadan konuyu değiştirdi.

"Benim Rooney'im sadece yirmi yaşında, ama sanırım bunun

farkındasınız," dedi. "Elbette. Ama yaş bizim için pek sorun olmadı."

"Şimdilik. Peki ya birkaç yıl sonra?"

Kaşlarını kaldırdı ve cevap vermeden önce cevabı düşünmek zorunda kaldım.

"Dürüst olmalıyım... O kadar ilerisini düşünmedim. Rooney'den hoşlanıyorum, Ira da öyle. Hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz ama niyetimin onu incitmek olmadığından eminim. O harika biri ve Ira'ya o kadar iyi davranıyor ki Ira'nın onu bırakmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Başını sallamadan önce beni dikkatle

inceledi. "Bu senin görüşün. Peki ya

onunki?"

Güzel soru, çünkü ikimiz hakkında son konuştuğumuzda arkadaş olduğumuzu söylemişti.

Tamam, bu haftalar önceydi ve aramızdaki şeyler açıkça değişti.

Yine de birbirimize yakınlaşmaya başladıktan sonra bu konuda bir konuşma olmadı.

Belki de bu konuda bir konuşma başlatmalıyım.

"Bu onun söyleyeceği bir şey. Ben sadece nasıl gördüğümü söyleyebilirim."

Bu onun için yeterli görünüyordu, ama daha fazlasını söyleyemedi Ira bana seslendi.

"Bak, baba! Bu bir balkabağı!"

Dönüp ona baktım ve gülümsedim, ayağa kalkıp Devon'a özür dilemek için bir bakış attıktan sonra onlara doğru yürüdüm.

"Oyma mı yapıyorsun?" Arkasında durup başının arkasını öperek sordum.

"Evet, sonra da içini yiyeceğiz!" diye duyurdu.

"Tavuk göğsü ve sebzelerin yanı sıra balkabağı çorbası yapıyoruz. Kulağa lezzetli geliyor, değil mi?" Rooney Ira'ya söyledi, sonra parlak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Öyle. Hepsini denemek için sabırsızlanıyorum. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Devon tarafından yeni soru bombardımanına tutulmamak için daha çok sordum ve neyse ki Rooney başıyla masayı işaret etti.

"Masayı hazırlamana yardım edeyim."

Biz de öyle yaptık, Devon kanepede oturup telefonunda bir şeyler okumaya devam ederken Louise de Ira'nın balkabağından yenilebilir her şeyi çıkarmasına yardım etti.

"Babam tuhaf sorular sordu mu?" diye sordu, şimdi gözleri endişeyle doluydu.

"Hayır, pek sayılmaz. Ama seninle konuşmak istediğim bir şey var. Ama şimdi değil."

Kaşları çatıldı ve istediğimden daha ciddi bir şey söylediğimi fark ettim.

Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu ama benim gibi o da bana karşı dürüst ve açık olmaya çalışmalıydı.

Tanrım, bu konuşmaya hazır değilim.

Bölüm Otuz Bir

Rooney

Akşam yemeği başarılıydı ama bitmesini istemedim.

Wells benimle bir şey konuşmak istediğini söylerken ciddi görünüyordu ve Ira'nın hazırlamamıza yardım ettiği lezzetli yemekleri yerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Ne hakkında konuşmak istediğine dair bir fikrim vardı ama buna hazır değildim.

Bu hafta sonunun tadını çıkarmak, çiftlikte eğlenmek ve Ira ve Wells ile iyi vakit geçirmek istedim.

Bu bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı ve Wells birkaç dakikalığına yanımda olmadığına Ira'nın hem bana hem de aileme bu kadar güvenmesini çok sevdim.

Belki de eksik olan buydu.

Etrafında ona bir prens gibi davranan ve ona en az babası kadar tapan daha fazla yetişkin vardı.

Wells'in Ira için yeterli olmadığından değil, ama Ira'nın daha da açık ve konuşkan bir çocuğa dönüştüğünü görmek güzeldi.

Çiftlikteki hayvanlar hakkında sorular sormayı bırakmadı ve babam yarın sabah onları beslemesine yardım etmesine izin vereceğine söz verdi.

Bunun için çok erken kalkmamız gerekiyordu, bu yüzden annem yeterince uyumamız ve sabah yorgun olmamamız için yatağa gitmemizi söyledi.

Wells ve Ira aileme çoktan iyi geceler dilemişlerdi ve ben de ona hemen geleceğimi söyledim.

Kimin hangi yatak odasında yatacağını konuşmadık ama Wells'in Ira'yla, benim de diğer misafir odasında yatmamızda bir sakınca görmüyorum.

"Bu kaşlar ne için hayatım?" Ben annemin bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmesine yardım ederken, babam masaya tekrar otururken sordu.

"Oh, önemli değil. Sadece düşünüyordum," dedim gülümseyerek ve dönüp ona bakarak.

"Bundan emin misin? Akşam yemeğinden beri garip davranıyorsun."

Beni bir saniyeden kısa sürede anlamasını ona bırak.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok baba. Wells ve Ira'yı burada ağırladığınız için mutluyum. Şimdiye kadar burayı sevdiler."

"Ama seni rahatsız eden bir şey var tatlım," dedi annem.

"Evet, bir şeyler olabilir ama bana yardım etmenizi gerektirecek bir şey değil. Ben iyiyim, tamam mı?"

İkisi de bana baktı, onlara söylemem için beni zorlamaya devam mı edecekler yoksa beni yalnız mı bırakacaklar karar vermeye çalışıyorlardı.

Wells ne hakkında konuşmak isterse istesin, bu ailemi ilgilendirmezdi ve onları ne kadar sevsem de, bu onların endişelenmesi gereken bir şey değildi.

Ayrıca, Wells'in burada ve şimdi bir tartışma başlatacağını düşünmemiştim.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim, sesim sakın çıkıyordu ama onlara sinirlenmek üzereydim.

"Seni seviyorum. Sabah görüşürüz," diye ekledim ve yukarı çıkmadan önce önce anneme sonra da babama sarıldım.

İkinci kata ulaştığımda Wells misafir odalarından birinden çıktı ve kapıyı biraz açık bıraktı.

"Çoktan uyudu. Sanırım öğleden sonra çok yorucu geçti," dedi sesini alçak tutarak.

Gülümsedim ve ona hızlıca başımı salladım. "Yani... konuşmak mı istedin?"

Elime uzanıp beni kendine çekmeden önce bir süre bana baktı.

Ellerimi göğsüne koydum, gözlerindeki tek bir duyguyu bile kaçırmamak için gözlerimi ondan ayırmadım.

"Önce yatağa girelim."

Gözleri yüzümde gezinirken, elleri belimdeydi ve beni kendisine yakın tutuyordu.

Beni bu kadar yakınında tutuyorsa, bana kızgın olabilir miydi? Tabii beni kandırmaya çalışmıyorsa.

Tanrım, Rooney! Kendi lanet düşüncelerini manipüle etmeyi bırak.

"Tamam," diye fısıldadım.

Bir şeyler ters gidiyordu ama yine de üzerimde hiçbir sorun yokmuş gibi hissettiren bir etkisi vardı.

Aklımı karıştırıyordu ve bunun yarısını ben kendime yapıyordum.

Wells bir elini kaldırdı ve yanağıma koydu, sonra dudaklarımı öpmek için eğildi, şimdi kesinlikle her küçük şeyi fazla düşünmeme neden oluyordu.

Konuşmak istiyordu, bunu söylerken sesi ciddiye ve şimdi beni sakinleştirici ve güven verici bir şekilde öpüyordu.

Neyse ne.

Gömleğini yumruklarım ile sıkıca kavradım ve öpücüğü derinleştirdim, üzerime daha fazla eğilmesini ve beni vücuduna daha da yaklaştırmasını sağladım.

Şimdi bırakmak istemiyordum, bırakırsam yatağa girdiğimizde başıma geleceklerle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ama beynimin konuşmak istemesinin olası tüm nedenlerini düşünmesine izin vermek yerine, bedenlerimize odaklandım ve onu ne kadar çok istediğini bilmesini sağladım.

Belki fikrini değiştirir?

Dillerimiz birbirine değdi ve eli başımın arkasına geçerek saçımdan bir tutam aldı, tutuşunu sıkılaştırırken iç çekmeme neden oldu.

Ellerim hâlâ göğsündeydi ama bu öpücük her geçen saniye daha da yoğunlaştığı için kıpırdamaya cesaret edemiyordum.

Alçak sesle homurdandı ve ben tam bu öpücüğün hiç bitmeyeceğini düşünürken, geri çekilip öpücüğü kesti ve tekrar gözlerimin içine baktı.

Şehvet onunkini dolduruyordu ama benimkinin de aynı görüldüğünü biliyordum.

Bir an bana baktı, sonra gülümsedi ve elimi tutmak için saçımı bıraktı. "Gel," diye fısıldadı ve beni yatak odasına götürdü, orada yorganın altına girmeden önce yatmak için hazırlandık.

"Ciddi bir şey mi?" Ne hakkında konuşmak istediğine dair bir ipucuna ihtiyaç duyarak sordum.

Yatak başlığına yaslandı ve beni kendine doğru çekti, ama ben onunla birlikte uzanmak yerine kendimi iterek yanına oturdum, bunun için göz göze gelmemiz gerekiyordu.

Ellerimi kucağında sıkıca tuttu, başparmaklarını tenimde usulca gezdirdi ve başını sallamadan önce derin bir nefes aldı. "Olabildiğince ciddi."

Bu bir şaka değildi ve kalbim yeniden çarpmaya başladı.

"Sanırım ikimiz de belli bir konu söz konusu olduğunda aramızda bir iletişim eksikliği olduğunu biliyoruz," dedi, ben gözlerimi kaçırmamak için elimden geleni yaparken gözlerini benimkilerden ayırmadan.

Yani *bu* konuşma.

Zaten rahatsızdım, çünkü duygularım hakkında konuşmak hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı.

Kalbim ve zihnim birbiriyle savaştığında, her ikisi de farklı gördüğünde ve daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlayana kadar birbirlerini manipüle ettiklerinde beni hayal kırıklığına uğrattı.

En azından AJ'ye karşı hissettiklerimi ilk açtığımda böyle olmuştu ve bunu ona bile anlatmamıştım.

Hayır, Evie'ydi ve çabuk sinirlenen biri olduğu için, ben kendim üstesinden gelmeden ve sonunda AJ ile konuşmadan önce bunu atlatmama gerçekten yardımcı olamazdı.

Wells'in önünde ağlayamazdım, bu yüzden nefesimi sabit ve sakin tutmak için elimden geleni yaptım ve şimdilik işe yaradığını düşündüm.

"Bu daha fazla bir şeye dönüşmeden önce bana arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Bu konuda konuşmanın senin için zor olduğunu biliyorum, ama söylemen gereken tek şey beni hala bir arkadaş olarak mı yoksa sadece eğlenmek için takıldığın bir kişi olarak mı gördüğün."

Normalde tam da bu yüzden erkeklerle buluşmaktan kaçınırdım ama aptalca bir nedenden dolayı yine buradaydım.

Wells sadece bir şeyler elde etmek için takıldığım bir adam değildi. Ondan hoşlanıyordum. Ira'yı da.

O zaman söyle ona!

Bunu kalbim söylüyordu ama beklendiği gibi aklım bu konuşmanın dışında kalamazdı.

Önce size söylemesine izin verin, böylece sizi sadece eğlence için kullanıyorsa zayıf görünmezsiniz.

Evet. Bu. Aynen

öyle.

Ondan hoşlandığımı söylediğimde, bana bu şekilde karşılık vermeye beni kırmayacağını nereden bilebilirdim?

Ayrıca, neden çift olma yönünde ilerlememizle ilgili üçüncü bir olasılıktan bahsetmedi?

Çünkü o bir ilişki istemiyor, aptal.

"Ne olduğumuzu sanıyorsun?" Zavallı kalbim yerine aklımı dinleyerek karşılık verdim.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı ve kıkırdadı. "Sanırım bana başka bir soruyla cevap vermen gerekip gerekmediğinden hâlâ emin değilsin."

Kaşlarımı çatmıştım.

Bu konuşmadan nefret ediyordum ve tek yapmak istediğim onunla tekrar uğraşmak yerine arkamı dönüp uyumaktı.

Eğer ona açılırsan, kendini daha iyi hissedeceksin. Cevabı ne olursa olsun Kalbim bana doğruyu söylediğini bilerek bunu söyledi.

Lanet organlarımla konuşmaya başladığım noktaya nasıl geldim?

"Sen de soruma cevap veremiyorsan sen de öylesin," diye belirttim, şimdiden kendimi aptal gibi hissediyordum.

Wells içini çekti ve elini yüzünde gezdirdi, belli ki tartışacak havada da değildi.

"Sen her şeyi fazla düşünmeden ve sorgulamadan bu konuyu nasıl konuşabiliriz?"

Woah! Az önce benim hatam olduğunu mu söyledi?

Hayır, sebep bulmaya çalışıyor, sizi suçlamıyor.

Duygularım çılgına dönmüştü ama patlamalarına ve ortaya çıkmalarına izin vermemek için elimden geleni yaptım.

Sakinleşmem gerekiyordu - *hayır*, zihnimin sakinleşmesi gerekiyordu, çünkü kalbim tam olarak ne yapacağımı biliyordu ve beynim yerine onun beni kontrol etmesini tercih ederdim.

"Senden fazla bir şey istemiyorum, Rooney. Acı çekiyorsun ve seni böyle görmekten nefret ediyorum, bu yüzden neden bu konuda normal bir konuşma yapmıyoruz?"

Hala kucağında duran ellerimize baktım, sorusuna bir cevap bulmaya çalışıyordum.

Bizim hakkımızda ne hissettiğimi tam olarak biliyorsam duygularımı nasıl açmayabilirim?

Ama tam tüm gücümü toplayıp ona cevap verecekken, küçük bir ses sözümü kesti ve sonunda açılmamı engelleyen aklım değildi.

Wells

"Baba?" Ira bir eli saçında, diğer eli kapı kolunda kapının yanında durmuş, emin olmayan ve endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

Rooney'nin elini sıkarak duygularını dile getirme konusundaki kararlılığını gördüğümü ama bu konuşmayı başka bir zamana ertelememiz gerektiğini söyledim.

Birkaç dakika önce ona karşı bir pislik gibi davranıyordum, kendimi onun hissettiği şeyden korurken bana cevap vermesi için onu zorlamaya çalışıyordum.

Aynı şeyi hissettiğimizden, birbirimizle birlikte olmak istediğimizden ve belki bir adım daha ileri gidip son haftalarda yaptığımız şeyi flört olarak adlandırdığımızdan emindim, ancak hala zamana ihtiyacı olduğu açıktı ve eğer üzülmesine neden olacaksa onu zorlamayacaktım.

"N'aber dostum?" Elimi ona uzatarak sordum.

Rooney geceyi bizimle geçireceğini bildiği için yatağın benim tarafıma geçerken o da hızla benim tarafıma geçti.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordum, o da başını salladı.

Daha önce hiç girmedığı bir yatak odasında yalnız olduğu gerçeğinden olsa gerek.

"Tamam, buraya gel," dedim, yatağa çıkmasına yardım ettim ve bebekken yaptığı gibi göğsümde rahat etmesine izin verdim.

Ira'ya nazıkçe gülümseyen Rooney'ye baktım ve tek kelime etmeden onu kendime çektim ve yanıma sokulurken başının üstünü öptüm.

Ira'ya yakındı, başı omzumda ve vücudu yanıma yaslanmıştı, o ise yüzünü boynuma yaslamıştı.

İkisinin de bana sarılması çok hoş bir duyguydu.

Ama yine de ikimizi de rahatsız eden ve yakında tekrar konuşmamız gereken bir şey vardı.

Ira'nın alnını öptükten sonra Rooney'ye bakmak için başımı çevirdim ve bana baktığında gülümseyerek her şeyin yoluna gireceğini söyledim

Doğru.

"İyi olacağız, Rooney. Bu sadece yoldaki küçük bir tümsek," diye fısıldadım.

Otuz İkinci Bölüm

Rooney

Ertesi sabah uyandığımda ilk gördüğüm manzara Wells ve Ira'nın yanımda kucaklaştıklarıydı, Ira artık onun göğsünde değil, yatağın üzerinde ikimizin arasındaydı.

Ira'nın sırtındaki elimin Wells'inkiyle örtüldüğünü fark ettim ve ona baktığımda kalbim aniden sızladı.

Bir şeyler çok doğru geliyordu ama dün gecedен sonra içimde hâlâ emin olmadığım bir his vardı.

Henüz konuşmamıştık ama Ira'nın iyiliği için tartışmaya devam edemezdik.

Wells'in eli benimkini sıktağında ve parmakları benimkilerin arasından kayarak sanki hiçbir sorun yokmuş gibi hissettirdiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," diye fısıldadı hırıltılı bir sesle ve tekrar yüzüne bakmamı sağladı.

"Günaydın," diye fısıldadım.

Diğеr kolu boynumun altındaydı, beni kendine yakın tutarken eli başımı kavradı ve parmakları saçlarımı itti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, beni yakından

inceleyerek. "İyi, sanırım. Ya sen?"

Başını salladı ve şimdi yanımda hareket eden Ira'ya baktı. Yine de uyanmamıştı.

"Dün gece için özür dilerim, Rooney. Seni zorlamamalıyım. Sanırım ikimizin de hâlâ bazı şeyleri düşünmeye ihtiyacı var," dedi sesini alçaltarak.

Ona hak vererek başımı salladım.

"Ama bu kötü bir şey anlamına gelmiyor, biliyor musun?"

Hayır, olmadı. Ama duygularımızı açıklamak o kadar zordu ki, bundan bahsettikçe beni rahatsız etmeye başladı.

"Sanırım ikimiz de aynı sorunla mücadele ediyoruz," dedim dudaklarımı ince bir çizgiye bastırarak.

"Evet, öyle. Ama bir yolunu bulacağız, tamam mı? Belki şimdi değil ama bunu daha fazla sürdüremeyiz" dedi.

Kabul ettim, başımı salladım ve Ira'nın yoluna çıkmadan dudaklarını öpmek için ona doğru eğildim.

Wells elini benimkinden yanağıma doğru kaldırdı ve tekrar gözlerimin içine bakmak için elini kırmadan önce beni nazikçe öptü.

"Bu düşünceleri bir kenara itelim ve harika bir hafta sonu geçirelim. Ira burayı çok seviyor ve bunu onun için mahvetmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedim ona gülümseyerek ve Ira'nın tekrar hareket ettiğini görmek için aşağıya baktım.

Bana Ira'nın bizimle uyumasının sorun olup olmadığını sormasına gerek yoktu çünkü bu, oğlunun yanında bana güvenmeye devam ettiğini ve Ira'nın yanımda uyuyacak kadar rahat olduğunu bilmeye bir adım daha yaklaştı.

Dün geceki düşünceler tekrar aklıma geldi ve Wells ciddi bir şey istemiyorsa, neden Ira'nın bizimle aynı yatakta yatmasına izin verecek kadar ileri gitmesine izin verdiğini merak etmeme neden oldu.

Bir şeyler çok mantıklı gelmiyordu ama... Fazla düşünmeyi bırakmalıyım.

Kafamı karıştırıyordum.

"Günaydın dostum. İyi bir gece geçirdin mi?" Ira yumruklarıyla gözlerini ovuştururken Wells sordu ve her zamankinden daha sevimli görüldüğü için gülümsedim.

Ira başını salladı ve sırt üstü dönmeden önce gerindi. "Hayvanları besleyebilir miyiz?" diye sordu, küçük sesi yumuşaktı.

Wells kıkırdadı ve Ira'nın saçlarını okşadı. "Önce kahvaltı etmemiz gerekecek, hm?"

"Tamam. Selam Rooney," dedi sonra başını çevirip bana bakarken.

Gülümsedim ve hafif bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Hey, küçük adam. Bugün için heyecanlı mısın?" diye sordum.

Wells ve benim aramda rahat olduğunu söyleyebilirim.

"Evet, rahatım. Biz de atlara binebilir miyiz?"

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Atların da gitmeyi sevdiği güzel bir yer biliyorum," dedim ona. "Bugün boğalara binen palyaçoları bile görebiliriz," diye ekledim, annemle babamın her Cumartesi misafirleri için bir gösteri yaptığını biliyordum.

Wells kıkırdadı, ben de kaşlarımı çattım. "Lütfen dalga geçme," dedim ciddi bir ses tonuyla ama öyle demek istemediğimi biliyordu.

Elbette, ailemi palyaço kılığında görmek gurur duyduğum bir şey değildi, ama bu şekilde ailemi ve gerçekte nasıl olduklarını tanıdı.

Babam dün gece görüldüğü kadar sert değildi ve Wells'i korkutmak için kötü bir adam gibi görünmeye çalışıyordu.

Neyse ki Wells onunla beklenenden daha iyi başa çıktı.

"İyi palyaçolar mı?" Ira sordu, gözleri endişeyle doluydu.

Wells ona, "Elbette öyleler dostum," diye güvence verdikten sonra neden kötü palyaçolar olacaklarını düşündüğünü açıklamak için bana baktı.

"Bir keresinde annemde tesadüfen haberleri görmüştü, orada şu... *katil palyaçolardan* bahsediyorlardı." Son iki kelimeyi fısıltıyla, neredeyse hiç ses çıkarmadan söyledi.

"Ah, doğru ya," diye kıkırdadım, Ira'ya dönüp bakarak. "Bu palyaçolar çok komik görünümlü ve yaramazlar. Hepimizi güldürecekler," dedim ona, boğalara binen palyaçolar hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

"Artık gidebilir miyiz? Kahvaltı edebilir miyiz?" diye sordu, Wells'e bakarak ve göğsünün üzerinde sürünerek.

Wells şakayla karışık, "Hmmm, biraz daha uyuyabilirim,"

dedi. "Hayır, baba! Hayvanları beslemek zorundayız!"

Güldüm ve Wells'in Ira'yı gıdıklamaya başlamasını, pompasının olduğu yeri incitmemeye dikkat etmesini ve onu mümkün olan en tatlı şekilde kıkırdatmasını izledim.

Evet, Wells'in dün gece kötü niyetli olmadığından yüzde bin emindim ama basit bir soruya cevap veremeyerek her şeyi mahveden bendim.

Ira olsa da olmasa da beni yanında istediği açıktı ve şimdi bunu konuşabilmek için bu hafta sonunun bitmesini bekleyemiyordum.

Hızlı bir kahvaltıdan sonra babam bizi atların yanına götürdü, onları beslemesine ve daha sonra gelecek misafirler için hazırlamasına yardım ettik, ancak onlar saat bir civarında gelmeden önce babama atlardan ikisini Ira ve Wells'e bahsettiğim yere doğru küçük bir yürüyüşe çıkaracağımı söyledim.

Bunu sorun etmedi, biz de çiftlikte yardım etmeye devam ettik ve Ira'nın biraz daha keşfetmesine izin verdik.

Arada sırada ve ne zaman bir şey taşımamız ya da kaldırmamız gerekmede, Wells elimi tutuyor ya da beni kendine çekiyor, başımı öpüyor ve bana gülümsüyordu.

Beni yakınında tutmak istediğini bilmek beni biraz rahatlattı ve şaşırtıcı bir şekilde, son yaşadığım tüm olumsuz düşüncelerden kurtulmama yardımcı oldu.

Gece.

Sadece arkadaş olmak istemesine imkan yok.

Benim onun için hissettiklerimin aynısını onun da benim için hissetmemesine imkân yoktu.

Babamın Ira'nın tavuklardan yeni yumurtlamış yumurtaları almasına yardım edişini izlerken ona yaslandım ve tatlı bir çocuk olan Ira, yumurtaları kırılmayacaklarından emin olarak saman dolu sepete nazikçe yerleştirdi.

"Belki de ona bir evcil hayvan almalıyım," dedi Wells, arkamda dururken kollarını omuzlarıma doladı.

Gülümsedim, iki elimi kollarına koydum ve gözlerimi Ira'dan ayırmadan başımı yana eğdim.

"Ne tür bir evcil hayvan düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Bilemiyorum. Bir köpek çok uğraştırır ve bir kedi de oldukça yorucu olabilir. Belki... bir hamster. Kafese sığabilecek küçük bir şey."

Dudaklarımı büzdüm ve çocuklar için bakımı kolay olan evcil hayvanları düşündüm.

"Küçük bir kaplumbağaya ne dersin?" Ben önerdim. "Ninja Kaplumbağaları çok sever."

Başımın arkasını öpmeden ve başını sallamadan önce bir süre düşündü. "İyi bir ilk evcil hayvan olabilir. Önce evcil bir kaplumbağa beslemek hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekecek" dedi.

İyi ki bir evcil hayvan dükkanına girmemiş.

"Bak, baba! On bir yumurtamız var!" Ira duyurdu, sonra elinde sepetle koşarak bize doğru geldi.

Wells beni bıraktı ve Ira'nın bulduğu yumurtaları göstermesine izin vermek için önüne çömeldi ve ben de gördüklerinden memnun görünen babama bakmadan önce gülümsedim.

"Ve hepsini tek başına çıkardı. Sanırım seni çiftlikte çalışman için işe alacağım, Ira," dedi babam.

Babamın ne demek istediğini anlamamış olsa da Ira'nın gözlerinin parladığını görünce gülümsedim.

Ama sorun değil, çünkü önemli olan tek şey Ira'nın mutlu olduğunu bilmektir ve bu onun yüzünden okunuyordu.

"Bunları yarın eve götürebilirsin. Annene evde yetiştirdiğimiz salata ve sebzelerden de biraz paketleteceğim."

"Teşekkür ederim baba," dedim ona gülümseyerek.

"Çok nazıksın Devon. Teşekkür ederim," diye ekledi Wells, ayağa kalkarak.

Babam başını salladı ve Ira'ya baktı. "Sepeti bana verebilirsin, böylece ata binebilirsin."

Ira hemen sepeti bıraktı, sonra heyecanla ayağa fırladı ve atlara doğru koşmaya başladı.

"Yavaşla dostum!" Wells seslendi ama Ira atlara ulaşmaya çok odaklanmıştı ve Wells onun peşinden koşmak zorunda kaldı.

Ira ilk kez dinlememişti ama hey... onu bekleyen atlar vardı.

Ben de dinlemezdim.

"İyi eğlenceler ve dikkatli ol," dedi

babam bana. "Eğleneceğim. Sonra

görüşürüz."

Ahıra vardığımda Wells, Ira'yı girişe doğru taşıyor ve başını sallıyordu.

"Onu yakalamasaydım doğruca bir atın kişisel alanına girecekti," dedi kıkırdayarak.

"Bu tehlikeli olurdu," dedim Ira'ya, elimi sırtına koyarak. "Bir dahaki sefere babanı bekle, tamam mı?"

Ira bana baktı ve neyin bu kadar tehlikeli olabileceğini anlamaya çalıştı ama sonra başını salladı. "Tamam."

"Ata binmeye hazır mısın?" Tekrar gülümseyerek sordum.

"Evet!" diye seslendi, içlerinden birini göstererek. "Bunu

istiyorum." Yaşlı atlardan birini görmek için arkama baktım.

Sakin ve yavaş bir yürüyüşe çıkmak için hangilerinin daha uygun olduğunu biliyordum ve Ira'nın seçtiği gerçekten de iyi bir seçim oldu.

"Bu Jigsaw. Nazik ve kibardır" dedim, daha rahat hissetmeleri için ata binmeden önce onu tanımalarını istedim.

Alexis ve Kira her sabah konuklar gelmeden önce onları hazırladıkları için çoktan eyerlenmişlerdi.

"Hiç ata bindin mi?" Wells'e sordum.

"Gençken, evet. Yine de pek hatırladığımı söyleyemem."

"Sorun değil. Sen Ira ile binebilirsin, ben de Jigsaw'un dizginlerini tutarım. İnsanların ona binmesine alışkındır, o yüzden sorun olmaz."

Wells başını salladı ve Ira'yı elini tutması için tekrar aşağı indirmeden önce Jigsaw'a baktı.

Onu dışarı çıkarırken Jigsaw'a hayranlıkla baktı ve orada durup bekledi.

Annem ve babam bu atları iyi eğitmişlerdi, bu yüzden hiçbir şey olmayacağından şüphem yoktu.

Molly'yi dışarı çıkardıktan sonra eyerlerin doğru sıkıldığından emin oldum ve Wells'e dönerek Jigsaw'un kendisi ve Ira için hazır olduğunu bildirdim.

"Önce sen ona bin, ben de Ira'nın kalkmasına yardım edeyim."

Şaşırtıcı bir şekilde, Wells Jigsaw'a düşündüğümde daha zarif bir şekilde bindi ve o gece yarısı siyah atının üzerinde otururken çok iyi görünüyordu.

Tanrım, beyaz atlı prens gibi görünüyordu.

Ira'yı kucağıma almadan ve Wells'in onu çekip önüne oturtmasına izin vermeden önce bu düşünceden kurtulmam gerekiyordu.

"Bu senin için rahat mı, Ira?" Eyer üzerinde kendini ayarlamasını izleyerek sordum.

"Evet, teşekkür ederim!"

Bu çocukla yapamazdım.

Wells onu kesinlikle doğru

yetiştirmiş. "Pekala! Gidelim!"

Molly'ye bindim ve Jigsaw'un dizginlerini tutmak için arkaya uzandım ve her iki at da yürümeye başladığında, zaten eğlenmekte olan Wells ve Ira'ya gülümsedim.

Belki de şu anda kelimelere gerek yoktu, bu yüzden geri döndüm ve atları ailemi ziyarete geldiğimde en çok zaman geçirdiğim yere götürdüm.

Uzun zaman oldu ama yılın hangi zamanında buraya gelirim geleyim, bir yerin her zaman güzel görüneceğini biliyordum.

Oraya varmamız uzun sürmedi ve ilk başta aşağı inip Wells ve Ira ile birlikte sonbaharın güzel renkli yapraklarıyla çevrili çimlerde oturmak ve sadece önümüzde yükselen dağları izlemek istedim.

"Burası çok güzel, değil mi?" Wells'in Ira'ya söylediğini duydum ve etrafımızı saran doğanın tadını çıkarırken onların konuşmalarını dinleyerek gülümsedim.

"Bir ara buraya tekrar gelebilir miyiz?" Ira sordu, dönüp ona bakmamı sağladı, sonra da Wells'e.

Eğer evet derse, ne olabileceğimiz konusunda olumsuz düşünmeyi bırakacağıma dair kendime söz verdim.

Ya da olamamak, bu konuda.

"Elbette yapabiliriz. Rooney i ç i n sorun olmadığı sürece," dedi Wells, bana yoğun gözlerle bakarak.

Gülümsedim.

Ira'ya "Seni yakında tekrar buraya götürmeyi çok isterim," dedim ve karşılığında mutlu bir çığlık aldım.

Yani... bu onay için yeterliydi, değil mi?

Bölüm Otuz Üç

Wells

Her güzel şeyin bir sonu vardır ve bu hafta sonu gerçekten de beklenenden daha hızlı geçti.

Ailesinin çiftliğinde harika iki gün geçirdik ama o kadar eğlenceden sonra ben bile yorulmuştum.

Louise ve Devon'a veda ettikten ve onunla baş başa son bir ciddi konuşma yaptıktan sonra arabaya bindik ve eve döndük.

Ira çiftlikte yaptığı en sevdiği şeylerden bahsetmeye devam etti ve palyaçolar onu gösterideki diğer çocuklar kadar şaşırtmamıştı.

Komik olmaya çalıştıklarını ama olamadıklarını söyledi, bu da vedalaşmadan önce yemek masasında hepimizi güldürdü.

Ira'nın sert bir eleştirmen olduğunu söyleyebiliriz ama en azından hiçbir hayvan onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Yolun yarısında uyuyakaldı ve Rooney ile ben her zamanki kadar konuşkan değildik.

Bunun suçunu yorgun olmamıza attım ve sonunda eve döndüğümüzde çok mutlu oldum.

"Yatmadan önce gelip gecenin geri kalanını benimle geçirmek ister misin?" Ira'yı koltuğundan kaldırırken sordum.

Hemen uyudu ve Rooney ile konuşmamızı bitirmek zorunda kaldık.

Yumurtaların olduğu sepeti ve sebzelerin olduğu çantayı arkadan aldıktan sonra başıyla onayladı.

"Evet, tabii ki," diye yanıtladı yorgun bir gülümsemeyle.

Üst kata çıktık ve Ira kucağımdayken zorlanmayayım diye kapıyı açmama yardım etti ve onu yatağına yatırdıktan sonra odasından çıktım ve Rooney'nin mutfakta durup biraz su içtiğini gördüm.

"Çantalarımı sonra alırım. Her şeyi topladın mı?" diye sordum.

Konuşmamız bittikten sonra yukarı çıkarmak üzere çantasını kapımın önüne koymuştu.

"Evet. Anneme eğer bir şey unutursak beni ziyarete geldiğinde getirebileceğini söyledim."

Başımı salladım, yanındaki tezgâha yaslandım ve iki gece önce yaptığımız konuşmaya devam etmeye karar vermeden önce yüzüne dikkatlice baktım.

"Sorum hakkında düşündün mü?" diye sordum.

Kesinlikle öyle ve keşke ona başka bir soru sorsaydım, çünkü bundan bahsetmem kaşlarını tekrar çatmasına neden oldu.

"Bana seni hala bir arkadaş olarak mı yoksa sadece eğlenmek istediğim biri olarak mı gördüğümü sordun ama üçüncü bir seçenek yoktu," dedi.

Geçerli bir nokta.

"Seni üzen bu muydu?" Ben sordum.

Kaşları daha da çatıldı, sessizce bana ne kadar aptal olduğumu söylüyordu.

"Doğru... özür dilerim," dedim iç çekerek ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu konuda daha açık olmalıydım."

Başını salladı, beni inceledi ve kollarını karnının önünde gevşekçe kavuşturdu.

Belki de bunu konuşmak için çok

erkendi. Hayır, sorumu yeniden ifade

etmeliyim.

"Beni hala bir arkadaş olarak mı görüyorsun, yoksa bana karşı hissettiğin daha fazlası mı var?"

Bu soru da yeterince tatmin edici görünmüyordu, çünkü cevap vermeden önce vücudu gerilmişti.

"Eğer daha fazlası olmasaydı, birlikte yatacak kadar ileri gidebileceğimizi sanmıyorum. Ya da Ira'nın hafta sonu bizimle aynı yatakta yatmasına izin vermezdin."

"Bu doğru, ama ben bunu sormadım Rooney."

Tanrım, yine hıyarlık ediyordum ama tüm bunların sebebi kalbimi incinmekten korumaktı.

Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Kendin bile emin değilken neden beni bu soruya cevap vermeye zorluyorsun?" diye sordu, sesini alçak tutmaya çalışıyordu ki Ira

Uyan.

"Seni zorlamıyorum, Rooney. Seninle bir şeyleri çözmeye çalışıyorum ve bu da ancak konuşup birbirimize açılırsak işe yarar."

Duygularını bastırmakla ilgili büyük sorunları vardı ve belli ki bu sadece onun sorunu değildi.

Ama inatçılığım bu işin peşini bırakmıyordu.

"O zaman neden önce sen açılmıyorsun?"

Onu hiç bu kadar kararlı ve sinirli görmemiştim ve ona böyle hissettirenin ben olduğumu bilmek beni de aynı şekilde hissettirdi.

"Çünkü korumam gereken sadece kendim değil, Ira da var. O benim hayatım ve eğer kendini adamaya istekli değilsen, ki belli ki en çok mücadele ettiğin şey bu, o zaman ben de kendimi adamaya hazır değilim."

Şurada.

Bu, onun şimdi olayları nasıl gördüğünü anlatması için yeterli olmalıydı.

Bir süre bana baktı ve bir kahkaha atmadan önce başını salladı.

"Ama onunla takılmama ve arkadaştan öteye geçmeden istediğin zaman beni becermene izin vermeye hazır mısın?"

Güzel soruydu ve buna verecek bir cevabım yoktu.

"Doğru, ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Belki de duymak istediğin şeyleri sana söylemem için beni zorlamadan önce ne istediğini bulmalısın."

Gözleri sulanmıştı, yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlanmaya hazırды.

İçimi çektim ve elimi tekrar saçlarımda gezdirdim. "Bunu neden şimdi söylüyorsun, Rooney?"

"Çünkü seninle birlikte olmak istediğimi söylesem bile, ikimiz hakkında hâlâ emin olamayacaksın."

"Yani şimdi sorun ben miyim?" Ön kapıya ulaşmak için yanımdan geçip koridorda yürürken sordum.

Biz hâlâ tartışırken gitmesini engelleyebileceğimi umarak onu takip ettim.

"Hayır, Wells," diye homurdandı, eli çoktan kapının kolundayken bana döndü. "İkimiz de sorunluyuz ve *bunu bir an önce çözmezsek, birbirimizi kırmadan önce kendimizi kıracağız.*"

Sözleri beni çok etkiledi çünkü doğru olduklarını çok iyi biliyordum.

"Peki şimdi ne olacak?" O anda kendimi daha zayıf bir adam gibi hissederek sordum.

"Sana düşünmen için zaman vereceğim. Benim de buna ihtiyacım olacak ve kendimizle barışık olduğumuzda tekrar ikimiz hakkında konuşabiliriz. Şu anda... Bence ikimiz de kendimiz üzerinde çalışmalıyız, Wells."

Ve onun haklı olduğunu biliyordum.

Birlikte... Sorun biz değildik.

Gözlerimi ondan ayırmadım ve içimde hâlâ bir umut vardı ama bu noktada birbirimizden bir adım uzaklaşmamız ve önce kendimizi -gerçeklerimizi- bulmamız gerektiğini biliyordum.

"Bunun sonsuza dek veda olmadığına söz ver," diye fısıldadım.

Tanrı aşkına, Wells! Şimdi gerçekten dünyadaki en büyük aptal gibi konuşuyorsun.

Rooney usulca güldü, gözlerinde hâlâ hüznü vardı. "Hayır, şapşal. Sadece kısa bir süre için."

Rooney

İhtiyacım olan son şey, Wells'e birbirimizden bir adım uzaklaşmamız gerektiğini söyledikten sonra AJ'yi dairemde görmektir.

Kalbim kırılıyordu ama kendimi düzeltebilmem ve son birkaç haftada bana çok şey gösteren bu adamı nihayet sevebilmem için bunun gerekli olduğunu biliyordum.

Sevgiler.

Çok sık kullandığım bir kelime değildi ama kendime yalan söylemeyi bırakıp dürüst olmam gerekiyordu.

O adamı seviyordum ve lanet olası aklım kendini becerebilirdi çünkü bunu inkâr etmeye devam ede m e z d i m .

Kalbim başından beri haklıydı ve bunu çok iyi biliyordum.

Ve şimdi ona nasıl hissettiğimi söylemeden önce kendimi düzeltme, aptalca sorunlarımı çözme sırası bendeydi.

Köşeyi dönüp mutfağa girdim ve kanepede oturan Evie ile AJ'nin bakışlarını görmezden geldim.

Güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Belki bir ya da iki kadeh votka. Sadece başkalarını rahatsız etmeden önce kendi sorunlarımla uğraşmaya başlamam için bana yeterince güç verecek bir şey.

Evie'nin ağzından alaycı bir yorum çıkmasını bekliyordum ama sürpriz bir şekilde alaycı değildi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, başını yana eğmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde kapı aralığında durarak.

Bunun hakkında konuşmak istedim mi?

Sanki yavaş yavaş deliriyormuşum gibi hissediyordum.

"AJ neden burada?" Önce ona, sonra da gözlerini benden ayırmayan Aiden'a bakarak sordum.

"Daha önce Jonathan'la geldi. Onu kovmamı ister misin?" diye sordu.

Tekrar Evie'ye baktım, sonra başımı salladım ve iç çektim. "Bu konuda konuşmadan önce kafamı toparlamam gerekiyor."

Votka şişesini alıp bir bardağa biraz doldurdum ve iki shot attıktan sonra burnumu kıvrıp tekrar Evie'ye baktım.

"Buna ihtiyaç vardı," dedim ona.

"Tabii ki." Yumuşak bir şekilde güldü, sonra beni sıkıca

kucakladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen, tamam mı?"

Gözlerimi kapattım ve başımı sallayıp tekrar ondan uzaklaşmadan önce ona sarıldım.

"Gitmeden önce... onu dövmem gerekiyor mu?" diye sordu.

Gülümsedim, eğer bana zarar verirlerse bir erkeğin boynunu kıracağını biliyordum, ama durum böyle değildi.

"O yanlış bir şey yapmadı. İkimizin de şeytanları var, hepsi bu."

Evie bir şey uydurmadığımdan emin olmak için yüzümü inceledi ama tanıdığım onca insan arasında açılmakta ne kadar zorlandığımı ilk bilen o olmalıydı.

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve AJ'ye bir kez daha bakmadan mutfaktan çıkmadan önce kolumu ovdu.

Şu anda ona ayıracak ne zamanım ne de yerim vardı.

Yatağa girdim ve yorganın altında top gibi kıvrıldım, loş ay ışığında duvara baktım.

Baştan başlamam gerekecek.

Beni bugün olduğum kişi haline getiren bir zaman var mıydı? Birisi bana kendimi incinmekten korumamı sağlayacak bir şey söylemiş miydi?

Yoksa sadece bana mı öyle geldi?

Bir ilişki içinde olmayı hiç düşünmedim ve ergenlik çağına girdiğimde erkeklerle Evie kadar ilgilenmiyordum.

Bir zamanlar biriyle çıkamayacağımı ya da bir başkasına sevgimi veremeyeceğimi düşünüyordum ama çok geçmeden durumun böyle olmadığını anladım.

İçimde sonsuza dek saklayamayacağım bir aşk vardı ve Ira ile Wells'in benim için tahmin ettiğimden daha özel olduklarını fark ettiğim anda, aşkımı vermek istediğim kişilerin onlar olacağını biliyordum.

Neden böylesin, Rooney?

Artık bir şeye bağlanmanın kötü bir şey olmadığını kendime kanıtlamak bana kalmıştı.

Gerçi bu zaman alıyordu ve Wells'in çok uzun süre beklemesine izin

vermek istemedim. Onu şimdiden özledim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Wells

Ira bana Rooney'nin nerede olduğunu her sorduğunda bir tür yalan uydurmak ve onu yakında tekrar göreceğimize dair güvence vermek zorunda kaldım.

Bana ikimizin de boşluğa ihtiyacı olduğunu söylemesinin üzerinden bir gün bile geçmemişti ve dürüst olmak gerekirse, bunu fark etmem biraz zaman alsa da bu iyi bir karardı.

Bu sabah Ira'yı anneme bıraktıktan sonra doğruca işe gittim ve Rooney'i aklımdan çıkarmak için son projem üzerinde çalışmaya başladım.

Bana bizden ziyade kendimi düşünmemi söyledi ama kalbimi çoktan çalmışken onu düşünmemek çok zordu.

İlişkimizin ciddi bir ilişki olmasını istediğim açıktı. En azından benim için açıktı.

Rooney'nin istediğim kişi olduğunu anladıktan sonra kendimi daha iyi hale getirmek için kendimi zorlamam gerekti.

Bana ikimizin de sorun yarattığımızı söylerken haklıydı, ama beni kendi başının çaresine bakmam için uzaklaştırır ve benim de aynısını yapmama izin verirse bunu nasıl çözebilirdik ki?

Zihnim dağınıktı ve ondan ayrı olmak doğru gelmiyordu ama başka ne yapabilirdim ki?

Sandalyeme yaslandım ve derin bir iç çektim, ellerimi saçlarımın arasından geçirip uçlarını çekiştirirken saate baktım.

Saat üçe beş kalaydı ve Ira'yı yeni pompasını almak üzere hastaneye götürmek için bugün erken çıkabilirdim.

Belki bu onu düşünmekten vazgeçmemi sağlar.

Üzerinde çalıştığım şeyi bitirdim ve bilgisayarımı kapatmak için her şeyi kaydettim, sonra telefonumu aldım ve arabama gitmek için dışarı çıktım.

Sinirlerim ortaya çıkmaya başladı, bu sefer Rooney yüzünden değil Ira yüzünden.

Yeni pompa daha iyi ama daha ağır olacaktı ve buna çabucak alışmasını umuyordum.

Annemin evine vardığımda Ira çoktan verandada onunla birlikte bekliyordu ve araba yoluna girdiğimi görünce bana el sallıyordu.

Gülümsedim, el sallayarak karşılık verdim ve park ettikten sonra arabadan indim.

"Hey, dostum!" Kollarını iki yana açmış bana doğru koşarken "Selam dostum!" dedim. Kalbim hemen ısındı ve bana ulaştığında onu kucağıma aldım. "Merhaba baba!"

Kollarıyla boynuma sıkıca sarıldı ve ben de başını nazikçe öperken onu kendime doğru bastırdım.

"Büyükannende eğlenceli bir gün geçirdin mi?" Bana bakabilmesi için arkasına yaslanmasını izin vererek sordum.

"Evet! Oynadık, resim yaptık ve ördekleri gördük."

"Öyle mi? Parka mı gittiniz?" Tatlı yüzünü öpmeden duramayarak sordum.

Tanrım, bu küçük adama oğlum olarak sahip olduğum için dünyadaki en şanslı adamdım.

"Evet," dedi, onu tekrar yere bırakmam için kollarımda kıvranmaya başlamıştı bile. Başımı kaldırıp bize gülümseyen anneme baktım ve içimden geçenleri belli etmemek için ben de ona gülümsedim.

"Dediğin gibi öğle yemeğinden beri bir şey yememişti" dedi bana.

"Bu çok iyi. Teşekkür ederim. Yarın için sana haber veririm. Biraz daha kalmam gerekebilir" dedim ve Ira'nın arabaya binmesine yardım ettim bile.

"Tamam, işten sonra kendine biraz zaman ayırmak istersen onu akşam yemeği için tutabilirim. Ya da belki Rooney ile geçirirsin," dedi.

Onun adının anılması içimdeki tüm duyguları harekete geçirdi, beni titretti ki bu kesinlikle hiç hissetmediğim bir şeydi.

"Rooney'i görebilir miyiz?" Ira konuşulan her şeyi dinleyerek sordu.

"Hayır, dostum. Bugün olmaz."

"Bir şey mi oldu?" Annem sordu, zaten bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

"Her şey yolunda anne. Sadece üniversite ile meşgul, hepsi bu," diye yalan söyledim.

"Eğer onu bizimle yemeğe davet etmek istersen bana haber ver yeter. İyi geceler," dedikten sonra Ira'ya el salladı ve Ira bir süre önce satın aldığımız kitaplardan birine odaklanmadan önce bir el sallayışı aldı.

"Hoşça kal anne," dedim, yanağından öptüm ve arabaya bindim.

"Hastaneye mi gidiyoruz?" Ira sordu.

"Evet, yeni pompanı almak için. Heyecanlı mısın?"

"Acıyacak mı?"

"Hayır, olmaz. Tıpkı şu anda kullandığınız pompa gibi. Dr. Cole sadece cihazı değiştirecek ama geri kalan her şey aynı kalacak, tamam mı?"

"Tamam. Sonra kitapçıya gidebilir miyiz?"

Neden olmasın?

Hayatı boyunca cesurdu ve eğer istediği şey kitaplar olsaydı, onları kendi başına alabilecek yaşa gelene kadar onu şımartırdım.

"Elbette yapabiliriz. Okumak istediğin özel bir kitap var mı?" Dikiz aynasından ona bakarak sordum.

Gözleri kucağındaki kitaptaydı ama benimle bu konuşmayı yapabildi.

"Sanırım anneler ve babalar hakkında bir kitap

istiyorum." Bu neredeyse frene basmama neden

oluyordu.

Kahretsin, bu da nereden çıktı?

Kırmızı ışıkta durdum ve dönüp ona baktım ama verdiği cevaptan pek de etkilenmiş görünmüyordu.

"Büyükannen bugün seninle anne ve babalar hakkında konuştu mu?" diye sordum.

Annesinden hiç bahsetmemişti ama bir annesi olduğunu bildiğini de hiç düşünmemiştim.

Ne yazık ki onun büyüdüğünü göremeyen biri.

Ira başını salladı, sonra kitabın içini işaret etti. "Bu kızın bir annesi var."

Resme baktım ve usulca i çekerek başımı salladım. "Evet, var."

"Onun da babası var mı?"

Ebeveyn kavramını anlamadığından yüzde yüz emindim, çünkü arkadaşlarını çoğunlukla ya anneleriyle ya da babalarıyla görüyordu, ama ikisini aynı anda görmüyordu.

"Muhtemelen, evet." Bununla ilgili sorunlar yaşıyordum.

Birincisi, bunu arabada konuşmak biraz sakıncalıydı ve ikincisi... Oğluma annesinin doğum sırasında öldüğünü nasıl söyleyecektim?

"Anneler hakkında bir kitap istiyorum."

Ve bu son szyd çünkü bu konuda başka bir şey söylemedi.

Nasıl oluyor da ne zaman uğraşmam gereken bir şey olsa, bunun üzerine başka şeyler yığılıyor ve her şeyi daha da zorlaştırıyor?

Sanırım bugünlerde şans benden yana değildi, ama Ira'nın anneler hakkında konuşma ihtiyaını kesinlikle görmezden gelemezdim.

Bunu ona borçluydum ve olanları ne kadar erken öğrenirse, bununla başa çıkması o kadar kolay olacaktı.

En azından ben öyle umuyordum.

"İşte geldik. Dr. Cole ile tanışmaya hazır mısınız?" Arabadan inmesine yardım ederken sordum.

Ira bana hızlıca başını salladı ve arabanın kapısını kapattıktan sonra onu almam için uzandı ve birlikte ön büroya gitmek için içeri girdik.

"Merhaba, ben Ira ve bugün yeni pompamı alıyorum!" dedi heyecanla.

Masanın arkasında oturan kadın bize gülümsedi ve başını salladı. "Dr. Cole seni bekliyordu, Ira. Doğruca onun ofisine gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim ve Dr. Cole'un ofisine gitmek için koridorda yürüdüm ve oraya vardığımızda dikkatini çekmek için açık kapıyı çaldım.

"İçeri gelin. Bugün birinin yeni bir pompa alacağını duydum!" "Evet! Daha büyük bir tane!" Ira duyurdu.

"Bu doğru! Sadece biraz daha büyük, ama çok daha iyi ve aynı zamanda çok yeni," diye açıkladı.

Ira'yı yatağa oturttum ve Dr. Cole birkaç şey hazırlarken y a n ı n d a o l d u ğ u m u b e l i r t m e k için yanında durdum.

"Bugün ne yaptın Ira?" diye sordu, onu biraz sakinleştirmek için bir konuşma başlattı.

Ira ona güvenebileceğini biliyordu ama yine de gergindi ve bu da sorun değildi.

Doktora "Büyükanneimin evindeydim, resim yaptık ve parka gittik!" dedi.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Parkta yapmayı en çok sevdiğin şey neydi?"

"Maymun barlarını sevdim!"

Bu yılın başlarında ben yardım etmeden parmaklıklara tutunamadığında ne kadar sinirlendiğini hatırlayarak gülümsedim.

Birkaç ay önce kendi başına karşıya geçmeyi başardı ve kendini orada tutma konusunda gerçekten daha iyi hale geliyordu.

"O zaman güçlü birisin, değil mi?"

Ira doktoruna hak vererek başını salladı.

"Pekala. Gördün mü? Bu senin yeni pompan. Hemen hemen aynı görünüyor ama insülini ayarlamak için birkaç farklı düğmesi var," diye açıkladı, şimdi benimle konuşuyordu.

Bilmem gereken önemli bir bilgiyi kaçırmamak için yakından baktım ve Ira sadece pompaya baktı ve ona zarar verebilecek bir şey yapmayacağından emin olmak için Dr. Cole'u izledi.

Onu incitecek hiçbir şey olmayacağını bildirmek için sırtını hafifçe ovdum ve elini saçlarına sokup parmaklarının etrafında döndürürken bana yaslandı.

"Bilmeniz gereken tek düğme açma ve kapama düğmesi ile insülin seviyesini kontrol edebileceğiniz bu düğmedir. Düğmeye üç saniye boyunca bastığınızda rakamlar görünecektir."

Deneyebilmem için bana doğru tuttu ve işe yarayınca Ira da denemek istedi.

"Kolay, değil mi? Tıpkı eski pompanız gibi çalışıyor. Her hafta değiştiriyorsun, ama bu sadece bir test çalışması olduğu için Cuma gününe kadar üzerinde bırakabilirsin ve ne kadar işe yaradığını ve onunla iyi geçinip geçinmediğini görürüz."

Ira'nın yeni pompayı denedikten sonra seçim yapma şansına sahip olmasına sevindim çünkü Dr. Cole'un da dediği gibi bu daha iyi olsa bile Ira için daha rahat olmasını istedim.

Pompaları değiştirmek uzun sürmedi ve sadece yirmi dakika sonra Ira ve ben tekrar hastaneden çıktık, gitmeye hazırдық.

"Hâlâ kitapçıya gitmek istiyor musun?" Onu araba koltuğuna bağlarken sordum.

"Evet, lütfen!"

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

"Pekala, belki sonra Divine'da lezzetli bir akşam yemeği yiyebiliriz. Hatırladınız mı? Hani şu nefis makarnaları ve tarçınlı ruloları aldığımız yer."

Ira başını salladı. "Rooney ile pikniğe gittiğimizde. Onunla tekrar pikniğe gidebilir miyiz?"

Bunu ne kadar istediğimi bilmiyordu ama yine de kendi sorunlarımla uğraşmak zorundaydım ve bu biraz zaman alabilirdi.

"Yakında, dostum."

Kitapçıda neredeyse bir saat geçirdik ve Ira'nın kitaplığına girmesi muhtemel kitaplara baktık.

Ira'dan alıp bir çalışanın arabasına koymam gereken birkaç kitap vardı, böylece pek çocuk dostu olmadıkları için ait oldukları raflara geri dönebileceklerdi.

Neyse ki Ira henüz okuyamıyordu ve Kama Sutra'nın üzerindeki iki çizilmiş insan büyük çocuklar gibi gözüne çarpmıyordu.

"Bu mu?" diye sordu, kapağında aile ağacı olan bir kitapla bana doğru koşarken, kendimi biraz sonra olacıklara hazırlamak için dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

"Bir büyükanne ve büyükbaba, bir anne ve baba var ve bu da benim," dedi ve ağaç dallarının alt ucunda resmedilen küçük çocuğu işaret etti.

Nazik bir gülümsemeyle Ira'ya bakmadan önce kitabın kapağını inceledim. "Annenin nerede olduğunu merak ediyorsun, ha?"

Sesimi alçak tuttum ve onun önünde çok üzgün görünmemeye çalıştım.

Annesinin yanında olmamasının üzücü bir şey olduğunu düşünmesini istemedim ama bunun kolay bir durum olmadığını anlamasını istedim.

İlk başta cevap vermedi ve kitabı açmaya devam etti.

Biraz sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Annemi ne zaman görebilirim?" diye sordu ve lanet kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı.

Başının arkasını kavradım ve onu bacaklarımın arasına çektim, böylece çocuk koltuğunda otururken onun seviyesinde olmayı kolaylaştırdım.

Dudaklarımı alnına bastırdım ve birkaç damla gözyaşımı kaybetmemek için elimden geleni yaparak gözlerimi kapattım.

"Bu gece yatmadan önce sana annenle ilgili her şeyi anlatacağım, tamam mı dostum?"

"Mutlu bir hikaye mi?"

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmeyi ona bırakın.

Ona gülümsedim, saçlarını geriye doğru taradım ve yanağından öptüm. "Hikâyeyi seveceğine söz verebilirim," dedim ona nazık bir sesle.

Ve ona senin içinin ve dışının ne kadar güzel olduğunu söyleyeceğim, Leah.

Bölüm Otuz Beş

Wells

Divine'da akşam yemeği yedikten sonra tam apartman kompleksimize girmek üzereydik ki Grant arabasıyla park yerine yanaştı.

Ira arabanın en iyi arkadaşına ait olduğunu hemen anladı ve sabırla inmesini bekledi.

"Burada ne işin var?" Arabadan inerken Grant'e sordum.

"Bir bira almayı umuyordum. Kötü zamanlama mı?" diye sordu, Benny'nin kapısını açıp onu dışarı çıkardı, böylece iki küçük çocuk birbirlerine merhaba diyebildi.

"Uh, hayır. Ira ve benim yemek yememiz gerekiyor."

"Sorun değil," dedi arabayı kilitleyip oğullarımıza bakarak. "Benny bütün gün Ira'yı sorup durdu ve onu görmezse bu geceyi kolay geçirmeyeceğini biliyorum."

Anlaşılabilir.

Oğlum gerçekten iyi bir küçük adamdı.

"Yeni bir pompam var!" Ira önce en yakın arkadaşına sonra da Grant'e göstererek duyurdu.

"Harika görünüyor, Ira. Ona iyi bakacaksın, değil mi?"

Ira başını sallayarak, "Evet, öyle yapacağım," dedi ve Benny'nin elini tutarak onu merdivenlerden yukarı, girişe doğru çekti.

"O iyi mi?"

"Evet, yeni pompadan pek rahatsız olmuşa benzemiyor," dedim ona.

"Benim çocuğum o boku çoktan söküp atmıştı. Bu kadar uslu olduğu için çok şanslısın. Benny'yi DEHB olup olmadığını söyleyebilecek bir doktora götürmeye çalışıyorum ama annesi onun yanındayken hiç bu kadar hiperaktif olmadığını söyledi. Bu saçmalık. Bu çocuk hiç durmuyor ve annesi bizimle terapi seanslarından kaçmaya çalışıyor."

Doktor değildim ama kör bir insan bile Benny'nin yaşına göre çok fazla enerjisi olduğunu söyleyebilirdi.

"Vazgeçme dostum. Ayrıca, benimki gibi bir çocuğun sana uyacağını sanmıyorum. Ira gibi bir çocuğa sahip olmak için çok sert ve hayattan çok rahatsızsın. Seni çok sıkar," dedim sırtarak, Ira'ya karşı kaba bir tavır takınmak istememiştim.

Bu kadar sakın ve tatlı olmasını seviyordum ve Benny gibi bir çocukla başa çıkabileceğimi hiç düşünmemiştim.

İkimiz de farklı açılardan şanslıydık, sadece bunu fark etmesi gerekiyordu.

Yukarı çıktığımızda, Benny çoktan oyuncaklarıyla oynarken Ira'yı masaya oturttum.

"Bu benim en sevdiğim Hulk, Benny. Ben de oynayana kadar onunla oynayabilirsin, tamam mı?"

"Ye bakalım dostum. Ama acele etme, yoksa sonra karnın ağrır" dedim, yemeğini tabağa koyup eline bir çatal verdim.

Grant Benny'ye göz kulak olmak için kanepeye otururken ben de onun yanına oturdum ve yemeye başladım.

"Ee? Komşunla başka randevun var mı?" Grant arkasına yaslanıp başını çevirerek bana bakarken sordu.

"Uh, hayır. Görünürde yok," diye cevap verdim, Ira onu sormasın diye adını söylememeye çalışarak. "Hafta sonunu birlikte geçirdik ama sonu pek iyi bitmedi."

"Tanrım, şimdiden mi? Sorun nedir?" diye sordu.

"Ne istediğimize karar vermeden önce bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor."

"Çocuğunuzla arası iyi değil mi? Ondan hoşlandığını sanıyordum ve çocukları seven bir kıza benziyordu."

Tanrım, hayır.

Sorun Ira'ya olan aşkı ya da tam tersi değildi.

"Biliyor ve sorun da bu değil. Hâlâ genç ve ne istediğini bilmesine rağmen açılmakta ve kendini adamakta zorlanıyor. Ama ben de aynı şeylerle mücadele ediyorum," dedim.

"Kötü kelime, baba!" Ira kaşlarını çatdı.

"Özür dilerim dostum. Bir daha söylemeyeceğim," diye söz verdim.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Siz ikiniz zaten bir çift gibi görünüyordunuz ve birdenbire ne olduğunuzdan ya da ne olmak istediğinizden emin olamamaya mı başladınız? Tanrım, dostum. Bana kalsa onunla çoktan evlenirdim."

Elbette, biz kapalı oyun parkındayken ona bakarak geçirdiği onca zamandan sonra.

"Sana söylüyorum, dostum. Eğer onu istemiyorsan, memnuniyetle çıkma teklif ederim. O üst katta, değil mi?"

Bu Ira'nın dikkatini çekti. "Rooney evde mi?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Evet, muhtemelen. Ama üniversite için yapması gereken çok şey var, biliyorsun değil mi? Yine de onu yakında göreceğiz."

"Böylece onunla tekrar resim yapabilir ve

oynayabilirim," diye ekledi Ira. "Doğru," dedim

gülümseyerek, sonra Grant'e ters ters baktım.

"Sakin gidip onunla konuşayım deme. Onu istediğimi biliyorum, sadece erkek gibi davranmalı ve kendime gelmeliyim-" Ira ağzımdan bir kötü kelime daha çıkmadan önce kendimi durdurdum.

"Bir ilişki içinde olmanın kötü bir şey olmadığına kendimi ikna etmem gerekiyor."

Grant başını sallamadan önce bir süre beni inceledi. "Eğer onun doğru kişi olduğunu düşünüyorsan, onu çok fazla bekletme. Kızlar çılgındır ve fikirleri bir anda değişebilir. Bu yüzden onun akıyla çok fazla oynamadığınızdan emin olun."

Rooney deli bir tip değildi ama bir konuda haklıydı. Kalbiyle

oynadığım gibi kafasıyla da oynayamazdım.

Ama sonra benim kalbim de aynı şekilde alt üst oldu ve açıkçası bunu

kendimize biz yaptık.

"Hepsi bitti!" Ira seslendi, bana oynamaya hazır olduğunu söylemek için sandalyesinden kalkmıştı bile.

Tabağına baktım ve yeterince yediğine karar verdim, ancak Benny ile güzel bir oyun oynamadan önce biraz daha içmesi için suyunu işaret ettim.

"Birkaç yudum daha içersen hazır olursun," dedim ve o da tereddüt etmeden suyunu içti.

İşini bitirdikten sonra kalktım ve ellerini yıkaması için lavaboya kadar ona yardım ettim ve bundan sonra oynamaya gitmekte özgürdü.

"Barda bir geceye ne dersin? Uzun zaman oldu ve nihai kararınızı vermeden önce kafanızı boşaltmanıza yardımcı olabilir."

Masayı temizlemeye başlarken ona baktım.

Sanırım anneme Ira'yı bu hafta başka bir gece için alıp alamayacağını sorabilirim. "Perşembe olur mu?" diye sordum, o da omuz silkti.

"Elbette," dedi ve koltuktan kalkıp bana doğru yürüdü. "Biraz gevşeyeceğine ve o lanet çubuğu kışından çıkaracağına söz verdiğin sürece."

*

Bir saat kadar sonra gittiler ve sonunda Ira'yı yatırıp ona aldığımız yeni kitaplardan birini okuyabildim.

Yatağında bana sarıldı, çünkü kendi yatağında uyumasını istesem bile bu gecenin ikimiz için de kolay olmayacağını biliyordum.

Soy ağacı kitabını seçmişti ve ikimiz de rahatladıktan sonra kitabı açtım ve ona okumaya başladım.

Ben yine anneleri soracağı anı beklerken o dikkatle dinledi ve resimlere baktı.

Büyükanne ve büyükbabalarla ilgili bölümü ve her sayfadaki küçük çocuk resimleriyle nasıl ilişkili olduklarını okuyordum ve o paragrafı okuduktan kısa bir süre sonra Ira büyükanneyi işaret ederek "Büyükanne senin annen" dedi.

Başımı salladım ve başının üstünü öptüm. "Bu doğru. Büyükannem benim annem."

"Bu da Freddie'nin annesi mi?" diye sordu, fotoğrafta Freddie'nin elini tutan kadını göstererek.

"Aynen öyle." Ve ona tekrar annesini sordurmak yerine, bunu yapmaya karar verdim.

Çok geç olmasındansa şimdi olması daha iyi.

Dört yaşında ve onunla bu konu hakkında konuşmak

kaçınılmazdı. "Freddie'nin bebeklerin nasıl doğduğunu

anlattığını hatırlıyor musun?" Ira başını salladı, başını çevirip

kocaman gözlerle bana baktı.

Annesini hiç görmediği için çocukların doğmak için neden bir anneye ihtiyaç duydukları konusunda biraz kafası karışmıştı.

"Sen de aynı şekilde doğdun."

Kahretsin, bu çok zor.

Belki resimler yardımcı olur.

Komodine uzandım ve çekmeceyi açarak Leah'dan sakladığım bir yığın fotoğrafı çıkardım.

Bir saniyeliğine onlara baktım ve bakabilmesi için bir tanesini Ira'ya yaklaştırdım.

"Bu benim annem mi?" diye sordu, gözlerini kanepede oturan ve benim de yanında olduğum Leah'dan ayırmadan.

"Evet, bu o. Y a n ı n d a k i n i n kim olduğunu biliyor musun?" Gülümseyerek sordum.

"Hayır."

"Bu benim. Neredeyse hiç saçım yokken biraz tuhaf görünüyorum, değil mi?"

Burnunu kıvırdı ve kıkırdadı. "Fotoğrafta komik görünüyorsun. Saçların uzamış," diye işaret etti.

"Evet, çok daha uzun. Bu altı yıl önceydi. Annen ve ben çok yakındık, biliyor musun?"

Ve şimdi işin zor kısmı geliyor.

Kahretsin, ağlayamadım.

Ona bunun üzücü bir hikâye olmayacağını söyledim.

"O şimdi nerede? Onu görebilir miyim ve onunla oynayabilir miyim?"

Keşke yapabilsen, dostum.

Neyse ki cennetteki melekler hakkında ilk kez konuşmuyorduk.

"Bir arkadaşına veda etti ğ i için büyükannene gidemedi ğ in zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, büyükannem şu anda cennette olan melek arkadaşına veda etti ğ ini söyledi."

Tanrıya şükür hatırladı.

Her şeyi ona tekrar açıklamaya hazır değildim.

"Sen dört yıl önce doğduğunda, annen de bir melek oldu."

Dudakları ayırıktı ve gözleri önce biraz kararsızdı, sonra "Yani annem de cennette mi?" dedi.

Bu küçük çocuğun bu kadar zeki ve anlayışlı olması inanılmazdı. Dinledi ve ona anlattığım her şeyin içine işlemesine izin verdi, bu da her şeyi çok daha kolaylaştırdı.

İkimiz için de.

"Bu doğru. Annem cennette. Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" Fotoğraftaki Leah'yı göstererek sordum, sonra da Hindistan gezisinde bir filin üzerinde oturduğu başka bir fotoğrafı gösterdim.

"Ben de annem gibi bir filin üzerindeydim!" dedi mutlulukla.

"Bu harika, değil mi? Annen de en az senin kadar hayvanları severdi ve kimse onlara zarar vermesin diye onları korumak ve kurtarmak isterdi. Hayvanları kurtaran bir süper kahraman gibiydi," dedim, süper kahramanları bu konuşmanın içine çekmenin bu hikayeyi mutlu bir hikaye olarak tutmak için iyi bir şey olacağını düşünerek.

"Vay canına! Ben de büyüyünce süper kahraman olmak istiyorum!"

Gülümsedim ve onu kendime çektim, şakağını öptüm ve gözlerimi kapattım.

Ağlamak üzereydim ama onun önünde ağlayamazdım. Leah'nın gitmesinin olumsuz bir şey olmadığını bilmesini istedim.

Onun ne kadar harika biri olduğunu ve ne olursa olsun her zaman onun annesi olacağını bilmesini istedim.

"Sen zaten bir tanesin, dostum."

Diğer resimlere de bakmasına izin verdim ve bir süre sonra annesini hala ziyaret edebileceğimizi söylemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm.

"Eğer istersen, bir gün annene merhaba demeye gidebiliriz. Cennetten başka her meleğin evinin olduğu özel bir yer var."

"Nerede?" diye sordu, gözleri yine heyecanla açılmıştı.

"Mezarlık denilen bir yer. Yeryüzündeki meleklerimizi ziyaret edip onlara çiçekler ve küçük hediyeler götürebileceğimiz bir yer" dedim.

"Anneme çiçek ve Hulk getirebilir miyim?"

Gülümsedim. "Onu seveceğini biliyorum. Ne zaman gitmeye hazır olursan, dostum, onu ziyarete gideriz, tamam mı? Bana sadece zamanını söyle, seni ona götüreyim."

Ira başını salladı, hâlâ resimlere bakıyor ve düşüncelerini kendine saklıyordu.

Ona her şeyi tam olarak anlaması için gereken zamanı vermek istedim, bu yüzden o resimlere bakarken ben de sarı saçlarını okşadım ve bana yakın olmasının keyfini çıkardım.

Leah olmasaydı, Ira şu anda benimle olamazdı ve onu bana getirdiği için Henry'ye teşekkür etmeliydim, Ira'yı doğururken birlikte olduğu adama.

Ona sahip olduğum için çok minnettardım ve hayal ettiğim gibi, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engelleyemiyordum.

Oğlunuzun annesiz büyüyeceğini bilmek benim için de çok zordu ama ona verecek çok sevgim vardı ve onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

Üniversite için taşınmaya hazır olduğunda bile.

Çocuklarını yirmi dört-yedi kez kontrol etmek zorunda kalan o sinir bozucu babalardan biri olurdum.

"Baba? Bunun mutlu bir hikâye olduğunu söylemiştin," dedi Ira, gözleri endişeyle dolmuştu.

Gülümsedim, gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. "Öyle, dostum. Bu çok güzel bir hikâye ve çok güzel bir şey olduğunda ağlamak normaldir," diye açıkladım.

"Peki... Rooney'i gördüğünde ağladın mı? Çünkü o da annem gibi çok güzel."

Yorumuna kıkırdamaktan kendimi alamadım ve bunu inkâr etmemin hiçbir yolu yoktu.

"Ağlamadım ama çok yaklaşmıştım," dedim ona

sırılarak. Bir sohbeti hafif ve eğlenceli hale getirmeyi

Ira'ya bırakın.

"Seni seviyorum Ira," diye fısıldadım başına doğru, bana daha fazla yaslanırken ona sıkıca sarıldım.

"Seni seviyorum baba. Annemi de seviyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Wells

Ira büyükannesinin evinde uyuyacağı için heyecanlıydı ve çoktan kapının önünde çantasını hazırlamamı bekliyordu.

Ona bu gece Grant ile buluşacağımı söyledim ve neden bizimle bara gelemeyeceğini sorduğunda, barların dört yaşındaki erkek çocuklarının girmesine izin verilmeyen yerler olduğunu açıklamak zorunda kaldım.

Bana uslu duracağını ve en sevdiği süper kahramanlar hakkında konuşmayacağını söyleyerek rüşvet vermeye çalıştı ama onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldım.

Yine de, oradaki yetişkinlerin çoğu kesinlikle bu tür şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanacaktır.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu, bir yandan kapının koluna tutunurken bir yandan da başını yana eğmiş bana bakıyordu.

Ona doğru yürüdüm ve başımla onayladım, oyuncaklarla dolu sırt çantasını omuzlarına asabilmesi için ona doğru tuttum.

O bunu yaparken ben de ayakkabılarımı ve montumu giydim. "Biraz sabırsızlanmaya başladı, ha? İşleri ağırdan almaya ne dersin? Zamanımız var, biliyorsun değil mi dostum?"

Bana kaşlarını çattı ve tekrar kapı koluna uzandı.

"Dört yaşımdayım," dedi, sanki bu her zamankinden daha sabırsız olduğu gerçeğini haklı çıkaracakmış gibi.

Küçük spor çantayı kaptığım gibi kıkırdadım ve kapıya doğru başımı salladım. "Hadi gidelim. Bu gece benden uzak kalmayı dert etmediğini söyleyebilirim."

Kapıyı açıp dışarı çıkarken cevap vermedi ama merdivenlere ulaştığında dönüp nazik bir gülümsemeyle bana baktı. "Ama büyükannemde sadece bir kez uyuyacağım baba. Üzülme."

Bu çocuk.

Karakteri gözlerimin önünde değişiyordu ve sonsuza kadar aynı kalmasını istesem de bunun her saniyesini sevdim.

"Olmamaya çalışacağım," dedim sırtarak ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Aşağı indiğimizde Ira kapıyı iterek açmak üzereydi ki Rooney dışarıdan kapıyı çekti.

İkimiz de geçen Pazar gecesinden sonra birbirimizi gördüğümüz için şaşırmıştık ve ikimiz de tek kelime etmedik ama birbirimize bakmaya devam ettik.

"Rooney!" Ira bacaklarına sarılarak seslendi.

Onu selamlaması biraz zaman aldı ama gözlerini benimkilerden ayırdıktan sonra aşağı baktı ve gülümseyerek elini Ira'nın başının arkasına koydu.

"Hey, küçük adam. Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu, onu bıraktıktan sonra konuşmak için çömeldi.

"Babam bara gidebilsin diye ben büyükanneme gidiyorum."

"Bu çok eğlenceli! Oynamak için yeterince oyuncak aldın mı?" diye sordu ona gülümseyerek.

"Evet, hepsi! Ve bir bulmaca. Yeni bir pompam olduğunu biliyor

muydun?" Ira pompa konusunda hâlâ biraz kararsızdı ama gösteriş

yapmayı seviyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de isterdim.

"Bunu duydum, evet. Yeni pompa nasıl?"

Oğlumla konuşma şekli rahatlatıcıydı ve Ira'nın son birkaç gündür onu ne kadar çok görmek istediğini biliyordum.

Tanrım, onları tekrar birlikte görmek çok iyi

hissettiriyordu. Ira omuz silkerek, "Daha büyük," diye

cevap verdi.

"Seni rahatsız etmediği sürece, hm? Bu harika, Ira."

"Belki yarın gelip benimle oynayabilir misin? Yarın büyükannemde değilim," diye açıkladı.

Rooney'nin gözleri Ira'dan bana kaydı ve bunun onu biraz tuhaf bir duruma soktuğunu bilerek iç çektim.

"Rooney'nin üniversite için yapması gereken şeyler var, biliyorsun değil mi? Eminim yakında gelip oynamak için bir zaman bulacaktır," dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, sonra yumuşak bir gülümsemeyle Ira'ya tekrar baktı. "Yakında birlikte oynamak ve resim yapmak için bir zaman bulacağız, tamam mı? Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek," dedi ona.

Bu sözünü tutacağını biliyordum, ama Ira ve benimle birlikte olmanın gerçekten istediği şey olup olmadığını anlamak için hâlâ mücadele ettiğini bilmek kolay değildi.

Kararımı çoktan vermiştim ve şimdi onu tekrar görmek bu kararımı daha da güçlendirdi.

Rooney benim istediğim kişiydi.

"Tamam. Babam sabırsız olduğumu söyledi. Babam sabırsız olduğumu söyledi, o yüzden beni çok bekletme."

Hafifçe güldü ve ben de sabırsızlığın ne demek *olduğunu* anladığını düşünerek kıkırdadım.

"Serçe parmağına söz veriyorum," dedi Rooney, serçe parmağını onunkine dolaması için uzatarak.

Ayağa kalkmadan önce ona sarıldı ve bana baktığında iyi olup olmadığını bilmeden gitmesine izin veremezdim.

"Nasılsın?"

Omuz silkti, gergin bir şekilde parmaklarıyla oynadı.

"Güzel," diye cevap verdi.

Bir an için yüzünü inceledim ve ona pek inanmadım.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun, Rooney?"

Aramızdaki bu sessizlikten nefret eden tek kişi ben olamazdım ve ona bunu düşünmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı vermekte sorun görmesem de, sonunda ona tekrar sarılmak için çok uzun süre bekleyemezdim.

Derin bir nefes aldı ve tekrar omuz silkti, ancak basit bir cevap yerine, "Oraya varıyorum. Bu kolay değil, biliyor musun?"

"Biliyorum. Seni zorlamak istemiyorum." Durumun ilk düşündüğü kadar rahat olmadığını fark eden Ira'ya baktım.

"Grant ile bir şeyler içeceğim. Bu hafta sonu evdeyiz, eğer istersen..."

"Tamam," dedi Ira'ya tekrar bakarak ve gülümseyerek. "Yakında görüşürüz, Ira, tamam mı?"

Saçlarını taramak için uzandı ve Ira başını sallayarak ona el salladı. "Görüşürüz."

Yukarı çıkmadan önce ona son bir kez baktım ve gözümün önünden kaybolduğu anda o a ğ ı r y ü k ü n tekrar üzerime çökmesine izin verdim.

O yanımdayken her şey daha kolay geliyordu ama hazır olmadığı sürece bunu ona söyleyemezdim.

İra'yı annemin evine bıraktıktan sonra, Grant'in bana buluşmamızı söylediği bara gittim ve içeri girdiğimde kalabalık bir barla karşılaştım.

Pek bana göre değildi ama onunla burada buluşacağımı söylemiştim.

Tam karşısında iki kadın oturduğu i ç i n muhtemelen sadece bize ayıramayacağı bir masada oturduğunu gördüm.

Yabancılar beni dinlerken sorunlarım hakkında konuşmak istemiyordum ama sorunlarım hakkında konuşmayabilirdim de.

"Hey, dostum," dedim kabine ulaştığımda ve bana baktığında sırtıttı.

"İşte geldi. Umarım bu iki güzel bayanın bizimle oturmasına aldırılmazsınız. Oturacak başka yerleri olmadığı için onları buraya davet ettim."

İkisine de baktım, makyajla kaplı güzel yüzlerini inceledim.

Bu ikisi çok kötü değildi ama Grant'in tam olarak bunu isteyeceğini biliyordum.

"Dreya ve Mel," dedi Grant, isimlerini bilmesi beni şaşırtmıştı. "Wells,"

dedim, başımı salladım ve Grant'in yanına oturdum.

Onlarla konuşmaya başlamadan önce, bir garson bira sipariş etmek için yanımdan geçerken elimi kaldırdım, sonra kızlara dönüp baktığımda her ikisinin de bana geniş gülümsemelerle baktığını gördüm.

"Grant bize senin de bekâr bir baba olduğunu söyledi. Bunun çok tatlı olduğunu düşünüyoruz."

Bizce mi?

Onların konuşacak kendi ağızları ve anlatacak kendi fikirleri yok

muydu? "Evet, dört yaşında bir oğlum var."

"Adı ne?" diye sordu içlerinden biri ve ben çoktan gitmek istiyordum.

"Ira."

"Bu şimdiye kadarki en tatlı isim! Grant oğullarınızın sürekli birlikte oynadığını da söyledi?" dedi sarışın olan.

Barlarda rastgele kızlarla konuşmayı sevmediğimi bilmesine rağmen beni bu işe bulaştırdığı için Grant'e ters ters baktım.

"Son zamanlarda pek iyi bir ruh halinde değil. Belki de ondan çok bana odaklanmalıyız," dedi Grant.

Bu ikisi birbirimizi ilk ve son görüşümüz olduğu halde bana özel hayatımla ilgili sorular sormayı bıraktıkları sürece, onun sık kafalı davranışları bugün beni rahatsız etmedi.

Ayrıca, elimde bir birayla biraz sessiz zaman geçirebilirdim. İki

kadını görmezden gelmek şu anda sorunlarımın en küçüğüydü.

Rooney

Wells'le birbirimize zaman ayırmaya karar verdiğimizden beri beşinci bitmemiş resmimin üzerindeydim ve mahvettiğim her yeni tuval, duygularımla ve ihtiyaçlarımla Wells kadar hızlı başa çıkamadığım için kendime daha çok kızmama neden oluyordu.

Bunu gözlerinde gördüm.

Ne istediğini tam olarak biliyordu ve bir karar verdi, ancak şimdi benim de aynısını yapmamı bekliyor.

Aslında duygularımı kontrol altına almıştım.

Onunla birlikte olmak istediğimi biliyordum ve bugün Ira'ya yalan söylemek ve ona okulla meşgul olduğumu söylemek zorunda kaldığımda kalbimde oluşan sızının bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey olduğunu biliyordum.

O küçük çocuk kalbimin bir parçasını elinde tutarken, babası da diğer parçasını tutuyordu.

Peki, benim sorunum neydi?

Bağlılık .

Çünkü ilişkiler her zaman eğlence ve oyun değildi ve genellikle kötü bir şekilde sona eriyordu, ki bu kesinlikle kaçınmak istediğim en büyük kısımdı.

Yine de, sırf incinmekten korktuğum için, beni bekleyen yakışıklı, sevgi dolu ve karizmatik bir adam olduğunu bildiğim halde neden kendimi kilitleyeyim ki?

Başımı kendime doğru salladım ve fırçanın, üzerinde muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en kötü sanat eserinin bulunduğu tuvalin üzerine düşmesine izin verdim.

Zihnim allak bullak olmuştu, muhtemelen bu yüzden tek bir renk şemasına odaklanamadım ve tuval üzerinde şimdiye kadarki en kötü renkleri karıştırıp kullanmak zorunda kaldım.

Yerde oturmak ve resim yapmak çok daha rahat olduğu için nadiren oturduğum tabureye yaslandım.

Aynadaki yansımam dikkatimi çekti ve bana bir şeyler söylemesini dileyerek kendime baktım.

Tutunabileceğim ve sonunda kendimi onunla tanıştığımdan beri kalbimin hep olmak istediği yere çekebileceğim bir şey.

Wells'in
yanında.

Ve Ira'ya yakın.

Bu durumdan kurtulmak zorundaydım.

Artık kendimi bile okuyamıyordum ama tekrar kendime dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Kendimi herkesten daha iyi tanıyordum, ki bu oldukça açıktı, o halde bu durumda yapabileceğim en iyi şey buyken neden fazla düşünmeyi bırakamıyordum?

Bu sen değilsin, Rooney.

"Dışarıdan bir şeyler alıp film izlemek ve şarap içmek ister misin?" Evie kapıyı çalmadan ya da kendini duyurmadan odama girerken sordu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, sonra içimi çektim ve omuz silktim.

"Elbette. Bu gece Jonathan yok mu?" Kalkmak için tuvali ve boyayı bir kenara iterek sordum.

O konuşurken ben de boya yaparken giydiğim ve üzerinde lekeler olan kazağımı çıkardım ve aynı rahatlıkta olması için temiz bir kazak giydim.

"Şehir dışında kuzenini ziyaret ediyor," diye açıkladı kaşlarını kaldırarak.

Yüzündeki ifadeye güldüm. "Gerçekten kuzenini ziyaret ettiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, kıskanmıyorum. Bunu kıskanmamalıyım çünkü kuzenimin kız mı erkek mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve ayrıca onu bu şekilde sevmiyorum."

"Doğru. Vakit buldukça seninle yatmasını istiyorsun," dedim, söylediği tek kelimeye bile inanmayarak.

"Aynen öyle. Peki ya senin adam-"

"Hayır," diye sözünü kestim ve Wells hakkında konuşmaya hazır olmadığımı belirttim.

Hâlâ zamana ihtiyacım olsa da doğru yoldaydım.

"Tanrım, tamam. Artık erkek erkeğe konuşmak yok. Hangi filmi izlemek istersin?" diye sordu ve odamdan çıkıp mutfığa doğru yürüdü.

"Umurumda değil. Romantik komedi yok. Dram yok."

Kanepeye oturdum ve ısınmak için battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim.

"Bu iki türün dışındaki filmleri bildiğimden emin değilim," dedi ve elinde paket sipariş verebileceğimiz tüm yerlerin menüsüyle bana doğru yürüdü.

"O zaman belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir," dedim ona. "Ve canım suşu çekiyor."

Kalbim Wells ve Ira için ne kadar acısa da, bu kızlar gecesi başka şeyler düşünmemi sağlayacak ve belki de Well'in kapısını çalıp ondan tam olarak ne istediğimi söyleyene kadar iki günden fazla sürmeyecek şekilde kararımı yerine oturtacaktı.

Onun sevgisini ve karşılığında benimkini alacaktı.

Otuz Yedinci Bölüm

Wells

"Eğer barda bir gece daha geçirmeyi teklif edeceksen, seni içeri almayacağım," dedim Grant'a, Benny elini tutmuş kapımın önünde dururken.

"Bunun için hâlâ kızgın mısın? Tanrım, dostum. O konuşmaya sen de katılabilirdin."

Asla.

Çoktan unuttuğum iki kadınla değil.

"Ira ile oynayabilir miyim?" Benny sordu ve eğer o olmasaydı, onları içeri almazdım.

"Elbette, Benny. Ira odasında oyun oynuyor," dedim ve içeri koşabilmesi için kenara çekildim.

"Ayakkabılar, Ben!" Grant seslendi ve koridorun ortasında durup ayakkabılarını çıkardıktan sonra Ira'nın odasına koştu.

Ira dün gecedan beri kendini iyi hissetmiyordu ama bugün Pazar olduğu için gün boyu yorgun ve hasta hissetmekten kurtulmaya çalışıyordu.

Birbirlerini gördüklerinde kıkırdadıklarını duydum, bu iki çocuğun büyüdülerinde nasıl olacaklarını merak ediyorlardı.

Benny'nin gittiği her yerde kargaşa yaratmaya devam edeceğinden emindim ama Ira konusunda hâlâ emin değildim.

Şu anda sakin ve dingindi, ancak bu yakında değişebilir, çünkü şimdiden biraz daha alaycı ve açık sözlü olmaya başladı.

"Hâlâ mola mı veriyorsun yoksa her ne diyorsan?" Grant mutfığa girdiğimizde sordu.

"Perşembe günü Ira'yı anneme bırakmadan önce onu gördüm. Üzgün ve kararsız görünüyordu, sanırım benimle birlikte olmak istediğini anlamak için hala zamana ihtiyacı var."

Buzdolabından iki bira aldım ve birini ona verdim, sonra kanepeye oturduk.

"Sanırım sen de onun hakkında böyle hissediyorsun? Seni yıllardır bir kızla görmemiştim."

Evet, muhtemelen bu yüzden ona yanımda ihtiyacım olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

"O genç ve aramızdaki yaş farkı pek çok şeyi engelleyebilecek bir şey ama ona bu şansı tanımalıyım."

"Evet, öyle. Perişan haldesin," dedi Grant sırtarak.

Yorumuna gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Gayet iyiyim ama bir şey eksik. Birini. Bana bu dünyaya sadece çalışkan bir baba olmak için gelmediğini gösteren biri. Ira'yı seviyorum ama tüm sevgim

ona vermek lanet kalbimde bir boşluk bıraktı. Ve Rooney bu boşluğu şefkatiyle doldurmaya başladı bile."

Ben konuşurken Grant beni dikkatle süzdü ve ikimiz de bir dakika sessiz kaldıktan sonra kaşlarını kaldırıp başını salladı.

"Umalım da sana ne yaptığını görsün o zaman. Onun kalpsiz olduğunu ve yaşadığınız her şeyi bir kenara iteceğini düşünmeyin. Tatlı bir kıza benziyordu."

Ve biraz ayrı kalacağımızı öğrendiğinde onun peşinden gitmediği için şanslıydım.

Grant ne kadar büyük bir pislik olsa da, asla bir kızı benden alamazdı.

Ama Rooney'nin onunla ilk tanıştığında ondan bu kadar hoşlandığından emin değildim.

"O çok tatlı biri, bu da durumu daha da zorlaştırıyor. Şu anda ne kadar acı çektiğini ve mücadele ettiğini biliyorum ve tek yapmak istediğim yukarı çıkıp ona sarılmak."

Grant kaşlarını kaldırarak bana baktı ve iç geçirdi. "Böyle bir durumda... muhtemelen yapılacak tek doğru şey budur, dostum."

Evet, öyleydi. Ama ben onu zorlamak yerine onun bana gelmesine izin vereceğime dair kendime söz verdim.

"Birkaç gün daha," diye fısıldadım, iç geçirdim ve elimi saçlarımda gezdirdim.

İkimiz de bir dakika daha konuşmadık, biralarımızı yudumladık ve Ira'nın odasında oynayan oğullarımızı dinledik.

Belki de onu ne kadar az düşünürsem, o kadar çabuk kollarıma dönecekti.

"Devam et. Bana o kızlarla geçirdiğin geceyi anlat," dedim arkama yaslanıp ona bakarak.

Yüzüne bir sırtıma yayıldı ve bana üçlü seksiyile ilgili her ayrıntıyı anlatmaya hazırlandı.

Bardan ayrıldıktan sonra ikisini de eve götüreceği belliydi.

Zihnimi boşaltmak ve biraz eğlenmek için birini yanıma alacağımı düşünmüş olmalı, ama bu gece benim olması gereken kızı hayal kırıklığına uğratmamak için ikisini de eve götürdü.

Gerçek bir centilmen gibi tabii ki.

"Her şeyden önce... eve ikisiyle birden gitmem iyi oldu çünkü biri yeterli olmazdı. İkisi de farklı şeylerde iyiydi."

"Doğru," diye mırıldandım, eğlenmişim ama aynı zamanda biraz da tuhaflaşmışım. "Hayatındaki tek kadın olmaya degecek bir kadını ne zaman bulacaksın? Sen de yaşılanıyorsun, biliyor musun?"

"45 yaş yaşlı değil, sikik. Ve ben sadece takılmalarda iyiyim. Daha kolay," diye açıkladı.

Elbette. Ona ne uygunsa.

"Baba, bu gece Benny ile yatıya kalabilir miyim?" Ira biraz sonra oturma odasına girerken sordu.

Ona baktım ve dudaklarımı büzdüm.

Hâlâ biraz zayıf ve yorgun görünüyordu ama Ira'nın sorusunu kendim yanıtlamadan önce Grant'e bakıp bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek istedim.

Pazar gecesi idi, ama Grant çalışmak zorunda olduğu için Benny'yi annesinin evine götürmek benim için sorun olmazdı.

"Bu gece olmaz, Ira. Benny yarın sabah annesini ziyaret edecek, o yüzden erken kalkmamız gerekiyor," diye açıkladı Grant.

Ira'ya döndüm ve başının arkasındaki saçlarını okşadım. "Başka zaman, hm? Belki de bu aralar kendini iyi hissetmediğin için en iyisi budur.

hafta sonu."

Ira bir an için suratını astı, ki bunu nadiren yapardı, ama sonra anladığını belirtmek için başını salladı. "Tamam. Başka zaman," diye tekrarlayarak bunu unutmayacağını bize gösterdi.

Yatak odasına dönmek için ayrıldığında Grant kıkırdadı ve başını salladı. "Benim çocuğum şimdiye kadar öfke nöbeti geçirirdi. Bana kendi yöntemlerini öğret baba," dedi aptal gibi sırıtarak.

Ona gözlerimi devirip yüksek sesle güldüm. "Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve boş bira şişemi mutfaka taşıdım.

"Keşke." Birasını boşalttı ve kendisi ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve şişesini benimkinin yanına koydu.

"Yarın sabah uyumasına izin vermediğim için yaygara koparmasını istemiyorsam çocuğu yatırma vakti geldi. Sonra da çok az uyuduğu için bütün gün huysuz olduğu için annesi bana kızacak."

Ira ile yaşamadığım için biraz şanslıydım ama ebeveyn olmanın da eksikliğini hissediyordum.

Ira hayatı her şeyden çok kolaylaştırdı, bu da gerçek bir nimetti.

Grant, "Benny, gidelim," diye seslendi ve saniyeler sonra oğlu elinde aksiyon figürlerinden biriyle Ira'nın yatak odasından koşarak geldi.

"Ira bunu oynamak için eve götürebileceğimi söyledi," dedi bize Flash'ı havaya kaldırarak.

"Evet, ama onu geri istiyorum," diye ekledi Ira mutfak kapısının önünde

durarak. "Çok nazıksın, Ira. Teşekkür ettin mi Ben?"

Benny başını salladı ve Ira'ya dönerek bir dahaki sefere Flash'ı geri getireceğine söz verdi.

Büyüdüklerinde birbirlerinin futbol toplarını, hatta arabalarını aldıklarını, küçüklüklerinden beri her şeyi paylaştıklarını şimdiden görebiliyorum.

En azından sonsuza dek arkadaş kalacaklarını umuyordum.

Benny ve Grant'i kapıya kadar geçirip vedalaştık ve kapıyı kilitledikten sonra Ira'ya dönüp gecenin geri kalanında ne yapmak istediğini sordum.

Çok geç değildi ve henüz yorgun görünmüyordu, bu yüzden bir saat kadar daha yatmak isteyeceği kesindi.

"Televizyon izlemek istiyorum."

Birdenbire televizyonun karşısına daha sık oturmak istemesi beni başlangıçta düşündüğüm kadar rahatsız etmiyordu, çünkü bu çoğunlukla haftada birkaç kez yarım saat sürüyordu, çünkü gözlerini bundan daha uzun süre açık tutamazdı.

Ayrıca, onun yaşındayken ve kendimi iyi hissetmediğimde televizyon izlemeyi severdim.

"Bir filme ne dersin? Günün bu saatinde çocuklar için televizyonda izlenecek pek bir şey yok," dedim.

Ben şişesine su doldururken o çoktan koltuğa yerleşmişti. "Tamam," dedi ve sabırla yanına oturmamı bekledi.

"Al, dostum."

Şişeyi ona uzattım ve yanına oturdum, sonra televizyonu açtım ve arkama yaslandım, Netflix'e geçtim ve bu gece için uygun bir şey bulmak için çocuk kanalını inceledim.

"Şu!" diye seslendi, ekranı göstererek. "Komik şapkalı olan."

"*Charlie ve Çikolata Fabrikası*?" Dudaklarımı büzdüm ve çocuk dostu olmadığını düşündüğüm herhangi bir sahne olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

Ama, lanet olsun... bu bir çocuk filmi.

"Emin misin? Yoksa beğendiğin başka bir tane var mı diye mi bakmak istiyorsun?" "Hayır."

Yeterince açık.

Oynat tuşuna bastım ve kumandayı yanıma koydum, sonra Ira'nın battaniyeyle üzerini örterken bana sarılmasına izin verdim.

"Yakında annemi ziyarete gidebilir miyiz?" diye durup dururken sordu ama onu mezarlığa götürmeyi teklif ettiğimi unutmadığı için beni gülümsetti.

Saçlarını okşadım ve bir dakika düşündüm, sonra başımı salladım ve başının tepesini öptüm.

"İstersen yarın da gidebiliriz."

"Peki ona çiçek alıp hediye getirebilir miyiz?" diye sordu, benimle bu konuşmayı yaparken gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

Sanırım çoklu görev yeteneğini benden almış.

"Tabii ki alabiliriz. En güzel çiçekleri alacağız, anlaştık mı?" Ira başını salladı. "Anlaştık."

Ailesi Leah'nın yakınlarda ve memleketinde olmasını istediği için mezarını ziyaret etmemiz bir saat sürecekti ama Ira sonunda ona yakın olacaktı.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

*

Gecenin bir yarısı çığlıkları beni uyandırdı ve ilk başta bir rüya gibi geldi.

Ama her zamanki yumuşak sesi yardım isteyen bir kükremeye dönüştüğünde yataktan fırladım ve yatak odasına koştum.

Ira yatağında top gibi kıvrılmıştı, saçları terli alnına yapışmıştı ve kusmuk kokusu yavaşça burnuma doluyordu.

"Ah, dostum," diye fısıldadım, onu gece lambasından daha iyi görebilmek için ışığı açtım ve ona dönüp baktığımda yüzünün, yatağının ve zeminin kusmukla kaplı olduğunu gördüm.

Onunki gibi küçük bir vücut nasıl olur da bir anda bu kadar sıvı

salgılayabilir? "Baba!" Ira ağladı, gözyaşları yüzünden aşağı

akıyordu.

"Ben buradayım dostum. İyi olacaksın. Söz veriyorum," dedim, onu sakinleştirmeye ve aynı zamanda neler olduğunu anlamaya çalışarak.

İlk başta kendimi çaresiz hissettim, ne yapacağımdan ya da onu daha fazla incitmeden dokunup dokunamayacağımdan emin değildim.

"Ne oldu Ira? Neyin acıyor? Karnın mı?"

Gözyaşları arttıkça cevap veremedi ve vücudu onu ele geçiren ağır ve yoğun hıçkırıklarla sarsıldı.

Kahretsin, ne yapacağım ben?

"Şşşt, dostum, iyi olacaksın, tamam mı? Baban sana çok iyi bakacak," diye söz verdim ona, saçlarını geriye doğru taradım ve tutunacak ve her şeyi daha iyi yapacak bir şey bulmak için odaya baktım.

Rooney aklıma gelen ilk kişiydi ama onu aramak için numarası bende yoktu ve adını bağırarak da bana yardımcı olmayacaktı.

Ira'yı sıcak tutmak için battaniyeyi üzerine çektim, sonra onu kucağıma aldım ve ayakkabılarımı giymek için koridora çıktım.

Neyse ki üzerimi değiştiremeyecek kadar yorgun olduğum için yatağa bir tişört ve eşofmanla girmiştım, bu yüzden hemen ayakkabılarımı giydim ve kapının kilidini açtım.

"Babacığım!" Ira yüzünü göğsüme yaslayarak

ağladı. Onu böyle görmekten nefret ediyordum.

Geçmişte de hastalanmıştı ama hiç bu kadar histerik ve çaresizce ağlamamıştı.

Bir şeyler gerçekten yanlış gidiyordu ve yakında hastaneye gitmezsem, bu durum olduğundan daha kötü bir hal alacaktı.

Kapının yanındaki masadan anahtarları alıp kendime bir palto almadan dışarı çıkarken kalbim küt küt atıyordu.

Şu anda bunun bir önemi yoktu, çünkü tek yapmam gereken Ira'yı çocuk hastanesine götürmek ve iyi olduğundan emin olmaktı.

Arabama gitmek için kapıya ulaştığımızda "İyi olacaksın," diye fısıldamaya devam ettim ve kilidi açtığımda onu arka koltukta yalnız bırakmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, birinin hâlâ uyanık olduğunu umarak binaya baktım.

Saat sabahın dördünü geçiyordu ve oğlumu hastaneye götürüp acısını dindirmeme yardım edebilecek kimse yoktu.

Rooney

Beni uyandıran onun çığlıkları oldu ve bir an için bu apartman kompleksinde yaşayan başka bir çocuk duyup duymadığımı merak ettim.

Sonra anladım ve çığlıklar koridorda kesilip dışarıda otoparkta devam ederken hızla yataktan kalktım.

Komodininin lambasını yaktım ve dışarıya bakmak için pencereye doğru yürüdüm ve kucağında çok tedirgin bir Ira olan sıkıntılı bir Wells gördüğümde, kazağımı kaptım ve başıma çektim, sonra ayakkabılarımı giymek ve aşağıya koşmak için odamdan çıktım.

Bir şeyler çok yanlış gitmiş olmalı.

Bunu hissedebiliyordum ve bu duygunun Wells için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Ne oldu?" diye sordum. Soğuk sonbahar gecesinde dışarı çıkarken sordum ve Wells beni gördüğünde gözlerinde bir tür rahatlama görebiliyordum.

"Nesi var bilmiyorum ama ağlamasını durduramıyor. Kustu. Ne olduğunu bilmiyorum" dedi ben onlara yaklaşırken.

"Ah, tatlı oğlum," diye fısıldadım, Wells'in elinden arabanın anahtarını almadan önce başını okşadım.

"Seni hastaneye götüreceğim," dedim ona, şoför mahalline doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Teşekkür ederim, Rooney. Tanrım, seni aramak istedim ama numaran bende yoktu. Çaresizdim," dedi bana.

Bu durumda beni düşündüğü düşüncesiyle gülümsedim ve arkada kucağında Ira ile otururken, bunu kendi başlarına yaşamalarına asla izin veremeyeceğim iki kişiye bir kez daha bakmak için dikiz aynasından geriye baktım.

Yol boyunca Ira'nın ağlamaları daha da sessizleşti ama bu iyi bir şey olmak yerine, oğluyla konuşmaya çalışan Wells'in gerginliğinin arttığını hissettim.

"Ira! Ira, dostum, uyanık kal, tamam mı? Birazdan hastanede olacağız. Sakın uyuma dostum," diye yalvarırken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Acele etmem gerekiyordu ve neyse ki gecenin bir yarısı etrafta hiç araba yoktu.

"Ira, uyuma dostum. Lütfen gözlerini açık tut," demeye devam etti ama Ira'nın hıçkırıkları ve ağlamaları geçen her saniye daha da sessizleşti.

Wells'in sesindeki panik gözden kaçacak gibi değildi ve neredeyse bir hafta önce onu kendimden uzaklaştırdığım için kendime lanet ettim.

Ira hasta hissetmeye başladığında onun yanında olmalıydım ve belki de o dışarıda çılgınca durup oğlunu tek başına hastaneye nasıl götüreceğini düşünmek zorunda kalmadan daha erken burada olabilirdik.

"Buradayız, Ira. Uyanık kal, dostum. Buradayız," diye tekrarladı arabadan inip Ira hâlâ kollarındayken inmesine yardım ettiğimde.

Yüzü solgundu ve ağzı kupkuruydu.

Küçük Ira'yı bu şekilde görmek dehşet vericiydi ve hiçbir ebeveynin çocuklarının yaşamasını istemeyeceği bir şeydi.

"Pompasını kontrol ettim. Daha önce kontrol etmeliydim. İnsülin seviyesi çok yüksek," diye titrek bir sesle mırıldandı.

"Hadi içeri girelim," dedim ona, girişe doğru ilerlemeden önce kolunu okşadım.

Şansımıza, resepsiyondaki bayan Wells ve Ira'yı tanıdı ve hemen birini aradı.

Hastanelerin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ve doğru olmayan şeyleri varsaymak istemedim, bu yüzden kadın bizi koridorda bir doktorun bize doğru yürüdüğü yere yönlendirirken sessiz kaldım.

"Yanıt vermiyor. İnsülin seviyesi çok yüksek. Lütfen oğluma yardım edin, Dr. Cole," diye umutsuzca yalvardı Wells.

Doktoru tanıdığına sevinmişim ve Ira doktorların ve hemşirelerin güvenli ellerine geçtiğinde Wells'i kendime çektim ve boynuma sarılıp ağlarken ona sıkıca sarıldım, kolları vücuduma sıkıca sarıldı.

"O iyi olacak. Ona iyi bakacaklar, Wells," diye fısıldadım, başının arkasını okşadım ve yalnız olmadığını bilmesini sağladım.

Otuz Sekizinci Bölüm

Wells

Ira'yı ayrı bir odaya almalarının üzerinden bir saat geçti ve bekleme odasında beklerken Rooney elimi tuttu ve Ira'nın ayağa kalkmasına yardımcı olmak için ne yapacaklarını tam olarak bildiklerine dair bana güvence verdi.

Yanımda olduğu için minnettardım çünkü en azından birimiz sakindi.

Annemi arasaydım, o benden daha histerik olurdu ve bu beni daha da gerginleştirirdi.

Rooney bırakmak istemediğim bir huzur ve güven kaynağıydı ama Ira'nın odasının kapısı nihayet açıldığında kendimi sandalyeden ittim ve Dr. Cole'a doğru yürüdüm.

"O iyi mi? Onu görebilir miyim?" Oğlumu görebilmek için onun arkasından bakarak sordum.

"Ira uyanık ve iyi durumda. Hiperglisemiden muzdaripti. Diyabetik komaya girdi ama vücudunun ihtiyacı olan tüm sıvıları verdik ve şimdiden kendini çok daha iyi hissediyor."

Tek duyabildiğim *uyandım, iyiyim ve kendimi çok daha iyi hissediyorum* sözleriydi.

"Bu nasıl oldu? Daha yeni insülin pompası almamış mıydı?" Kafam karışmış ve biraz da kızgın bir şekilde söyledim.

Bu şeyin onun hayatını kolaylaştırması gerekiyordu.

Normal bir çocuk gibi oynamasını ve kanını kontrol etmek için her seferinde lanet parmağını sokmamasını sağlamak. Ve ona her vermek zorunda kaldığımda canını yaktığını bildiğim o lanet insülin iğnelerinden kaçınmak için.

"Evet, işte bu noktada sizden özür dilemem gerekiyor. Yeni pompada bir arıza olmuş olmalı. Araştırdık ve sorunun ne olduğunu bulduk. Yeni pompa verdiğimiz diğer dokuz hastayı da geri çağırmamız gerekecek, belki onlarınkinde de sorun vardır diye. Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm ama şu anda daha iyi olduğuna dair size söz verebilirim," dedi özür dileyen bir bakışla.

O bir doktordu ve ona kızmam için hiçbir neden yoktu.

O pompayı o yaratmadı ve eğer bir şey olsaydı, onları üreten lanet olası şirketi dava etmem gerekirdi.

Ona hızlıca başımı salladım ve tekrar yanından geçtim. "Onu şimdi görebilir miyim?" Yavaş yavaş sabrımı kaybederek sessizce sordum.

"Elbette. İstedığınız kadar zaman ayırın. Eğer burada uyumayı düşünüyorsanız, sizin için ikinci bir yatak var. Sabah onu kontrol etmek için geri geleceğiz."

Hızla odaya girdiğimde Ira'nın yatağın üzerinde oturduğunu, eline bir sıvı bağlanmış olduğunu ve bir muz tutarak yavaşça yediğini gördüm.

"Selam dostum. Nasıl hissediyorsun?" Dedim, yatağının kenarına oturdum ve gözyaşlarım gözlerimi yakarken vahşi saçlarını okşadım.

O daha cevap vermeden yatağının yanındaki monitörü kontrol eden hemşire bize gülümseyerek, "Çok cesur, tıpkı en sevdiği süper kahramanlar gibi," dedi.

Gülümsemek istedim ama istediğim gibi olmadı.

Elbette onlara en sevdiği süper kahramanlardan zaten bahsetmişti. "Uzun süredir mi uyanık?" diye sordum.

"Yaklaşık kırk dakika oldu. Diyabetik komaya girdiği için vücudundaki sıvı seviyesini iyileştirmemiz gerekti. Bu seviyeyi yükseltmek için vücuduna fosfat alıyoruz ve muz da düşük potasyum seviyesine yardımcı oluyor," diye açıkladı ve Dr. Cole'un anlattığından çok daha fazlasını anlattı.

Muhtemelen dört yaşındaki bir çocuğun yeni bir pompayı denemesine izin verirken kendini bok gibi hissetmiştir.

Ona başımı salladım, sonra Ira'ya baktım, hâlâ biraz zayıf görünüyordu ama yorgunluktan olsa gerek.

"İyi hissediyor musun?" Tekrar sordum, diğer elini tuttum ve nazikçe sıktım.

"Ben iyiyim," dedi, hastanede olduğu gerçeğinden etkilenmemiştii.

Belki de henüz anlamamıştı.

"Yine de bir pompa alacak mı?" Aynı şeylerin olması durumunda eskisini geri almasını isteyip istemediğimden emin olamadığım için sordum.

İnsülin pompalarının kan şekeriyle ilgilenmesi gerekiyordu, ortalığı karıştırıp çocuğumu diyabetik komaya sokması değil.

"Dr. Cole bugün daha sonra sizinle bu konuda konuşacak. Şimdilik ona gerekli insülini verdik ve her saat başı ne durumda olduğunu kontrol edeceğiz," dedi hemşire.

Benim yaşlarımda olmalıydı ve bize bakışından kendi çocukları olduğunu, çocuğunuz için endişelenmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini anladım.

"Diyabetik komaya giren hastalar, vücutları ihtiyaç duydukları şeyi aldığı anda hızla ayağa kalkarlar. Merak etmeyin, en geç öğle yemeğine kadar buradan çıkmış olur."

Ona gülümsedim, bu kez gözlerimle buluşan gerçek bir gülümsemeyi yönetiyordum.

"Bu iyi bir haber. Teşekkür ederim," dedim ve odadan çıkarken Ira'ya dönüp baktım.

"Çok endişelendim dostum. Ama sen çok güçlü ve cesurdun," diye övdüm, yanağını okşadım ve rahatlamış bir iç çektim.

"Karnın hâlâ ağrıyor mu?" diye sordum ama başını salladı ve muzundan bir ısırık daha aldı.

"Rooney!" diye seslendi ve arkamı döndüğümde onu kollarını önünde gevşekçe kavuşturmuş ve yüzünde yumuşak, nazik bir gülümsemeyele orada dururken gördüm.

"Hey, küçük adam. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi muzunu kaldırarak. "Bana bir muz verdiler."

"İyi mi?" diye sordu ve nazik, tatlı bir çocuk olarak bir ısırık alması için muz u uzattı.

"Oh, hayır. Sen ye, böylece buradan çabucak çıkabilirsin, hm?"

Başını salladı ve aramızdaki garipliği hissetmeme rağmen sessizce ona yaklaşması gerektiğini söylemek için başımı salladım.

Kapıyı arkasından kapattı ve yatağa doğru yürüdü, hemen yanımda durdu ve elini uzatıp Ira'nın saçlarını okşadı. "İyi olmana sevindim, Ira. Çok cesurdun," diye övdü ama bu beni hiç rahatsız etmedi.

Hatta bundan sonra her gün ona bu kadar şefkat göstermesini istiyordum.

Burada olduğu ve Ira'yı zamanında hastaneye yetiştirmeme yardım ettiği için teşekkür etmek amacıyla elimi sırtının alt kısmına koydum, ancak bu sözleri söylemek yerine, ben hiç konuşmadan anladı.

Bana gülümsedi ve kolunu omuzlarıma dolayarak başını muzla işi biten Ira'ya çevirdi, ben de kabuğunu alıp atmak üzere yanımdaki masanın üzerine koydum.

"Belki de biraz uyumalısın dostum. Kulağa nasıl geliyor?" diye sordum.

Saat çoktan beş buçuk olmuştu ama bana uyku pek cazip gelmiyordu. Ira için de öyle.

"Yorgun değilim. Televizyon izleyebilir miyim?" diye sordu ve beni kıkırdattı. "Sabahın bu saatinde mi?"

"Oyuncaklarım yanımda değil," diye belirtti.

"Haklısın," diye mırıldandı Rooney, sırtıttığını

gizleyemedi. "Pekâlâ, televizyon o zaman."

Muhtemelen bu kadar erken başlayan bir çocuk programı vardı, en azından ben onun yaşındayken durum böyleydi ve elbette bazı çizgi filmler bulduk.

Her Pazartesi sabahı olduğu gibi saat dokuzda derslerinin başlayacağını bildiğimden Rooney'e "Eve dönmelisin," dedim.

Yapmak istediği şeyin ayrılmak olup olmadığına karar vermek için bir süre yüzümü inceledi ama sonunda vazgeçti ve başını salladı. "Bir sunumum var ama ondan sonra buraya geri dönmek istiyorum," dedi.

Ira'ya olan sevgisi ve ilgisi kalbimi ısıtıyordu, ancak aramızda hala devam eden ve görünürde bir çıkışı olmayan tatsız bir his vardı.

"Tamam, o zamana kadar hâlâ burada olacağımıza eminim."

Rooney başını salladı, dönüp Ira'ya bakmadan önce omzumu sıkıca sıktı. "Hoşça kal, Ira. Birkaç saat sonra görüşürüz, tamam mı?" Ve ona ne kadar değer verdiğini göstermek için eğilip alnından öptü, iki eliyle yüzünü yumuşakça kavradı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, şimdiden onu özölüyordu.

Günlerdir ona yakın olmak istiyordu ve bunu yaptığı an, çok geçmeden tekrar gitmek zorunda kaldı.

"Derse gitmem ve bir sunum yapmam gerekiyor ama ondan sonra geri geleceğim."

"Serçe parmak sözü mü?" diye sordu, serçe parmağını kaldırıp ona ciddi bir bakış atarak.

Hafifçe güldü, serçe parmağını onunkiyle birleştirdi ve başını salladı. "Serçe parmak sözü."

Bana dönüp hızlıca gülümsedi ve elini yanağıma koyarak başparmağını tenimde hafifçe gezdirdi.

Gözlerinde o anda hissettiği her şeyi bana anlatmak isteyen bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

o.

"İşte, arabamı al," dedim ona. "Zaten gitmeyeceğim."

Başını salladı, anahtarlarımın orada olduğunu belirtmek için elini kazağının ön cebine koydu ve bir başka tatlı gülümsemenin ardından gitti.

"Sözünü tutacak mı baba?" Ira umutlu bir sesle sordu.

Rooney'nin gidişini izledikten sonra ona gülümsedim ve olabildiğince emin bir şekilde başımı salladım.

"Evet, dostum. Sözünü tutacaktır."

Rooney

Sanat tarihi sınıfımın önündeki sunum sırasında Ira'yı düşünmeden edemiyor, hastanede onlarla birlikte kalabilmeyi diliyordum.

Durumu çok daha iyi olmasına rağmen, Wells'in bu sabah erken saatlerde olanlar **y ü z ü n d e n** hâlâ bunalmış olduğunu biliyordum.

Ama yaşadığı şoka rağmen bunu iyi idare etti.

Hastaneye dönmeden önce bir oyuncakçıya gidip Ira'ya küçük bir geçmiş olsun hediyesi almaya karar verdim, ancak Wells'in üniversitenin otoparkına park ettiği arabasına giderken AJ bana seslendi ve dönüp ona bakmamı sağladı.

Ders beklediğimden erken bitmişti ve Ira'nın öğleden önce hastaneden taburcu olmayacağını biliyordum.

Bana ulaştığında "Şimdi de onun arabasını mı kullanıyorsun?" diye sordu ve bunun kıskançlık krizlerinden biri olmayacağını umarak dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye bastırdım.

"Ödünç almak zorunda kaldım," dedim basitçe, ona gerçekte ne olduğunu ya da neden arabamı kullanmadığımı söylemek istemiyordum.

Her şeyi bilmesine gerek yoktu.

"Anlıyorum. Ee... işler nasıl gidiyor?" diye sordu, ellerini ön ceplerine sokup başını yana eğerek.

"Güzel. Üniversite harika," diye cevap verdim. "Sen mi?"

"Her zamanki gibi," dedi omuz silkerek. "Bu gece şehir kulübünde katılmam gereken bir gala var. Evie sana bundan bahsetmedi mi?" diye sordu.

"Hayır, görmedi. Ama sanırım onu iki gündür görmedim. Son birkaç gündür Jonathan'la çok takıldı," dedim.

"Yani gitmiyor musun?"

Başımı salladım ve dudaklarımı büzdüm. "Hayır, üzgünüm. Ama eğleneceğinden eminim."

Kıkırdadı ve omuz silkti. "Muhtemelen. Hey, aramız iyi, değil mi? Geçen sefer için özür dilerim. Seni incitmek falan istememiştim. Sanırım sonunda bazen benim için olmayan şeyleri bırakmam gerektiğini fark ediyorum."

Başımı sallamadan önce bir süre yüzünü inceledim ve sonra gülümsedim. "Kız arkadaşın olarak sana uygun olmayabilirim Aiden ama sana her zaman arkadaşım olduğumu söyledim. Sen iyi birisin ve senden vazgeçmek istemem. Hâlâ konuşabiliriz, biliyorsun değil mi?"

"Erkek arkadaşın bunu sorun eder mi? Duyduğuma göre yaşlı erkekler de üniversiteli erkekler kadar kıskanç olabiliyormuş."

Buna tüm kalbimle güldüm. "Bence bunu sorun etmeyecektir."

Hey, onun erkek arkadaşın olduğunu inkar etmedin, dedi zihnim ve beni aptal gibi parlak bir şekilde gülümsetti.

Teknik olarak, Wells benim erkek arkadaşım değildi. Henüz değildi.

"Dinle, AJ." Elimi kolunun üst kısmına koydum ve hafifçe sıktım. "Gitmem gerek ama konuşacağız, tamam mı? Durup benimle konuştuğun için teşekkür ederim."

Vedasını beklemek yerine topuklarımın üzerinde döndüm ve hızlı adımlarla Wells'in arabasına doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve oyuncak mağazasına gitmek için arabaya atladım.

Kalbim hızla çarpıyordu ve neyse ki Ira için mükemmel hediye bulmam çok uzun sürmedi ve hastaneye gitmek üzere yola koyuldum bile.

Oraya varıp park ettikten sonra Hulk'un ellerinin olduğu çantayı çıkardım ve nihayet onları tekrar görmek için içeri girdim ama Ira'nın odasına gitmek için köşeyi döndüğümde Wells odadan çıktı.

Kendimden emin ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdüğümü fark edince başını eğerek neden bu kadar kararlı görüdüğümü sorguladı.

Açıklayacak zaman yoktu, çünkü içimi büyük bir sevgi ve minnettarlık duygusu kaplamıştı ve ona ulaştığımda, kollarımı boynuna dolamadan önce çantanın ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim ve hiç tereddüt etmeden onu öptüm.

Şaşırdı ve önce beni öpmedi, ama neler olduğunu anlayınca bana doğru gevşedi ve beni daha da yakınına çekmek için iki kolunu da sırtıma doladı.

Çok mu hızlı hareket

ediyordum? Tabii ki

hayır!

Daha önce öpüşmekten çok daha fazlasını yapmıştık ve artık onun olmayı ne kadar çok istediğimi bilmesini sağlama nın zamanı gelmişti.

Parmakları kalçalarımın etrafında kıvrılırken gözlerimin yaşardığını hissettim ve dili giriş istemek için alt dudağımın üzerinden geçti.

Dudaklarımı araladım, dilini ağızıma daldırmasına ve ellerim kalın buklelerine doğru ilerlerken benimkiler boyunca hareket etmesine izin verdim.

Belki de burası tam bir öpüşme seansı için doğru yer değildi, ama daha fazla bekleyemezdim.

Kendime daha fazla işkence edemezdim ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Aklımdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki, bazıları bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu ama çoğunluğu uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi sonunda ona izin vermemi istiyordu.

Kalbim ona ve Ira'ya sonuna kadar açıldı ve gelecekte yolumuza ne çıkarsa çıksın umurumda değildi.

Yanımda oldukları sürece.

"Bu ne içindi?" Wells öpüşmeyi kestikten sonra hafifçe kıkırdayarak sordu ama alnını benimkine yaslayarak bana yakın durdu.

O uzun, tutkulu ve çok ihtiyacım olan öpücükten sonra nefesimi tuttum, sonra gülümsedim ve saçlarını hafifçe çektim. "Bunu söylemem gerekiyor. Seni seviyorum ve bunu söylemek için en romantik yer ve zaman burası değilse özür dilerim ama seni çok seviyorum Wells. Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Ve Ira'yı da yanımda istiyorum. Tanrım, onu da seviyorum," dedim ona.

Tüm bunları itiraf etmek zordu, sadece birkaç saat önce bir ilişkiye bağlanmanın doğru bir şey olup olmadığı konusunda hala hiçbir fikrim olmadığını biliyordum, ama bu adamın beni sevdiğini ve beni içeri almak için kendi şeytanlarını bir kenara iteceğini fark etmek sadece birkaç dakika önce çöktü.

"İstedğim sensin, Wells," diye fısıldadım, bunu bir kez daha duymasına ihtiyacım vardı.

Gözlerinde uçuşan sorulara cevap bulmak için gözleri yüzümün her yerinde dolaştı ve bunun onun için ne kadar garip olduğunu ancak hayal edebiliyordum.

Gülümsedi, bir eliyle yanağımı okşarken diğer eliyle belimden tutarak beni kendine yaklaştırdı.

"Az önce söylediklerinden emin misin Rooney?" diye sordu.

Bana bunu soracak cesareti nereden buldu?

Mutluluğum göğsümden tüm vücuduma yayılırken usulca güldüm. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Wells," diye söz verdim ona.

Sonunda yüzde yüz dürüst olduğumu anlamadan önce gözleri yüzümde gezinmeye devam etti.

"Ben de seni seviyorum Rooney," dedi, sesi kısık ve hırıltılıydı. Ben ayrıldığımdan beri ayaktaydı herhalde, sesi yorgun geliyordu.

Cevabına gülümsedim ve onu tekrar öptüm, sözlerimizi dudaklarımızla mühürledik.

Bu sefer öpüşmemiz çok uzun sürmedi çünkü ayak seslerinin yaklaştığını duyduk ve neredeyse koridorun tam ortasında duruyorduk.

İstemsizce ondan uzaklaştım ve içinde hediye olan çantayı yerden aldım.

"Hemen geliyorum," diye kulağıma fısıldadı ve banyoya doğru yönelmeden önce şakağıını öptü.

Onun gidişini izledim, sonra hemşirelerin geçmesi için kenara çekildim, Ira'nın odasının kapısını açıp içeri girmeden önce birinden sinirli bir bakış aldım.

Yan yatmış, sırtı bana dönüktü ama başı biraz daha rahat etmesi için yana kaydırılmış olan televizyona dönüktü.

Gülümsedim ve yatağına ulaştığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Böyle korkunç bir geceden sonra biraz uyuyor olması iyi bir şeydi ama Ira yerine uykuya ihtiyacı olan Wells'ti.

Hediyeyi yatağın ucuna, ayakları sadece yarısına ulaşabildiği için onu rahatsız etmeyecek bir yere bıraktım, sonra ceketimi çıkardım ve iki balon ile büyük, kabarık bir oyuncak ayının durduğu masaya doğru yürüdüm.

Wells hemen geri döndü ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra bana gülümsedi ve oyuncak ayıyı başıyla işaret etti.

"Annem ve George bu sabah erken saatlerde buradaydılar ama Ira tüm ziyaret boyunca uyudu. Yedi buçuğa kadar ayakta kalıp televizyon izlemekten yorgun düşmüş," diye açıkladı.

Başımı salladım ve kendisi için ayrılan yatağa otururken ona doğru yürüdüm ve önünde durarak elimi boynuna koydum.

"Uyudun mu?"

"Pek sayılmaz. Onunla birlikte uzandım ama gözlerimi zar zor kapattım. Bana seslenişini duymanın dehşeti uykuya dalmama izin vermedi."

Şu andan itibaren uykuya dalmakta kesinlikle zorlanacağı için onun adına üzüldüm.

"Her şeyi doğru yaptın, bunu bil, tamam mı?" Sessizce söyledim, elleri kalçalarımın arkasındayken beni bacaklarının arasına çekmesine izin verdim.

"Biliyorum. Ama buraya senin sayende geldik. Sen nasıl..."

"Ağladığınızı duydum," diye basit bir açıklama yaptım ve o da kollarını bana dolamadan ve başını göğsüme yaslamadan önce hızlıca başını salladı.

"Teşekkür ederim. Sen olmasaydın başaramazdım Rooney," diye fısıldadı.

Ellerimi tekrar saçlarının arasına soktum ve başını öpmek için eğildim. "Bana teşekkür edecek bir şey yok, Wells. Yardım edebildiğim ve şimdi daha iyi olduğum için mutluyum."

Onlar için her şeyi

yaparım. Bu benim için

çok açık.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Wells

"Açabilir miyim?" Ira yatağının ucunda Rooney'nin hediyesini görür görmez sordu ve Rooney başını sallayarak ona doğru yürürken yüzündeki heyecanlı ifadeye gülümsedim.

"Tabii ki yapabilirsin. Biraz uyuduğuna göre kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, yatakta onun yanına oturdu ve çantadan paketlenmiş hediyeı çıkardı.

"Evet, iyiyim," diye gülümseyerek cevap verdi Ira, renkli ambalaj kâğıdını görünce gözleri büyüdü.

Ona bir hediye almak zorunda değildi, ama bunu yapmasına engel olsaydım, sırf beni kızdırmak için birden fazla hediye alacağını biliyordum.

Sadece Ira'ya değil, etrafındaki herkese karşı bu kadar şefkatli olmasını sevdim.

Her ne kadar birbirimizi sevdiğimizi söylesek de, fırsat bulduğumuzda konuşmamız gereken şeyler vardı ama şu anda yapmamız gereken şey Ira'yı mutlu ve sağlıklı bir şekilde izlemektir.

"Bu ne olabilir?" Misafir yatağından kalkıp Rooney'nin yanında dururken Ira kâğıdı yırtarak içinde ne olduğunu gösterdi.

"Woah! Hulk elleri!"

Rooney ona Hulk'un yumruklarına benzeyen eldivenler almıştı, bunları eldiven gibi giyip filmlerdeki tüm sahneleri canlandırabiliyordu.

"Bunlar harika, değil mi? Onları gördüm ve hemen aklıma sen geldin, böylece babanın sana doğum günün için aldığı kostümle birlikte giyebilirsin," diye öneride bulundu Rooney.

Genius.

"Kostümde eksik olan buydu, ha?" Sırıtarak söyledim.

"Evet, harikalar! Giyebilir miyim?" diye sordu, onları ambalajından çıkarmaya çalışıyordu.

"Tek elini kullanacağız, tamam mı? Sol elinizde hâlâ infüzyon var," diye belirttim, yanlışlıkla koparmak istemiyordum.

"Tamam," diye kabul etti, sağ elini uzattı ve Rooney'nin eldiveni çekmesini bekledi.

"Sadece burayı kasıp kavurmayacağından ve her şeyi yok etmeyeceğinden emin ol," diye şakacı bir tonda uyardım ve Ira yüzünde Hulk'u andıran yüz ifadesini gösteren huysuz bir kaşla elini uzattı.

"Belki de geri dönüp bunları mağazada gördüğüm dinozorla değiştirmeliyim," dedi Rooney alaycı bir tavırla ve Ira'nın kaşları çatıldı.

"Hayır!" diye sızlandı ama Rooney onu sadece şaka yaptığına ikna etmekte gecikmedi.

"Onları geri almayacağım. Bunlar sana yakışıyor ve kostümünle iyi gidiyor, ha?"

"Evet, eve gittiğimizde bunu takıp Hulk oynayabilirim," dedi kararlılıkla.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye onayladı Rooney.

Kapı açıldı ve Dr. Cole içeri girdi, bize bakarken ilk olarak yeni eldivenleri fark etti.

"Büyük bir Hulk hayranı mısın?" diye sordu, tahtasını kontrol ettikten sonra seruma ulaşmak için yatağın etrafında yürüdü.

Ira yeni eldivenlerini göstererek gururla, "Evet, o benim en sevdiğim süper kahraman," dedi.

"O harika, değil mi? En sevdiğim süper kahramanın kim olduğunu bilmek ister misin?"

Ira kocaman gözlerle ona baktı, bir yetişkinin de süper kahramanları sevmesine şaşırmıştı.

"Benim favorim Hellboy."

Ira kaşlarını çattı ve sorgulayan bir bakışla bana baktı.

Hellboy'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama muhtemelen şimdiye kadar yaratılmış tüm süper kahramanlar arasında en korkutucu görünen olduğu için bilmediğine sevindim.

"Bu farklı bir çizgi roman türünden, dostum," dedim ona, sonra Dr. Cole'a baktım. "O sadece Marvel ve DC çizgi romanlarını biliyor," diye açıkladım.

"Anlıyorum. Eve gitmeden önce son bir kez insülin seviyeni kontrol edelim mi, Ira?" Dr. Cole sordu ve o da heyecanla başını salladı.

Doktor, Ira'nın nabzının, ateşinin ve diğer şeylerin gösterildiği monitöre bakmak için döndü, açıkçası ekranda ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kan şekeri olması gereken yerde ve genel olarak endişelenmemizi gerektirecek kırmızı ışık yanmıyor. Şimdi, pompa hakkında. Sensörü karnında bıraktık ama pompaya bağlı olan infüzyon setini çıkardık. Ne yapmak istediğiniz size kalmış ama bunu kabul etmek sizin için zor olsa da, eski pompası her seferinde parmağından kan alarak insülin seviyesini ölçmekten daha iyi bir çözüm olabilir."

Eski pompanın hiçbir soruna yol açmadığını biliyordum ve Ira'ya her insülin ihtiyacı olduğunda iğne yaptırmak onun için istediğim bir şey değildi.

Ben kararımı verirken beni dikkatle izleyen Rooney'ye baktım. "Eğer eski pompa yine işleri berbat etmeye karar verirse, bu hastaneye tekrar döneceğime dair sana söz veremem," dedim ona, bu konuda biraz ciddiydim.

"Baba, yine kötü bir kelime söyledin," dedi Ira sinirli bir şekilde ve ben de özür dilemek için başını okşadım.

"Özür dilerim dostum. Bir daha olmayacak," dedim ona ve tekrar Dr. Cole'a baktım.

"Eski pompanın herhangi bir sorun çıkarmayacağına dair size söz verebilirim. Hastaları ona bağlamaya başladığımızdan beri hiç sorun yaşamadık ve olanlar için bir kez daha özür dilerim."

Tüm bu özürlerden sonra, yeni pompaları üreten şirket yerine ona saldırdığım için kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Rooney yataktan kalkarken Dr. Cole Ira'nın karnına yeni bir infüzyon seti yerleştirdi ve ardından insülinin tekrar ihtiyaç duyulduğunda vücuduna akmaya başlayabilmesi için tüpü ve pompayı taktı.

"Her şey hazır. Eve gitmeye hazır mısınız, Ira?" diye sordu ve Ira hemen geniş bir gülümsemeyle başını salladı.

"İyi günler o zaman, çok yakında kontrol için görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam, teşekkür ederim."

Uslu oğluma gülümseyerek Dr. Cole'a veda ettim ve o odadan çıktıktan sonra Rooney'nin Ira'nın giyinmesine yardım etmesine izin verirken ben de eve götürmek üzere tüm hediyeleri ve balonları aldım.

"Aç mısın, dostum?" Koridorda yürürken ona bakarak sordum, o Rooney'nin elini tutuyordu.

"Evet," diye yanıtladı.

Sabahın erken saatlerinden beri hastaneden su ve smoothie dışında bir şey içmemişti, bu yüzden Divine'a gidip lezzetli bir makarna ve belki de bir tatlı yemenin çok gerekli olduğunu düşündüm.

*

Öğleden sonra hızla geçti ve göz açıp kapayıncaya kadar Ira yanında en sevdiği Hulk'la yatağına geri döndü.

"Bu gece benim yatağında uyumak istemediğine emin misin?" diye sordum.

Bana kalsa on sekiz yaşına gelene kadar onu yanımda tutardım ama o cesur küçük çocuk başını salladı ve "Hulk'la yatağında uyumak istiyorum" dedi.

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Alnına bir öpücük kondurmak için eğildim, sonra yatağın kenarında benimle birlikte oturan Rooney'nin de Ira'ya iyi geceler öpücüğü vermesine izin verdim ve ikimiz de ayağa kalktık.

"İyi uykular," diye fısıldadı Rooney ve Ira odasından çıkmadan önce bize el salladı.

"Her yarım saatte bir onu kontrol edeceğim," diye mırıldandım, Rooney ile mutfığa girerken.

"O iyi, Wells. Biraz rahatlatan ve derin nefes alman gerekiyor. Tedirginsin," dedi ve sevgisini göstermek için kolumu ovuşturdu.

Tanrım, bu kadını çok seviyordum ama buna rağmen konuşmamız gereken şeyler olduğunu hissediyordum.

Onu kendime çektim ve yüzünü iki elimle kavradım, gözlerimin içine bakmasını ve vücudunu bedenime bastırarak bana yakın durmasını sağladım.

"Yatağa gidip konuşmak ister misin? Bugün aramızda pek konuşma geçmedi," dedim.

"Evet, kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi, bundan kaçınılamayacağını biliyordu.

Ona çok mutsuz olmadığımı göstermeyi umarak gülümsedim ve eğilip burnunun ucunu hafifçe öptükten sonra başımla koridoru işaret ettim. "Gel bakalım."

Elini tuttum ve parmaklarımın onunkilerin arasında gezinmesine izin verdim ve yatak odasına gittiğimizde ikimiz de kıyafetlerimizi çıkarıp yatağa atladık.

Rahatlayıp sarmaş dolaş olduktan sonra başımı çevirip ona baktım, ay ışığında yüzünü görebilmek için uzun saçlarını geriye doğru taradım.

Ben konuşmaya başlamadan önce bir süre birbirimize baktık.

"Beni sevdiğini ne zamandır biliyorsun?" Egomu tatmin etmek için değil ama aramızdaki bu sessizliğin önlenip önlenemeyeceğini öğrenmek için sordum.

Sadece o değildi gerçi.

Ben de aynı şeylerle uğraşıyordum ve eğer kendi yüzüme bir tokat atsaydım, onunla birlikte olmak istediğimi daha erken fark ederdim.

"Koridorda karşılaştığımız o akşam, sen Ira'yı annene bırakmaya gittiğinde... o gecenin ilerleyen saatlerinde yavaş yavaş her şeyi daha net görmeye başladım," diye fısıldadı.

Yani o gün onu doğru okumuştum.

Bir karar vermeye çok yaklaştı ama biz bir türlü harekete geçemiyorduk.

"Son dört gündür sana sarılıyor olabilirdim," diye cevap verdim, sesimi alçak tutarak.

Güzel, doğal yüzünde bir gülümseme belirdi ve ben eğilip ağzının köşesini öperken başını yerinde tutmak için çenesini kavradım.

Bana aynı soruyu sormadı, bu da onun ne kadar şimdiki zamanda yaşadığını ve geçmişi düşünmekten hoşlanmadığını gösteriyordu.

Sorun değildi, çünkü o zamanlar onu zaten sevdiğimi çok iyi biliyordu.

"Bundan sonra duygu ve düşüncelerimiz konusunda açık olacağımıza söz ver. Aklını okuyamadığım için her küçük şeyi ikinci kez tahmin etmek istemiyorum. Sana dürüst olacağıma söz veriyorum. Sen benimsin Rooney," diye fısıldadım dudaklarına yaklaşarak.

"Sana söz veriyorum, Wells."

Bu sözleri şimdi ve sonsuza dek hatırlayacaktım ve onun endişelenmesine ya da fazla düşünmesine gerek yoktu çünkü ben de ona aynı sözü vermiştim.

İkimiz de başka bir kelime söyleyemedi dudaklarını öptüm ve daha fazlasını almak için öpücüğünü hemen derinleştirdim.

Onun tatlılığını tatmak ve dilinin benimkiyle nazikçe ama tutkuyla dans ettiğini hissetmek.

Kontrolü ele almak için elimi boynunda tuttum, üzerine eğilerek onu yastığa geri ittim ve öpücüğünü derinleştirdim.

Dilimi nazikçe dudaklarına değdirirken dudaklarından yumuşak inlemeler döküldü ve sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi omuzlarımı kavradı.

Kollarımda güvendeydi ve bunu bilmesini istedim.

Yaş farkımız ne olursa olsun, o anda hayatın neresinde olursak olalım, birbirimize ait olduğumuzu ve bu işi başaracağımızı biliyorduk.

Bizim için, Ira dahil.

Rooney oğluma karşı bu kadar şefkatli olmasaydı, bu adımı atmazdım. Ira'nın tek bir anlaşmazlığı bile Rooney'e şans tanımamama neden olurdu.

Kulağa doğru gelmiyordu ama Ira bunu sorun etmeyecekse, yanımda yeni bir kadın olmasını istemiyordum.

Dilimi ağzının daha da derinlerine itmek için başımı daha da yana yatırdım, o tatlı seslerden birini daha çıkarmasını sağladım ve saçlarımı sıkıca çekmeden önce boğazındaki parmaklarım sıkılaştı.

Aletimin ilgiye ihtiyacı vardı ama artık hayatında yeni bir kadın olduğu gerçeğine alışmak zorunda olan küçük bir çocukla yakınlaşmak o kadar kolay olmadığından, ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda sertliğimden hızla kurtulmak zorunda kaldım.

Ira yatak odasının kapısını iterek açmadan hemen önce Rooney'e özür dileyen bir bakış atarak öpüşmeyi kestim, pijamalarıyla orada duruyordu ve parmakları saçlarının etrafında dönüyordu.

"Fikrini mi değiştirdin, dostum?" Bu gece uykuya dalmanın o kadar kolay olmayacağını bilerek sordum.

Ama denediği için ona tebrikler.

Ira başını salladı ve önündeki manzarayı inceledi, gözleri yorgunluktan parlıyordu.

"Buraya gel," dedim ona, elimi uzattım ve Rooney ile aramda biraz daha mesafe açmak için yatağın üzerinde kaydım.

Ira yatağın ucuna kadar yürüdü ve sürünerek yukarı çıktı, sonra da tam ortamıza yerleşti.

"Bu iyi mi?" Rooney'e sordum.

Bana gülümsedi ve başını salladı, yorganı üzerimize çekti ve Ira'nın rahat olduğundan ve yattığından emin oldu.

"Bu mükemmel," diye fısıldadı, Ira bana bakmak için döndüğünde bir elini onun yanına koydu.

Onlara gülümsedim, gördüğüm her şey hoşuma gidiyordu.

Leah burada bizimle olmayabilirdi ve Ira artık annesinin cennette olduğunu biliyordu ama onları bu kadar yakın gördüğüm için mutluydum.

Rooney'nin Ira'nın yeni annesi olmasını beklemiyordum.

Genç ve üniversitede okuyor ve bir gün kendisinin de anne olmak isteyip istemediğini anlamak için hala zamanı var, ama şimdilik birbirlerini bu şekilde bulmalarına sevindim.

Ira'nın yanına uzandım ve elimi başının yan tarafına koydum, eğilip alnından öptükten sonra Rooney'e baktım.

O tatlı, nazik gülümsemesiyle bana

gülümsüyordu. "Bu senin için uygun mu?"

diye sordu.

Daha hızlı başımı sallayamazdım. "Bu mükemmel," dedim, kendi cevabını tekrarlayarak.

Bir süre birbirimize baktık ve bunun daha iyi olamayacağını düşündük.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ama o cevap vermeden önce Ira'nın da söyleyecek bir şeyi vardı.

"Annemi ziyaret etmedik," dedi bana bakarak ve sonra başını çevirip Rooney'ye baktı.

"Benim annem bir melek," diye açıkladı ve lanet olası kalbimi sıkıca sıkıştırdı.

Rooney ona gülümsedi ve başını salladı. "Öyle, hm?"

"Evet, babam onu ş ey de ziyaret edebileceğimizi söyledi... uhm, ne dendiğini hatırlamıyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"Mezarlık. Yarın seninle evde kalacağım ve anneni ziyarete gidebiliriz, tamam mı?" Ben önerdim.

"Tamam."

Her ne kadar beni rahatsız etmeyecek olsa da Rooney'nin gelmesini istemedim. Ira'nın annesiyle ilk kez tanışması sadece ikimize ait bir anı olarak kalmasını istediğim bir şeydi.

Özel bir anıydı ve Rooney'nin bunu anladığını biliyordum.

"Eve döndüğümüzde Rooney'i özel bir randevuya çıkaracağız," diye fısıldadım Ira'ya.

Gözleri büyüdü. "Tamam! Bu bir sürpriz," diye biraz fazla yüksek sesle fısıldadı ama Rooney zaten planımı duymuştu.

Ben ona göz kırparken Ira'nın kolunu okşayarak usulca güldü.

Düşündüğüm kadar uzun sürmese de oğlumun ve benim yanıma yerleşmesi konusunda haklıydım.

Ben mutluydum, Ira da mutluydu.

Rooney'yi kafasında dönüp duran tüm o endişeler yerine mutlu ve huzurlu görmek bana da aynı şeyleri hissettirdi.

Kırkıncı Bölüm

Rooney

"Ben hazırım!" Ira koşarak yatak odasından çıkıp mutfığa girerken seslendi.

Birlikte yemek yedikten sonra Wells'in masayı toplamasına yardım ediyordum ve birazdan derse gitmem gerektiği için erkenden kalkıp bize kahvaltı hazırlayacak kadar nazikti.

"Harika görünüyorsun, Ira!" Wells'in önerdiği yardım olmadan kendi başına hazırladığı kıyafeti göstermesini izlerken ona söyledim.

"Süveterin üzerindeki filler hoşuma gitti," dedim gülümseyerek.

"Annem filleri seviyor çünkü onları Hindistan'da kurtardı!" dedi bana heyecanla.

"Buna bayılacak dostum," dedi Wells, sonra daha fazla açıklama yapmak için bana baktı. "Leah bir hayvan kurtarma organizasyonunun parçasıydı. Onun Hindistan'da bir file binerken çekilmiş fotoğraflarını görmüş."

"Bu harika. Senin de hayvanları en az onun kadar sevdiğini öğrenince mutluluktan havalara uçacak," dedim Ira'ya.

"Evet ve onun için aldığımız çiçeklere bayılacak."

Çok tatlıydı ve sonunda Leah'ya yakın olabileceği için çok heyecanlıydım. Wells bana konuşmalarını ve ona annesinin artık bizimle olmadığını nasıl dikkatlice açıkladığını anlattı ve bunu oldukça iyi karşıladı, ancak yakında onun hakkında daha fazla şey soracağından ve bunun gerçekte nasıl gerçekleştiğinden emindim.

Annesinin onun doğumundaki komplikasyonlar nedeniyle öldüğünü öğrenemeyecek kadar küçüktü ama hazır olduğunda Wells ona her şeyi anlatacaktı.

"Pompayı pantolonuna bağladın mı?" Wells kontrol etmek için aşağı uzanarak sordu, ancak Ira başını salladı ve kazağını daha da yukarı çekti.

"Boynuma taktım, gördün mü?"

"Bu senin için daha mı rahat?" Wells sordu. Ira

omuz silkti.

"Muhtemelen, ha? İstersen her zaman geri değiştirebilirsin. Git ayakkabılarını giy de anneni ziyarete gidelim," dedi ve Ira ayakkabılarını giymeye gitti.

"Seni sınıfa bırakmamı istemediğine emin misin?" Wells dönüp bana bakarken sordu.

Ellerimi havluyla kurularken başımı salladım, sonra kollarımı boynuna doladım ve gülümsedim.

"Sınıfa birkaç resim götürüp getirmem gerekiyor, yine de teşekkür ederim."

Kolları beni vücuduna yakın tutmak için sırtıma dolandı ve bir süre beni süzdükten sonra dudaklarımı öpmek için eğildi.

"Bu akşam altıya kadar hazır ol, tamam mı?"

Ira'yla beni nereye götüreceklerini görmek için heyecanla başımı salladım.

"Sabırsızlanıyorum." "Ben hazırım!" Ira tekrar seslenerek gülümsememizi ve birbirimizi bırakmamızı sağladı.

Ira'nın yerden kalktığını görmek için koridora doğru yürüdük ve ona ulaştığımda çömelip iki elimi yanlarına koydum.

"Anneni ziyaret ederek harika bir gün geçir ve ona en sevdiğin oyuncakları ve hayvanları anlat."

Ira sorgulayan bir bakışla başını yana eğmeden önce bir süre yüzümü inceledi. "Sence o da Hulk'tan hoşlanıyor mu?"

"Öyle olduğunu *biliyorum*. Hulk en havalısı," dedim sırtarak, sonra onu kucakladım, o da kollarını boynuma doladı.

"Akşam görüşürüz."

"Tamam," diye cevap verdi ve beni bıraktığında, ayağa kalkıp Wells'e bakmadan önce şakağına bir öpücük kondurdum.

"Dikkatli sür. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Öyle yapacağım. İyi günler," dedi ve beni öptükten sonra benim için kapıyı açtı.

"Hoşça kal," dedim, onlara gülümsedim ve sonra derse hazırlanmak için yukarı çıktım.

Kalbim doluydu ve dün gecedен beri durmadan çarpıyordu.

Tartışacak ya da üzerinden geçecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Birlikte olmamız gerektiğini biliyorduk ve onlardan daha fazla uzak kalamazdım.

Daireme girdiğimde Evie'nin biriyle konuştuğunu duydum ama o sessizken kimse cevap vermediği için telefonda olduğunu düşündüm.

Yeni keşfettiğim mutluluğumla onu rahatsız etmeden önce onu yalnız bırakmaya ve hızlı bir duş almaya karar verdim, ancak Michail'in adını söylediğini duyduğumda dikkatimi çekti.

Mutfağına doğru yürüdüm ve Evie'nin önünde sözleşmeye benzeyen bir şeyle masada oturduğunu, başparmağıyla kalemi tıklattığını gördüm

sinirli bir şekilde.

"Bizim için henüz erken olduğunu biliyorum, ancak size ve eşinize söz veriyorum ki bize yaptığınız yatırım her kuruşuna değdi."

Sesi ciddiye ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Elbette, işlerin nasıl yapıldığını bilen bir aileden geliyordu ama ailesinin izinden gitmek yerine sadece parti yapmak istiyordu.

"Evet, her şeyi biliyor ve bir ay içinde büyük açılışa hazır olacağız. Harika, çok teşekkür ederim Michail. Morgana'ya selamımı söyle!"

Telefonu kapattı ve bana sıırttı, ama ben şüphelenmiştim ve ona ne tür bir söz verdiğini öğrenmek konusunda kararsızdım.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, her şeyi açıklamasını bekleyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, korkmayın... ama galeriyi bir ay içinde açacağız ve Michail, yakında gelip bakmak isteyen potansiyel müşterilere resimlerimizin bazı resimlerini gönderdi bile."

Çenem düştü. "Evie... o bina yenilenmeye yakın bile değil. Sadece bir ay içinde resimlerimizi nasıl sunacağız?"

"Rahatla, Rooney. Ailem her şeyi kontrol altında tutuyor. Onlara iç mekânın nasıl görünmesini istediğimizin resimlerini gönderdim ve yarın çalışmaya başlamak üzere birilerini tuttular bile. Sonunda resimlerimizi satıp para kazanabiliriz," dedi şarkılı bir ses tonuyla.

Bundan şikayetçi değildim ama her şeyi sadece bir ay içinde hazırlayıp çalıştırabileceğimizden emin değildim.

"Endişelenmeyi bırak, Rooney. Tanrım, her şey kontrol altında ve tek yapmamız gereken iş bittiğinde resimlerimizi galeriye götürmek."

"Beni endişelendiren müşteri eksikliği, Evie."

Sanattan hoşlanan ama asla satın almayacak insanlar dışında çok fazla bağlantımız yoktu ve Michail'in bağlantıları önce sanatımızı isteyip istemediklerine karar vermek zorundaydı.

Henüz hiçbir şey kesin değildi.

"İnsanlar konuşuyor ve bir de bakıyoruz ki binanın dışında resimlerimizi satın almak isteyen insanlarla dolu bir kuyruk oluşmuş. Size söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım ve en iyisini umdum.

Michail'e, eşiyile birlikte bizim için yaptıkları her şey için teşekkür etmek üzere bir mesaj göndermeliyim.

Umarım karşılığında fazla bir şey beklemiyordur, çünkü benim sunabileceğim fazla bir şey yoktu.

Wells

Arabamı ön kapıya yakın bir y e r e park ettiğimde mezarlıkta epeyce insan vardı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve koltuğumda dönerek uzaktan görebildiği birkaç mezar taşını incelemeye b a ş l a m ı ş olan Ira'ya baktım.

"Korkunç görünüyor," dedi.

"Burası korkutucu bir yer değil dostum. Burası tüm meleklerin olduğu yer ve kaç kişinin onları ziyaret ettiğini görüyor musun?"

"Evet, meleklerini ziyaret eden insanlar var," dedi, burada tek başımıza olmadığımız gerçeği birdenbire çok daha iyi hissettirdi.

"Bir şey daha var, Ira. Kimseyi rahatsız etmemek için çok sessiz olmalıyız, tamam mı? Annemin yanına gittiğimizde onunla konuşabiliriz."

"Tamam. Çok sessiz olacağım," diye söz v e r d i bana, fısıldayarak ve parmağını dudaklarına götürerek.

"Şimdi, Hulk ve çiçekler sende mi?" Ben sordum.

Buraya gelirken onları tutmak istedi, annesi için güzel kalacaklarından emin olmak istedi.

"İşte," dedi ve emniyet kemerini çözmeye başladı.

Arabadan inip ona yardım ettim ve kucağında çiçekler ve Hulk ile Leah'ya ulaşmak için çakıllı yolda yürümeye başladık.

Duygulanmaya başlamıştım, sadece Leah'ya tekrar yakın olacağım için değil, Ira ve onunla ilk kez tanışma kararlılığı yüzünden.

Hâlâ gençti ama tüm bunların ne olduğunu gerçekten anladığını düşünmeye başlamıştım.

Renkli yaprakların patikayı kapladığı yerden sola döndük ve Ira yapraklara basarak ayaklarının altında çitirdamalarını sağlarken gülümsedi.

"Burası çok güzel," diye fısıldadı ve ben de başımı sallayarak ona katıldım.

"İşte, Ira," dedim, Leah'nın mezar taşının önünde durdum ve Ira dönüp üzerindeki resme baktı, onu tanıdığı için gülümsedi.

"Merhaba anne!" dedi yüksek sesle fısıldayarak, ona el salladı ve hemen gözlerimin dolmasına neden oldu.

Kahretsin... Duygusallaşacağımı biliyordum ama bu kadar erken değil.

Çömelip onu bacaklarımın arasına çektim, ikimiz de mezar taşına bakıyorduk.

"Bu benim en sevdiğim süper kahraman. Adı Hulk ve bir sürü şeyi parçalıyor!" diye açıkladı.

Annesinin artık fiziksel olarak yanımızda olmadığı gerçeğini kabullenmesi ama onunla sanki yanımızdaymış gibi konuşması çok çılgıncaydı.

Kalbim ısındı ve o Leah ile şimdiye kadarki en tatlı şekilde konuşmaya devam ederken ben de yanlarını okşadım.

"Ve çiçek aldık çünkü babam senin çiçekleri sevdiğini söyledi. Çok güzeller," dedi ve ben de yarattığımız küçük çocuğa gülümsedim.

Planlı olmamasına rağmen çok ama çok sevildi ve eski sevgilisinin onu bana getirdiği gün onu almamakla en büyük hatayı yapmış olurdum.

"Çiçekleri şuraya koymak ister misin?" Leah'nın ailesinin ya da arkadaşlarının getirmiş olabileceğini bildiğim diğer çiçekleri göstererek, "Şuraya koyalım mı?" dedim.

"Ve Hulk da mı?" diye sordu, bana baktı ve yüzümü görünce kaşlarını çatı. "Baba, ağlamana gerek yok, tamam mı?"

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı ama onun için her şeyi yapardım.

"Tamam dostum. Ağlamayı keseceğim," dedim sessizce, yanağından öperek. "Hulk'u çiçeklerin yanına koyabilirsin, evet."

Her iki şeyi de mezar taşının önüne dikkatlice koymasını izledim ve biraz tereddüt ettikten sonra gözlerinde soruyla bana baktı. "Ona bir öpücük verebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Böyle yap," dedim, çünkü mezar taşı kirli olabilirdi.

Leah'nın ailesinin taşın her zaman temiz olmasını sağladığından emindim ama yine de Ira'nın dudaklarını taşın kendisine bastırmasını istemiyordum.

Parmak uçlarımı öpmek için elimi dudaklarıma götürdüm ve sonra Leah'nın resmine bastırdım.

Ira beni izledi ve sonra gülümseyerek aynısını yaptı.

"Hey, annemin sevdiği ve senin de sevdiğin başka ne var biliyor musun?" Onu tekrar kendime çekerek sordum.

"Hayır, ne?" diye sordu heyecanla.

"Hulk suyu! Güçlü ve sağlıklı kalmak için neredeyse her gün bir tane içerdi, tıpkı senin gibi."

Aslında Hulk suyu değildi ama bağışıklık sistemimize yardımcı olduğu için her zaman içmemi söylediği bir smoothie idi.

"Vay be, gerçekten mi? Belki bir dahaki sefere ona da bir tane getirebiliriz," diye önerdi. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Eminim bayılacaktır."

Ira'yı bu şekilde görmek ve üzgün olmadığını bilmek, onu buraya getirmenin yapılacak en doğru şey olduğuna beni ikna etti.

Orada Leah ile bir saat daha geçirdik ve Ira'nın konuşmak istediği her şey hakkında konuştuk.

Onu gitmesi için zorlamadım, hatta isteseydi bütün gün burada kalırdık.

Ama işleri biraz değiştirmek ve yine de Leah'ya yakın kalmak için, ona geri dönüp bugünlük vedalaşmadan önce şehre doğru küçük bir yürüyüşe çıkmayı ve bir şeyler yemeyi önerdim.

Leah'ya yakında döneceğimize dair söz verdi ve onu her gün buraya getireceğime dair bana serçe parmağıyla söz verdirdi.

Çalışmak zorunda olduğum ve arabayla bir saatlik mesafede olduğu için bu biraz sorun olacağından, onu ayda bir kez götüreceğime söz verdim.

Bunu kabul etti ve Leah'nın mezar taşına son bir kez el salladıktan sonra Riverton'a geri dönmek üzere arabaya bindik.

"Güzeldi, değil mi?" Dikiz aynasından ona bakarak sordum.

"Evet, annemle çok eğlendim," dedi ve neşeyle gülümseyerek dikkatini yanında getirdiği kitaplardan birine verdi.

Leah hâlâ bizimle birlikteydi ve Ira'nın bundan sonra her gün onu düşüneceğini biliyordum.

Bölüm Kırk Bir

Rooney

"Rooney!" Ira merdivenlerden indiğini görünce adımı seslendi.

Wells bana akşam yemeğine gitmek için çıkmaya hazır olduklarını mesajla bildirmişti ve ben neredeyse iki saattir evdeydim, giyinmiş ve Leah'yı ziyaretten dönmelerini bekliyordum.

Ona gülümsedim ve bana ulaştığında onu kucağıma aldım, kollarını bana doğru uzattı ve sonra boynuma dolayarak bana sarıldı.

"Hey, küçük adam. Günün nasıl geçti?" Ona bakmadan önce başını öperek sordum.

"Çok eğlenceliydi! Annemle konuştum, ona çiçekler ve Hulk verdim," dedi bana, gözleri mutlu ve kocaman.

"Bu harika. Peki onunla ne hakkında konuştun?" diye sordum.

Belli ki Leah hakkında konuşmayı seviyordu ve ihtiyacı olan ve istediği buysa bunu yapmasına engel olmazdım.

"Süper kahramanlar, Hulk ve hayvanlar hakkında!"

"Kulağa harika geliyor. Harika bir gün geçirdiğine sevindim," dedim, onu tekrar aşağı indirdim ve Wells apartmandan çıkarken yukarı baktım.

"Selam güzelim," dedi bayıltıcı bir gülümsemeyle.

"Merhaba yakışıklı," dedim sırtıtarak ve beni öpmek için yaklaşırken bir elimi boynunun yanına koyarak.

Bugün onları çok özledim ve akşamı onlarla geçireceğim için çok heyecanlıyım.

"Aç mısın? Ira ve ben seni seveceğinden emin olduğumuz küçük ve güzel bir yere götüreceğiz," dedi, eli belimdeydi.

"Çok açım," diye cevap verdim.

"Meksika restoranına gidiyoruz," dedi Ira ve ben de gülümseyerek ona baktım.

"Meksika yemeklerine bayılırım! Ya sen?"

"Ben taco severim."

Basit ama çok ama çok önemli bir gerçek.

"Kesinlikle katılıyorum dostum," dedim sırtarak ve sonra ona Wells'in takma adıyla hitap ettiğimi fark ettim.

Yine de ikisi de aldırıyor gibiydi ve birlikte arabasına gitmek için merdivenlerden aşağı yürüdük.

Arabayı sürdükten sonra Ira'nın okuduğu kitap hakkında anlattıklarını dinledik ve hepimiz Orta Çağ hakkında birkaç şey daha öğrendik.

Sesli bir kitaptı, bu yüzden okumak zorunda kalmak yerine, ki Ira henüz bunu yapamıyordu, şövalyeler, ortaçağ kıyafetleri ve diğer şeyler hakkında konuşan adamı dinledik.

İlgi alanlarının bu kadar geniş olması hoşuma gitti ve ilk kez süper kahramanlardan bahsetmiyordu.

Bununla kimseyi rahatsız ettiğinden değil, ama akıllı bir çocuktı ve yeni bir şey dinledikten sonra beyninde çok fazla bilgi tutuyordu.

"Pekâlâ dostum. Diğer kitaplardan birini yanına alabilirsin ama ortaçağ kitabıyla orada hiçbir şey duyamazsın," dedi Wells.

"Tamam, bunu ben alıyorum" dedi ve sürüngenlerle ilgili kitabını gösterdi.

Wells'in ona ne tür bir evcil hayvan alacağına karar verip vermediğini merak ettim, çünkü bu Ira için güzel bir Noel hediyesi olurdu.

İçeri girip masaya oturduktan sonra bir şeyler içmek için sipariş verdik ve ardından ne yemek istediğimizi anlamak için menüye baktık.

Wells, menüden başını kaldırarak, "Yiyecekleri için bir tür beslenme tablosu olup olmadığını görmek için web sitelerini kontrol ettim ve neyse ki vardı," diye açıkladı.

Başımı salladım ve konuşmak üzere olduğunu bildirmek için parmağını kaldıran Ira'ya baktım.

"Bir biftekli taco ve bir sebzeli taco yiyebilirim," dedi bana.

Wells, Ira'nın yediklerine çok dikkat ediyordu ve çok fazla denetleme olsa da, oğlunun diyetini izlemesinin iyi bir şey olduğunu düşündüm.

"Kulağa çok lezzetli geliyor. Belki ben de biftekli taco yerim," dedim ona gülümseyerek.

Akşam yemeğimizi seçmemiz uzun sürmedi ve sürpriz bir şekilde beklediğimizden daha hızlı geldi.

"Ee, anlat bakalım. Bugün ders nasıldı?" Wells, Ira'yı sandalyesinin üzerinde masaya yaklaştırırken sordu.

"Çok eğlenceliydi. Diğer tüm öğrencilerin son birkaç haftadır üzerinde çalıştıkları resimleri görme fırsatımız oldu ve tuvalerde farklı tarzları ve ilham kaynaklarını görmek güzeldi."

"Bir gün bana tüm resimlerini göstermelisin. Eminim telefonunda bir tür resim galerisi vardır, değil mi?"

"Aslında her resmin polaroidini çekerim ve resmi bir kutuya koyarım. Ira'nınki de orada," dedim gülümseyerek.

"Bir ara o kutuyu da getir. Resimleri görmek istiyorum."

Başımı salladım ve tacomdan bir ısırık aldım, sonra bu sabah olanları hatırladım ve iç çektim.

"Evie ve bana yatırım yapmak isteyen çiftten bahsettiğimi hatırlıyor musun? Binayı satın aldılar ve bir ay içinde hazır olmasını istiyorlar. Evie'nin ailesi tadilat için para yatırdı ama Evie ve ben hâlâ üniversitedeyken bir galeriyi nasıl işletebiliriz bilmiyorum," dedim, biraz korkmaya başlamıştım.

"Burası sadece bir galeri, değil mi? Ne zaman vaktin olursa orada ol. Ya da ihtiyaç duyduğunuzda. Eğer sanatçılar o saatte müsait değilse, bir sanat galerisinin yirmi dört-yedi saat açık olmasının gerekli olduğunu düşünmüyorum."

Söyledikleri karşısında başımı salladım, dudaklarımı büzdüm ve cevap vermeden önce düşündüm. "Ayrıca... Evie ve ben mezun olduktan sonra orada çalışmak istiyoruz. Komisyonlar almak ve belki de sanatımızı göstermek için birkaç etkinlik düzenlemek."

"Bana iyi bir fikir gibi geldi. Hâlâ üniversitedesin. İşleri yoluna koymak için yeterince zamanın olacak ama bence gelecekte sana yardım etmek isteyen birini bulmuş olman harika."

Kabul ettim ama yine de biraz bunaltıcıydı.

"Yakında tekrar resim yapabilir miyiz?" Ira sordu, ben de ona bakıp başımı salladım.

"Tabii ki yapabiliriz. Cuma günü yanımda boya ve fırça getirebilirim, böylece bütün gece resim yapabiliriz, tamam mı?"

Takosundan bir ısırık almadan önce başını salladı.

"Belki bu sefer babama da resim yaptırabiliriz, ne dersin?" "Evet!" dedi

gözlerini kocaman açarak.

Wells kıkırdadı ve kolasından bir yudum aldı. "Elimden geleni yapacağım. Bu işte sizin kadar iyi değilim."

"Sana öğreteceğiz baba. Hiç de zor değil," diyerek Ira onu temin etti ve ikimizi de güldürdü.

"Bunu göreceğiz dostum," dedi kıkırdayarak ve sonra bana baktı.

Bir süre tek kelime etmeden, kalplerimiz şükran ve sevgiyle dolu bir şekilde yemeğimizin ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık.

Wells

Gecenin geri kalanında Rooney'nin bana kalması gerekiyordu, bu yüzden onu şaşırtarak ama Ira'nın da bilgisi dahilinde, geceyi ve ertesi günü annemle geçirebilmesi için onu annemin evine bıraktık.

Zaten sabah işe dönmem gerekiyordu ve Rooney ile baş başa bir gece geçirmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

Daireme geri döndüğümüzde, onu koridordaki duvara doğru itmeden önce ceketini ve ayakkabılarını çıkarması için birkaç saniye verdim ve ellerim kalçalarından kıkırına doğru hareket ederken dudaklarını öptüm.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve ne kadar ciddi olduğumu göstermek için hemen ardından öpücüğü derinleştirdim.

Ellerim kıkırını sıkıca kavradı, sonra onu yukarı kaldırarak bacaklarını kalçalarıma dolmasını ve elleri saçlarımda gezinirken kendini tutmasını sağladım.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye mırıldandım dudaklarına karşı, vücudunun karşılık olarak titrediğini hissettim.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Onu yatak odasına götürdüm ve yatağın kenarına oturması için yatağa bıraktım, bu sırada ellerim yanaklarını kavrarken onu öpmeye devam ettim.

Dilimi ağzının içine soktum ve elleri eşofmanımın altından yukarı doğru hareket ederken onunkiyle oynadım.

Bunun nereye varacağını tam olarak biliyordu ve tereddüt etmeden kemerimi çözdü ve ardından pantolonumun düğmesini ve fermuarını açarak aşağı itti, ardından boxer külotumu giydi.

Aletim dışarı çıktığında, çoktan sertleşmiş ve onun dokunuşuna hazırды ve Rooney elini tabanın etrafına sardı ve dudakları üzerinde hareket etmeden önce ucunu öpmek için eğildi.

Bir elimle başının arkasını kavradım ve onu kendime yaklaştırdım ama hemen ardından kontrolü ele almasına izin verdim.

Eli ve ağzı şaftım boyunca hareket ederek çenemi sıkmama ve saçlarını sıkıca avuçlamama neden oldu.

"Siktir... aynen böyle, aşkım. O güzel ağzını sikimin etrafında tut," diye mırıldandım, hiçbir şeyi kaçırmamak için her hareketini izliyordum.

Bu işte çok iyiydi ve durmasını hiç istemedim.

Ama ben farkına bile varmadan içimdeki gerilim hızla yükselmeye başladı ve o daha sert emdikçe vücudum gerildi.

"Çok güzelsin, Rooney," diye fısıldadım, gözleri bana bakarken diğer elimle saçlarını geriye doğru taradım, parlıyordu ve yaramazlıkla doluydu.

Beni sertleştirmek için fazla bir şey yapmasına gerek olmadığını biliyordu ama ben onun ağzına boşalmak istemiyordum.

"Yine benimle dalga geçiyorsun. Siktir, aşkım. Bu gece gerçekten benimle bu oyunu oynamak istiyor musun?" Boğazına uzanıp hafifçe avuçlayarak sordum.

Gözleri bir tür yaramazlıkla parlıyordu ve ondaki bu bakıştan hoşlansam da, yükümü ağzına boşaltmayı gerçekten istemiyordum.

Küçük bir adım geri attım, böylece sikimi ağzından çıkarmak zorunda kaldı ve bir şey söyleyemeden, bacakları yatağın kenarından aşağı sarkacak şekilde onu yüzüstü çevirdim ve yuvarlak kıcını ortaya çıkarmak için pantolonunu aşağı çektim.

Bacaklarını ayırmadan ve kendimi aralarında konumlandırmadan önce kışına nazik bir şaplak attım ve külotunu da indirdikten sonra, şaftımı tuttum ve ıslaklığına kolayca kaymadan önce kıvrımları boyunca ucu fırçaladım.

Boyutuma çoktan alışmıştı, ama yumuşak çığlığı, içine girip çıkmaya başlamadan önce kendini biraz ayarlamasına izin vermek için içinde derinlerde durmamı sağladı.

Hızlı ve sert.

Tam da ikimizin sevdiği gibi.

Kalçalarını sıkıca kavradım ve kendimi daha derine gömmek için her hamlede onu kendime doğru çektim ve içindeki o duvara her çarptığımda dudaklarından bir inilti çıktı, aletimi daha da sertleştirdi.

"Lütfen," diye yalvardığını duydum, bir eliyle bileğimi kavramak için geriye uzanıyordu. "Daha sert," diye nefes aldı.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

İçine girmeye devam ettim ve saçlarını tekrar kavramak için başına uzandım, yüzünün yan tarafını yatağa doğru ittim.

Bu şekilde, zevk onun üzerinde yikanırken yüzünü hala iyi görebiliyordum ve onu daha da fazla hissettirmek için, parmaklarımı vuran klitorisine sürtmek için şilte ile vücudu arasındaki kalçalarına uzandım.

İnlemeleri daha da yükseldi ve eliyle ağzını kapatarak onları boğmaya çalıştı, ama onu ne kadar sert sikersem, sesi o kadar yükseldi.

Onu böyle seviyordum.

Kaygısız ve muhtaç.

"O tatlı amcığınla sikimi sıkmaya devam et, ben de senin içine boşalayım aşkım," diye teşvik ettim, tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Duvarları etrafımda sıcak ve ıslaktı ve amının nabzının atması, her itişten sonra aletimin daha sert atmasına neden oldu.

Daha fazla tutamadım ve adımı inledikten sadece birkaç saniye sonra, arkasından yaklaştım, spermimin ondan dışarı ve uzunluğumdan aşağı akana kadar onu doldurmasına izin verdim.

İkimiz de nefesimizi kontrol altına almak zorundaydık, bu yüzden o anda konuşmak pek mümkün değildi.

Ama ne kadar uzun süre sessiz kalırsak, aramızdaki aşk o kadar güçleniyordu. O benim kızımdı ve onu asla terk edemezdim.

Bölüm Kırk İki

Rooney

Bir ay sonra

Bunu gerçekten başardılar.

Galeri yenilenmişti ve sadece otuz dakika içinde insanlar Evie'nin ailesinin bu eski binaya neler yaptığını görmek için içeri gireceklerdi.

İnanılmaz görünüyordu ve kesinlikle tüm beklentilerimi aştı, ancak daha önce hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Avuçlarım terlemişti ve üzerimdeki elbise çok dardı, nefes almamı daha da zorlaştırıyordu.

Biten tüm resimlerimiz burbon tuğlalı duvarlara asıldı ve diğerleri de tüm binanın rustik görünümüne uygun olarak şövaleler üzerinde sergilendi.

"Gerginliğin kokusunu buradan alabiliyorum," diye seslendi Evie ve ben de dönüp ona baktım, malzemelerimizin çoğunu yerleştirdiğimiz yeni stüdyomuza çıkan büyük, döner merdivende duruyordum.

Üniversiteden eve döndükten sonra evden çıkmak istemediğim için hala evde resim yapıyordum.

Atölyede resim yapmamıza gerek yoktu ama mezuniyet sonrası için hazır olduğumuzu bilmek güzeldi.

En azından böyle olmasını umuyordum. "Ya

resimlerimizi beğenmezlerse?"

"Bu aptalca sorulardan bir tane daha sorarsan en sevdiğim eserini kafana fırlatırım," diye uyardı, merdivenlerden her zamanki gibi zarif bir şekilde inerken.

Harika görünüyordu, ama her zaman öyleydi.

Bu elbisenin içinde patates gibi görünmediğime kendimi ikna etmem gerekti ve bir süre aynada kendime baktıktan sonra zihnimin bana söylediği kadar kötü görünmediğime karar verdim.

"Harika olacak, Rooney. Michail bu gece pek çok arkadaşının geleceğine söz verdi ve kim bilir... belki de şimdiden ilgilenen yeni alıcılar buluruz."

Umarım öyledir.

Kimse sanatımızı satın almayacaksa bir galeriye ve yeteneğe sahip olmanın ne anlamı vardı?

Derin bir nefes aldım ve alt dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Tamam, eğlenceli olacak," dedim kendimi ikna etmeye çalışarak.

"Harika, o zaman kapıları açalım ve onları erkenden içeri alalım. Dışarıda zaten bir kuyruk var," dedi ve gözlerimin açılmasına neden oldu.

"Ne?"

Evie sırtıttı ve yuvarlak masanın arkasında insanların ayağa kalkıp bir şeyler yiyip içmesi için bekleyen ikram personeline döndü. "Hazırlanın millet. Bunlar çok önemli konuklar."

Çalışanlar ailesinin golf kulübündekilerle aynıydı, bu yüzden patronluk taslamaktan geri durmadı.

Hepsi de konukların eğlenmesi için şampanya, portakal suyu ya da kanepelerle dolu tepsiilerini aldılar.

"Rahatlayın, iyi görünün ve sanatınız hakkında konuşun. Bu gece yapman gereken tek şey bu."

Derin bir nefes daha aldıktan sonra Evie büyük ön kapıyı açtı ve dışarıda bir sanat galerisine yakışır şekilde giyinmiş misafirlerimizle karşılaştı.

Gözlerimin heyecanlı yüzlerinde gezinmesine izin verdim, bu beni biraz sakinleştirdi ama sonra Wells'in Ira'nın elini tuttuğunu gördüm, ikisi de siyah kot pantolon, lacivert kazak ve altında beyaz yakalı bir gömlek giymişti.

Tanrım, ikisi de yakışıklı görünüyordu ve Ira beni gördüğünde el salladı ve kocaman bir gülümsemeyle Wells'i bana doğru çekti.

"Merhaba yakışıklı adam," dedim, yanağını okşadım ve eğilip alnından öptüm.

"Vay canına, ikiniz de inanılmaz görünüyorsunuz! Bugün saçınızı babanız mı yaptı?" Ben sordum, o da hemen başını salladı.

İkisinin de saçları jöleyle geriye doğru taranmıştı ve birbirlerine her zamankinden daha çok benziyorlardı.

"Beğendim," dedim Ira'ya, sonra başımı kaldırıp elbiseme bakan Wells'e baktım. "Muhteşem görünüyorsun aşkım," dedi ve elini belime koyarak beni nazikçe öptü.

Bir adım geri çekilip elini tutmadan önce dudaklarına "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Burada olmana sevindim. Tüm gerginliğimi üzerimden aldın. Yine de yakında geri geleceğini düşünüyorum," dedim usulca gülerek.

"İyi olacaksın canım. Bu, yeni insanlar ve potansiyel alıcılar tanımak için harika bir fırsat. En iyi şekilde değerlendir."

"Bakacağım. Siz ikiniz etrafa bir göz atın, tamam mı? Arkada çocuklar için küçük bir boyama istasyonu bile var," dedim.

Bunu Ira için ciddiyetle istedim, böylece muhtemelen pek ilgisini çekmeyen resimlere bakmak yerine biraz eğlenebilirdi, ancak etrafa baktığımda, beklediğimden daha fazla çocuğun ebeveynleriyle birlikte geldiğini gördüm.

"Bu harika. Ağa git. İyi olacağız," dedi Wells ve Ira'nın elini tekrar tutmadan önce beni bir kez daha öptü. "Hadi keşfe çıkalım, hm?"

"Tamam. Güle güle,

Rooney!" "Güle güle,

dostum. İyi eğlenceler!"

Kalabalığın içinde kaybolmalarını izledim ve Evie'yi aramak için döndüm.

Girişte durmuş Michail ve Morgana ile konuşuyordu ve ben de gidip bir merhaba desem iyi olur diye düşündüm, çünkü burası artık sadece Evie'nin galerisi değildi.

"Ah, işte orada. Rooney, umarım iyisindir," dedi Michail kalın aksanıyla.

Önce onun, sonra Morgana'nın elini sıktım ve gülümseyerek, "Harikayım, teşekkür ederim. Bu inanılmaz bir şey. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum ama Evie ve ben çok ama çok minnettarız. Bizim için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz," dedim, minnettarlığımı gizleyemiyordum.

"İkinizde de potansiyel görüyoruz. Bu akşam eğlenmeniz için, bu yüzden eğlenin ve insanlarla sanatınız hakkında konuşun. İlgilerini çekin, tamam mı?"

Evie ve ben ikimiz de başımızı salladık ve vedalaştıktan sonra bazı misafirlerimizi karşılamaya gittik.

Düşündüğüm kadar kötü değildi ve eminim ki yabancıların yanına gidip onlara resimlerimi anlatıyordum.

Wells

"Bir süredir sanat galerisine gitmemiştik, ha?"

Ira başını salladı ve Rooney'nin elinde çiçek tutan bir kadın resmine baktı.

Çok güzeldi ve tuvaldeki açık sarıları tamamlayan pastel pembelere bayıldım.

Rooney böyle bir sanatla insanlara ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onları sakinleştiriyor, resimlere baktıklarında akıllarına gelen her bir şeyi düşünmelerini sağlıyordu.

Ira başını yana eğerek, "Bu çok güzel," dedi.

"Evet, gerçekten öyle," diye kabul ettim. "Küçükken seni sanat eserlerine bakman için müzeye götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum" dedi. Tabii ya. O zamanlar sadece bir yaşındaydı.

Gülümsedim ve yanına çömelip elimi sırtının alt kısmına koydum. "Daha iyi görebilmen için seni resimlere doğru tuttum ve sonra sana o tuvalerde nelerin resmedildiğini açıkladım."

Ira kıkırdadı ve burnunu kıvırdı. "Bu çok aptalca baba," dedi bana doğru eğilerek.

"Bu neden aptalca?"

"Çünkü ben bebekken İngilizce anlamıyordum," diye belirtti.

Touché.

Güldüm ve tekrar ayağa kalktım. "Çocuk bölümüne bakmak ister

misin?" "Evet."

Oraya gittik ve Ira kullanmak istediği renkleri seçerken ben de Rooney'nin giysileri kirlenmesin diye çocukların sandalyelerinin üzerine yerleştirdiği büyük boy, boyalı gömleği aldım.

Harika bir fikir diye

düşündüm. "Al, bunu

giy dostum."

Gömleği giymesine yardım ettim, sonra boyamaya başlamasına izin verdim, ben de yuvarlak masaya uzanıp kendime bir kadeh şampanya aldım.

Bir garson yanımdan geçerken elimi koluna atarak onu durdurdum. "Oğlum için bir bardak su alabilir miyim lütfen?"

"Oh, elbette. Hemen döneceğim," diye cevap verdi

gölümseyerek. Bunu Evie'ye ve ailesine vermek

zorundaydım.

Etkinliklere nasıl ev sahipliği yapacaklarını biliyorlardı.

"Ne çiziyorsun, Ira?" Yanında bir çocuk sandalyesine oturarak sordum.

Burada başka kimse yoktu, bu yüzden yer

kaplamıyordum. "Çiçekleri olan bir kadın," dedi.

Rooney'nin sanatını taklit edişini izlerken gülümsedim. Belki de Ira'nın yatak odasının duvarında süper kahramanları asılı olduğu için ben de evime bir resim almalıydım.

"Buyurun efendim," dedi garson kız, üzerinde su olan tepsisini bana doğru tutarken.

"Teşekkür ederim." Bardağı alıp Ira'nın önüne koydum ve arada bir birkaç yudum almasını söyledim.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, buralarda bir yerde olacağım."

Çapkın sesini hemen duymazdan geldim ama ona gülümsedim ve gitmeden önce tekrar teşekkür ettim.

Flört etmesine gerek yok.

Sevgilim vardı ve sonsuza dek benim olmasını istiyordum.

"Wells, seni burada görmek çok güzel," dedikten kısa bir süre sonra tanıdık bir ses duyuldu ve ben de dönüp Rooney'nin anne babasına baktım, elbise ve takım elbise içinde çok daha farklı görünüyorlardı.

"Merhaba Louise," diye selamladım, ayağa kalktım ve elini tuttum. "Sana da. Rooney bana ikinizin bu gece burada olacağınızı söylememişti."

Başımı sallayarak Devon'ın elini de sıktım. "Bunu kaçırmazdık. Bu binanın bu kadar büyük olmasına şaşırdık," dedi.

"Evet, bu inanılmaz. Hey, dostum? Bak burada kim var?" dedim ve dikkatinin dağılmasını sağladım.

"Merhaba!" dedi, sandalyesinden kalkıp Devon'a elini uzatarak. Rooney'nin babasından kesinlikle hoşlanmıştı ve bunu inanılmaz derecede tatlı bulmuştum.

"Merhaba, Ira. Vay canına, bu gece çok iyi görünüyorsun! Giyinmene baban mı yardım etti yoksa bu kıyafeti kendin mi seçtin?"

Ira bir an bana baktı, sonra beni göstererek, "Babam söyledi. Rooney yakışıklı göründüğümü söyledi."

Louise ona gülümseyerek, "Öyle mi tatlım," dedi ve sonra elini kolumun üst kısmına koydu. "Rooney bize çiftlikten eve döndükten sonra aranızda olanlardan biraz bahsetti. İkinizin de biraz gergin olduğunuzu fark ettik ama bunu konuşarak halletmenize sevindim."

Başımı salladım. "O benim için doğru kişi. İkimizin de zorlukları oldu ama mutluyuz," dedim ve Ira'yı hâlâ kucağında tutan Devon'a bir kez daha baktım.

"Ona iyi bakacağınızı biliyoruz. Bakılmaya ihtiyacı olduğundan değil ama sırtını dayayabileceği biri olduğu için mutluyum. Evie'den başka biri," dedi, bunu olumsuz bir anlamda söylememişti.

Evie biraz vahşiydi. Rooney'nin de birlikte yavaşlayabileceği birine ihtiyacı vardı. Arada bir nefes alıp kendini bırakacak birine.

Ira ailesine, "Babam Rooney'i seviyor," diye güvence verdi.

"Sevdiğini biliyoruz. O da onu seviyor," dedi Louise göz kırparak.

Bana baktı ve gülümsedi. "Eminim bu gece onunla çoktan konuşmuşsundur? Muhteşem görünüyor, değil mi? Onu böyle bir elbisenin içinde görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Kalabalığa baktım ve Rooney'nin orada durmuş yaşlı bir çiftle konuştuğunu gördüm.

Gülümsemesi tüm odayı aydınlattı ve benim de gülümsememi sağladı. "İnanılmaz görünüyor," dedim kısık bir sesle.

Onu izlerken, gözlerinin parladığını görebiliyordum ve her ikisinin de elini sıktıktan sonra, tanıdık bir yüz bulmak için etrafına bakmadan önce bir saniye boyunca şok içinde durdu.

Evie ona doğru yürüdü, gözleri kocaman açılmıştı ve elleri birbirlerini sıkıca tutuyordu.

Odanın ortasında çıldırmamak için kendilerini zor tutmalarına neden olan bir şey olmuş olmalı ve Evie'nin babası elinde küçük bir notla yanlarına geldiğinde, heyecanlarını daha fazla kontrol edemediler.

"Ohmygod!" Evie söyledi ve Rooney tam olarak anlayamadığım bir şey ekledi.

"Herkes buraya bakabilir mi lütfen?" Evie'nin babası Dan yüksek sesle konuştu.

Dan konuşmaya devam etmeden önce Rooney bize doğru baktı ve oda sessizleşirken gülümsemesi daha da parladı.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Öncelikle Michail ve Morgana'ya kızım Evie ve en iyi arkadaşı Rooney için bunu mümkün kıldıkları için teşekkür etmek istiyorum. İkisinin de küçüklüklerinden beri bir hayali vardı ve sanki onları bir arada tutan tek şey resim yapmış gibi görünüyordu. Aralarındaki özel dostluk, birbirlerinin yaptıkları işte daha iyi olmalarına yardımcı oldu, birbirlerini her şeylerini vermeye ve en iyi versiyonları olmaya itti.

kendileri. Sanatları da en az dostlukları kadar özel ve gelecekte harika işler yapacaklarını biliyorum."

Tüm gözler onun ve Evie'nin üzerinde olduğu için Rooney'nin yanakları kıpkırmızı olmuştu ama bize gülümsedi ve hâlâ babasının kollarında olan Ira'ya küçük bir el salladı.

"Ve sanatlarının çoktan sevildiğini kanıtladılar. Bay ve Bayan Andersson bu akşamki büyük açılışta Evie'nin ve Rooney'nin tablolarından birini satın aldı!"

Kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı ve Rooney'nin gözlerindeki mutluluk tüm bedenimi ısıttı.

"Bu inanılmaz," dedi Louise huşu içinde, kızının bize ulaşmasını bekledikten sonra ona sıkıca sarıldı.

"Bu harika, canım. İlk resmini satmışsın!"

Rooney annesinin kendisine sarılmasına izin verirken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve Louise onu bıraktığında babasına dönüp ona da sarıldı ve Ira'nın da buna katılmasına izin verdi.

"Senin adına çok mutluyum hayatım," dedi Devon ve sıranın bana gelmesi için onu tekrar bıraktı.

Ellerimi beline koyarak onu kendime çektim ve sıkıca sarılmadan önce dudaklarından öptüm. "Seninle çok gurur duyuyorum, aşkım. İşe yarayacağını biliyordum," dedim ve yüzünü boynumun kıvrımlarına yaslamasına izin verdim.

"Çok mutluyum. Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," dedim sessizce, sonra onu bıraktım ve gözyaşlarını silmek için yanaklarını okşadım.

"Üzgün müsün?" Ira sordu, sesinde endişe vardı.

Rooney usulca güldü ve başını salladı, sonra da üzgün olduğu için ağlamadığından emin olmak için onun sırtını sıvazladı.

"Çok mutluyum. Bu yüzden biraz gözyaşı döküyorum, anlıyor musunuz?" diye açıkladı.

Ira bir süre onun yüzünü inceledi ve dürüst olup olmadığını anlamaya çalıştı, ancak birkaç saniye sonra gülümsedi. "Ben de mutluyum."

Gülüştük ve başının arkasını okşadım. "Hepimiz

öyleyiz, dostum."

Sonsöz

Rooney

Üniversitedeki son yılım düşündüğüm kadar kötü geçmedi.

Diğer insanların beklediği stres benim için gerçekten yoktu ve galerimizin açılışında ilk satışı yaptığımızdan beri insanlar sanatımızla ilgileniyor ve bizi her gün arıyor ya da e-posta gönderiyorlar.

Hayal ettiğimizden daha iyi sonuçlandı ve sadece bir ay içinde Evie ve ben galeride tam zamanlı olarak çalışacak, resim yapacak, sergiler düzenleyecek ve sanatımızı satacaktık.

Hayat mükemmeldi ve yolumuza çıkan başka hiçbir şey olmadığı için rahatlayabilir ve biraz yaşayabilirdik.

Açılıştan bu yana neredeyse bir yıl geçti ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Galeride geçirdiğim uzun bir günün ardından arabayı apartmanın önüne park ettim ve içeri girip merdivenlerden yukarı çıkarak Wells'in kapısının önünde durdum.

Bir süre önce bana bir anahtar verdi, böylece istediğim zaman gelip gidebilecektim. Geçen ay bana yanına taşınmamı teklif etmişti ama ona henüz buna ya da bir karar vermeye hazır olmadığımı söyledim.

İçten içe onun ve Ira'nın yanına taşınmak istediğimi biliyordum, zaten her geceyi burada onlarla geçiriyordum.

Gerçi bu Evie'yi yalnız bırakacağım anlamına gelirdi ve bu da onun tekrar parti vermesiyle sonuçlanabilirdi.

Hiç değişmedi, hatta sanatımız söz konusu olduğunda birkaç kavgamız ve anlaşmazlığımız bile oldu, ama artık hepimiz iyiydik.

Arkadaşlığımız, bir şeyler yolunda gitmediğinde gösterdiği öfke patlamalarından daha güçlüydü.

"Evde kimse var mı?" Daireye girerken seslendim ve Ira'nın koridorda koşarak beni karşıladığından emin oldum.

Geçtiğimiz aylarda tıpkı sarı saçları gibi biraz büyümüşü ama hâlâ gelmiş geçmiş en tatlı küçük çocuktü.

"Hey, dostum!" Kollarını kalçalarımaya doladığında ona sıkıca sarıldığımı söyledim.

"Bakın neyimiz var!"

Elinde kaplumbağalarla ilgili bir broşür tutuyordu ve ben de bugün nerede olduklarına dair bir fikir edinmişim.

"Yok artık! Ziyaret ettiğimiz kaplumbağayı almaya mı gittin?" Heyecan dolu gözlerle sordum.

"Evet! Yüzüyor! Hadi!"

Onun büyüdüğünü görmek zordu ve beşinci yaş gününün yaklaştığını düşünmek beni hem üzüyor hem de mutlu ediyordu.

Beni oturma odasına çekmesine izin verdim, orada bir tankı sabit bir sehpanın üzerine yerleştirmiştik.

Kaplumbağanın hem yüzebildiği hem de güneşlenmek için kayalara tırmanabildiği yarı sucul bir tanktı.

Tankın içini zaten kurmuştuk, bu yüzden geriye kalan tek şey içine bir kaplumbağa yerleştirmekti.

"Bakın!" Ira, tankın önünde durup eninde sonunda iki katına çıkacak olan küçük kaplumbağaya hayranlıkla baktı.

"Çok sevimli! Ona bir isim verdin mi?" diye sordum.

"Evet, Ninja Kaplumbağalar'dan dolayı adı Donatello ama ben ona Donny diyorum."

"Ninja Kaplumbağalar adını almasını umuyordum," dedim sırtarak ve ona dönüp başını öptüm.

"Donny'ye çok iyi bakacağız. Hayatının en güzel günlerini yaşayacak," diye söz verdim. "Evet!"

"Görüyorum ki Donny ile tanışmışsın bile." Wells'in sesi arkamı dönüp ona bakmamı sağladı, ıslak saçları yere dökülürken üzerinde sadece kot pantolonu vardı.

"Güzel bir kaplumbağa," dedim sırtarak ve onu öpmek için yanına gittim.

"Bugün seni özledim," diye fısıldadı dudaklarıma, iki elini belime koyarak.

"Ben de seni özledim."

"Bu akşam yemeği burada yesek olur mu? Canım dışarı çıkmak istemiyor," dedi ve başparmağını sırtımda hafifçe gezdirdi.

"Evet, tabii ki. Her şey yolunda mı?" Sesimi dolduran endişeyle

sordum. "Ben iyiyim. Sadece bu yağmurlu akşamı ikinizle birlikte

burada geçirmek istiyorum."

"Bana uyar," dedim, ona gülümseyerek ve dudaklarına bir öpücük daha kondurarak.

Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarmak için koridora geri döndüğümde "Bugün yeni bir iş var mı?" diye sordu.

"Evet, bir tane. Bu daha büyük bir proje, bu yüzden ayın geri kalanında başka bir şey almayacağım. Biraz zaman alabilir," dedim.

"Bu çok iyi. Teklifimi düşündün mü?" Onun yanına taşınmayı kastediyordu.

Dönüp ona baktım ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini bildiğim için iç çektim. Ama cevabımı söylemeden önce onu biraz kızdırmak istedim.

"Tüm kıyafetlerimi dolabında istediğine emin misin? Ve tüm ayakkabılarımın ve paltolarımın senin güzel, boş alanını kaplamasını?" diye sordum.

Kıkırdadı. "O kadar çok kıyafetin yok, aşkım."

"Ama ya kavga edersek? Yanlışlıkla seni kızdırırsam kaçacak yerim yok," dedim sessizce, Ira'nın böyle konuştuğumu duymasını istemiyordum.

"Kavga etmeyeceğiz. Ama bir gün garip bir şekilde kavga edersek, seni bir odaya kapatır ve benimle tekrar konuşana kadar beklerim. Bu kadar kolay."

Gerçekten hiç kavga etmemeyi umuyordum, çünkü bu kesinlikle gerginliği azaltmanın bir yolu değildi.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım, saçları kollarımı ıslatıyordu.

"Yanına taşınmamı istediğine emin misin?" Fısıltıyla sordum.

Elleri kalçalarımın kıcıma doğru hareket etti, sıkmadan önce hafifçe avuçladı.

"Yüzde yüz, Rooney. Her gün ve her gece burada benimle olmanı istiyorum. Resmi olarak."

Dudaklarımı büzdüm ve bir süre yüzünü inceledim, sonra sırtarak başımlı
yana eğdim. "Bir yıl kadar daha bekleyemez miyiz?"

Elleri kıcımda sıkılaştı ve ciyaklamama neden oldu. "Yaşlanıyorum, kadın. Ya
şimdi ya da asla. Bir karar ver. Şimdi."

Otoriter sesi tüylerimi diken diken etti ama hayır dersem bana o kadar da
kızmayacağını biliyordum.

"Tamam, Ira ve senin yanına taşınacağım," dedim gülümseyerek ve elimi
saçlarının arasına soktum.

Yüzüne kendini beğenmiş bir sırtıma yayıldı, sonra elleri yüzümü kavrarken
beni öptü.

Yapılacak doğru şey buydu ve evet demem bir ay sürmesine rağmen, bu
konuda zihnimle ve kalbimle savaşmak zorunda kalmadım.

Tanrı'ya şükür.

Wells

Akşam yemeği hazırlarken tüm eşyalarını daireme taşıyacağı günü planlamaya
başlamıştım bile.

Ira, Rooney anaokuluna başladığı için ona kitap okuyordu ve ben de ona
okumayı öğretmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Bunu şok severdi ve bana ve Rooney'e en az dört çizgi roman şeridi ya da
ilgilendiği kitap neyse onu okurdu.

Ne kadar hızlı ilerlediğini sevdik ve bu nedenle evcil kaplumbağayı
almasına izin verdik.

Evde beslemesi kolay bir hayvandı, ancak Donny'nin tankını temizleme zamanı
geldiğinde ona yardım edeceğine dair söz verdirdim.

Tabii ki bunu reddetmedi.

Yeni pompayla geçirdiği kazadan bu yana sağlığı pek değişmemişti ve diyabeti hâlâ kontrol altındaydı.

Ira'nın pek şikayeti yoktu ama zaten pompaya alışmıştı.

"Yemek hazır," dedim, tabakları masaya koydum ve kanepeye baktım.

"Geliyorum," dedi Rooney, Ira'nın saçlarını okşayarak ve iyi okuduğu için onu överek.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyorsun. Yakında babanın kitaplarından birini okumaya başlayabilirsin, hm?" diye önerdi.

Bu kitapların dört yaşındaki bir çocuk için biraz fazla derin olduğunu düşünerek kıkırdadım. Psikoloji ve Felsefe... Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum.

Masaya oturduk ve hepimize biraz su doldurdum. Rooney bana gülümseyerek "Lezzetli görünüyor," dedi ve ben de su şişesini tekrar masaya bıraktıktan sonra ona teşekkür ettim.

"Annenin geçen hafta çiftlikte bana verdiği baharatlarla bir şeyler denedim. Umarım çok fazla ekleyerek tadını bozmamışımdır."

"Eminim çok lezzetlidir baba," dedi Ira, sesi olduğundan daha büyük çıkıyordu ama bana hâlâ *baba demesi* sayesinde hâlâ küçük oğlum olduğuna dair beni temin etti.

"Sağ ol dostum. Dene," dedim sebzelerle karışık pilavdan bir ısırık alarak.

"Gerçekten çok güzel," dedi Rooney başını sallayarak ve sonra bana gülümseyerek.

"Evet, gerçekten çok iyi," diye tekrarladı

Ira. Güzel.

Yeni tariflerde yavaş yavaş daha iyi olmaya başlamıştım.

"Bu hafta sonu ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı, Ira?" diye sordum. "Annemi ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu.

Ona baktım ve başımı salladım. Daha geçen ay gitmiştik ama ona ayda bir kez, ne zaman gitmek isterse götüreceğime söz vermiştim.

"Tabii ki yapabiliriz."

"Sen de gelmek ister misin, Rooney?" diye sordu ona.

Daha önce de bizimle gelmişti ama başlangıçta Ira Leah'yı ziyaret ederken bizi rahatsız etmek istemedi.

Saygımdan, ama Ira'nın aldırmadığını biliyordum.

"Elbette. Gelmeyi çok isterim," dedi ona gülümseyerek.

Yemeğimizi bitirdiğimizde bir süre sessizlik oldu ve Rooney ve benim için biraz daha almak üzere kalktığımda Ira, "İnsanların iki annesi olabilir mi?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm ve omuz silktim. "Tabii ki olabilir. Bazı insanların iki annesi ya da iki babası var. Belki üç anneleri bile vardır," dedim yine omuz silkerek.

"Peki... Rooney benim de annem olabilir mi? O zaman bir tane cennette, bir tane de burada yanımda olur."

Sözleri bende onu sıkıca sarma ve asla bırakmama isteği uyandırdı.

Tanrım, bu çocuk başka bir şeydi.

Ona baktım ve gülümsedim. "Bu ona bağlı, dostum."

Rooney'e baktığımda gözleri çoktan yaşarmıştı, Ira'nın onu çok etkilemiş olması gereken sözleri karşısında ağlamamaya çalışıyordu.

İyi anlamda tabii ki.

Ira Rooney'e sorgulayan bir bakışla baktı. "İki tane doğurabilmem için annem olabilir misin?" diye sordu.

Ve bu benim de gözlerimi yaşarttı.

Ira'nın elini tutmak için uzandı ve yumuşak bir şekilde sıktıktan sonra başını salladı. "Elbette yapabilirim. Çok isterim, Ira."

"Bunlar mutluluk gözyaşları mı?" diye sordu emin olamadan ve kadın tekrar başını salladığında, adam parlak bir şekilde gülümsedi ve ona sıkıca sarılmak için sandalyeden kalktı.

"Seni seviyorum, Ira. Ve her zaman senin için burada olacağım," diye fısıldadı, onu vücuduna sıkıca sararak ve başının üstünü öperek.

"Ben de seni seviyorum anneciğim."

O anda aralarındaki bağın ve birbirlerine duydukları sevginin sonsuza dek süreceğini anladım.

Onlar benim ailemdi, aşkımdı ve daha iyisini dileyemezdim.

SEVEN RUE'YU TAKİP EDİN

[Instagram](#)

[Seven Rue'nun](#)

[Tabuları](#)

Bir yorum bırakın ve bağımsız bir yazara yardım edin.

[Goodreads](#)

